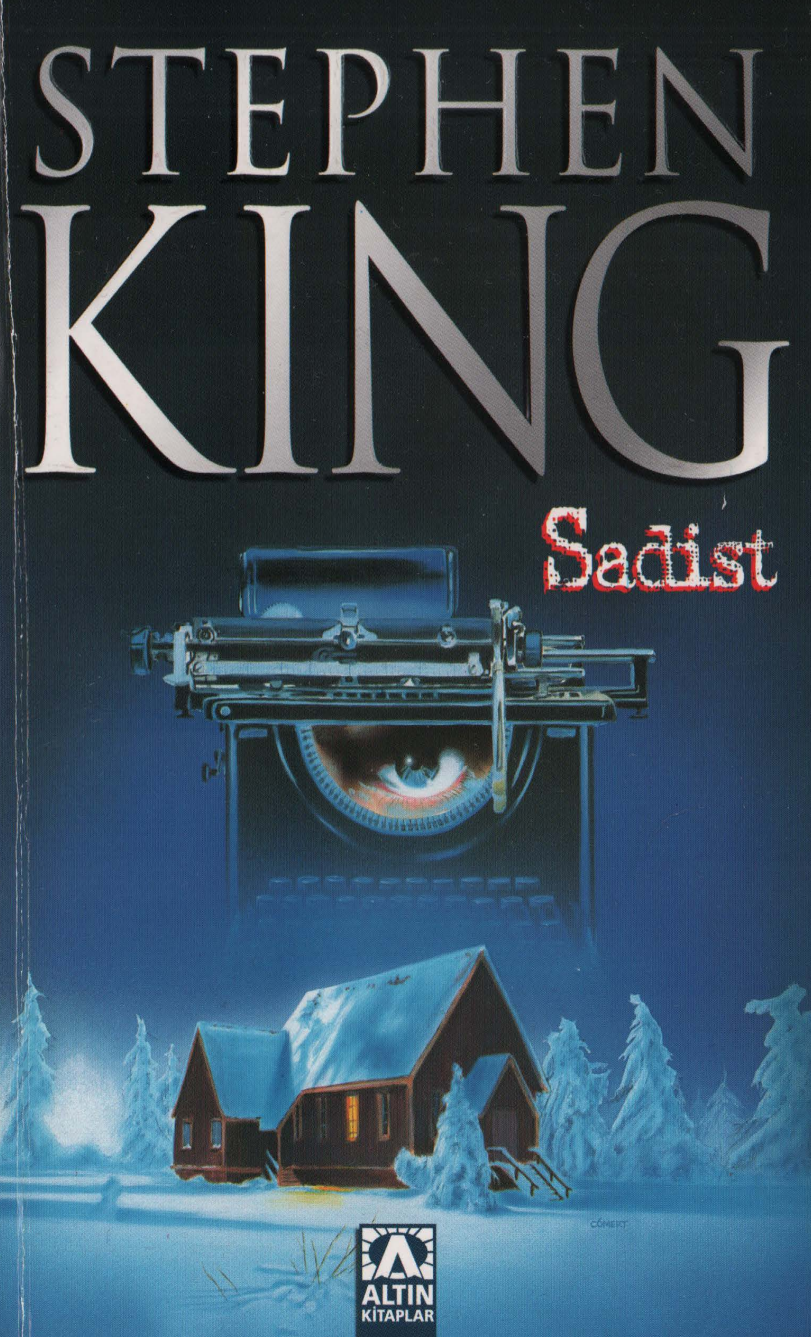
STEPHEN KING

Sadist

ALTIN KİTAPLAR

Çok ünlü bir yazardı, ama bir gün, hayatta kalabilmek için kitap yazması gerekeceğini hiç düşünmemişti...

STEPHEN KING

Sadist

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN

KİTABIN ORİJİNAL ADI

MISERY

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK RESMİ

CÖMERT DOĞRU

BASKI

5. BASIM / MART 2013
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 975 - 405 - 013 - 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Bölüm 1

Annie

Dipsiz bir uçurumun içine baktığınız zaman,
o da sizin içinize bakar.

FRIEDRICH NIETZSCHE

1

haaatuurlaaaa
seeeen haaatuurlaaaa
Ooooooo güüüüünleeeeeriiii
Kafasındaki bulanıklığa rağmen bu sesleri yine de duyuyordu.

2

Ama sesler bazen o can acısı gibi kesiliveriyordu. O zaman geride sadece bulanıklık, sis kalıyordu. Karanlığı hatırlıyordu. O bulanıklıktan önceki kopkoyu karanlığı. Bu bir ilerleme gösterdiği anlamına mı geliyordu? "Işık yaratılsın! Bulanık ışık bile güzeldir. Ve ışık güzeldi. Falan filan. Öyle mi?" Karanlıkta o sesler var mıydı? Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu. Bunları sormanın bir anlamı var mıydı? Bu sorunun da cevabını bildiğini sanmıyordu.

Can acısı seslerin altında bir yerdeydi. Güneşin doğusunda ve kulaklarının güneyinde. İşte bütün bildiği bu kadardı.

Onun için bu sesler uzun bir süreden beri dış dünyayla ilgili tek gerçekti. Bu süre ona çok ama çok uzun gelmişti. Öyleydi de. Var olan can acısı ve o fırtınalı sis, o bulanıklıktı. O bulut! Kim olduğunu bilmiyordu. Nerede olduğunu da. Ama bunu bilmek istediği de yoktu. Sadece ölmüş olmak istiyordu. Ne var ki, kafasına, bir yaz fırtınası sırasında görülen bulutlar gibi çökmüş olan acı dolu sis yüzünden bu isteğinin de farkında değildi.

Zaman geçerken acı çekmediği süreler olduğunu sezdi. Düzenli aralarla oluyordu. Bu sersemlikten önceki yoğun karanlıktan kurtulduğundan beri ilk kez kafasında bir düşünce belirdi. Revere Kıyısında, kumsaldan uzanan bir kazıkla ilgiliydi. Annesiyle babası onu çocukken sık sık Revere Kıyısına götürürlerdi. Ve o battaniyenin kazığı göz hapsine alabileceği bir yere serilmesi için ısrar ederdi. Bu ona gömülmüş bir ejderhanın dışarı uzanan dişi gibi gözükürdü. Oturup suyun yaklaşmasını, sonunda kazığın üzerini örtmesini seyretmekten çok hoşlanırdı. Ama saatler sonra o çürümüş kazık tekrar belirmeye başlardı. O arada sandviçlerini yemiş, babasının büyük termosundaki limonatayı son damlasına kadar içmiş olurlardı. Annesi artık eşyalarını toplayıp gitmenin zamanının geldiğini söylemeden tahtanın ucu kumsala vuran dalgaların arasında bir belirip bir kaybolmaya başlardı. Sonra gitgide daha iyi gözükürdü. O sırada çöpleri üzerinde "Kumsalınızı Temiz Tutun" yazılı büyük varile atarlardı. Paulie'nin kumsalda oynadığı oyuncaklar toplanırdı...

(Artık bir fırtına bulutunun içinde yaşayan adam, benim adım bu, diye düşündü. Paulie. Ben Paulie'yim. Annem bu gece güneşten yanan yerlerime bebek yağı sürecek.)

...ve battaniye tekrar katlanırdı. O sırada kazık da iyice ortaya çıkmış olurdu. Siyahımsı, yosunlu dümdüz yanlarına köpükler vururdu. Babası ona, "Buna gelgit neden oluyor," diye anlatmaya çalışmıştı. Ama Paulie her şeye kazığın neden olduğunu biliyordu. Dalgalar gidip geliyor ama o kazık hep yerinde duruyordu. Sadece insan bazen onu göremiyordu. Kazık olmasaydı, gelgit de olmayacaktı.

Bu anı kafasında dönmeye başladı. İnsanı çıldırtabilirdi bu. Uyuşuk bir sinek gibiydi. Bu anının ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama sesler uzun bir süre bunu engellediler.

zaaamaaaan

heeeer şeeey

haaatıırlaaaa

Sesler bazen sona eriyordu. Kendisi de öyle.

Şimdiyle... fırtına bulutunun dışındaki şimdiyle... ilgili ilk gerçekten berrak anısı bu "sona erme"ydi. Birdenbire bir tek kez bile soluk alamayacağını anlıyordu. Bu da iyiydi. Uygundu. Hatta harikaydı. Acıya bir dereceye kadar dayanabilirdi. Ama her şeyin de bir haddi vardı. Artık bu oyundan çıkacağı için memnundu.

Sonra bir çift dudaklar onunkileri kavradı. Bu dudaklar kuru ve sertti ama yine de bir kadının ağzıydı. Ve kadının ağzından fışkıran rüzgâr adamınkine doldu. Boğazından inerek ciğerini şişirdi. Sonra kadın dudaklarını çekti. Ve adam ilk kez o zaman gardiyanın kokusunu aldı. Bu kokuyu kadının zorla içine yolladığı soluğunda duydu. Bu bir erkeğin onu istemeyen bir kadına zorla sahip olması gibi bir şeydi. Ve gardiyanının soluğu pek kötü kokuyordu. Vanilyalı kurabiye, çikolatalı dondurma, tavuk salçası ve fıstık ezmeli şekerleme kokularının bir karışımıydı bu.

Birinin ciyak ciyak bağırdığını duydu. "Soluk al! Lanet olsun! Soluk al! Paul!"

Dudaklar yine ağzını bir kıskaç gibi kavradı. Soluk tekrar boğazından aşağıya indi. Hızla giden bir metro trenini izleyen ve peşinden gazetelerle çikolata kâğıtlarını sürükleyen ıslak ve pis kokulu bir rüzgâr gibi. Sonra dudaklar çekildi.

Sakın bu havayı burnundan vereyim deme, diye düşündü. Ama bunu yapmamak elinde değildi. O koku! O koku! O iğrenç koku!

Kendi kendine, alacağım, dedi. Her istediğini yapacağım ama lütfen aynı şeyi tekrarlama. Mikroplarını bana bulaştırma. Gelgelelim soluk alamadan dudaklar yeniden ağzına yapıştı. Tuzlanmış deri şeritler kadar ölü ve kuru olan o dudaklar. Ve kadın yine onun ırzına geçiyormuş gibi soluğunu ciğerlerine gönderdi.

Kadın dudaklarını çektiği zaman bu kez o pis soluğu vermedi. Aşağıya doğru iterek derin bir soluk aldı. Havayı iyice içine çekti. Sonra soluk verdi. Ve göremediği göğsünün tekrar kabarmasını bekledi. Göğsü bütün ömrü boyunca ondan yardım beklemeden böyle yapmıştı. Ama göğsü kımıldamayınca yine inler gibi derin bir soluk daha aldı. Ve sonunda kendi kendine solumaya başladı. Elinden geldiğince hızlı soluyor, kadının içindeki tadını ve kokusunu atmaya çalışıyordu.

Normal hava o zamana dek hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Kafası tekrar bulanmaya başladı, karanlıklaşan dünya tümüyle ortadan kaybolmadan kadının, "Öff..." diye mırıldandığını duydu. "Az kalsın gidiyordun."

Ama gitmedim, diye düşünürken uykuya daldı.

Rüyasında kazığı gördü. Bu öyle gerçek gibiydi ki, neredeyse uzanacak ve avucunu çatlak tahtanın yaptığı yeşil siyah kavise sürecekti.

Uyanıp yeniden yarı baygın haline döndüğü zaman son durumuyla o kazık arasında bir bağ kurdu. Birdenbire oldu bu. Can acısı kesilip kesilip tekrar başlamıyordu. Acısı o kazık gibiydi. Aslında bir anı olan rüyadan çıkan ders buydu. Can acısı sadece azalıp artıyormuş gibi *gözüküyordu*. Can acısı o kazık gibiydi. Bazen üzeri örtülüyor, bazen ortaya çıkıyordu. Ama hep vardı. Can acısı etrafını sarmış olan taş grisi bulutun arasında onu hırpalamadığı zaman sessiz bir minnet duyuyor ama kanmıyordu artık. Acı hâlâ oradaydı ve geri döneceği anı bekliyordu. Ve bir değil, iki kazık vardı. Can acısı o kazıklardı. Kafasının önemli bir bölümü gerçeği kavramadan çok önce beyninin bir noktası bunu anlamıştı. O parçalanmış kazıklar kendi kırık bacaklarıydı.

Ama ancak uzun bir süre sonra dudaklarını birbirine yapıştırmış olan kuru tükürükleri parçalamayı ve kadına boğuk boğuk, "Neredeyim?" diye sormayı başardı. Kadın başucunda oturuyordu. Elinde bir kitap vardı. Kitabın yazarının adı Paul Sheldon'du. Bunun kendi adı olduğunu anımsadı ve hayret de duymadı.

Kadın, "Colorado'da," dedi. "Sidewinder'da. Adım Annie Wilkes. Ve ben..."

Paul, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Sen benim bir numaralı okuyucumsun."

Annie gülümsedi. "Evet. Gerçekten öyle."

3

Karanlık. Sonra can acısı ve sis. Sonra azabın sürekli olduğunu ama zaman zaman endişeyle gömüldüğünü kavraması. İlk gerçek anı: Kadının pis kokulu soluğuyla ırzına geçerek onu hayata döndürmesi.

Ondan sonraki gerçek anı: Kadının düzgün aralıklarla ağzına kapsüle benzer bir şeyler tıkması. Ama kadın ona su vermiyor ve haplar Paul'ün dilinin üzerinde kalıyordu. Eridikleri zaman ağzına şaşılacak kadar acılık bırakıyordu. Biraz aspirininkine benzeyen bir tad. Bu acılıktan kurtulmak için tükürmek iyi olacaktı. Ama böyle yapmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü dalgaların kazığın üzerini örtmelerini o acılık sağlıyordu.

("KAZIKLAR. Kazıklar. İKİ kazık. Pekâlâ. İki kazık var. Tamam. Artık sus. Hişş... Hişşş...")

Ve bu tad sanki acısı sona ermiş gibi bir etki yapıyordu.

Paul bütün bunları uzun aralıklarla düşündü. Ama can acısı azalmayıp aşınırken dış şeyler daha hızlı etki yapmaya başladı. Sonunda nesnel dünya, bütün o anı, tecrübe ve ön yargı yüküyle tekrar eski yerini aldı. O Paul Sheldon'du. İki kez evlenmiş ve boşanmıştı. Fazla sigara içiyordu. (Ya da bütün bunlardan önce öyleydi. Bu, "Bütün bunlar" neydiyse?) Başına çok korkunç bir şey gelmişti ama hâlâ yaşıyordu. O koyu kurşuni bulut gitgide daha hızlı kaybolmaya başladı. Bir numaralı okuyucu ona garip sesli, eski püskü yazı makinesini bir süre sonra getirecekti. Ama Paul bundan çok önce başının belada olduğunu anladı.

4

Yazarın kafasının her şeyi önceden bilen tarafı kadını gördü. Onu gördüğünü daha fark etmeden. Ve herhalde Annie'yi anladı. Daha onu anladığını bilmeden önce. Yoksa o tehlikeli hayalleri kadına bağlaması için bir neden var mıydı? Onun her odaya girişinde Paul'ün aklına H. Rider Haggard'ın romanlarında batıl inançları olan Afrikalıların taptıkları putlar, taşlar ve felaket geliyordu.

Annie Wilkes'ı "O" ve "Hazreti Süleymanın Hazineleri" romanlarındaki bir Afrika tanrıçasına benzetmek hem çok gülünç, hem de garip bir biçimde pek uygundu. İriyarı bir kadındı. Kurşuni hırkasını kabartan iri ama biçimsiz göğüsleri dışında vücudunda kadınca hiçbir yuvarlak hat yoktu. Kalçaları da, kabaetleri de, hatta evde giydiği o sayısız yün eteğinin altından gözüken baldırları da yuvarlak değildi. (Annie dışarıda iş yapacağı zaman Paul'ün görmediği yatak odasına giderek kot pantolon giyiyordu.) Vücudu iriydi ama dolgun değildi.

En önemlisi Paul'de pek rahatsız edici bir duygu uyandırıyordu. Sanki Annie tümüyle ettendi. Som bir vücuttu onunki. Damarları ve hatta iç organları bile yoktu. Bir yandan diğerine, tepesinden tırnağına kadar etten oluşmuştu. Onun oynuyormuş gibi gözüken gözlerinin aslında suratına boyayla yapılmış olduğuna gitgide daha çok inanıyordu. Portrelerin gözleri gibiydi bunlar. Odada dolaşırken portrelerin gözleri sizi izliyormuş gibi gelmez miydi? İki parmağını V gibi tutarak uçlarını Annie'nin burun deliklerine sokarsa üç milim sonra hafif esnek ama kalın bir engelle karşılaşacağından emindi. Hatta onun kurşuni hırkasıyla biçimsiz ev eteklerinin ve

soluk kot pantolonun o lifli, som, içinde hiçbir boşluk bulunmayan vücudunun bir parçası olduğunu düşünüyordu. İşte bu yüzden onu heyecanlı bir romandaki bir tanrıçaya benzetmesi şaşılacak bir şey sayılmazdı. Annie de bir tanrıça gibi insanda bir tek duygu uyandırıyordu. Gitgide artarak dehşete yaklaşan bir endişe. Kadın bir tanrıça gibi her şeyi alıyordu.

Hayır, hayır, bir dakika. Bu haksız bir sözdü. Kadın bir şey daha veriyordu. Dalgaların kazığın üzerini örtmelerini sağlayan o kapsülleri.

Haplar denizdi. Annie Wilkes ise onları dalgaların üzerindeki çöpler gibi ağzına çekmesini sağlayan ay. Her altı saatte bir ona iki kapsül getiriyordu. Paul onun geldiğini ağzına giren parmaklardan anlıyordu. (Ve çok geçmeden hapların acılığına rağmen bunları o parmakların arasından çabucak almayı öğrendi.) Kadın daha sonra hırkası ve altı etekliğinden birinin içinde beliriyordu. Genellikle kolunun altında Paul'ün romanlarından biri oluyordu. Geceleri ise tüylü, pembe bir sabahlıkla gözüküyordu. Yüzü sürdüğü kremden pırıl pırıldı. (Krem kavanozunu hiç görmemişti ama bunun içindeki ana maddeyi kolaylıkla söyleyebilirdi. Lanolinin insana koyunları hatırlatan kokusu çok keskindi.) Kadın onu rüyalarla dolu ağır uykusundan sarsarak uyandırıyor, geniş omzunun üzerinden dışardaki çiçek bozuğu ay gözüküyordu.

Bir süre sonra endişesi görmezden gelinmeyecek kadar arttı ve Annie'nin ona ne içirdiğini öğrendi. Novril adlı kodeinli bir ağrı kesiciydi. Kadının ona sürgüyü ender getirmesinin nedeni de sadece jelatinli ve sıvı besinler alması değil, aynı zamanda Novril'in hastalarda kabızlık yapmasıydı. (Paul daha önce o bulutun içinde yaşarken Annie ona damardan besin vermişti.) İlacın ciddi bir yan etkisi daha

vardı. Hassas hastalarda solunumu etkiliyordu. On sekiz yıldan beri sigara içmesine rağmen Paul'ün bünyesi pek hassas sayılmazdı. Ama yine de en aşağı bir kez solunumu durmuştu. (Belki o sisler arasında geçirdiği sürede yine böyle şeyler olmuştu ama onları hatırlamıyordu.) İşte kadın o sıralarda ona suni solunum yaptırmıştı. Ağızdan ağıza. Bu sadece bir rastlantı olabilirdi. Ama daha sonra Annie'nin ona farkına varmadan fazla dozda ilaç verdiğinden ve ölmesine ramak kaldığından kuşkulanacaktı. Kadın ne yaptığını, sandığı kadar bilmiyordu. Annie'nin Paul'ü korkutan yanlarından biri de buydu.

O karanlık buluttan sıyrıldıktan on gün kadar sonra üç şeyi hemen hemen aynı anda fark etti. Annie Wilkes'da bol miktarda Novril vardı. (Türlü ilaç vardı onda zaten.) İkincisi Paul, Novril'e alışmıştı. Üçüncüsü, Annie Wilkes tehlikeli bir deliydi.

5

Karanlık, ıstırabını ve fırtına bulutunu uzun zaman sürdürmüştü. Annie, Paul'e başına gelenleri anlatırken o da olanları hatırlamaya başladı. Bu, uyanan hastaların her zaman sordukları o geleneksel sorudan sonra oldu. Annie ona Colorado'da küçük Sidewinder kentinde olduğunu açıkladı. Ayrıca, "Sekiz romanının her birini en aşağı iki kez okudum," dedi. "En çok sevdiğim Misery romanlarını ise dört, beş ve belki de altı kere. Keşke eserlerini daha hızlı yazabilsen. Biliyor musun, cüzdanındaki kimliğine baktıktan sonra bile hastamın gerçekten Paul Sheldon olduğuna bir türlü inanamadım."

Paul, "Sahi, cüzdanım nerede?" diye sordu.

"Onu senin için güvenli bir yere kaldırdım." Annie gülümsemekten vazgeçmişti. Şimdi gözlerini kısmış, Paul'ü hiç hoşuna gitmeyen bir dikkatle süzüyordu. Sanki sevimli, güneşli bir kırda yaz çiçeklerinin altında gizli bir uçurumu keşfetmişti. "Cüzdanından bir şey *çaldığımı* mı sanıyorsun?"

"Hayır. Ne münasebet! Sadece..." Paul, sadece hayatımın geri kalanı o cüzdanın içinde, diye düşündü. Bu odanın dışındaki hayatım. Can acısından uzak hayatım.

Kadın, "Sadece ne, Bay Erkek?" diye ısrar etti. Paul endişeyle Annie'nin suratını gitgide daha çok astığını fark etti. Sanki kırdaki o uçurum bir deprem yüzünden giderek genişlemeye başlamıştı.

Paul dışarıda esen rüzgârın uğultusunu duyuyordu. Birdenbire kadının onu yakaladığı gibi omzuna vurduğunu görür gibi oldu. Onu dışarı çıkaracak ve bir kar yığınının içine atacaktı. Paul da donup ölecekti. Ama ondan önce bacakları zonklamaya başlayacak ve bağıracaktı.

"Sadece babam bana her zaman cüzdanımı gözümün önünden ayırmamamı söylerdi." Böyle kolaylıkla yalan uydurabilmesi onu çok şaşırttı. Babası, çok gerekmedikçe Paul'e aldırmamaya âdet edinmişti. Ve Paul'ün hatırladığı kadarıyla da ömrü boyunca ona bir kez öğüt vermişti. Paul on dördüne bastığı zaman ona yaldızlı bir kâğıt içinde bir şey uzatarak, "Bunu cüzdanına koy," demişti. Roger Sheldon, "Arabada sevişirken bundan yararlanmayı unutma. Bu dünyada zaten fazla piç var. Senin on altı yaşında buradan kaçmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Paul sözlerini sürdürdü. "Babam bana cüzdanıma göz kulak olmamı o kadar sık tekrarladı ki, aklıma takıldı sanırım. Seni kırdıysam özür dilerim."

Kadın gevşedi. Gülümsedi. Uçurum kapandı. Yaz çiçekleri yine neşeyle başlarını sallamaya başladılar. Paul Annie'nin gülümseyen dudaklarının arasından elini sokmayı düşündü. Ama parmakları herhalde esnek bir karanlıktan başka bir şeye dokunmayacaktı. Kadın, "Kırılmadım," dedi. "Cüzdanın emin bir yerde. Dur... senin için bir şey hazırladım."

Paul'ün yanından uzaklaştı. Geri döndüğü zaman elinde bir kâse dumanları tüten çorba vardı. İçinde sebze parçaları yüzüyordu. Paul fazla içmedi. Ama yine de sandığından daha çok içmeyi başardı. Annie buna memnun olmuş gibiydi. Paul çorbayı içerken kadın da ona başından geçenleri açıkladı. O konuşurken yazar da olanları hatırladı. İnsanın bacaklarının nasıl parçalandığını öğrenmesi iyi bir şey herhalde, diye düşündü. Ama bilgi edinme yöntemi sarsıcıydı. Sanki bir oyun ya da romandaki tiplerden biriydi. Geçmişi anlatılan değil, roman gibi yaratılan bir tip.

"Arabayla Sidewinder'a indim. Hem hayvanlara yem almak, hem de bakkala uğramak için... Tabii yeni romanlarının gelip gelmemiş olduğunu da öğrenecektim. Çarşamba günü oldu bu. Hemen hemen iki hafta önce. Romanlarının, karton kapaklı yeni baskıları salı günleri gelir." Annie çorba dolu kaşığı Paul'ün ağzına soktu. Ağzının yanından akan damlaları tam bir profesyonele yakışacak bir biçimde peçeteyle sildi. "Aslında o sırada seni *düşünüyordum*. Onun için bu rastlantı gerçekten olağanüstü bir şey. Öyle değil mi? (Misery'nin Çocuğu'nun artık cep kitabı halinde çıkmış olduğunu umuyordum. Ama nerede o şans?... Fırtına bu bölgeye yaklaşıyordu. Ancak meteoroloji uzmanları o gün öğleye kadar fırtınanın güneye, New Mexico ve Sangre de Cristos'a doğru döneceğini iddia edip durdular."

"Evet." Paul de anımsamıştı bunu. "Fırtınanın döneceğini söylüyorlardı. Ben de zaten o yüzden yola çıktım." Bacaklarının yerini değiştirmeye kalkıştı ve ani bir acı duyarak inledi.

Annie, "Yapma bunu," dedi. "O bacakların konuşmaya başlarsa bir daha susmaz, Paul... Ve ben sana daha iki saat kapsül veremem. Zaten fazla ilaç veriyorum sana."

"Ben neden hastanede değilim?" Aslında bu sorunun sorulması gerekiyordu. Ama Paul sormak istediğinden emin değildi. Kadının da sorulmasını istediğinden. Hiç olmazsa şu ara.

"Yem satılan dükkâna gittiğim zaman Tony Roberts bana 'Fırtına patlamadan evde olmak istiyorsan, arabayı hızla sürmelisin,' dedi. Ve ben de..."

"Burası kentten ne kadar uzak?"

Annie pencerelere doğru bakarak, "Biraz uzak..." diye cevap verdi. Garip bir sessizlik oldu. Kadının suratının hali Paul'ü korkuttu. İfadesizdi yüzü. Bomboştu. Bir keresinde bir akıl hastanesini dolaşmış ve buna benzer yüzler görmüştü. Bu durumdan "katatoni" diye söz ediliyordu. Yıllar önce olmuştu bu. Paul o sırada "Misery" için araştırma yapıyordu. Son sekiz yıl baş gelir kaynağı olan o dört romandan ilkini yazmaya hazırlanıyordu o sırada.

Sonra Annie'nin yüzü yavaş yavaş değişti. "Ben de Tony'ye 'Fırtına güneye gidiyor,' dedim." Önce sersemlemiş gibi ağır ağır konuşuyordu. Sonra normalleşti. Ama Paul tetikteydi artık. Annie'nin söylediği her şey biraz tuhaftı. Annie'yi dinlemek yanlış perdeden çalınan bir şarkıyı dinlemeye benziyordu.

Ama Tony, 'Fırtına fikrini değiştirdi,' diye haber verdi. 'Allah kahretsin,' dedim. 'O halde hemen dörtnala gitmeliyim!' "Tony. 'Mümkünse kentte kal, Miss Wilkes,' diye önerdi. 'Şimdi radyoda fırtınanın pek şiddetli olacağını söylüyorlar. Kimse hazırlık yapa-

madı.' Ama tabii buraya dönmem şarttı. Hayvanları benden başka kim besleyecekti? En yakın komşularım Rodyman'lar. Onlar da buradan kilometrelerce ötedeler. Ayrıca Rodyman'lar benden hiç hoşlanmazlar." Annie bu son sözleri söylerken kurnazca yazara baktı. Adam cevap vermeyince de kaşığı otoriter bir tavırla kâsenin yanına vurdu. "Tamam mı?"

"Evet, teşekkür ederim. Doydum. Çorba çok güzeldi. Hayvanın çok mu?" Paul çünkü, diyordu içinden. Hayvanın çoksa o zaman yardımcıların da olması gerekir. Hiç olmazsa bir adamın. Sana yardım için. Bu "yardım" sözcüğü çok önemliydi. Paul'e öyle geliyordu artık. Kadının parmağında yüzük olmadığını da fark etmişti.

Annie, "Pek değil," dedi. "Altı tavuk. İki inek. Ve Misery."

Yazar gözlerini kırpıştırdı.

Kadın güldü. "Yaratığın o cesur ve güzel kadının adını bir domuza verdiğim için bana kızacaksın. Hoş bir insan olmadığımı düşüneceksin. Ama adı böyle. Saygısızlık etmek istemedim." Bir an düşündü, sonra da ekledi. "Çok sokulgandır o." Burnunu kırıştırdı ve o anda gerçekten domuza döndü. Çenesindeki kıllar da bu benzeyişi artırdı. Annie domuz gibi sesler çıkardı. "Oyink! Oyink!"

Paul irileşmiş gözlerle ona bakıyordu.

Annie bunu fark etmedi. Yine dalıp gitmişti. Boş boş bakıyor, gözleri sadece yatağın başucundaki lambayı yansıtıyordu. Sonunda hafifçe irkildi. "Yedi kilometre kadar ilerledim, sonra kar başladı. Çok hızlı yağıyordu. Burada kar başladı mı hep öyle olur. Farlarımı yakarak arabayı ağır ağır sürdüm. Ve sonra senin otomobilini gördüm. Yoldan çıkmış ve devrilmişti." Yazara hoşnutsuzca baktı. "Farlarını yakmamıştın."

Paul, "Gafil avlandım," dedi. O anda sadece ne kadar şaşırdığını anımsıyor, bir hayli sarhoş olduğunu henüz bilmiyordu.

Annie, "Arabamı durdurdum," diye sözlerini sürdürdü. "Eğer yokuşta olsaydım belki durmazdım. Biliyorum, iyi bir Hıristiyana yakışacak bir davranış olmazdı bu. Ama karın kalınlığı yolda yedi santimi bulmuştu bile. Benimki bir cip ama yine de arabayı tekrar çalıştırabileceğimden emin olamazdım. İnsanın kendi kendine, herhalde arabadan çıkmayı başarmışlardır, demesi daha kolay oluyor. Bir araba durup' onları almıştır. Ama sana Rodyman'ların çiftliğinden sonraki üçüncü büyük tepenin doruğunda rastladım. Orası düzlüktür. Bu yüzden arabayı durdurdum. İner inmez iniltileri duydum. İnleyen sendin, Paul." Yazara garip, anaç bir tavırla gülümsedi.

Ve Paul Sheldon'un kafasında o fikir ilk kez iyice belirdi. Başım dertte. Bu kadın normal değil.

6

Kadın yatakta yatan adamın yanında oturarak yirmi dakika kadar konuştu. Belki de misafir yatak odasıydı burası. Paul'ün vücudu çorbadaki maddeleri kullanırken bacaklarındaki sancı yeniden arttı. Kendini zorlayarak dikkatini kadının sözlerine vermeye çalıştıysa da pek başaramadı. Kafası ikiye bölünmüş gibiydi. Bir tarafı kadının onu 74 model Camarro arabasından nasıl sürükleyerek çıkardığıyla ilgili sözlerini dinliyordu. Can acısı ve zonklamanın yansıdığı yandı bu. Kafasının diğer anıyla ise kendini Boulderado Otelinde, son romanını tamamlarken görüyordu. Neyse ki bu kitapta artık Misery Chastain tipi yoktu. Tanrı'ya küçük lütufları için şükretmeliydi.

Paul'ün Misery romanları yazmaması için türlü neden vardı. Ama bunlardan biri diğerlerinden çok daha önemliydi. Sarsılamayacak sağlam bir nedendi bu. Tanrı'ya büyük lütufları için de şükretmeliydi. Çünkü Misery sonunda ölmüştü artık. "Misery'nin Çocuğu" romanının sondan beşinci sayfasında ölmüştü. Ölüm sahnesinde evde gözleri dolmayan kimse kalmamıştı. Paul'ün gözleri de öyle. Ama onun gözlerinin yaşarmasına delice kahkahaları neden olmuştu.

Yeni kitabı bir otomobil hırsızıyla ilgili çağdaş bir romandı. Bunu tamamlarken "Misery'nin Çocuğu"nun son satırlarını yazışını anımsamıştı. "Böylece Ian'la Geoffrey Little Dunthorpe kilisesinin mezarlığından birlikte çıktılar. Istırapları onlara destek olurken yeniden yaşamaya kararlıydılar." Paul bu satırları yazarken deli gibi kıkır kıkır güldüğü için doğru tuşlara basmakta zorluk çekmiş, harfleri birkaç kez düzeltmek zorunda kalmıştı. En alta "SON" diye yazmış ve odada oynamaya başlamıştı. Yeni kitabını tamamladığı Boulderado Otelindeki aynı odada. "Sonunda kurtuldum!" diye bağırmıştı. "Özgürüm! Ah, Ulu Tanrım, sonunda özgürlüğüme kavuştum! O gülünç dişi köpek sonunda geberdi! Geberdi!"

Yeni romanın adı "Hızlı Arabalar"dı. Sona erdiği zaman hiç gülmemişti. Yazı makinesinin önünde bir an oturmuş ve belki de gelecek yılın Amerikan Kitap Ödülünü kazandın bile dostum, diye düşünmüştü. Ve sonra...

"Sol şakağında küçük bir çürük vardı. Ama önemliye benzemiyor, Paul. Ama bacakların.. Havanın kararmaya başlamış olmasına rağmen bacaklarının kötü durumda olduklarını fark ettim..."

...telefonu açarak bir şişe Dom Perignon şampanya istemişti. Şimdi içkinin gelmesini bekleyişini ve 1974'den yılından beri bütün kitaplarını tamamladığı odada bir aşağı bir yukarı dolaştığını

hatırlıyordu. Garsona elli dolar bahşiş vermiş, "Hava raporunu dinledin mi?" diye sormuştu. Çok sevinen, şaşalayan garson gülümsemiş, sonra da fırtınanın güneye, New Mexico'ya doğru kayacağının açıklandığını söylemişti. Şampanya şişesi buz gibiydi. Ağzında ilk kadehin tadı kalmış gibiydi. Sonra çantasını açmış ve New York uçağı için aldığı bilete bakmıştı. Paul birdenbire kararı anımsadı.

"... Seni hemen eve götürmem gerektiğini anladım, Paul! Seni cipe kadar zorlukla taşıyabildim. Ama ben iriyarı bir kadınım. Belki fark etmişsindir. Arkada yığınla battaniye vardı. Seni arabaya bindirerek battaniyelere sardım. Ve o sırada ışık azalmış olmasına rağmen yüzün bana tanıdık geldi. O zaman..."

Uçağa binmeyeceğim, diye karar vermişti. Eski Camarro'yu garajdan çıkaracak ve onunla batıya doğru gideceğim. Zaten New York'ta ne var? Konak bomboş, kasvetli. Soğuk. Belki hırsız bile girmiştir. Boş ver! Şampanya içmeyi sürdürmüştü. Batıya git, genç adam, batıya! Bu fikir mantıklı sayılacak kadar çılgıncaydı. Giysi ve çamaşır alacağım. Bir de...

"... Bavulu buldum. Onu da cipe attım. Ama görünürde başka bir şey yoktu, Paul. Orada ölüvermekten korkuyordum. Gaza bastım..."

"Hızlı Arabalar"ı alacağım, Vegas ya da Reno'ya gideceğim. Hatta belki de Melekler Kenti Los Angeles'e... Paul bu fikrin de başlangıçta kendisine biraz gülünç geldiğini hatırlıyordu. Bunu yirmi dört yaşında ilk romanını sattığım zaman yapabilirdim. Tam o çağa göre. Kırkıncı yıldönümü iki yıl geride kalmış bir adama değil... Ama birkaç kadeh şampanya daha içtikten sonra bu fikir artık ona gülünç gelmemeye başlamış, hatta soylu görünmüştü. Bir tür Büyük Odise. Hayal ürünü romanımdan sonra gerçeklerle tekrar tanışacağım. Böylece yola çıkmıştı...

"...Kendinden geçmişin. Senin öleceğinden emindim, Paul. Yani... çok emindim! O yüzden arka cebinden cüzdanını aldım ve şoför ehliyetine baktım. İşte o zaman Paul Sheldon adını gördüm. Ah, bu sadece bir rastlantı olmalı, diye düşündüm. Ama ehliyetteki fotoğraf sana benziyordu. Sonra öyle korktum ki, mutfak masasının başına çöktüm. Önce baylacağımı sandım. Bir süre sonra, fotoğraf da bir rastlantı olabilir, dedim. Ehliyetlerdeki resimler insanın kendine hiç benzemezler, sonra Yazar Derneği üye kartını buldum. Ve o zaman kim olduğunu anladım..."

...Kar yağmaya başladığı zaman başının dertte olduğunu anlamıştı Paul. Ama bundan çok daha önce Boulderado barına uğramış ve George'a yirmi dolar bahşiş vererek bir şişe Dom daha almıştı: Şampanyayı koyu kurşuni gökyüzünün altında Kayalık Dağlarına tırmanan yolda ilerlerken içmişti. Arabadaki teybe Bo Didley'nin bir kasetini koymuş ve radyoyu ancak Camarro ciddi bir biçimde kaymaya, patinaj yapmaya başladığı zaman açmıştı. O sırada bunun geçici bir kar olmadığını, durumun ciddiliğini anlamaya başlamıştı. Belki de fırtına güneye doğru kaymıyor, diye düşünmüştü. Belki de fırtına bana doğru geliyor. Başım belada.

(Şimdi de belada olduğu gibi...)

Ama yeterince sarhoş olduğu için hızla ilerleyerek bu dertten kurtulacağını sanmıştı. Bu yüzden Cana'da durarak sığınacak bir yer sormamış, yoluna devam etmişti. Öğleden sonraki saatlerde etrafın kromumsu, donuk gri bir renk aldığını anımsıyordu. Şampanyanın etkisinin geçmeye başladığını da. Sigara almak için panele doğru eğilirken arabanın kaymaya başladığını fark etmişti. Ama yoluna devam etmeye çalışmış ve durum gitgide kötüleşmişti. Boğuk bir gürültü ve sarsıntıyı hayal meyal hatırlıyordu. Sonra dünya altüst olmuştu. Ve...

"Çığlık atmaya başladın. Feryatlarını duyduğum zaman yaşayacağını anladım. Ölmek üzere olan insanlar ender bağırırlar. O kadar enerjileri yoktur. Bunu biliyorum. O zaman seni yaşatmaya karar verdim. Ağrı kesici ilaçlarımı çıkararak, onları sana zorla içirdim. Sonra uykuya daldın. Uyanıp tekrar haykırmaya başladığın zaman sana tekrar ilaç verdim. Ateşin çıktı bir kere. Ama onu da geçirdim. Sana Keflex verdim. Bir iki kez ölümün eşiğine geldin. Ama artık onlar da geride kaldı. Yemin ederim." Annie ayağa kalktı. "Artık dinlenme zamanın geldi, Paul. Eski gücüne kavuşmalısın."

"Bacaklarım sancıyor."

"Evet, bundan eminim. Bir saat sonra ilaç alabilirsin."

"Şimdi. Lütfen." Yalvarmak Paul'ü utandırıyordu ama elinde değildi.

"Bir saat sonra." Kadının tavırları kesindi. Elinde çorba kâsesi ve kaşıkla kapıya gitti.

"Bir dakika!"

Annie dönerek Paul'e hem sert, hem de sevgi dolu bir tavırla baktı. Yüzündeki ifade yazarın hiç hoşuna gitmedi. Hiç ama hiç.

"Beni kurtaralı iki hafta mı oldu?"

Kadın sinirlendi ve yüzündeki ifade belirsizleşti. Paul daha sonra Annie'nin zamanı pek bilmediğini öğrenecekti. "Öyle bir şey..."

"Hep baygın mı yattım?"

"Evet. Çoğu zaman."

"Ne yedim?"

Annie onu süzdü. "D."

Paul, "D. mi?" dedi.

Kadın onun yüzündeki hayret dolu ifadeyi bilgisizlik olarak yorumladı. "Sana damardan besin verdim. İnce borularla. Kolundaki izlerin nedeni bu işte." Paul'ü süzdü. Bakışları düşünceliydi. "Hayatını bana borçlusun, Paul. Bunu unutmayacağını umarım. Her zaman hatırlayacağını..." Kapıdan çıktı.

7

Bir saat geçti. Sonunda, nasıl olduysa geçti bir saat. Paul yatakta yatıyordu. Hem titriyor, hem de terliyordu. Yan odadan radyonun sesi geliyordu. Kadın o çılgın Cincinnati radyosunu açmıştı. Bir spiker Ginsu bıçaklarını övmeye başladı. Bir telefon numarası vererek santraldeki memurların bıçak siparişini beklediklerini açıkladı.

Paul Sheldon da bekliyordu.

Kadın diğer odadaki saat sekizi çalarken içeri girdi. Elinde iki kapsülle bir bardak su vardı. Yatağın kenarına ilişirken Paul heyecanla dirseklerine dayanarak doğruldu.

Annie ona, "Sonunda yeni kitabını iki gün önce ele geçirmeyi başardım." dedi. Bardaktaki buzlar şıkırdıyordu. Çıldırtıcı bir sesti bu. "'Misery'nin Çocuğu'nu. Romana bayıldım... O da diğerleri kadar güzel. Daha güzel! En güzel!"

Paul, "Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başardı. Alnında ter tanelerinin belirmiş olduğunun farkındaydı. "Lütfen... Bacağım... Çok sancıyor..."

Kadın dalgın dalgın gülümsedi. "Misery'nin sonunda lan'la evleneceğini biliyordum... Geoffrey'le lan'ın yeniden dost olacak-

larına da inanıyorum. Gerçekten de öyle oluyor mu?" Sonra hemen ekledi. "Hayır, söyleme! Bunu kendim öğrenmek istiyorum. Kitabı mahsus ağır ağır okuyorum. Hemen bitmesin diye. Bir yenisi çıkıncaya kadar aradan o kadar uzun zaman geçiyor ki."

Paul'ün bacakları zonkluyordu. Sanki kasığında çelikten bir halka vardı. O kısımlarına dokunmuştu. Kalçasında bir şey yok gibiydi. Ama yine de gövdesinin altı çarpılmış, garip bir biçime girmiş gibi geliyordu. Dizlerinden aşağısına gelince... sanki her şey paramparçaydı. Paul bakmak istemiyordu. Çarşafların altındaki o şiş ve çarpık şeyleri görüyordu. Bu da yeterliydi. "Lütfen? Miss Wilkes? Sancı..."

"Beni Annie, diye çağır. Bütün dostlarım öyle yapıyor." Kadın bardağı ona verdi. Soğuktu, üzeri buğulanmıştı. Ama kapsüller hâlâ avucundaydı. Elini Paul'ün ağzına doğru uzattı. Yazar hemen ağzını açtı... Ve kadın elini geri çekti. "Küçük çantana bakmak cüretini gösterdim. Bir sakıncası yok değil mi?"

"Hayır hayır. Tabii yok. İlaç..." Alnındaki ter tanecikleri Paul'e kâh kızgın, kâh buz gibi soğuk geliyordu. Galiba avaz avaz bağıracaktı.

Annie, "Çantanda bir roman olduğunu gördüm," dedi. Kapsüller sağ avucundaydı. Elini ağır ağır eğdi. İlaçlar sol avucundan yuvarlandı. Paul bakışlarıyla kapsülleri izliyordu. "Adı 'Hızlı Arabalar' kitabın. Misery romanlarından değil. Bunu biliyorum." Yazara hafif bir hoşnutsuzlukla baktı. Ama yine daha önce olduğu gibi sevgi karışmıştı. Annece bir ifadeydi bu. "Ne de olsa on dokuzuncu yüzyılda otomobil yoktu. Hızlı ya da yavaş." Bu küçük nükteye kıkır kıkır güldü. "Ayrıca... yeni romanına bir göz atmak cüretini de gösterdim... Sence bir sakıncası yok değil mi?"

Paul, "Lütfen," diye inledi. "Hayır, yok. Ama lütfen..."

"Romanı okursam, buna kızmazsın değil mi?"

"Hayır..." Paul'ün kemikleri kırılmıştı. Bacakları cam kırıklarıyla doluydu. Yaralar iltihaplanmıştı. "Hayır..." Gülümsemeye çalıştı. "Hayır, ne münasebet."

Kadın içtenlikle, "İznin olmadan böyle bir şeyi kesinlikle yapamam," dedi. "Sana fazla saygım var. Hatta seni seviyorum, Paul." Birdenbire insanı korkutacak bir biçimde kızardı. Kapsüllerden biri elinden pikenin üzerine düştü. Paul kapmaya çalıştı ama Annie ondan hızlı davrandı. Yazarın inlediğini Annie fark etmedi bile. Kapsülü kaptıktan sonra yine birdenbire dalgınlaşarak boş gözlerle pencereye doğru baktı. "Kafan... Yaratıcılığın... Ben bunu kastettim."

Paul çaresizce, "Biliyorum," dedi. "Sen benim bir numaralı hayranımsın." Aklına başka bir şey gelmemişti.

Kadının gözleri parladı birdenbire. "Tamam!" diye bağırdı. "Gerçekten öyle! Yeni romanını bu ruhla okumanın bir sakıncası olmaz değil mi? Yani.. bir hayranın duyduğu sevgiyle? Ama aslında diğer romanlarını Misery hikâyeleri kadar seviyorum, o da başka."

"Sakıncası yok..." Paul gözlerini kapatarak, istersen yeni romanın sayfalarını yırt, diye düşündü. Onlardan kâğıt şapkalar yap. Ama lütfen... Ölüyorum...

Annie usulca, "Çok iyisin," dedi. "Ama iyi olduğunu biliyordum. Kitaplarını okuduğum zaman bunu anladım. Misery Chastain'i düşünebilen biri kötü olamazdı. Onu düşünen, sonra da canlandıran biri." Birdenbire pis parmaklarını yazarın ağzına soktu. Paul parmakların arasındaki kapsülü emerek ağzına aldı. Ve suları etrafa saçılan bardağı ağzına götüremeden ilaçları yuttu.

Annie, "Tıpkı bir bebek gibi..." dedi ama Paul onun yüzünü görmüyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Ve şimdi yaşların yakıcılığını hissediyordu. "Ama iyisin, Paul. Sana sormak istediğim çok şey var... Bilmek istediğim pek çok şey." Kalkarken somyenin yayları gıcırdadı. "Burada çok mutlu olacağız, Paul." Yazarın kalbine dehşetten oluşan bir hançer saplandı sanki ama yine de gözlerini açmadı.

8

Paul sürükleniyordu. Deniz kabarmış, sürüklüyordu onu. İçerden televizyonun sesi geliyordu. Sonra ses kesildi. Bazen saat çalıyor, Paul saymaya çalışıyorsa da başaramıyordu.

"D... Borularla... Kollarındaki izleri onlar bıraktı..." Paul dirseğinin üzerinde doğrularak elini uzattı. Bir hayli uğraştıktan sonra lambayı yakabildi. Kollarına baktı. Dirseklerinin içindeki birbirine karışmış morluklar ve sarılıkları gördü. Renkleri açılmaya başlamış olan çürüklerin her birinin ortasında kara kan dolu birer delik vardı.

Arkaüstü yatarak tavana baktı. Rüzgârın uğultusunu dinliyordu. Kışın ortasında, bir dağın hemen hemen tepesindeydi. Ve normal olmayan bir kadının yanındaydı. Bu kadın Paul kendinde değilken onu damardan beslemişti. Bu kadında adeta sonsuz uyuşturucu vardı. Ve bu kadın Paul'ün orada olduğunu kimseye söylememişti.

Bütün bunlar önemliydi. Ama bir şeyin daha önemli olduğunu fark etti. Deniz çekiliyordu yine. Kadının yukarıdaki saatinin çalmasını bekledi. Çalmasına daha uzun bir süre vardı. Ama Paul'ün beklemeye başlamasının zamanı gelmişti.

Annie deliydi ama Paul'ün ona ihtiyacı vardı. Ah, başım belada, diye düşünerek görmeyen gözlerle tavana baktı. Alnında yine ter damlacıkları birikmeye başlamıştı.

9

Annie ertesi sabah Paul'e yine çorba getirdi ve ona "roman taslağı" diye tanımladığı yazıların kırık sayfasını okuduğunu açıkladı. "Bence diğer romanların kadar güzel değil, Paul. İnsan kolay izleyemiyor. Bir geçmişe dönüyor, bir geleceğe."

"Teknik bu." Yazarın sancısı hafiflemiş ama geçmemişti. İki arada bir durumdu bu. Bu yüzden kadının sözlerini daha iyi düşünebiliyordu. "Sadece bir teknik... Konunun biçimi konu belirtir." Sanatıyla ilgili bu tür oyunların kadını ilgilendireceğini, hatta büyüleyeceğini düşünüyordu. "Delikanlının kafası karışık ve..."

"Evet! Çok *karışık!* Bu yüzden de daha az ilginç. Hayır, az ilginç sayılmaz. Sen ilgi çekmeyecek bir karakter yaratamazsın. Bundan eminim. Ama fazla ilgi uyandırmıyor. Sonra küfürler! İki kelimede bir kötü bir söz! Bu..." Düşünürken bir yandan da yazara çorba içiriyor ve hemen hemen bakmadan ağzından akan damlaları siliyordu. Paul o zaman onun eskiden hemşire olduğunu anladı. Doktor değildi. Hayır. Doktorlar damlaların ne zaman akacağını bilemezlerdi.

Paul acı acı, o fırsattan söz eden meteoroloji uzmanları işlerini Annie Wilkes'ın yarısı kadar bilselerdi, şimdi başım böyle belada olmazdı, diye düşündü.

Annie birdenbire, "Bunda soyluluk yok!" diye bağırarak ayağa fırladı. Arpa şehriyesi et suyunu Paul'ün solgun suratına dökecekti neredeyse.

Yazar sabırla, "Evet," dedi. "Ne demek istediğini anlıyorum, Annie. Tony Bonasaro'nun soylu bir yanı olmadığı doğru. Ama kenar mahallede doğmuş olan ve kötü çevreden kurtulmaya çalışan bir çocuk. Ve o sözcükler... O sözcükleri herkes kullanıyor..."

"Hayır, kullanmıyor!" Kadın sert bir tavırla yazara baktı. "Kente yem almaya gittiğim zaman ne yaptığımı sanıyorsun? Ne *söylediğimi?* 'Tony şimdi bana şu bilmemne domuz yeminden bir çuval ver!' 'Şu inekler için sattığın bilmemnenin bilmemnesi mısır ve falan filan kulak ilacından da.' Ve o bana ne diyor? 'Çok haklısın, Annie, bilmemne de bilmemne!' Öyle mi?" Annie, Paul'e baktı. Yüzü tayfunu haber veren gökyüzüne benziyordu. Yazar korkuyla yattı. Çorba kâsesi kadının ellerinde eğilmişti. Bir, sonra da iki damla pikeye düştü.

"Sonra yoldan inip bankaya gittiğim zaman Bayan Bollinger'a ne diyorum? 'İşte sana falan filan bir çek! Şimdi bana bilmemne elli dolar ver ve falan filan çabuk ol.' Sonra beni Denver'da tanık yerine çıkardıkları zaman..." Çamur rengi çorba yatağa döküldü. Kadın lekeye baktı ve yüzü çarpıldı. "İşte! Bak bana ne yaptırdın!"

"Üzgünüm..."

Annie, "Tabii ya!" diye bir çığlık attı. "Tabii üzgünsün!" Kâseyi bir köşeye fırlattı. Paramparça oldu kâse. Paul inledi. Kadın o zaman sustu, otuz saniye kadar orada öylece oturdu. Paul Sheldon'un ise sanki kalbi durmuştu.

Annie ağır ağır kendini topladı. Ve birdenbire kıkır kıkır güldü. "Çabuk öfkelenirim ben."

"Çok üzgünüm." Paul'ün boğazı kurumuştu.

"Üzülmen gerekir." Yüz hatları gevşeyen kadın sıkıntılı sıkıntılı duvara baktı. Paul onun yine kendinden geçeceğini sanıyordu. Ama Annie onun yerine içini çekerek yataktan kalktı. "Misery romanlarında öyle sözcükler kullanmana gerek yok. Çünkü o günlerde öyle laflar kullanmazlarmış. Hatta bu tür kelimeler uydurulmamış bile. Herhalde hayvanca bir çağa hayvanca sözler gerekiyor. Ama eski günler daha iyiymiş. Sen Misery romanlarından vazgeçmelisin, Paul. Sadece onları yazmalısın. Bunu içtenlikle söylüyorum. Ben bir numaralı hayranın." Kapıya gitti. Orada durup ona baktı. "O romanı yine çantana koyacak ve Misery'nin Çocuğu romanını bitireceğim. Belki ondan sonra tekrar roman taslağını okurum."

"Madem seni kızdırıyor, okuma öyleyse." Paul gülümsemeye çalıştı. "Öfkelenmeni istemiyorum. Bildiğin gibi sana güveniyorum."

Annie bu gülümsemeye karşılık vermedi. "Evet. Öyle! Öyle! Değil mi, Paul?" Odadan çıktı.

10

Dalgalar çekildi. Ve ağrı başladı. Paul saatin çalmasını bekliyordu. İki kez çalacaktı. Öyle de oldu. Yastıklara dayanmış, gözlerini kapıya dikmişti. Annie içeri girdi. Hırkasının üzerine bir önlük takmıştı. Eteklerinden birini giymişti yine. Bir elinde yer silmek için kullandığı su kovası vardı.

Kadın, "Herhalde o pis ilacı istiyorsun," dedi.

"Evet, lütfen." Paul ona yaltaklanırcasına gülümsemeye çalıştı. Ve yine utandı. Korkunç bir yaratığa dönüşmüştü. Bir yabancıya.

Annie, "İlacın yanımda," diye söylendi. "Ama önce o köşedeki pisliği temizlemem gerekiyor. Senin neden olduğun o pisliği. O işi bitirinceye kadar beklemen gerekecek."

Örtünün altında bacakları kırık dallara benzeyen Paul kımıldamadan yattı. Soğuk terler yüzünden ağır ağır akıyordu. Annie köşeye giderek kovayı yere bıraktı. Kâsenin parçalarını toplayıp götürdü. Geri dönerek kovanın yanında diz çöktü. Kovadan aldığı sabunlu bezi sıkıp duvardaki kurumuş çorba lekelerini silmeye koyuldu. Paul yattığı yerden onu seyrediyordu. Sonra titremeye başladı. Bu yüzden ağrısı daha da arttı ama elinden bir şey gelmiyordu. Annie bir ara dönüp baktı ve onun titrediğini, çarşafların terden ıslandığını fark etti. Ve birdenbire her şeyi anladığını belirten bir tavırla ona sinsi sinsi gülümsedi. Paul o anda Annie'yi sevinçle öldürebilirdi.

Kadın tekrar dönerek, "Leke kurumuş," dedi. "Korkarım bu iş biraz uzun sürecek, Paul." Duvarı silmeye başladı. Leke bir süre sonra kayboldu ama Annie temizlemeyi sürdürdü. Bezi suya sokuyor, sıkıyor ve siliyordu. Bunu birkaç kez tekrarladı. Paul onun suratını göremiyordu. Ama yine kafası durmuş olabilirdi. Duvarı saatlerce silebilirdi. Bu düşünce Paul'ü korkuyla kıvrandırıyordu.

Sonunda, saat iki buçuğu çalmadan hemen önce Annie ayağa kalkarak bezi suya attı. Hiçbir şey söylemeden kovayı alıp odadan çıktı. Paul yattığı yerden sesleri dinledi. Kadın iri gövdesiyle ağır ağır yürürken zemindeki tahtalar gıcırdadı. Annie kovadaki suyu döktü. Sonra inanılmayacak bir şey oldu. Kadın musluğu açarak kovayı doldurdu. Paul sessizce ağlamaya başladı o zaman.

Annie içeri girerek bir an kapının önünde durdu. Yazarın ıslak yüzüne hem sertçe, hem de annece bir sevgiyle baktı. Sonra gözleri köşeye kaydı. Çorba lekesi çıkmıştı artık. "Şimdi durulamam gerekiyor. Yoksa sabun lekesi kalır. Hepsini de ben yapmalıyım. Benim gibi yalnız yaşamak kaytarmak için bir neden olamaz. Annemin bir prensibi vardı, Paul. Ben de buna her zaman uydum. Annem, 'Bir kere pis oldun mu bir daha düzelemezsin,' derdi."

Yazar, "Lütfen..." diye inledi. "Lütfen... Bu sancı... Ölüyorum..."

"Hayır. Ölmüyorsun."

"Bağıracağım!" Paul artık sarsıla sarsıla ağlıyor, bacaklarının daha da sancımasına, kalbine ağrılar saplanmasına neden oluyordu. "Elimde değil bu. Kendimi tutamayacağım."

Kadın, "Bağır öyleyse," dedi. "Ama şunu da unutma! Bu köşeyi sen kirlettin. Ben değil. Suç sende. Başka kimsede değil."

Nasıl olduysa Paul kendini tuttu. Kadının bezi suya sokup sıkmasını ve duvarı silmesini seyretti. Annie birkaç kez tekrarladı bunu. Oturma odasındaki saat üçü çalarken ayağa kalkarak kovayı aldı.

Paul, şimdi odadan çıkacak, diye düşündü. Odadan çıkacak. Onun durulama suyunu lavaboya döktüğünü duyacağım. Belki saatlerce gelmeyecek. Çünkü beni iyice cezalandırmak niyetinde...

Ama kadın çıkacağı yerde yatağa yaklaşarak elini önlüğünün cebine soktu. Ve kapsülleri çıkardı. Hem de iki değil, üç kapsül. Şefkatle, "İşte," dedi.

Paul kapsülleri ağzına attı. Sonra başını kaldırdı. Kadın sarı plastikten kovayı ona doğru kaldırıyor, içindeki grimsi su pikeye

dökülüyordu. "Kapsülleri şu suyla yutuver, Paul." Sesi hâlâ şefkat doluydu.

Paul, kadına bakakaldı. Sanki yüzünde iyice irileşmiş gözlerinden başka hiçbir şey yoktu.

Annie, "Haydi," diye ekledi. "İç bunu. Kapsülleri kuru kuru yutabildiğini biliyorum. Ama bana inan. O kapsülleri sana kusturabilirim. Ne de olsa kovadaki sadece durulama suyu. Sana bir zararı olmaz." Kova yazarın üzerine doğru eğildi. Paul yer bezinin boğulmuş bir yaratık gibi grimsi suyun kara derinliklerinde döndüğünü gördü. Suyun yüzeyinde ince bir sabun tabakası vardı. Paul'ün içinde bir yer inledi ama hiç duraksamadı. Suyu çabucak içerek kapsülleri yuttu. Birdenbire mide kasları büzüldü. Boğuk bir ses çıkardı.

"O kapsülleri kusayım deme, Paul. Bu akşam dokuza kadar başka ilaç yok." Annie bir an boş gözlerle ona baktı. Sonra da birdenbire gözleri parladı ve gülümsedi. "Beni tekrar kızdırmayacaksın, değil mi?"

Paul, "Hayır," diye fısıldadı. Denizin kabarmasını, böylece sancının geçmesini sağlayan ayı hiç kızdırır mıydı?

"Seni seviyorum." Kadın onu yanağından öptü. Sonra elinde kova arkasına bakmadan odadan çıktı.

Paul başını yastıklara dayadı. Ağzında toz, badana ve sabun tadı vardı. Kusmayacağım... Kusmayacağım... Kusmayacağım... Sonra uykusunun geldiğini fark etti. Kapsülleri ilacın etki yapmasına yetecek kadar midesinde tutabilmişti. Kazanmıştı. Bu seferlik.

11

Paul rüyasında bir kuşun onu yediğini görüyordu. Hoş bir rüya değildi. Bir gürültü oldu. İyi, iyi, diye düşündü Paul. Onu vurun! Şu lanet olasıca şeyi vurun.

Sonra uyandı ve duyduğunun Annie Wilkes'ın gürültüsü olduğunu anladı. Kadın gerekli işleri yapmak için dışarı çıkmış, arka kapıyı çarparak kapatmıştı. Paul onun karları hışırdatarak yürüdüğünü işitti. Sonra Annie pencerenin önünden geçti. Arkasında bir anorak vardı, kukuletasını kafasına geçirmişti. Dönüp Paul'e bakmadı. Yazar onun ahırdaki işlerine dalmış olduğunu düşündü. Hava kararıyor, morumsu bir renge bürünüyordu. Güneş batmıştı. Saat beş buçuktu herhalde. Ya da altı.

Deniz hâlâ kabarıktı. Canı yanmıyordu. Tekrar uyuyabilirdi. Uyumak istiyordu. Ama aklı başındayken bu garip durumu düşünmesi gerekiyordu. İşin kötüsü, kafası çalışırken bu olayı düşünmek istemiyordu. İstemiyordu. Çünkü sadece *yaşamak* bile zordu. Bu durumu düşünmek istemiyordu. Çünkü o zaman işe hiç de hoşa gitmeyecek hayaller karışıyordu. Kadının birdenbire boş boş bakmaya başlaması. Paul'e taşları ve tanrıçaları hatırlatması. Sarı plastik kovanın ağzına doğru yaklaşması. Bütün bunları düşünmek durumu değiştirmeyecekti. Hatta olayı düşünmesinden daha da kötü olacaktı. Annie Wilkes'ı ve onun evindeki durumu düşünürken kalbi hızla çarpmaya başlayacaktı. Daha çok korkuyla. Ve biraz da utançla. Paul dudaklarını sarı yer kovasının kenarına dayadığını görür gibi oluyordu. Bundan hiç kimseye söz etmeyecekti. Tabii buradan kurtulabilirse... Kötü bir durumdaydı. Ama yine de yaşamak istiyordu.

Kahretsin! Bu sorunu düşün! Artık bunu bile deneyemeyecek kadar sindin mi?

Hayır.... Ama... hemen hemen.

Sonra birdenbire öfkelendi. Yeni kitabımı beğenmedi. Çünkü onu anlayamayacak kadar aptal. Aptal mı? Hayır. Fazla tutucu. Değişmek istemiyor. Hatta değişme fikri bile hoşuna gitmiyor.

Paul'ün öfkesi arttı. Kadın hem inatçı, hem de anlayışsızdı. Ve onu kaçırmış, buraya hapsetmişti. Paul'ü kovadaki pis suyu içmekle parçalanmış bacakları yüzünden acıyla kıvranmak arasında bir seçim yapmaya zorlamıştı. Ve bu da yetmiyormuş gibi o güne dek yazdığı en iyi eserini eleştirmek cesaretini de bulmuştu.

Paul, "Allah seni kahretsin!" dedi ve kendini birdenbire daha iyi hissetti. Eskisi gibiydi şimdi. Tabii bu isyanının önemsiz, içler acısı bir şey olduğunu da biliyordu. Kadın ahırdaydı, onu duyması imkânsızdı. Kabaran dalgalar kazığı örtmüştü. Canı yanmıyordu. Ama yine de...

Paul kadının yanına gelerek kapsülleri vermekten nasıl kaçındığını anımsadı. Onu böyle zorlayarak Hızlı Arabalar'ı okumak için izin koparmıştı.

Birdenbire romanın bir kopyası bile olmadığını hatırladı. Bunu ancak kitabı ikinci kez yazdığı zaman yapacaktı. Şimdi Annie Wilkes'da olan romanın tek kopyasıydı. Bütün dünyadaki tek kopya. Paul notlarını bile yakmıştı. O romanın üzerinde iki yıl çalışmıştı. Ve şimdi kadın romanı beğenmediğinden söz ediyordu. Ve o deliydi. Annie, Misery'yi seviyordu. İspanyol Harlem'inden ağzı bozuk bir araba hırsızını değil.

Paul o sırada, istersen sayfalardan kâğıt şapkalar yap, diye düşündüğünü hatırladı. "Lütfen..." O öfke ve gurur kırıklığını yeniden duydu. Ve aynı anda bacakları hafifçe zonklamaya başladı. Evet.

Yazı. Eserlerinin sende uyandırdığı gurur. Romanın kendi değeri... Sancı arttığı zaman bunlar birer hayal halini alıyor. Ben olgunluğa eriştikten sonraki yıllar boyunca "yazar" sözcüğünün benim için en önemli bir tanımlama olduğuna inandım. Ve o kadın bana bunu yaptı. Yapabildi. Korkunç bir şey... Kaçıp kurtulmam gereken bir yaratık. Annie gerçekten bir tanrıça. Eğer beni öldürmezse, içimdekileri öldürecek...

Paul bir domuzun sevinçle bağırdığını duydu. Annie onun kızacağını sanmıştı ama Paul'e göre Misery gerçekten de domuza yakışacak bir addı. Kadının domuz taklidi yapmasını hatırladı. O anda tıpkı bir domuza dönmüştü.

Arkaüstü yatarak kolunu gözlerinin üzerine koydu. O öfkesini sürdürmeye çalışıyor, çünkü kendini cesur hissetmesini sağlıyordu. Cesur bir insan düşünebilirdi. Bir korkak bunu yapamazdı.

Bu kadın bir hemşire. Bundan eminim. Hâlâ hemşirelik ediyor mu? Hayır. Çünkü işe gitmiyor. Neden mesleğini sürdürmüyor? Bunun cevabı belli. Kafadan çatlak. Ben bu azabım arasında bunu fark edebildiğime göre... Herhalde meslekdaşları bunu çabucak anladılar.

Onun delilik derecesini anlayacak kadar da bilgim var. Beni parçalanan arabamdan çıkardı. Ve polis ya da ambulans çağıracağı yerde beni misafir yatak odasına kapattı. Koluma ince borular taktı ve bol bol uyuşturucu verdi. Hatta bu yüzden soluk almakta zorluk çektim. Burada olduğumu kimseye haber vermedi. Bunu şimdiye kadar yaptığına göre böyle bir niyeti yok demektir.

Parçalanan arabadan çıkardığı Kokomo'lu Joe Blow olsaydı aynı biçimde davranır mıydı? Hayır. Hayır, sanmıyorum. O beni buraya kapattı, çünkü ben Paul Sheldon'um.

"Annie benim bir numaralı hayranım," diye mırıldandı. Sonra korkunç bir anıyla sarsıldı.

Annesi onu küçükken Boston Hayvanat Bahçesine götürmüştü. Büyük bir kuşu çok beğenmişti. Tüyleri pek güzeldi. Kırmızı, mor, koyu mavi... Ama kuşun gözleri çok kederliydi. Annesine kuşun nereden geldiğini sormuş, kadın da, "Afrika'dan," demişti. O zaman kuşun yaşadığı bu kafeste öleceğini anlamış ve ağlamaya başlamıştı. Annesi ona dondurma almıştı. Paul bir süre ağlamaktan vazgeçmişti. Ama sonra tekrar kuşu hatırlamış ve yeniden hıçkırmaya başlamıştı. Sonunda annesi onu eve götürmüştü. Otobüste Paul'e, "Sen sulu gözlü bir bebeksin," demişti.

O kuşun tüyleri... Gözleri...

Paul'ün bacaklarındaki zonklama düzenle azalıp artmaya başladı. "Hayır! Hayır, hayır." Dirseğini gözlerine iyice bastırdı.

"Kafan... Yaratıcılığın... Ben bunu kastettim..."

"Afrika. O kuşu Afrika'dan getirmişler. Onu..."

"Beni Denver'da tanık yerine çıkardıkları zaman..."

Paul, "Haydi..." diye mırıldandı. Hayal gücü vardı. "Haydi, haydi.."

Denver'daki mahkeme salonunu görür gibi oldu. Annie Wilkes tanık yerindeydi. Ama kot pantolon değil eski, morumsu siyah bir elbise ve korkunç bir şapka giymişti. Salon kalabalıktı. Yargıcın saçları dökülmüştü; gözlüklüydü, beyaz bir bıyığı vardı. Bıyığının altında da bir leke.

Paul, "Haydi..." diye fısıldadı ama hayal gücü ona fazla yardım etmedi. Mübaşir kadına adını sordu. O da tekrar tekrar, "Annie Wilkes..." Ama başka bir şey söylemedi. Orada tehlikeli lif lif som vücuduyla oturuyor ve adını tekrarlıyordu.

Paul onu hapseden eski bir hemşirenin Denver'da neden tanık yerine çıkarıldığını anlamaya çalışırken uykuya daldı.

12

Paul bir hastanenin koğuşundaydı. Birden müthiş rahatladı. Neredeyse ağlayacaktı. Uyurken bir şey olmuştu. Ya biri gelmiş ya da Annie fikrini değiştirmişti. Bu önemli değildi. O canavar kadının evinde uykuya dalmış ve hastanede uyanmıştı.

Ama beni herhalde böyle upuzun bir koğuşa yatırmazlardı... Burası bir hangar kadar büyük. Hastalar sıra sıra yatıyorlardı. Hepsinin yanlarındaki damardan besleme tepsilerinden aynı biçimde şişeler sarkıyordu. Paul doğrulup oturdu ve hastaların birbirlerinin aynı olduklarını gördü. Hepsi de o'ydular. Paul Sheldon. Sonra saatin çaldığını duyunca bunun bir rüya olduğunu anladı. Rahatlığın yerini keder aldı.

Dev koğuşun dibindeki kapı açılarak içeriye Annie Wilkes girdi. Ama arkasında uzun bir entari, başında da bone vardı. Misery Chastain kılığındaydı. "Misery'nin Aşkı"ndaki kıyafette. Bir koluna bir sepet asmıştı. Üzerinde bir peçete örtülüydü. Kadın elini sepete soktu ve aldığı bir avuç şeyi uyuyan ilk Paul Sheldon'un suratına fırlattı. Kumdu bu.

Birinci Paul Sheldon'un suratı bembeyaz kesildi. Yazar irkilerek uyandı. Annie Wilkes tepesine dikilmişti. Elinde karton kapaklı, kadın "Misery'nin Çocuğu" romanı vardı. Araya koyduğu işaretten kitabın dörtte üçünü okumuş olduğu anlaşılıyordu.

Kadın, "İnliyordun..." dedi.

"Kötü bir rüya gördüm."

"Neyle ilgiliydi?"

Paul aklına gelen ilk yalanı söyledi. "Afrika'yla."

13

Annie ertesi sabah Paul'ün yanına çok geç geldi. Yüzü külrengiydi. Paul uyukluyordu. Ama hemen uyanarak dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Miss Wilkes? Annie? İyi mi..."

"Hayır."

Paul, Tanrım, diye düşündü. Kalp krizi geçirmişti. Bir an endişelendi ama sonra kaygının yerini sevinç aldı. Kalp krizi geçirdiğini umarım. Ciddi bir kriz! Göğsünü patlatacak bir kriz! Canım ne kadar yanarsa yansın sürüne sürüne memnunlukla telefona giderim. Kırık cam parçalarının üzerinde sürünmeye bile razıyım.

Evet, kadın bir tür kalp krizi geçirmişti ama Paul'ün dilediği tarzda değil.

Annie ona doğru geldi. Sendelemiyor, adeta yuvarlanıyordu. Uzun bir yolculuktan sonra karaya çıkan bir denizci gibi.

"Ne..." Paul ondan uzaklaşmaya çalıştı ama gidebileceği bir yer yoktu.

"Hayır!" Annie karyolaya çarptı. Sendeledi. Az kalsın üzerine devriliyordu. Sonra orada durup kâğıt kadar bembeyaz suratıyla ona baktı. Boynundaki kaslar kabarmıştı. Alnının ortasında bir damar atıyordu. Ellerini açtı, sonra yumruk yaptı. İri taşlara benziyordu yumrukları. Sonra parmaklarını tekrar gevşetti. "Seni... seni aşağılık köpek!"

"Ne... ama ben..." Paul birdenbire durumu kavradı ve vücudunun içi boşalıverdi. Kadın romanı bitirmiş ve her şeyi öğrenmişti.

Misery'nin değil, lan'ın kısır olduğunu. Geoffrey'le genç kadının lan'a büyük bir hediye, yani kendisinin sanacağı bir çocuk vermeye hazırlandıklarını. Misery, lan'a hamile olduğunu açıkladığı zaman adamın gözlerinde yaşlarla, "Ah, sevgilim, sevgilim," diye tekrarladığını. Ama Annie, hep birlikte büyütecekleri çocuğu dünyaya getirirken Misery'nin ölmesini ağlayarak karşılamamıştı anlaşılan. Tersine fena halde öfkelenmişti.

Annie Wilkes tiz bir sesle haykırdı. "Misery ölmüş olamaz!" Şimdi yumruklarını daha hızlı bir tempoyla sıkıp sıkıp açıyordu. "Misery Chastain ÖLMÜŞ OLAMAZ!"

"Annie... Annie, lütfen..."

Komodinin üzerinde cam bir sürahi vardı. Kadın onu kapatarak yazara doğru salladı. Paul'ün yüzüne soğuk sular saçıldı. Bir buz parçası sol kulağına düşerek omzuna doğru kaydı. Paul kadının sürahiyi yüzüne vurduğunu görür gibi oldu. Kafatası parçalanacak ve şiddetli kanamadan ölecekti. Buzlu suyun içinde hem de. Tüyleri diken diken oldu.

Annie böyle yapmak istiyordu. Kesindi bu. Ama en son anda döndü ve sürahiyi kapıya fırlattı. Sürahi çorba kâsesi gibi paramparça oldu. Kadın yazara bakarak yüzüne düşen saçlarını itti. Şimdi bembeyaz suratında kırmızı iki küçük benek belirmişti. Soluk soluğa, "Pis köpek!" dedi. "Seni pis köpek. Bunu nasıl yapabildin?"

Paul telaşla, hızlı hızlı konuşmaya başladı. Kadının yüzüne diktiği gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Paul hayatının şu birkaç saniye içinde söyleyeceklerine bağlı olduğundan emindi. "Annie, 1871'de kadınların çoğu doğum sırasında ölüyorlardı, Misery, ko-

cası, arkadaşı ve çocuğu için hayatını verdi. Misery'nin ruhu her zaman..."

Annie, "Ben Misery'nin ruhunu istemiyorum," diye bağırdı. Şimdi pencereye benzeyen ellerini Paul'ün gözlerini oymak istiyormuş gibi ona doğru sallıyordu. "Ben onu istiyorum! Sen Misery'yi öldürdün! Katlettin onu!" Yumruklarını sıkarak yastığa, Paul'ün kafasının iki yanına vurdu. Paul bezden yapılmış bir bebek gibi sarsıldı. Bacaklarına bir sancı saplandı ve haykırdı.

Sonra da, "Misery'yi ben öldürmedim!" diye bağırdı.

Annie acı bir alayla, "Ah, tabii ya," dedi. "Onu sen öldürmediysen kim öldürdü, Paul Sheldon?"

Yazar daha sakin bir tavırla, "Hiç kimse," diye cevap verdi. "Sadece... öldü." Sonra da bunun doğru olduğunu düşündü. Aslında Misery'den nefret etmişti. Üçüncü romandan sonra başlamıştı bu nefret. Kadını bir katil gibi öldürebilirdi... Ama bunu yapamamıştı. Sonunda Misery'yi çok aşağı görmesine rağmen kadının ölmesi onu şaşırtmıştı. Ama Paul sanatın gerçek hayatı taklit etmesi gerektiğine inanıyordu. Misery'nin klişeleşmiş maceraları sırasında da bu inancına sadık kalmıştı. Kadın beklenmedik bir biçimde ölmüştü. Paul'ün sevinci de bu gerçeği değiştirmezdi.

Annie, "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı. "Ben senin iyi bir insan olduğunu sanıyordum. Ama değilsin. Yalancı, kötü, pis bir köpeksin sen."

"Misery birdenbire öldü, işte o kadar. Bazen böyle olur. Tıpkı hayatta olduğu gibi. Bazen biri..."

Annie yatağın başucundaki komidini devirdi. Tek çekme dışarı fırladı. Paul'ün çekmedeki kol saati ve bozuk parası etrafa sa-

çıldı. Onların çekmede olduğundan haberi bile yoktu. Kadından uzaklaşmaya çalışarak olduğu yerde büzüldü.

Annie, "Sen benim dünkü çocuk olduğumu sanıyorsun galiba," dedi. Dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. "Ben işim gereği kaç kişinin öldüğünü gördüm. Yüzlerce insanın. Bazıları avaz avaz haykırarak can verirlerdi! Bazıları da uykularında! Senin dediğin gibi, ölüverirlerdi! Ama romanlardaki tipler ÖLÜVERMEZLER! Tanrı zamanında geldiğini düşündüğü zaman canımızı alır. Bir yazar da eserindeki tipler bakımından Tanrı gibidir. O karakterleri yazar yaratır. Tanrı'nın bizi yarattığı gibi. Kimse Tanrı'dan hesap soramaz. Pekâlâ! Tamam! Ama Misery konusunda sana bir tek şey söyleyeceğim. Bu kez Tanrı'nın bacakları paramparça. O BENİM evimde, BENİM yiyeceklerimle besleniyor. Ve..." Yüzü ifadesizleşiverdi. Doğruldu, ellerini gevşekçe iki yana bıraktı. Gözlerini duvardaki eski bir resme dikti. Paul yattığı yerden ona bakıyordu. Yastıkta yumruklarının yuvarlak izleri kalmıştı. Paul ansızın cinayet işlenebileceğini anladı. O sürhayi atmasaydı, onu yere çarpıp ben kırardım. Cam parçalarından birini gırtlağına saplamaya çalışırdım... Çekmeden etrafa saçılan eşyalara baktı. Ama yerde sadece dolmakalem, tarak, bozuk para ve saati vardı. Cüzdanı yoktu. Daha önemlisi İsviçre Ordu kaması da.

Kadın ağır ağır kendine geldi. Hiç olmazsa öfkesi geçmişti. Kederli bir ifadeyle Paul'e baktı. "Artık gitmem iyi olacak. Bir süre sana yaklaşmamalıyım. Bu... akıllıca bir şey olmaz."

"Gitmek mi? Nereye?"

"Bu önemli değil. Bildiğim bir yere. Burada kalırsam aptalca bir şey yapacağım. Düşünmem gerekiyor. Hoşçakal, Paul." Odada hızla ilerledi.

Yazar endişeyle, "İlacımı vermek için geri dönecek misin?" diye sordu.

Kadın cevap vermeden kapıyı arkasından kapattı. Ve Paul ilk kez o zaman anahtarın şıkırtısını duydu. Annie'nin holden geçtiğini işitti. Kadın öfkeyle anlayamadığı bir şeyler bağırınca yüzünü buruşturdu. Başka bir şey şangırtıyla düşüp kırıldı. Bir kapı çarpılarak kapandı. Bir motor homurdandı. Tekerlekler karları hışırdarak döndü. Arabanın gürültüsü gitgide uzaklaştı. Bir uğultu halini aldı, sonunda duyulmaz oldu.

Paul yalnız kaldı... Annie Wilkes'ın evinde yalnızdı. Bu odaya kilitlenmiş bu yatağa hapsedilmişti. Burasıyla Denver arasındaki uzaklık... şey, Boston Hayvanat Bahçesiyle Afrika arasındaki gibiydi. Gözlerini tavana dikmiş yatıyordu. Boğazı kurumuştu, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Bir süre sonra oturma odasındaki saat on ikiyi çaldı ve sular çekilmeye başladı.

14

Elli bir saat.

Paul aradan ne kadar zaman geçtiğini biliyordu. Bunu kaza sırasında cebinde olan dolmakalemin yardımıyla hesaplayabilmişti. Aşağıya doğru uzanarak kalemi almayı başarmış, saatin her çalışında koluna bir işaret yapmıştı. Dört yatay ve bir çapraz çizgi. Kadın döndüğü sırada böyle on grup ve bir de tek çizgi vardı. Gruplar başlangıçta çok düzgünken sonradan elleri titremeye başladığı için

biçimsizleşmişti. Paul bir tek saati bile kaçırmadığından emindi. Kestirmiş ama dalıp gitmemişti. Saatin sesi onu her seferinde uyandırmıştı.

Bir süre sonra can acısına rağmen açlık ve susuzluk duymaya da başlamıştı. Geceyi kâh uyuklayarak, kâh ter içinde uyanarak geçirmiş ve ölmek üzere olduğuna inanmıştı. Bir süre sonra da öleceğini ummaya başlamıştı. Bu durumdan kurtulayım da, ne olursa olsun. Can acısının bu kadar korkunç bir şey olduğunu bilmiyordum... Deniz çekilmişti. Kazıklar gitgide daha çok ortaya çıkmıştı.

Paul ertesi gün öğleye doğru bacak ve kasıklarındaki korkunç sancıya rağmen başka bir şey yüzünden de acı çektiğini anladı. İlacın kesilmesi yüzünden. Ona alışmıştı. Artık kapsüllere yalnız bacaklarındaki sancı yüzünden ihtiyacı olmadığını biliyordu. Bir ara yataktan kalkmayı düşündü. Ama nasıl bir acı çekeceğini tahmin edebiliyordu. Belki yine de kalkmayı deneyecekti ama Annie kapıyı kilitlemişti zaten.

Çaresizlik içinde ilk kez üzerindeki battaniyeleri açtı. Her şeye rağmen durumun sandığı kadar kötü olmadığını umuyordu. Evet, bacaklarının durumu sandığı kadar kötü değildi. Daha da feciydi! Dizlerinin aşağısına dehşetle baktı. Aynı anda Ronald Reagan'ın "King's Row" filminde nasıl haykırdığını anımsadı. "Vücudumun geri kalanı nerede?"

Evet, Paul'ün vücudunun geri kalanı oradaydı. Belki buradan kaçabilecekti. Bu pek uzak bir ihtimaldi ama yine de mümkündü. Ama belki de bir daha hiç yürüyemeyecekti. Yürüyebilmesi için de herhalde bacaklarının yeniden kırılması gerekecekti. Hem de birkaç yerden. Sonra kemikler çelik çivilerle tutturulacaktı...

Kadın destek kullanmıştı. Paul da biliyordu bunu. O kaskatı şeyleri hissetmişti. Ama o ana kadar Annie'nin bu çubuklarla neler

yaptığını anlamamıştı. İki bacağının dizinden aşağı kısımlarını alüminyum koltuk değneklerinden kesilmiş gibi gözüken ince çelik çubuklar sarıyordu. Kadın bunları sıkıca flasterlemişti. Paul'ün bacaklarının dizlerine kadar olan kısımları eğri büğrü, kıvrımlıydı. Kâh dışarı, kâh içeri dönüyordu. Çok sancıyan sol dizinin yerinde bir şey kalmamış gibiydi. Baldırı ve budu yerindeydi. Ama bunların arasında mide bulandırıcı kubbemsi bir şey vardı. Bacaklarının üst kısımları çok şişmiş ve biraz da dışarıya doğru eğilmişti. Kalçalarında ve kasıklarında hâlâ renkleri açılmaya başlamış olan çürükler vardı.

Paul bacaklarının dizlerinden aşağısının kırılmış olduğunu düşünmüştü. Kırılmak? Toz olmuştu kemikleri.

İnleyerek, ağlayarak battaniyeleri tekrar çekti. Yataktan yuvarlanarak inmesi imkânsızdı. En iyisi burada yatmak. Ve burada ölmek. Bu korkunç acıya da, kesilinceye kadar katlanmak...

Paul daldı, uyandı, daldı uyandı.

Ve Annie'nin ölmüş olduğuna inanmaya başladı. Kadın çok dengesizdi. Ve bu dengesiz tiplerin intihar ettikleri çok görülmüştü. Kadının kamyoneti yolun kenarında durdurduğunu görür gibi oldu. Koltuğunun altından bir 44'lük çıkarıyor, namluyu ağzına sokarak tetiği çekiyordu. Gözyaşları arasında, "Misery öldü, artık ben de yaşamak istemiyorum. Elveda zalim dünya," diye bağırıyor ve kendini vuruyordu.

Paul gıdaklar gibi güldü. İnledi. Sonra haykırdı.

Belki de bir kazaya uğradı. Bu kabil mi? Ah, tabii, efendim! Paul bu kez de kamyoneti hızla süren kadını gözlerinin önünde canlandırdı. Araba yoldan çıkıyor ve döne döne aşağıya yuvarlanıyordu. Sonra birdenbire alev alıyordu. Annie daha ne olduğunu anlayamadan ölüyordu.

Annie geberdiyse, o zaman ben de burada ölürüm. Peynirsiz bir kapana sıkışmış fare gibi.

Artık ölümü bekliyordu...

15

Annie içeri girdiği zaman Paul önce rüya gördüğünü sandı. Sonra gerçek ağır bastı. Ya da o ilkel yaşama isteği. İnlemeye, yalvarıp yakarmaya başladı. Ama yine de hâlâ rüyada gibiydi. Sadece Annie'nin koyu mavi bir elbise ve çiçekli bir şapka giymiş olduğunun farkındaydı. Denver'da tanıklık ederken hayalinde ona giydirdiği kılığa çok benziyordu.

Annie'nin yüzü pembeleşmişti. Gözleri neşeyle parlıyordu. Hemen hemen güzelleşmiş gibiydi. Yani Annie gibi bir kadın ne kadar güzelleşebilirse. Bir elinde bir bardak su vardı. Büyük bir bardak su.

"Al bakalım." Paul'ün suyu nefes borusuna kaçırmadan içebilmesi için elini onun ensesine koydu ve hafifçe kaldırdı. Elleri dışarda dolaştığı için hâlâ soğuktu. Paul çabuk çabuk üç yudum içti. Suyun bir kısmı çenesindeki tişörtüne aktı. Sonra Annie bardağı çekti.

Paul miyavlamayı andıran sesler çıkararak titreyen ellerini uzattı.

Kadın, "Hayır," dedi. "Hayır, Paul. Az az içeceksin. Yoksa kusarsın." Kısa bir süre sonra sudan iki yudum daha almasına izin verdi.

Paul öksürerek, "İlaç," diye mırıldandı. "Kapsüller... Sancı... Annie, lütfen... Tanrı aşkına bana yardım et. Sancı çok şiddetli..."

"Biliyorum ama beni dinlemelisin." Annie ona sertçe ama yine de annece bir ilgiyle bakıyordu. "Buradan uzaklaşmam ve düşünmem gerekiyordu. Derin derin düşündüm. Uygun biçimde düşündüğümü umarım. Tümüyle emin değildim. Bazen kafam karmakarışık oluyor. Bunu biliyorum. Kabul de ediyorum. İşte o yüzden bana o günlerde nerede olduğumu sordukları zaman bir türlü hatırlayamadım. Onun için dua ettim. Bildiğin gibi bir Tanrı var. Ve dualara karşılık veriyor. Her zaman. Onun için de dua ettim. 'Sevgili Tanrım,' dedim. 'Ben döndüğüm sırada Paul Sheldon ölmüş olabilir.' Ama Tanrı, 'Ölmeyecek,' diye açıkladı. 'Onu korudum. Sen ona doğru yolu gösteresin diye.'"

Paul bu sözleri hayal meyal duydu. Gözlerini su bardağına dikmişti. Kadın ona üç yudum daha içirdi. Paul bir at gibi ağzını şapırdattı, geğirdi, sonra da kaslarına kramp girerken acı acı bağırdı.

Kadın o sırada ona şefkatle baktı. "İlacını vereceğim, acın sona erecek. Ama önce yapmam gereken bir iş var. Hemen döneceğim." Kapıya doğru gitti.

Paul, "Gitme!" diye haykırdı.

Annie ona aldırmadı bile. Yazar yatakta yatıyor, inlememeye çalışıyordu. Ama yine de inliyordu.

16

Paul Sheldon önce tekrar kâbus görmeye başladığını sandı. Gördüğü gerçek olmayacak kadar garipti. Annie odaya girmişti ve kömür dolu bir mangalı ona doğru itiyordu.

"Annie, korkunç sancım var." Gözyaşları yanaklarından akıyordu.

"Biliyorum, hayatım." Kadın onu usulca yanağından öptü. "Biraz sonra..."

Annie odadan çıktı. Paul aptal aptal mangala bakıyordu. Aklına tanrılar ve kurbanlar geliyordu.

Tabii kadın da zaten bir kurbanı düşünüyordu. Odaya döndüğü zaman elinde "Hızlı Arabalar" romanı vardı. Paul'ün iki yıllık çalışmasının tek ürünü. Diğer elinde ise bir kutu kibrit tutuyordu.

17

Paul ağlayarak, titreyerek, "Hayır," dedi. Bir tek düşünce onu asit gibi yakıyordu. Boulder'da kitabın fotokopisini çıkartabilirdim. Yüz dolar bile tutmazdı... Onu her zaman uyarmışlardı. Ama Paul nedense kopya çıkarmasının ona uğursuzluk getireceğine inanmıştı. Ve şimdi "Kasırga Annie" karşısındaydı. Uğursuzlukla felaketin bir karışımıydı o. Onları dinleseydim... Bir yüz dolarcık verseydim...

"Evet." Kadın kibrit kutusunu Paul'e uzattı. Oturmuş ve "Hızlı Arabalar"ı kucağına koymuştu. Yüzü hâlâ sevinçli ve sakindi.

"Hayır." Yüzü alev alev yanan Paul başını çevirdi.

"Evet. Pis bir kitap bu. Ayrıca iyi bir eser de sayılmaz."

"İyi bir eser sana yaklaşıp burnunu ısırsa onu yine de fark edemezsin!" diye bağırdı Paul. Artık aldıracak halde değildi.

Annie şefkatle güldü. Hiç öfkeli değildi. Ama yazar Annie Wilkes'ı tanıyordu artık. Onun her an sinir krizi geçirebileceğini de biliyordu. Kadın, "Bir kere," dedi. "İyi bir şey burnumu ısırmaz. İkincisi, ben bir şeyin iyi olup olmadığını hemen anlarım. Sen iyisin Paul. Sadece biraz yardıma ihtiyacın var. Haydi, şu kibriti al."

Yazar başını sağa sola salladı. "Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Evet."

"Lanet olsun! Hayır!"

"Ağzını istediğin kadar boz. Böyle lafları daha önce de duydum."

"İstediğini yapmayacağım." Paul gözlerini yumdu.

Tekrar gözlerini açtığı zaman kadın bir karton parçasını ona doğru tutuyordu. Üstüne parlak mavi harflerle "Novril" yazılmıştı. Altına ise kırmızıyla "Eşantiyon". Kartona dört kapsül takılıydı. Paul kartonu kapmaya çalıştı ama kadın geri çekti.

"Kitabı yaktığın zaman," dedi. "Kapsülleri sana ondan sonra vereceğim. Dördünü birden. O zaman sancı kaybolacak. Kendini yine sakin ve rahat hissedeceksin. Kendine geldikten sonra çarşaflarını değiştireceğim. Sırılsıklam olduğunu görüyorum. Herhalde seni rahatsız ediyordur. Üzerindekileri de değiştireceğim tabii. O sırada acıkmış olacaksın ve sana çorba içireceğim. Belki kızarmış ekmek de vereceğim. Ama sen kitabı yakıncaya kadar hiçbir şey yapamam, Paul. Çok üzgünüm."

Paul'ün dili, "Evet, evet, evet," demek istiyordu. "Tamam." Bu yüzden dilini ısırdı. Kadını, o büyüleyici, çıldırtıcı karton parçasını görmemek için tekrar başını çevirdi. "Sen bir iblissin!" Kadının yine öfkeleneceğini sanmıştı.

Ama Annie hoşgörü ve gizli bir hüzünle güldü. Ah, evet, evet. Bir çocuk da annesi mutfağa girdiği ve onun benzin şişesiyle oynadığını gördüğü zaman böyle düşünür. Tabii senin gibi eğitim görmediği için bu kelimeleri kullanmaz. Sadece, 'Anne, sen çok kötüsün,' der." Yazarın sıcak alnına düşmüş olan saçlarını geri itti. Parmaklarını yanağına, boynuna sürdü. Sonra da bir an omzunu merhametle sıktı. "Bir anne oğlu onun kötü olduğunu söylediği ya da çocuğu elindeki tehlikeli şeyi aldığı için ağladığı zaman çok üzülür. Şimdi senin ağladığın gibi. Ama haklı olduğunu bilir. Onun için de görevini yapar. Benim de görevimi yaptığım gibi."

Annie elinin eklemlerini üç kez romanın bulunduğu dosyaya vurdu. Yüz doksan bin kelime ve Paul Sheldon'un değer verdiği beş kişi. Her geçen dakikayla ortadan kaldırmayı büsbütün istemediği yüz doksan bin kelime ve beş kişi... Kapsüller.... Kapsüller. O lanet olasıca kapsüller gerekliydi ona. O insanlar birer gölgeydiler. Ama kapsüller öyle değillerdi. Gerçekti onlar.

"Paul?"

Yazar, "Hayır!" dedi hıçkırarak.

Kadın kapsüllerin bulunduğu kartonu sallarken hafifçe hışırdadılar. Sonra Annie kibrit kutusunu salladı. Kibritler tıkırdadı. "Paul?"

"Hayır!"

"Bekliyorum, Paul."

Paul, ah, Tanrım, diye düşündü. Kahraman rolü neden yapıyorsun? Kimi etkilemeye çalışıyorsun? Bunun bir film ya da bir televizyon oyunu olduğunu mu sanıyorsun? Cesaretinle izleyicileri etkilediğini mi düşünüyorsun? Ya onun istediğini yaparsın ya da karşı koyarsın. Karşı koyarsan ölürsün ve bu kadın da romanı nasıl olsa yakar. Onun için... Şimdi ne yapacaksın? Burada yatacak ve an-

cak en başarısız bir Misery romanının yarısı kadar satacak bir kitap uğruna acı çekeceksin? Haydi, haydi, aklını başına topla! Galileo bile karşısındakilerin niyetlerinin ciddi olduğunu anladığı zaman sözlerini geri aldı.

"Paul! Bekliyorum. Bütün gün bekleyebilirim. Tabii çok geçmeden komaya gireceğini biliyorum. Zaten komanın eşiğindesin. Ve ben de..." Tekdüze bir sesle konuşmasını sürdürdü.

Yazar içinden, evet diye bağırdı. Kibritleri ver. Bir meşale ver bana. Napalm bombası ver. İstediğin buysa romanın üzerine bir nükleer bomba da atarım, manyak karı! Yaşamak isteyen fırsatçı böyle konuşuyordu. Ama Paul'ün komanın eşiğinde olan diğer bir yanıysa yüz doksan bin kelime, diyordu. Beş kişi. İki yıllık bir çalışmanın ürünü. GERÇEK! Ah, kahretsin. Sen lanet olasıca GERÇEK konusunda ne biliyorsun ki?

Kadın ayağa kalkarken karyolanın yayları gıcırdadı. "Ah! Doğrusu sen inatçı bir çocuksun. Bütün gece istesem de yanında oturmam! Ne de olsa bir saat araba kullandım. Buraya erişmek için acele ediyordum. Daha sonra uğrar, fikrini değiştirip değiştirmediğini sorarım..."

Paul haykırdı. "Romanı sen yak o halde!"

Annie dönerek ona baktı. "Hayır. Bunu yapamam. Seni bu azaptan kurtarmak isterim ama bu imkânsız."

"Neden?"

Kadın resmi bir tavırla, "Çünkü bunu kendi isteğinle yapman gerekiyor," dedi.

Yazar gülmeye başladı. Ve kadın döndüğünden beri ilk kez suratı asıldı. Dosyayı koltuğunun altına sıkıştırarak odadan çıktı.

18

Annie bir saat sonra tekrar geldiği zaman Paul kibrit kutusunu aldı. Kadın romanın adı yazılı olan ilk sayfayı mangalın üzerindeki ızgaraya koydu. Yazar bir kibriti çakmaya çalıştı ama kibrit elinden kayıyordu. Bu yüzden Annie kutuyu aldı. Bir kibrit çakarak Paul'ün eline sıkıştırdı. Yazar alevi sayfanın köşesine tuttu. Sonra da kibriti elinden atarak kâğıdın yanmasını büyülenmiş gibi seyretti. Yutkundu. Kadın bu kez bir de maşa getirmişti. Kâğıt kıvrılırken maşayla ızgaranın altına itti.

Paul, "Bu iş sonsuza kadar sürecek," dedi. "Ben..."

Kadın, "Hayır," diyerek başını salladı. "Bu işi çabucak bitireceğiz. Ama ayrı ayrı birkaç sayfayı yakmalısın, Paul. Anlayışının bir simgesi olarak." "Hızlı Arabalar"ın birinci sayfasını ızgaranın üzerine yaydı. Paul yirmi dört ay önce New York'taki evinde yazdığı sözcükleri anımsadı. "Tony Bonasaro basamaklardan inen kıza yaklaşarak, 'Benim tekerleklerim yok,' dedi. 'Ve zor öğrenirim. Ama hızlı araba kullanırım.'" Yeni bir kitaba başlarken duyduğu o endişe ve mutluluğu hissetmişti.

Kadına baktı, alçak sesle ama açık açık, "Annie," dedi. "Bana bunu yaptırma."

Kadın kibrit kutusunu acımasızca ona uzattı. "İstediğini yapabilirsin."

Ve Paul romanı yaktı.

19

Kadın ona birinci ve son sayfaları yaktırdı. Romanın çeşitli yerlerinden çekip çıkardığı çift çift sayfaları da. "Çünkü dokuz şanslı bir sayıdır," dedi. "Dokuzun birkaç katı insana uğur getirir." Paul kadının küfürleri keçe kalemle karalamış olduğunu fark etti.

Dokuzuncu çift sayfa da yandıktan sonra Annie, "Şimdi," diye mırıldandı. "Sen tam 'cici' bir çocuk gibi davrandın. Gerçek bir sportmen gibi. Bu işin sana hemen hemen bacakların kadar acı verdiğini biliyorum. Onun için işi fazla uzatmayacağım." Izgarayı kaldırarak romanı mangala attı. O arada Paul'ün yaktığı kâğıtların kapkara kalıntılarını da iyice ezdi. Oda kibrit ve yanmış kâğıt kokuyordu. Paul kendi kendine, sayıklarcasına, herhalde iblisin antresi de böyle kokar, dedi. Vaktiyle "midem" diye tanımladığım buruşuk ceviz kabuğunun içinde bir şeyler olsaydı kusardım...

Kadın bir kibrit çakarak Paul'ün parmaklarının arasına sıkıştırdı. Yazar eğilerek kibriti mangalın içine atmayı başardı. Artık önemi yoktu. Hiç önemi yoktu.

Annie onu dürttü. "Kibrit söndü." Bir kibrit daha çakarak uzattı. Paul yine eğilmeyi başardı ama o sırada bacakları müthiş sancımaya başladı. Kâğıtların köşesini tutuşturdu. Alev bu kez sönmeden yayıldı.

Paul arkaüstü uzandı. Gözleri kapalı, çatırdıyı dinliyor, alevlerin sıcaklığını hissediyordu.

Kadın telaşla, "Tanrım!" diye bağırdı.

Paul gözlerini açtı. Yanık kâğıt parçaları sıcak hava yüzünden mangaldan yükselmeye başlamıştı.

Annie gümbür gümbür yürüyerek odadan çıktı. Paul onun banyo musluğundan kovaya su doldurduğunu işitti. Tembel tembel

siyah bir kâğıt parçasının uçmasını ve tül perdelerden birine konmasını seyrediyordu. Bir kıvılcım çaktı. Paul bir an odadaki eşyaların tutuşup tutuşmayacağını düşündü. Ama kıvılcım söndü ve gerisinde sigara yanığına benzeyen küçük bir delik kaldı. Yatağın üzerine küller uçuştu. Bazıları kollarına düştü. Ama Paul aldırmadı bile.

Annie içeriye girdi. Bir anda her yana bakmaya, yükselen ve dalgalanan her kâğıt parçacığını izlemeye çalışıyordu. Mangalın yanlarından alevler titreşmekteydi.

Kadın yine, "Tanrım," diyerek etrafına bakındı. Kova dolusu suyu nereye dökeceğini düşünüyordu. Ya da su dökülmesi gerekip gerekmediğini. Dudakları titriyordu. Paul bakarken kadın dilini çıkarıp yine dudaklarını yaladı. "Tanrım! Tanrım!" Bundan başka bir şey söyleyecek durumda olmadığı anlaşılıyordu.

Paul can acısıyla kıvranmasına rağmen bir an müthiş bir sevinç duydu. Annie Wilkes korktuğu zaman bu hale giriyordu. Paul onun bu halini sevebilirdi.

Başka bir sayfa daha havalandı. Üzerinde hâlâ uçuk mavi alevden diller vardı. Kadın o zaman kararını verdi. Yine, "Tanrım," diyerek kovadaki suyu dikkatle mangala döktü. Korkunç bir hışırtı duyuldu ve buharlar yükseldi. Bu ıslak yanık kokusu pek kötüydü.

Annie odadan çıktıktan sonra Paul son kez dirseğinin üzerinde doğrulmayı başardı. Mangala baktı. İçinde küçük, yanık bir kütüğe benzeyen bir şey yüzüyordu.

Annie Wilkes bir süre sonra geri döndü. Bir şarkı mırıldanıyordu. Paul'ün doğrulmasına yardım ederek kapsülleri onun ağzına tıktı. Paul hemen bunları yuttu.

Sonra da arkaüstü uzanarak, bu kadını öldüreceğim, diye kararını verdi.

20

Annie, "Haydi, ye," dedi. Sesi sanki uzaklardan geliyordu. Paul müthiş bir acı duydu. Gözlerini açtı. Kadın yanında oturuyordu. İlk kez yüzleri aynı hizadaydı. Karşı karşıyaydılar. Belli belirsiz bir hayretle sonsuz yıllardan beri ilk kez doğrulup oturmuş olduğunu fark etti... Oturuyordu.

Buna kim aldırır, diye düşünerek tekrar gözlerini kapattı. Deniz kabarmış, dalgalar kazıkları örtmüştü. Sonunda olmuştu bu. Ama bir daha sefere sular çekildikten sonra yeniden yükselmeyebilirdi. Onun için şimdi dalgalarla beraber sürüklenecek, oturmayı daha sonra düşünecekti.

Kadın yine, "Haydi, ye," dedi ve Paul tekrar o acıyı duydu. Sanki başının sol tarafında vızıldıyordu bu. İnleyerek uzaklaşmaya çalıştı.

"Ye, Paul! Yemek yiyecek kadar kendine gelmelisin. Ya da..."

Zzzz. Paul'ün kulak memesi sızladı. Kadın kulağını çekiyordu. "Peki," diye homurdandı. "Peki. Kulağımı koparma..." Kendini zorlayarak gözlerini açtı. Sanki gözkapaklarından birer beton parçası sallanıyordu. Kadın kaşığı hemen onun ağzına soktu. Sıcak çorba boğazından kaydı. Paul boğulmamak için bunu yuttu. Sonra birdenbire açlığını hissetti. Sanki bu ilk kaşık dolusu çorba midesini düştüğü uyuşukluktan kurtarmıştı. Çorbanın geri kalanını kadının verdiği hızla içti. Ama ağzını şıpırdatarak çorbayı yutarken doyacağına büsbütün acıktı.

Annie'nin dumanlar tüten, tehlikeli görünüşlü mangalı çıkardığını ve daha sonra alışveriş arabasına benzeyen bir şey getirdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Bu durum onu şaşırtmamış, meraklandırmıştı da. Ne de olsa burada konuktu. Mangallar, el arabaları. Belki de yarın park sayacı ya da bir nükleer başlık. Eğlenceli bir evde konuk olduğun zaman kahkahaların ardı arkası kesilmezdi.

Daha sonra dalıp gitmişti. Ama artık alışveriş arabası sandığın şeyin yarı kapatılmış tekerlekli bir sandalye olduğunu görüyordu. Şimdi bunda oturuyordu. Destekli bacaklarını öne doğru uzatmıştı. Kalça kısmı iyice şişmiş gibiydi. Bu yeni durumdan hiç memnun değildi. Çok rahatsızdı.

Ben kendimden geçtiğim zaman bu iskemleye yerleştirmiş, diye düşündü. Beni kaldırmış. Bu ağır gövdemi. Tanrım, bu kadın çok kuvvetli olmalı.

Annie, "İşte bitti," dedi. "Çorbayı böyle iştahla içmen beni sevindirdi, Paul. İyileşeceğine inanıyorum. Tabii eskisi gibi olacaksın diyemeyeceğiz. Yepyeni. Ne yazık ki, bu imkânsız. Ama o tür... o tür... anlaşmazlıklar olmazsa çabucak iyileşeceğinden emindi. Şimdi bu pis yatağının çarşafını değiştireceğim. Ondan sonra da üzerindeki pis şeyleri. Sancın olmazsa ve kendini yine de aç hissedersen sana kızarmış ekmek vereceğim."

Paul uysalca, "Teşekkür ederim, Annie," dedi ve gırtlağın, diye düşündü. Sonra dudaklarını yalayarak bir tek kez, "Tanrım," deme fırsatını vereceğim. Ama sadece bir tek defa. Annie! Bir tek defa!

21

Paul dört saat sonra yine yatağındaydı ve bir tek Novril için bütün kitaplarını yakmaya da razıydı. Oturduğu sırada canı hiç yanmamıştı. Tabii kanında o sırada Prusya Ordusunun yarısını uyutacak kadar ilaç vardı. Ama şimdi belinden aşağısını arılar sarmış gibi geliyordu.

Paul haykırdı. Hem de çok yüksek sesle. Galiba besinin yararı olmuştu. O karanlık sisten kurtulduğundan beri hiç böyle avaz avaz bağırmamıştı.

Kadının dışarıda, kapının önünde uzun süre durduğunu sezdi. Herhalde hareketsiz kalmış, boş gözlerle kapının tokmağına ya da elindeki çizgilere bakıyordu. Neden sonra içeri girdi.

"Al." Yazara ilacı uzattı. Bu kez iki kapsül getirmişti.

Paul kapsülleri yuttu. Bardağın sallanmaması için kadının bileğini tutuyordu.

Annie ayağa kalktı. "Sana kentten iki hediye aldım."

Paul karganınkini andıran bir sesle, "Öyle mi?" dedi.

Annie çelikten yapılmış ayak destekleri öne doğru uzanmış olan tekerlekli sandalyeyi işaret etti. Köşede duruyordu. "İkinci hediyeni de yarın göstereceğim. Haydi artık uyu, Paul."

22

Ama Paul uzun bir süre uyuyamadı. Uyuşturucunun etkisiyle sersem sersem içine düştüğü durumu düşündü. Bunu yapmak daha kolaydı şimdi. Yarattığı, sonra da ortadan kaldırdığı romanı düşünmekten daha kolay.

Şeyler... Parçalar... Bunları yama işi örtü yaparmış gibi bir araya getirebilirdi.

Komşulardan kilometrelerce uzaktayız. Annie komşuların onu sevmediklerini söyledi. En yakındakilerin adı neydi? Boynton. Hayır. Rodyman. Tamam, buldum. Rodyman. Kentten ne kadar uzaktayız acaba? Çok uzak olduğumuzu sanmıyorum. Çapı yirmi iki kilometre kadar küçük ya da altmış sekiz kilometre kadar büyük bir dairenin içindeyim. Annie Wilkes'ın evi de burada. Rodyman'larınki de. Ne kadar küçük olursa olsun. Sidewinder kenti de...

Ya benim arabam? Camarro'm da bu dairenin içinde bir yerde. Polis arabamı buldu mu?

Hayır, sanmıyorum. Ben tanınmış biriyim. Arabamı bulsalardı, kayıtlardaki adımı görürlerdi. Basit bir araştırma sonucu Boulder'de olduğumu, sonra da birdenbire ortadan kaybolduğumu öğrenirlerdi. Parçalanan, bomboş arabam bir araştırma yapılmasına yol açardı. Gazetelerde, televizyonda olaydan söz edilirdi.

Ama Annie televizyonda haberleri izlemiyor. Radyoyu ise hiç dinlemiyor. Tabii kulaklığı varsa o başka. Kimseye telefon ettiği de yok.

Bütün bunlar o Sherlock Holmes hikâyesindeki köpeğe benziyor. Şu havlamayan köpeğe... Arabamın bulunmadığını biliyorum. Çünkü polisler buraya gelmediler. Otomobilimi bulsalardı bu hayali

dairenin içinde yaşayan herkesle konuşurlardı. Öyle değil mi? Böyle bir dairenin içinde kaç kişi olabilir? Batı Yamacın yukarısına yakın bir yerde? Rodyman'lar, Annie Wilkes ve başka on, on iki kişi daha. Öyle mi?

Tabii arabamın bulunmamış olması bu durumun değişmeyeceği anlamına gelmez. Hiçbir zaman bulunmayacağı anlamına.

Paul'ün o müthiş hayal gücü işi ele aldı. Polis uzun boylu, soğuk tavırlı ama yakışıklı bir adamdı. Belki favorileri yönetmelikte belirtilenden biraz daha uzundu. Sorguya çekilen kimsenin çift hayalini göreceği koyu renk camlı bir gözlük takmıştı. Orta Batı'ya özgü lehçeyle konuşuyordu.

"Humbugagy Dağının yamacının ortalarında devrilmiş olan bir araba bulduk. Paul Sheldon adında tanınmış bir yazara aitmiş. Kanepelerde ve panelde biraz kan var. Ama onu bulamadık. Herhalde sürünerek arabadan çıktı. Ve hatta belki de sersem sersem uzaklaştı..."

Paul, işte bu çok komik, diye düşündü. Şu bacaklarımın haline bak. Tabii polis ne tür yaralar aldığımı bilemez. Sadece arabada olmadığım için oradan biraz uzaklaşacak kadar güç bulabildiğimi düşünürler... Ama kaçırılmış olduğum akıllarına bile gelmez. Hiç olmazsa başlangıçta. Belki de sonuna kadar.

"Fırtına günü yolda biriyle karşılaştınız mı, bayan? Hatırlıyor musunuz? Kırk iki yaşında, uzun boylu, açık kumral saçlı biri. Arkasında kareli bir flanel gömlek, bir anorak ve ayağında da kot pantolon olabilir. Bir kaza geçirmiş gibi gözüken biri? Hatta belki kim olduğunu bile bilmiyordu..."

Paul kendi kendine, Annie polise mutfakta kahve ikram eder, dedi. Aradaki bütün kapıları da kapatır. İnlersem sesimin duyulmaması için.

"Ah, hayır, memur bey... bir tek kişiye bile rastlamadım. Aslında Tony Robert bana o kötü fırtınanın güneye doğru gitmediğini söyler söylemez mümkün olduğu kadar çabuk eve döndüm."

Polis fincanı bırakarak ayağa kalkar. "Bu tarife uyan birini görürseniz bize elinizden geldiği kadar çabuk haber vereceğinizi umarım, bayan. O çok ünlü biri, People dergisinde resimleri çıktı. Başka dergilerde de."

"Tabii haber veririm, memur bey."

Ve tabii polis çıkar gider.

Paul, belki de böyle bir şey çoktan oldu, diye geçirdi aklından. Ama ben fark etmedim. Belki de hayali polisimin benzeri ya da benzerleri ben uyuşturucunun etkisiyle kendimden geçtiğim bir sırada Annie'yle konuşmaya geldiler. Tanrı da biliyor ya çoğu zaman kendinden geçmiş halde yatıyorum.

Ama hayır. Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben Kokomo'dan Joe Blow değilim. Buradan geçen sıradan biri. İlk romanım en çok satan kitaplar listesine girdiği zaman *People* dergisinde resimlerim çıktı. İlk boşanmam sırasında da *Us* dergisinde. Bir pazar günü Walter Scott "Kişiler Geçidi" köşesinde benden söz etti. Hayır. Herhalde araştırma yapılmış, sorular sorulmuştur. Belki telefonla. Belki polisler tarafından. Ünlü biri bir yazar gibi yarı tanınan bir kişi ortadan kaybolduğu zaman hemen araştırma başlar.

Ah, seninki sadece tahmin, oğlum.

Belki tahmin. Belki tümdengelim. Her iki durumda da burada yatıp hiçbir şey yapmamaktan çok daha iyi. Ya korkuluklar?

Paul hatırlamaya çalıştıysa da başaramadı. Sadece sigaraya uzandığını ve gökle toprağın birdenbire şaşılacak bir biçimde yer değiştirdiklerini anımsıyordu. Bunu karanlık izlemişti. Ama tümdengelim ya da tahminler, yolun kenarında korkuluk olmadığına

inanmasını kolaylaştırıyordu. Ezilmiş, parçalanmış korkuluklar yol işçilerinin durumu hemen kavramalarına yol açardı.

O halde gerçekten ne oldu?

Yamacın fazla dik olmadığı bir yerde arabanın kontrolünü kaybetmişti. Otomobil de takla atmıştı. Uçurum daha dik olsaydı mutlaka korkuluklar bulunurdu. Daha dik olsaydı Annie Wilkes bana erişmekte zorluk çekerdi. Ya da hiç başaramazdı. Hele beni kendi başına sürükleye sürükleye yola hiç çıkaramazdı.

Öyleyse... arabam şimdi nerede? Karların altında olmalı...

Paul kolunu gözlerine bastırdı ve iki saat önce kaza geçirdiği yere doğru kasabadan bir kar temizleme aracının geldiğini görür gibi oldu. O günün sonunda, şiddetli karda turuncu bir lekeye benziyordu araç. Sürücüsü iyice sarınıp sarmalanmış, başına eski tip trenci kasketi giymişti. Mavili beyazlı yastık kılıfı kumaşından yapılmıştı kasket. Sağda, daha sonra derinleşerek uçurum halini alacak olan yamaçta Paul Sheldon'un Camarro'su yatıyordu. Oradaki tek parlak şey arka çamurluğa yapıştırılmış ve rengi solmuş mavi "Hart'ı Başkanlığa Seçin" yazılı etiketti. Kar temizleme aracını süren adam arabayı fark etmiyordu. Etiketin rengi dikkatini çekmeyecek kadar solmuştu. Temizleme kanatları yanları görmesini engelliyorlardı zaten. Ayrıca karanlık basmak üzereydi ve sürücü de çok yorulmuştu. Bu son işi bitirmek ve aracı nöbetçi arkadaşına devretmek istiyordu. Ondan sonra sıcak bir kahve içecekti.

Araç yamaca doğru karları bulut bulut püskürtüyor, pencerelerine kadar kara batmış olan Camarro da iyice gömülüyordu. Daha sonra, insanın tam karşısındaki şeyler bile hayalmiş gibi gözüken o fırtınalı alacakaranlıkta nöbetçi sürücü ters yöne doğru gidiyor ve Camarro büsbütün görünmez oluyordu.

Paul gözlerini açarak tavana baktı. Orada incecik çatlaklar vardı, birbirlerine bağlı üç W harfi oluşturuyordu. Kara buluttan çıktıktan sonra o sonsuz günler boyunca bu çatlakları görmeye çok alışmış. Şimdi de bakışlarıyla W'leri izliyor ve bu harfle başlayan sözcükleri düşünüyordu.

Evet. Herhalde her şey böyle oldu. Annie arabam bulunursa olacakları düşündü mü acaba? Belki düşünmüştür. Deli o ama aptal olduğu anlamına gelmiyor bu.

Ama "Hızlı Arabalar"ın kopyaları olabileceği hiç aklına gelmedi. Evet. Ve haklıydı da. Romanının kopyası yoktu...

Gözlerinin önünde havaya yükselen kararmış sayfalar, alevler belirdi. O çıtırtıları duydu. Burnuna yarattığı roman ortadan kalkarken duyduğu o koku geldi. Dişlerini sıkarak bütün bunları kafasından kovmaya çalıştı. *Canlı* hayallerin her zaman hoş olmaları şart değildi.

Evet, romanın kopyasını çıkartırmadın. Ama on yazardan dokuzu çıkartırırdı. Özellikle senin kadar para kazananlar. Misery dizisinden olmayan romanlarından bile bol para alıyordun. Başka yazarlar romanlarının kopyalarını çıkartmayı ihmal etmezlerdi. Ama kadın bunu düşünemedi bile.

Tabii o bir yazar değil.

Ama aptal da sayılmaz. Bunu kabul ediyoruz sanırım. Bence kadın sadece kendiyle meşgul. Öyle bir ego'su var ki. Dev bir benlik bu. Romanımı yakmak ona uygun gözüktü. Ama romanın teksir edilmiş olabileceği aklına bile gelmedi. Bir teksir makinesiyle birkaç doların altüst edebileceğini.

Belki Paul'ün vardığı diğer sonuçlar bataklığa yapılmış evler gibiydi. Ama Annie Wilkes'la ilgili tahlili ona çok sağlam geliyordu. Misery için araştırma yapmıştı. Bu yüzden de nevroz ve psi-

koz konularında sıradan insanlardan daha çok bilgisi vardı. Sınıra gelmiş bir psikotiğin zaman zaman depresyon geçirdiğini, sonra da saldırganca bir neşe duyduğunu biliyordu. Bütün bunların altında da o şişmiş, hastalıklı ego gizliydi. Böyle bir insan bütün gözlerin kendisine dikilmiş olduğunu, milyonlarca insanın soluğunu tutarak son sahnesini beklediği büyük bir dramda başrolü oynadığını sanırdı.

Böyle bir ego bu tür insanın bazı şeyleri düşünmesini engellerdi. Bu düşünceler önceden tahmin edilebilirdi. Çünkü hepsi de aynı yönde gelişirdi. Dengesiz insandan cisimlere, durumlara ve hastanın kontrol alanı dışında kalan kimselere doğru.

Annie Wilkes, "Hızlı Arabalar"ın ortadan kaldırılmasını istemişti. Bu yüzden de romanın sadece bir tek kopyası olduğuna inanmıştı.

Belki kadına romanın kopyaları olduğunu söyleyerek o lanet olasıca eseri kurtarabilirdim. O zaman dosyadaki kâğıtları yakmasının bir işe yaramayacağını anlardı... Uykuya dalmak üzere olduğundan solukları yavaşlamıştı. Ama sonra birdenbire nefesi gırtlağına takıldı sanki. Gözleri irileşti. Evet, Annie bunun bir işe yaramayacağını anlardı. İşin kontrolü altında olmayan bir alana doğru kaydığını kabul ederdi. O zaman egosu yaralanır ve çığlık çığlığa haykırırdı.

"Ben çok çabuk öfkelenirim."

Annie, "Pis romanımı" ortadan kaldıramayacağı gerçeğiyle karşı karşıya gelseydi kitabın yerine yaratıcısını yok etmeye karar vermez miydi? Ne de olsa Paul Sheldon'un bir kopyası yok...

Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Diğer odada saat çalmaya başladı. Kadının tam yukarıdaki odada ayaklarını vura vura ilerlediğini duydu. Sonra onun tuvalete girdiğini ve sifonu çektiğini. Annie sonra yine tavanı zangırdatarak yatağına döndü. Yaylar gıcırdadı.

"Beni bir daha kızdırmayacaksın değil mi?"

Paul'ün kafası birdenbire delice bir hızla çalışmaya çabaladı. Bu ucuz tahlilin araban açısından ne önemi var? Arabanın ne zaman bulunduğu ya da bulunacağı önemli mi? Senin açıdan ne işe yarar?

Karanlıkta, "Bir dakika, bir dakika," diye fısıldadı. "Acele etme. Biraz yavaşla bakalım."

Kolunu tekrar gözlerinin üzerine koydu ve hayalinde yine koyu renk gözlüklü, uzun favorili polisi canlandırdı. "Hum-bugagy Dağının yamacının ortalarında devrilmiş bir araba bulduk," diyordu. "Ve şey de şey şey de şey..."

Ama Annie bu kez ona kahve içmesini teklif etmiyordu. Devriye görevlisi evinden çıkıp yoldan aşağıya ininceye kadar kendini güvende hissetmeyecekti.

Mutfakta, arada kapalı iki kapı olmasına rağmen polis yine de bir inilti duyabilirdi. Konuğa bol bol uyuşturucu verilmiş olmasına rağmen...

Annie Wilkes arabam bulunursa başının belaya gireceğini biliyor olmalı, öyle değil mi?

"Evet," diye fısıldadı. Bacakları yine sancımaya başlamıştı ama kapıldığı dehşet yüzünden bunun pek farkında değildi.

Başı derde girer. Ama beni evine getirdiği için değil, Özellikle evi Sidewinder'a yakınsa. Ve ben öyle olduğunu sanıyorum. Ona bu yüzden bir madalya verir ve "Misery Chastain Hayranları Kulübü"nün daimi üyesi yaparlar. Gerçekten böyle bir kulüp vardı ve bundan çok utanıyordu. Sorun şu: Annie beni evine getirdi ama bunu kimseye haber vermedi. Yerel cankurtaran servisine telefon etmedi. "Ben Annie. Şu Humbugagy Dağı Yolunda oturan kadın. Burada bir adamcağız var. Zavallı King Kong tarafından kemirilmiş gibi gö-

züküyor." Önemli olan, Annie'nin bana bol bol uyuşturucu vermiş olması. Aslında onda böyle bir ilacın bulunmaması gerekirdi. Bu maddeye iyice alışmıştım. Annie o ilaçla birlikte çok garip bir tedavi uyguladı. Damardan besin vermek için kollarıma iğneler soktu. Bacaklarıma, alüminyum koltuk değneğinden kestiği çubukları taktı. Annie, Denver'daki mahkemede tanık yerine çıkmış... Tanık olarak mı? Ah, hayır. Sanık olarak. Her şeyine iddiaya girebilirim.

Gözlerinin önünde yine hayaller belirdi.

Annie polisin yoldan inerek devriye arabasına doğru gidişini izliyordu. Otomobil pırıl pırıldı. Sadece çamurlukların altında kar ve buz parçaları vardı. Kadın kendini güvende hissediyordu yine... Ama tam anlamıyla güvende sayılmazdı. Çünkü korkuyordu. Korkuya kapılmış bir hayvan gibiydi... Çok korkan bir hayvan gibi.

Polisler beni bulmak için durmadan çabalayacaklar. Çünkü ben Kokomo'dan Joe Blow değilim. Paul Sheldon'um ben. Alnından Misery Chastain'in fırladığı edebiyat Zeus'ü. Çöplüklerin sevgilisi ve ucuz kitapçıların tanrıçası Misery'nin. Belki bir süre sonra beni aramaktan vazgeçecekler. Ama belki Rodyman'lardan biri kadının o gece kamyonetle evlerinin önünden geçtiğini görmüştür. Belki de Annie'nin "İhtiyar Bessie" adını taktığı cipin arkasında garip bir şeyin olduğunu fark etmiştir. Kapitone bir örtüye sarılmış, biraz insana benzeyen bir şeyin. Rodyman'lar bir şey görmemiş olsalar bile Annie onların yine de başını derde sokmak için bir hikâye uyduracaklarını düşünür. Rodyman'lar ondan hoşlanıyorlar.

Polisler tekrar gelebilirler. Ve bu kez Annie'nin konuğu öyle sessiz sedasız yatmayabilir...

Paul mangaldaki alevler kontrolden çıkmak üzereyken kadının etrafına nasıl boş boş baktığını anımsadı. Dudaklarını yalayıp durduğunu görür gibi oldu. Annie bu sefer de bir aşağı bir yukarı

dolaşacak, yumruklarını sıkıp sıkıp açacaktı. Zaman zaman da misafir yatak odasına, bulutların arasında dalıp gitmiş olan Paul'e bakacaktı. Arada sırada da, "Tanrım..." diyecekti. "Tanrım..."

Annie Wilkes güzel tüylü, ender bulunur bir kuşu çalmıştı. Afrika'dan gelen bir kuşu.

Polis durumu öğrendiği zaman ne olacak?

Ne olacak? Kadını yine sanık yerine çıkaracaklar tabii. Denver'da. Ama bu kez belki de elini kolunu sallayarak salondan çıkıp gidemeyecek.

Kolunu gözlerinden çekti. Tavanda, sarhoş gibi yalpalayan birbirine bağlı W harflerine baktı. Gerisini görmek için dirseğini gözlerine bastırmasına hiç gerek yoktu. Annie beni burada bir gün ya da bir hafta daha tutabilir. Sonra da bu ender bulunan kuşu ortadan kaldırmaya karar verir. Bunun için polisin telefon etmesi ya da tekrar kapıya gelmesi yeterli olur. Ama eninde sonunda bunu yapar. Vahşi köpekler bir süre kovalandıkları zaman öldürdükleri avlarını gömmeye başlarlar...

Annie bana iki yerine beş kapsül verir. Ya da beni yastıkla boğar. Belki de vuruverir. Herhalde evde bir yerde bir tüfek vardır. Böyle dağlı yerlerde yaşayanların hepsinin silahı olur. Ve kadın böylece sorunu halleder...

Hayır... tüfek kullanmaz. Fazla pis bir cinayet olur bu. Geride bazı kanıtlar kalabilir.

Bütün bunların hiçbiri henüz olmadı. Çünkü daha arabamı bulamadılar. Belki beni şimdi New York'ta ya da Los Angeles'te arıyorlardır. Ama Colorado'nun Sidewinder Kentinde aradıkları yok.

Ama bahar gelince...

W harfleri tavanda yalpalayarak ilerlediler. W'yle başlayan sözcükler de.

Paul'ün bacaklarındaki zonklama daha ısrarlı bir hal almıştı. Saat tekrar çaldığı zaman kadın gelecekti. Annie'nin düşüncelerini yüzünden okumasından korkuyordu. Belki suratındaki ifade yazılmayacak kadar korkunç ve kanlı bir hikâyenin anahtarları gibiydi. Paul'ün bakışları sola kaydı. Duvarda bir takvim asılıydı. Üzerinde kızakla tepeden inen bir çocuk resmi vardı. Takvime göre şubat ayındaydılar. Ama kendi hesaplarına göre artık martın başlarındaydılar. Tabii bu hesaplar doğruysa. Annie Wilkes takviminin yaprağını çevirmeyi unutmuştu.

Karların erimesine ve New York plakalı Camarro'nun ortaya çıkmasına ne kadar kaldı? Torpido gözündeki belgelerin arabanın sahibinin Paul Sheldon olduğunu açıklamasına? O polisin buraya gelmesine? Ya da Annie'nin bunu gazetede okumasına? Baharda karların erimesine ne kadar kaldı?

Altı hafta? Beş?

O kadar bir ömrüm kalmış olabilir, diye düşünerek titremeye başladı. Bacakları iyice uyanmıştı artık. Annie gelip ona tekrar ilaç verdikten sonra uykuya dalabildi ancak.

23

Annie ertesi akşam ona eski yazı makinesini getirdi. Elektrikli yazı makinelerinin, renkli televizyonun ve düğmeli telefonların henüz bilim-kurgu sayıldığı günlerden kalma bir büro makinesi. Simsiyahtı. İki yanındaki cam panellerden içindeki lövyeler, kollar,

çarklar ve çubuklar gözüküyordu. Kullanılmamaktan donuklaşmış çelik döndürme kolu yandan bir otostopçunun başparmağı gibi uzanıyordu. Merdane tozluydu. Üzerine geçirilmiş olan sert lastik delik deşikti. Makinenin önünde bir yarım daire üzerine marka yazılmıştı.

Annie, Paul'ün makineyi görmesi için bir an havaya kaldırdı. Sonra da ıkına sıkına makineyi onun bacaklarının arasına yerleştirdi.

Paul yazı makinesine bakakaldı.

Sırıtıyor muydu bu?

Tanrım! Gerçekten de sırıtıyormuş gibi duruyordu.

Her neyse Paul'ün başının dertte olduğu anlaşılıyordu. Makinenin soluk şeridi iki renkti. Kırmızı siyah. Yazar böyle şeritler olduğunu çoktan unutmuştu. Ve bu şerit onda tatlı bir özlem de uyandırmıyordu.

"Evet?" Kadın heyecanla gülümsüyordu. "Ne diyorsun?"

Paul hemen, "Çok hoş," dedi. "Gerçek bir antika."

Annie'nin gülümseyişi donuklaştı. "Ben onu antika diye almadım. Eski bir makine bu. Sağlam, eski bir makine."

Paul çabucak durumu idare etmeye çalıştı. "Ah! Zaten antika yazı makinesi diye bir şey olamaz. Düşünecek olursan bunu anlarsın. İyi bir yazı makinesi sonsuza dek dayanır. Eskiden bürolarda kullanılan bu bebekler tanktan farksızdır."

Paul uzanabilseydi makineyi okşayacaktı. Hatta öpecekti bile.

Kadının gülümseyişi yayıldı. Yazarların kalp atışları da biraz yavaşladı o zaman.

"Ben bunu 'Kullanılmış Haber' dükkânından aldım. Ne gülünç bir ad değil mi? Ama dükkânın sahibi Nancy Dartmonger da gülünç bir kadın zaten." Annie'nin suratı biraz asıldı.

Ama Paul kadının ona kızmadığını anladı. Yaşama içgüdüsünün anlayış konusunda şaşılacak kadar kestirme yollar bulduğunu yavaş yavaş öğrenmeye başlıyordu. Bu belki tek başına sadece bir içgüdüydü ama etkiliydi de. Gitgide Annie'nin ruh halini, durumunu daha iyi kavramaya başlıyordu. Kadının tıkırtılarını bozuk bir saatmiş gibi dinliyordu.

"Yalnız gülünç değil, *kötü* bir kadın da! Dartmonger! Aslında soyadının 'Fahişe' olması gerekir. İki kez boşanmış. Ve şimdi de bir *barmenle* oturuyor. Bu yüzden makinenin bir antika olduğunu söylediğin zaman..."

Paul, "Makine iyi gözüküyor," dedi.

Kadın uzun bir süre sesini çıkarmadı. Sonra da bir suçunu itiraf ediyormuş gibi, "N harfi eksik," diye açıkladı.

"Öyle mi?"

"Evet. Görüyor musun?" Annie, Paul'ün harflerin oluşturduğu yarı daireyi ve boş yeri görebilmesi için makineyi biraz eğdi. Sanki sağlam dişlerle dolu bir ağızda tek azı eksikti.

"Görüyorum."

Annie makineyi yerine bıraktı. Yatak hafifçe sallandı. Paul makinenin yirmi kilo kadar olduğunu tahmin etti. Alaşımların, plastiklerin bulunmadığı bir çağda kalmıştı... Kitaplar için avans olarak altı rakamlı ücretler ödenmediği, filmle ilgili ucuz kopyaların basılmadığı, şimdiki ünlü televizyon programlarının görülmediği, yıldızların votka ya da kredi kartı reklamlarına çıkmadıkları bir çağdan.

Yazı makinesi Paul'e sırıttı. Başına dert açacağım, der gibi.

"Kadın benden kırk beş dolar istedi. Ama sonra beş dolar indirdi. N harfi eksik olduğu için." Annie kurnazca güldü. "Ben aptal değilim," der gibi.

Paul da gülümsedi. Sular kabarıyor, sancı hafifliyordu. Onun için gülebilir ve rahatça yatabilirdi. "İndirdi mi? Yani onunla pazarlık etmedin mi?"

Annie biraz kurumlu bir tavır takınarak, "Kadına N'nin önemli bir harf olduğunu söyledim," diye itiraf etti.

"Aferin sana." *Kahretsin!* Paul yeni bir şey daha keşfetmişti. İşi kavradın mı dalkavukluk etmek çok kolaydı.

Kadının gülümseyişi sinsileşti. Yazarı tatlı bir sırrı paylaşmaya davet ediyordu.

"En sevdiğim hemşirenin adında iki tane N var." Annie'nin yanakları inanılmayacak bir biçimde kızardı. Paul, H.Rider Haggard'ın hikâyelerindeki tanrıçalardan birinin ağzının içinde ateş yakılsaydı sonuç böyle olurdu, diye düşündü. Tanrı heykeli gece böyle gözükürdü.

Kadın cilveli cilveli sırıttı. "Alaycı sen de!"

Paul, "Ben alaycı değilim," dedi. "Ne münasebet."

"Ah..." Kadın gözlerini ileriye dikti. Ama boş boş bakmıyordu. Sevinmiş, biraz şaşırmıştı. Kafasını toplamaya çalışıyordu. Paul bu konuşmadan biraz zevk alacaktı ama yazı makinesinin ağırlığı bunu engelliyordu. Makine de kadın gibi somdu ve hasar görmüştü. Orada durmuş eksik dişiyle ona gülüyordu ve başını belaya sokacağını fısıldıyordu.

Annie, "Tekerlekli sandalye daha pahalıydı," dedi. "Ostomi malzemesi iyice pahalandı. Ben şey olalıdan beri... Yani..." Susarak kaşlarını çattı. Öksürdü. Sonra da Paul'e bakarak gülümsedi. "Ama artık doğrulup oturmanın zamanı geldi. Bu masrafı fazla gördüğüm yok. Tabii makinede yatarak yazı yazamazsın. Öyle değil mi?"

"Öyle..."

"Bir tahta aldım... uygun boyda kestim... Kâğıt da var... Dur, dur!" Annie bir genç kız gibi odadan fırladı.

Paul'la yazı makinesi karşılıklı kaldılar. Kadın arkasını döner dönmez yazarın gülümsemesi silindi. Ama makine hâlâ gülümsüyordu. Paul sonradan, o anda ne olacağını anlamıştım, diye düşünecekti. Yazı makinesinin nasıl sesler çıkaracağını da tahmin etmiştim. Sırıtırken bir yandan ördek gibi vaklayacaktı.

Kadın elinde bir paket kâğıt, doksan santim eninde ve yüz yirmi santim boyunda bir tahtayla döndü.

"Bak!" Tahtayı yatağın yanında iskelete benzeyen ciddi bir konuk gibi bekleyen tekerlekli sandalyenin kol dayanacak yerlerinin üzerine koydu. Paul kendini o tahtanın arkasında görür gibi oldu. Oraya hapsolacaktı.

Kadın yazı makinesini tahtanın üzerine yerleştirdi. Kâğıt destesini de yanına bıraktı. Paul'ün en nefret ettiği o kâğıtlardan almıştı. Sayfalar bir araya getirildiği zaman yazılar kâğıdın cinsi yüzünden bulanıklaşıyordu. Annie şimdi bir sakat için çalışma köşesi yaratıyordu.

"E, ne diyorsun?"

"Pek güzel gözüküyor." Paul hayatının bu en büyük yalanını rahatça söyledi. Sonra da cevabını pekâlâ bildiği o soruyu sordu. "Orada ne yazacağım dersin?"

"Ah, ama Paul!" Annie ona döndü. Kızarmış yüzünde gözleri ışıl ışıldı. "Ben bunu biliyorum! O makineyi yeni bir roman yazmak için kullanacaksın. En büyük romanını. 'Misery'nin Dönüşü'nü!"

24

"Misery'nin Dönüşü." Paul hiçbir şey hissetmiyordu. Herhalde elini elektrikli testereye kaptıran bir adam da kanları akan kesik bileğine hafif bir hayretle bakarken onun gibi hiçbir şey hissetmezdi.

"Evet." Kadının suratı bir projektör gibi ışıl ışıldı. Güçlü ellerini iki göğsünün arasında birbirine kenetlemişti. "Bu romanı sadece benim için yazacaksın, Paul! Seni iyileştirmemin karşılığı olarak! En yeni Misery romanının tek kopyası bende olacak! Başkaları ne kadar isterlerse istesinler elde edemeyecekler! Dünyada kimsede bulunmayan bir şeyim olacak. Düşün, Paul!"

"Annie, Misery öldü." Ama Paul inanılmayacak bir biçimde, onu yeniden yaşatabilirim, diye düşünmeye başlamıştı bile. Bu fikir onda bıkkınlıkla karışık bir tiksinti uyandırıyordu. Ama hayret değil. Ne de olsa, yer silinen bir kovadan su içebilen bir adam emredildiği gibi yazı da yazabilirdi.

Annie dalgın dalgın, "Hayır, ölmedi," diye cevap verdi. "Ben... ben sana öyle kızdığım sırada bile Misery'nin gerçekten ölmemiş olduğunu biliyordum. Onu öldürmeyeceğinin farkındaydım. Çünkü sen iyi bir insansın."

"Öyle mi?" Paul yazı makinesine baktı. Makine ona sırıttı yine. Ve, "Bakalım iyi bir yazar mısın, eski dost," diye fısıldadı. "Bunu anlayacağız."

"Evet!"

"Annie, tekerlekli sandalyede oturabileceğimi pek sanmıyorum. Geçen sefer..."

"Geçen sefer canın yandı tabii. Ve bu sefer de yanacak. Hatta belki de daha fazla. Ama bir gün gelecek, daha az acı duyacaksın. Hem de yakında. Ama tabii sana bu süre çok uzun gelecek. Acın gitgide azalacak. Daha da azalacak."

"Annie, bana bir şey söyler misin?"

"Tabii, hayatım."

"Eğer senin için bu hikâyeyi yazarsam..."

"Romanı! Bütün diğerleri gibi güzel ve kapkalın bir roman. Hatta belki daha da kalın."

Paul bir an gözlerini yumdu, sonra tekrar açtı. "Pekâlâ... senin için bu romanı yazarsam, burdan gitmeme izin verir misin?"

Annie'nin yüzünde bir an endişeli bir ifade belirdi. Sonra onu dikkatle süzdü. "Seni sanki burada hapis tutuyormuşum gibi konuştun, Paul."

Yazar bir şey söylemeyerek sadece kadına baktı.

Annie, "Bence romanı bitirdiğin sırada artık... artık insanlarla tekrar karşılaşmanın vereceği sıkıntıya katlanacak durumda olacaksın," dedi. "Duymak istediğin bu muydu?"

"Evet, duymak istediğim buydu."

"Ah, Tanrım! Yazarların pek büyük egoları olduğunu duymuştum. Ama buna nankörlüğün de dahil olduğunu bilmiyordum."

Paul hâlâ kadını süzüyordu. Bir süre sonra Annie başını çevirdi. Biraz şaşırmıştı ve sabırsızlanıyordu. Yazar sonunda, "Bütün Misery romanları gerekecek," diye mırıldandı. "Belki sende o kitaplardan vardır. Dosyalarım yanımda olmadığı için o romanlar gerekli."

"Bende bütün Misery romanları var tabii." Kadın bir an durduktan sonra ekledi. "O dosyalar neyle ilgili?"

Paul açıkladı. "İçlerinde Misery'yle ilgili bütün bilgi var. Karakterler, yerler... Bir tür dizin bu. Zaman. Tarihle ilgili notlar..."

Kadının, onu pek dinlemediğini fark etti. Annie, yazar olmak isteyenlerin büyülenmiş gibi dinleyecekleri bu meslek sırlarıyla ilgilenmediğini belirtiyordu.

Paul, tabii neden basit, diye düşündü. Annie Wilkes mükemmel bir dinleyici. Hikâyeleri çok seviyor ama yaratılmasıyla ilgili ayrıntılar onu hiç ilgilendirmiyor. Victoria çağının kusursuz okuyucu tipi. O dosyalardan, dizinlerden söz edilmesini istemiyor. Çünkü Misery ve onun etrafındaki karakterler kadın için gerçekten var...

"Sana o kitapları mutlaka vereceğim. Biraz eski ama olsun. Bu da bir kitabın iyi okunduğunu ve çok sevildiğini göstermez mi?"

Yazar, "Evet," dedi. Bu kez yalan söylemesine gerek yoktu.

Annie rüyada gibi, "Ciltcilik öğreneceğim..." diye mırıldandı. "Misery'nin Dönüşü romanını kendim ciltleyeceğim. Annemin İncil'i dışında sahip olacağım tek gerçek kitap..."

Paul laf olsun diye, "Çok güzel..." dedi. Midesi bulanmaya başlamıştı.

Kadın gülümsedi. "Ben gideyim, sen de düşünmeye başla. Ah, çok heyecan verici bir şey bu. Sen de aynı fikirde değil misin?"

"Evet, Annie. Gerçekten aynı fikirdeyim."

"Yarım saat sonra tavuğun göğsünden bir parça getireceğim. Patates püresi ve bezelye hatta biraz reçel de. Çünkü cici bir çocuk gibi davrandın. Ağrı kesici ilacını da tam zamanında vereceğim. Hatta bu gece gerekiyorsa bir kapsül daha alabilirsin. Uykunu almanı istiyorum. Çünkü yarın çalışmaya başlayacaksın. Çalışırken daha çabuk iyileşeceğinden eminim!"

Annie kapıya doğru gitti. Orada bir an durdu. Sonra da pek garip bir tavırla öpücük gönderdi.

Kapı Annie'nin arkasında kapandı. Paul, yazı makinesine bakmak istemiyordu. Bir süre dayandı, ama sonra bakışları çaresizce makineye doğru kaydı. Şimdi konsolun üzerinde duruyor ve sırıtıyordu makine. Ona bakmak, bir işkence aletini seyretmekten farksızdı. Sadece kısa bir süre için kullanılmayan bir işkence aletine. Bacağı sıkıştıran demir çizmeye, vücudu çekiştirip geren çerçeveye, kayış askıya.

"Bence romanı bitirdiğin sırada artık... artık insanlarla tekrar karşılaşmanın vereceği sıkıntıya katlanacak durumda olacaksın."

Ah, Annie. Sen ikimiz adına da yalan söylüyorsun. Bunu biliyorum. Sen de öyle. Gerçeği gözlerinden okuyordum.

Paul'ün gözlerinin önünde uzanan kısıtlı sahne son derece kötüydü. Altı haftalık ömrüm kaldı. Bu sürede kırık kemiklerin yüzünden acı çekecek ve kızlık soyadı Carmichael olan Misery Chastain'le dostluğumu yenileyeceğim. Ondan sonra Annie beni alelacele arka bahçeye gömecek. Ya da kalıntılarımı Misery adlı domuza yedirecek. Evet, kapkara korkunç bir düşünce bu. Ama yine de adil bir davranış sayılabilir.

O halde bu romanı yazma, Paul! Kadın öfkelenir. Zaten Annie ayaklı bir nitrogliserin şişesi gibi. Onu şöyle biraz sarsıver. Patlamasını sağla. Bu, yatakta yatıp acı çekmekten daha iyi olur.

Paul, tavandaki birbirine bağlı W harflerine bakmaya çalıştı. Ama çok geçmeden bakışları yine yazı makinesine kaydı. Konsolun üzerinde duruyordu; sağır, dilsiz, kaba bir şeydi. Paul'ün istemediği sözlerle dopdoluydu. Ve eksik dişiyle sırıtıyordu.

Sanki, "Bu sözlerine inandığını sanmıyorum, eski dost," diyordu makine. "Canın yansa bile yine de yaşamak istiyorsun. Bunun için Misery'yi canlandırman gerekiyorsa, onu da yapacaksın. Hiç olmazsa deneyeceksin... Ama bunun için önce benimle uğraşman gerekecek... Ve ben suratından hoşlandığını hiç sanmıyorum."

Paul boğuk bir sesle, "Böylece ödeşmiş oluyoruz," dedi.

Bu kez pencereden dışarıya yağan kara bakmaya çalıştı. Ama çok geçmeden kendini yine makineye bakar buldu. Merakla, tiksintiyle karışık bir ısrarla bakıyordu. Gözlerinin o tarafa ne zaman kaydığının farkında bile değildi.

25

Tekerlekli sandalyeye oturmak Paul'ün canını korktuğu kadar yakmadı. Bu da iyi sayılırdı. Çünkü geçen sefer iskemleden kalktıktan sonra sancısı çok artmıştı.

Annie yemek tepsisini konsolun üzerine bıraktı. Sonra da tekerlekli sandalyeyi yatağa iyice yaklaştırdı. Yazarın doğrulmasına yardım etti. Paul'ün kasıklarına bir sancı saplandı bir an, ama sonra geçti. Kadın eğilerek boynunu onun omzuna dayadı. Bir at gibi Paul bir an kadının damarının atışını hissetti ve duyduğu tiksintiyle yüz hatları çarpıldı. Annie sağ kolunu onun sırtına doladı, solunu da kabaetlerinin altına soktu.

"Ben seni kaldırırken dizlerinden aşağısını oynatmamaya çalış," dedi. Sonra onu sandalyeye kaydırıverdi. Bunu bir kitabı raftaki yerine koyuyormuş gibi kolaylıkla yaptı. Evet, güçlüydü Annie.

Paul'ün sağlığı yerinde bile olsaydı, kadınla yapacağı dövüşten yine de başarılı çıkamazdı.

Annie tahtayı onun önüne yerleştirdi. "Bak, nasıl da uydu." Yemeği almak için konsola doğru gitti.

"Annie?"

"Efendim?"

"O makineyi döndürür müsün? Duvara doğru."

Kadının kaşları çatıldı. "Neden öyle yapmamı istiyorsun?"

Paul kendi kendine, çünkü bütün gece sırıtmasını istemiyorum, dedi. Sonra da mırıldandı. "Eski bir batıl inancımla ilgili bu. Yazıya başlamadan önce makinemi mutlaka duvara çeviririm." Bir an durdu. "Hatta yazı yazarken de her gece böyle yaparım," diye ekledi.

Kadın, "Ah," dedi. "'Bir çatlağa basarsan, annenin belkemiği kırılır,' lafı gibi bir şey bu. Ben mümkün olduğu kadar çatlaklara basmamaya çalışırım." Yazı makinesini çevirdi. Şimdi bu duvara doğru sırıtıyordu. "Oldu mu?"

"Çok iyi oldu."

"Ne çocuksun!" Kadın yaklaşarak Paul'e yemeğini yedirmeye başladı.

26

Rüyasında Annie Wilkes'ı görüyordu. Kadın bir sultanın sarayındaydı. Şişelerden cinler periler çıkarıyor, sonra da sihirli halıyla uçuyordu. Saçları havalanıyordu uçarken. Gözleri gemisiyle

buzdağlarının yanından geçen bir kaptanınki gibi parlak ve keskin bakışlıydı. Paul halı önünden geçerken yeşilli ve beyazlı olduğunu görüyordu. Colorado araba plakaları gibi.

Annie, "Vaktiyle..." diye sesleniyordu. "Bir varmış bir yokmuş... Bu olay büyükbabamın dedesi çocukken olmuş... Yoksul bir çocuğun masalı. Birinden duydum... Vaktiyle... Bir zamanlar..."

27

Paul uyandığı zaman Annie'nin kendisini sarstığını fark etti. Parlak sabah güneşinin ışıkları cama vuruyordu. Kar dinmişti.

"Kalk artık, uykucu!" Annie şarkı söyler gibi konuşuyordu. "Sana yoğurt ve güzel bir lop yumurta getirdim. Ondan sonra da romanına başlayacaksın."

Paul kadının heyecan dolu suratına bakarken garip, yeni bir duyguya kapıldı. Umuttu bu. Rüyasında Annie Wilkes'ı Şehrazat rolünde görmüştü. O kaskatı som vücuduna saydam kumaştan yapılmış bir entari giymişti. Kocaman ayaklarında da burunları kıvrık pembe payetli terlikler vardı. Sihirli halıyla uçarken en güzel masalların kapılarını açan o büyülü sözleri tekrarlamıştı. Ama Şehrazat Annie değil, diye düşündü. Benim. Annie'nin hayvanca içgüdüleri beni öldürmesi için onu ne kadar çok ve sık dürterse dürtsün romanın nasıl sona erdiğini öğrenmedikçe bunu yapmak istemez. Yazdıklarım yeterince iyi olursa...

Yani o zaman elime yaşamak için bir fırsat geçmez mi?

Paul kadının omzunun üzerinden ileriye doğru baktı ve onun kendisini uyandırmadan önce yazı makinesini döndürmüş olduğunu gördü. Makine Paul'e eksik dişiyle gülüyor, "Ummak ve çabalamak soylu bir şeydir," diyordu. "Ama sonunda önemli olan felakettir."

28

Annie onu pencereye götürdü. Ve haftalardan beri ilk kez güneş ışınları Paul'ü aydınlattı. Yatakta yata yata bazı yerleri tahriş olan irin rengi cildi ona zevk ve minnetini fısıldıyormuş gibi geldi. Camların kenarı buz tutmuştu. Elini uzattığı zaman soğuğu hissetti. Bu onu hem canlandırdı, hem de özlem uyandırdı. Tıpkı eski bir dosttan gelen bir pusula gibi.

Haftalardan beri ilk olarak odasındaki hiç değişmeyen ayrıntılardan başka şeyler görüyordu. O haftalar yıllar gibi gelmiş, odada hep aynı şeyleri seyretmişti. Mavi duvar kâğıdı, Paris'teki Zafer Takının fotoğrafı, kızağıyla yamaçtan kayan çocuğun simgelediği upuzun şubat ayı. Ocak ayı yerini şubata her bırakışında bu çocuğun suratını ve yün takkesini hatırlayacağım, diye düşünüyordu. Daha elli yıl yaşasam bile.

Paul şimdi önünde uzanan bu yeni dünyayı heyecanla seyrediyordu. Çocukluğunda ilk gördüğü film olan "Bambi"yi seyrettiği gibi.

Ufuk yakındı. Kayalık dağlarında her zaman öyleydi zaten. Çünkü dik kayalar manzarayı sınırlıyordu. Gökyüzü sabahın bu erken saatinde masmaviydi. Bir tek bulut bile yoktu. Yemyeşil ağaçlar-

dan oluşan bir halı en yakındaki dağın yamacına tırmanıyordu. Evle orman arasında hemen hemen yetmiş dönümlük bir uzaklık vardı. Dümdüz uzanan kar ışıldıyordu. Karın altındaki topraklar işlenmiş miydi yoksa orası kırlık mıydı, belli değildi. Açıklıkta bir tek bina görülüyordu. Kırmızıya boyalı güzel bir ahır. Kadın hayvanlarından söz ettiği ya da pencerenin önünden geçtiği zaman Paul onun bir çocuğun okuduğu hortlak kitabında resmi olan yıkık dökük bir yere gittiğini sanmıştı. Oysa bu beyaz süslü, koyu kırmızı güzel bir bina hali vakti yerinde bir toprak sahibinin beş arabalık garajına benziyordu. Kapının önünde bir cip vardı. Beş yıllıktı belki, ama bakımlı olduğu belliydi. Bir yana bir saban bırakılmıştı. Kadının onu cipe bağladığı anlaşılıyordu. Yalnız yaşayan ve ona yardım edecek komşuları olmayan bir kadın için çok uygun bir araçtı bu. Bahçe yolundaki karlar da düzgünce temizlenmişti. Ama Paul bulunduğu yerden karayolunu göremiyor, evin köşesi engel oluyordu.

"Ahırıma hayran olduğun anlaşılıyor, Paul."

Yazar irkilerek başını döndürdü. Düşünmeden yaptığı bu hızlı hareket yüzünden bacaklarına sancı saplandı yine. Sonra ağır ağır geçti.

Kadın tepsiyle yiyecek getirmişti. Yumuşak besinler. Hasta için uygun yiyecekler... Ama Paul onları görür görmez midesi guruldamaya başladı. Kadın ona doğru gelirken ayağına krep tabanlı beyaz ayakkabılar giymiş olduğunu fark etti.

"Evet," dedi. "Bina çok güzel."

Annie tahtayı kol yerlerinin üzerine yerleştirdi. Tepsiyi de tahtanın üstüne koydu. Bir iskemle çekerek yanına oturdu. Yazar yemeğini yerken onu seyretmeye başladı.

"Bazı şeyleri yapmak şart, Paul. Annem, 'Güzel insan güzel iş yapar,' derdi. Ahırı daima temiz tutuyorum. Çünkü öyle yapmaz-

sam komşular dedikoduya başlarlar. Hep bana zarar vermek ya da iftira atmak için fırsat kolluyorlar zaten. Onun için de her şeye özen gösteriyorum. Görünüş her zaman çok önemlidir. Aslında ahırı temiz tutmak o kadar zor değil. Tabii işleri ihmal etmezsen. Damın kar yüzünden çökmesini önlemek en 'zorcası'."

Paul sessizce, en zorcası diye tekrarladı. Bunu da 'Annie Wilkes Sözlüğü' için hatırlamaya çalış. Tabii anılarını yazma fırsatı bulursan. "Pis köpek"i de unutma. Annesinin tekerlemelerini de. Tabii daha başka şeyler de söyleyecek...

"Ama iki yıl önce Bill Havershal dama ısıtma çubukları koydu. Kolu indirdin mi çubuklar kızıyor ve karlar eriyor. Bu yıl onları pek kullanmayacağım sanırım. Baksana karlar kendi kendine erimeye başladı bile."

Paul çatalla yumurta almış, ağzına götürüyordu. Birdenbire duraklayarak ahıra baktı. Saçaktan buzlar sarkıyordu. Şimdi buzların ucundan sular damlamaya başlamıştı. Çabuk çabuk. Her damla duvarın dibindeki buzdan oluşan dar kanala düşerken ışıldıyordu.

"Isı yükseldi. Oysa daha saat dokuz bile değil." Annie neşeyle gevezelik ederken Paul, Camarro'nun arka tamponunun karların arasından gözüktüğünü hayal etti. Güneşte pırıldıyordu. "Tabii hava böyle devam edecek değil. Daha önümüzde iki üç soğuk dalgası var. Hatta belki yine şiddetli bir fırtına çıkabilir. Ama bahar geliyor, Paul. Ve annem her zaman, 'Bahar umudu, cennete gideceğini ummak gibidir,' derdi."

Paul yumurtayı yemeden çatalı tabağa bıraktı.

"O son lokmayı istemiyor musun? Doydun mu?"

Paul, "Doydum..." diye cevap verirken gözlerinin önünde bir sahne canlandı. Rodyman'lar arabayla Sidewinder'dan dönüyorlardı. Parlak bir ışık Bayan Rodyman'ın gözlerini alıyor, kadın yü-

zünü buruşturarak elini kaldırıyordu. "Oradaki de nedir, Ham?... Bana 'Deli misin?' deme, aşağıda bir şey var! Yansıyan ışık neredeyse gözlerimi kör edecekti! Geri git. Aşağıya bakmak istiyorum."

Annie, "Öyleyse tepsiyi alayım," dedi. "Sen de romana başlarsın." Pek dostça bir tavırla baktı. "Ne kadar heyecanlı olduğumu sana anlatamam, Paul." Odadan çıktı.

Paul tekerlekli sandalyede oturuyor ve saçaktaki buzlardan damlayan suları seyrediyordu.

29

Kadın geri gelerek yazı makinesiyle kâğıt destesini tahtanın üzerine koydu.

Paul, "Bulabilirsen başka tür kâğıt istiyorum," dedi.

Annie selofana sarılı kâğıtlara vurdu. "O kâğıtlar bunlardan farklı mı? Ama bu paket hepsinden de pahalıydı! Kâğıt Pazarına girdiğim zaman, 'En pahalısı olsun,' dedi."

Annen sana en pahalının her zaman 'en iyi' olmadığını söylemedi mi?"

Annie'nin suratı asıldı. Kendini savunma isteğinin yerini öfke aldı. Paul bunu müthiş bir gazabın izleyeceğini tahmin etti.

"Hayır, söylemedi. Annem bana sadece, 'Ucuz mal, kötü maldır'" dedi, Bay Ukala!"

Paul kadının içindeki iklimin Orta Batı bölgesindeki gibi olduğunu keşfetmişti. İçi kasırga ve hortum doluydu kadının. Paul bir çiftçi olsaydı ve gökyüzünde Annie'nin suratındakileri görseydi,

hemen ailesini toplayarak onları kasırga sığınağına indirirdi. Kadının alnı bembeyaz kesilmişti. Burun kanatları, yangın kokusu alan bir hayvanınkiler gibi kabarıp kabarıp kısılıyordu. Ellerini yumruk yapıyor, sonra da açıyordu. Sanki havayı parmaklarının arasına alarak eziyormuş gibi.

Paul'ün kadına olan ihtiyacı ve savunmasızlığı ona, gerile, diye haykırıyordu. Vakit varken onu yatıştırmaya çalış. Tabii eğer vakit gerçekten varsa.. Rider Haggard'ın hikâyelerindeki kabileler bir tanrı öfkelendiği zaman onu yatıştırmak için birini kurban ederlerdi...

Ama Paul'ün başka bir yanı, daha hesaplı ve cesur yanı ona, kadın öfkeden çıldırdığı zaman korkar ve onu yatıştırmaya çalışırsan Şehrazat rolünü başarıyla oynayamazsın, diye anımsatıyordu. Annie'yi yatıştırmaya çalışırsa kadın büsbütün azıtacaktı. Paul'ün o cesur yanı şöyle bir mantık yürütüyordu. Sende çok istediği bir şey olmasaydı hemen hastaneye götürürdü. Ya da daha sonra Rodyman'lara karşı korunmak için öldürürdü. Çünkü Annie'nin dünyası Rodyman'larla dolu. Ona sorarsan her ağacın arkasında bir Rodyman gizli. Ve eğer bu cadıya şimdi boyun eğdiremezsen bu işi bir daha yapamazsın, oğlum Paulie.

Kadın daha sık sık soluk almaya başlamıştı. Yumruklarını sıkıp açma temposu da hızlanmıştı. Paul bir an sonra ona söz geçiremeyeceğini anladı.

Cesaretinin son kalıntılarını bir araya toplayarak, "Bundan vazgeçsen iyi olur," dedi. Hem sert, hem de umursamaz bir tavırla konuşabilmek için bütün gücünü kullanmıştı. "Öfkelenmek hiçbir şeyi değiştirmez."

Kadın tokat yemiş gibi donakaldı. Paul'e baktı. Yaralanmışcasına.

Paul sabırla, "Annie," dedi. "Bu o kadar önemli bir şey değil."

Kadın, "Bu bir oyun," diye homurdandı. "Kitabımı yazmak istemiyorsun. Romana başlamamak için bahaneler buluyorsun. Ama ben başlayacağını biliyorum. Ah, Tanrım! Ama ben başlayacağını biliyordum. Ah, Tanrım! Ama bunun bir yararı olmayacak. Bu..."

Paul onun sözünü kesti. "Saçmalama. Sana romana başlayacağım, dedim mi?"

"Hayır... Hayır ama..."

"Tabii ya. Çünkü *başlayacağım*. Buraya gelirsen sana sorunun ne olduğunu açıklarım. Lütfen şu Webster kavanozunu getir."

"Neyi, neyi?"

Paul, "İçinde kalemlerin durduğu küçük kavanozu," dedi. "Gazetelerde bazen onlardan Webster'in Kavanozu diye söz ederler. Daniel Webster'e kinaye." Bu yalanı oracıkta uydurmuştu. Ama sözlerinin etkisi tam istediği gibi oldu. Annie'nin aklı büsbütün karıştı. Sanki hiçbir bilgisi olmayan bir uzmanlar dünyasında kaybolmuştu. Şaşkınlığı öfkesini yaygınlaştırdı, böylece şiddetini azalttı. Annie artık kızmaya hakkı olup olmadığını bile bilmiyordu.

İçinde tükenmez ve kurşunkalemler bulunan küçük vazoyu getirdi, tahtanın üzerine çarparak bıraktı. Paul, kahretsin, diye düşündü. Ben kazandım!.. Hayır, bu doğru değil... Misery kazandı... Hayır, bu da doğru sayılmaz. Kazanan Şehrazat. O kazandı.

Kadın huysuzca, "Ee?" diye söylendi.

"Bak şimdi."

Paul kâğıt paketini açarak bir yaprak aldı. Yeni açılmış bir kurşunkalemle üzerine bir çizgi çizdi. Sonra tükenmezle buna paralel bir çizgi daha yaptı. Başparmağını kâğıdın hafif kabarıklıklar olan yüzeyine sürdü. İki çizgi de yayılıp bozuldu. Kurşunkalemle çizilen daha da fazla.

"Görüyor musun?"

"Evet, ne olmuş?"

Paul, "Şeridin mürekkebi daha da bulaşır," diye açıkladı.

"Kurşunkalem kadar değil ama tükenmezden daha fazla."

"Yani sen oturup her sayfayı başparmağınla ovuşturacak mısın?"

"Sayfaları üst üste koyacağım, birbirlerine sürünecekler. Birkaç hafta, hatta birkaç gün sonra harfler iyice bulanıklaşacak... Ve insan bir roman yazarken baştaki sayfaları sık sık karıştırır. Bir ada ya da tarihe bakmak için. Tanrım, Annie, bu işde ilk öğrendiğin şeylerden biri de bu kâğıt sorunudur. Editörler bu tip kâğıtlara yazılmış olan eserler okumaktan nefret ederler. El yazısıyla yazılmış eserleri okumak kadar hem de."

"Böyle söyleme! Ondan böyle söz etmen hiç hoşuma gitmiyor."

Paul gerçek bir hayretle kadına baktı. "Neden söz etmem?"

"Yaptığın şeyden 'işi' diye söz ederek Tanrı'nın sana verdiği yeteneği çarpıtıyorsun. İşte ben bundan nefret ediyorum."

"Üzgünüm."

Kadın sert sert, "Üzülmen gerekir," dedi. "Bu kendinden fahişe diye söz etmenden farksız."

Paul ani bir öfkeyle, hayır, Annie, diye düşündü. Ben bir fahişe değilim. "Hızlı Arabalar"ı da kendimi satmak istemediğim için yazdım. O lanet olasıca Misery adlı karıyı da o yüzden öldürdüm. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Fahişelikten kurtulmamı kutlamak için Batı Kıyısına gidiyorum. Kaza yaptığım zaman beni arabadan çıkardın ve buraya hapsettin. Şimdi beni yeniden fahişeliğe zorluyorsun. "İki dolar normali. Dört dolara ne istersen!" Arada sırada gözlerinde kafanın bir parçasının gerçeği kavradığını belirten bir

ifade görüyorum. Bir jüri akli dengesizlik yüzünden seni serbest bırakmaya karar verebilir. Ama ben asla, Annie. Bu çocuk bunu yapmayacak.

Paul, "İyi bir nokta," dedi. "Şimdi kâğıt konusuna dönelim..."

Annie somurtarak, "O pis kâğıtlardan alacağım," diye homurdandı. "Bana ne istediğini söyle, hemen alırım."

"Senin tarafından olduğumu anladığın sürece..."

"Beni güldürme. Annem öldüğünden beri kimse benden yana değil. Ve o öleli yirmi yıl oldu."

Paul, "O halde istediğine inan," dedi. "Beni kurtardığın için sana minnet duyuyorum. Ama buna inanmayacak kadar güvensizlik duyuyorsan o da senin sorunun."

Dikkatle kadını süzüyordu. Annie'nin gözlerinde yine o kararsızca ifadenin belirip kaybolduğunu fark etti. Ona inanmak istiyordu kadın. Paul içinden, iyi, dedi. Çok iyi... Sonra da elinden geldiğince içten bir tavır takınırken kadının boğazına bir cam parçası batırdığını düşledi. Annie'nin çılgın beynini besleyen bütün o kanı akıtacak ve bu işe bir son verecekti.

"Hiç olmazsa benim romandan yana olduğuma inanabilirsin. Onu ciltleyeceğini söyledin. Yani daktiloyla yazılan kopyayı ciltleyeceksin sanırım? Dosyayı?"

"Evet, tabii."

Paul için için, ah, tabii ya, dedi. Romanı bir matbaacıya götürürsen sana bazı sorular sorabilirler. Belki kitap ve yayın dünyası konusunda bilgin yok ama o kadar safdil de değilsin. Paul Sheldon ortadan kayboldu. Ve matbaacı kendisine Paul Sheldon'un en ünlü kahramanlarıyla ilgili roman boyu bir yazı getirildiğini hatırlayabilir. Hem de tam yazarın kaybolduğu sırada. Öyle değil mi? Tabii

adam ona verilen siparişi de unutmaz. O garip siparişi. *"Sadece bir tek kitap istiyorum..."*

Sadece bir tek.

"Kadın nasıl biri miydi, memur bey? Şey... İriyarıydı H. Rider Haggard'ın hikâyelerinde taştan yapılmış tanrıçalara benziyordu. Bir dakika, dosyada adı ve adresi olacak... Bir dakika, makbuzların kopyalarına bakayım..."

Paul, "Bu fikir fena sayılmaz," diyerek gülümsedi. "Ciltli bir taslak çok güzel olabilir. Eski elyazması kitaplar gibi. Ama bir kitap yıllar boyunca eskimemelidir, Annie. Romanı bu kâğıtlara yazarsam on yıl kadar sonra elinde sadece boş sayfalar kalır. Tabii kitabı rafa kaldırır, bir daha elini sürmezsen o başka."

Paul, Annie böyle yapmak ister mi, diye kendi kendine sordu. Ah, ne münasebet! Romanı her gün okumaya kalkar. Belki de birkaç saatte bir raftan almaya... sevinçle karıştırmaya...

Kadının yüzünde aksi bir ifade belirmişti. Bu inat, bu adeta göstermelik dikkafalılık Paul'ün hoşuna gitmedi. Artık Annie'nin öfke derecesini ölçebiliyordu. Ama bu çocuksu yeni ifadede anlayamadığı bir şeyler vardı.

Annie, "Daha fazla konuşmana gerek yok," dedi. "Sana istediğin kâğıttan alacağımı söyledim. Ne marka olacak?"

"Gideceğin kırtasiyeci de..."

"Kâğıt Pazarı..."

"Evet. Kâğıt Pazarı. Onlara iki paket kâğıt istediğini söyle. Her pakette beş yüz kâğıt vardır..."

"Bunu biliyorum. Ben aptal değilim, Paul."

"Aptal olmadığını biliyorum." Paul'ün endişesi daha da artmıştı. Sancı bacaklarında bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, kasıkları

zonkluyordu. Hemen hemen bir saatten beri iskemlede oturuyordu; yaralar yakınmaya başlamıştı.

Paul kendi kendine, sakin ol, dedi. Tanrı aşkına, sakin ol. Kazandığın her şeyi kaybetme. Ama ben aslında bir şey kazandım mı ki? Yoksa öyle düşünerek kendi kendimi mi aldatıyorum?

"Onlardan uzun beyaz teksir kâğıdı iste. O kâğıdın iki destesi bu aldığından daha ucuza gelir. Ve iki deste de romanı yazmaya, düzeltmeler, eklemeler yapmaya yeter."

"Hemen gideceğim." Kadın birdenbire ayağa kalktı.

Paul korkuyla Annie'ye baktı. Onun yine ilaç vermeden gideceğini anlamıştı. Üstelik bu sefer sandalyede oturuyordu. Kadın acele etse bile o geri dönünceye kadar sancı korkunç, dayanılmaz bir hal alacaktı.

Paul çabuk çabuk, "Hemen gitmene gerek yok," dedi. "İşte bu kâğıtla başlayabilirim. Nasıl olsa yeniden yazacağım..."

"Ancak aptal biri iyi bir işe kötü araçla başlar." Annie paketi aldı. Sonra Paul'ün üzerine çizgiler çizdiği kâğıdı kaparak buruşturdu. Hem bunu, hem de paketi kâğıt sepetine attı. Döndüğü zaman yüzü bir maskeden farksızdı. İnatçı ifadeli bir maskeden. Gözleri lekeli madeni paralar gibi parlıyordu.

Annie, "Kasabaya gidiyorum," dedi. "Romana mümkün olduğu kadar çabuk başlamak istediğini biliyorum. Ne de olsa *sen benden yanasın.*" Bu son sözleri müthiş, yakıcı bir alayla söylemişti. (Ve farkında olmadan kendine karşı duyduğu korkunç bir nefretle de.) "Onun için seni tekrar yatağına yatırarak zaman kaybetmeyeceğim."

Gülümserken dudakları gerildi. Garip bir kuklaymış gibi. O sessiz beyaz hemşire ayakkabılarıyla Paul'e sokuldu. Parmaklarını saçlarına sürdü. Paul irkildi. Belli etmemeye çalıştıysa da başaramadı. Kadının bir ölünün sırıtışını andıran gülümseyişi yayıldı.

"Ama bana Misery'nin Dönüşü'ne başlama tarihini bir ya da iki gün ertelememiz gerekecekmiş gibi geliyor... Ya da üç gün. Evet, belki de ancak üç gün sonra tekrar sandalyeye oturabilirsin. Sancı yüzünden. Çok yazık. Buzdolabına şampanya koymuştum. Onu yine kilere götürmem gerekecek."

"Annie, romana hemen başlayabilirim. Sadece sen..."

"Olmaz, Paul." Kadın kapıya gitti, sonra da dönerek o taştan oyulmuşa benzeyen suratıyla ona baktı. Sadece gözleri, o lekeli maden paralara benzeyen gözleri canlıydı. "Ama giderken sana bir şey söyleyeceğim. Bunu düşünmeni istiyorum. Beni kandırabileceğini ya da bana oyun oynayabileceğini düşünebilirsin. Kafası ağır çalışan, ahmak bir kadına benzediğimi biliyorum. Ama aptal değilim, Paul. Kafam da öyle ağır çalışmıyor."

Birdenbire yüzündeki o taştan oyulmuş maske parçalandı sanki. Ortaya delice öfkeye kapılmış bir çocuk çıktı. Paul bir an duyduğu dehşet yüzünden öleceğini sandı. Üstünlük kazandığımı mı sandım, diye düşündü. Gerçekten buna inandı mı? Seni esir alan kimse deliyse Şehrazat rolünü nasıl oynarsın?

Kadın birdenbire dizlerini bükerek kalın bacaklarıyla odada Paul'e doğru atıldı. Havası pis pis kokan hasta odasında dirseklerini bir öne bir arkaya sallıyordu. Saçları onları tutan penslerden kurtulmuş, şimdi yüzünün etrafında havalanıp uçuşuyordu. Ayak sesleri, Kemikler Vadisine giren dev Calut'unkilerden farksızdı. Duvardaki Zafer Takı resmi korkmuş gibi sarsılıp sallandı.

Annie, "İiiiiyaaaah!" diye haykırarak yumruğunu Paul'ün sol dizinin yerini almış olan tuz yığını gibi şeye indirdi.

Yazar başını arkaya atarak ulur gibi bir ses çıkardı. Alnındaki ve boynundaki damarlar kabarmıştı. Dizinden fışkıran sancı beyaz bir ateş gibiydi. Bir Nova'nın ortası gibi.

Annie yazı makinesini tahtadan alarak şöminenin rafına hızla bıraktı. Paul'ün boş bir karton kutuyu kaldırması gibi kolaylıkla yaptı bunu.

"Sen şimdi orada otur." Kadının dudakları o ölüm gülüşüyle gerilmişti. "Ve burada kimin hâkim olduğunu düşün. Kötü davrandığın ya da bana oyun oynamaya kalktığın takdirde sana yapabileceklerimi de. Orada otur ve istersen avaz avaz bağır. Çünkü sesini kimse duyamaz. Bu eve hiç kimse uğramaz. Çünkü herkes Annie Wilkes'ın deli olduğunu bilir. Eskiden yaptıklarını da... Tabii beni suçsuz buldular ama olsun."

Kadın kapıya doğru gitti. Orada yine durup döndü. Paul bir çığlık attı. Annie'nin ona yeniden bir boğa gibi saldıracağını sanıyordu. Oysa kadın gülümsedi.

Usulca, "Sana bir şey daha söyleyeceğim," dedi. "Onlar o suçu işlediğime ama yine de yakamı kurtardığıma inanıyorlar. Haklılar. Ben o pis kâğıdını almak için kente giderken sen bunu düşün, Paul."

Dışarı çıkarak kapıyı çarptı. Bütün ev sarsıldı. Sonra kilit şıkırdadı.

Paul sandalyede arkasına yaslandı. Bütün vücudu sarsılıyordu. Canını büsbütün yaktığı için titrememeye çalışıyor ama engel olamıyordu. Gözyaşları yanaklarından akıyordu. Tekrar tekrar kadının odada uçar gibi ilerlediğini ve iri yumruğunu dizinin kalıntılarına indirdiğini görüyordu. Öfkeli bir sarhoşun barı yumruklarmış gibi yapmıştı bunu. O beyaz ateş gibi acıyı hissediyor ve arka arkaya yutkunuyordu.

Cip dışarıda gürültüyle hareket ederken, "Tanrım, yalvarırım," diye inledi. "Yalvarırım... Ya beni buradan kurtar ya da canımı al... Ya beni kurtar ya da canımı al..."

Yokuştan inen arabanın homurtusu hafifleyerek duyulmaz oldu. Tanrı, Paul'ü ne kurtardı, ne de canını aldı. Orada gözyaşları ve acısıyla yalnız kaldı. Sancı iyice artmış, bütün vücudunu sarmıştı.

30

Paul sonraları, dünya o her zamanki tersliğiyle bütün bu yaptıklarımı kahramanlık sayacak, diye düşünecekti. Ve ben de buna izin vereceğim sanırım. Oysa aslında son kez yaşamaya çabalıyordum.

Kadının sakladığı ağrı kesicileri bulmaya çalışırken, sanki kafasının içindeki delice heyecanlı bir spor spikeri olayı anlatıyordu. "Bugün bu Sheldon denilen çocuğun gösterdiği cesarete inanamıyorum! Annie Wilkes Stadyumundaki meraklılar da, evdeki izleyiciler de onun aldığı o darbeden sonra tekerlekli sandalyeyi hareket ettireceğini sanmıyordu. Bir tek kişi bile... Evet, sayın izleyiciler! Sandalye hareket etti! Bu sahneyi tekrar görelim!"

Terler Paul'ün alnından akıyor, gözlerini yakıyordu. Dudaklarındaki tuz ve yaş karışımını yaladı. Titremesi bir türlü geçmiyor, sancı sanki dünyanın sonunun geldiğini açıklıyordu. İnsan bir noktaya erişiyor ve o zaman sancıdan söz etmek bile yersiz oluyor, diye düşünmekteydi. Hiç kimse dünyada böyle bir acının varolduğunu düşleyemez. Hiç kimse. İblislerin saldırısına uğramaya benzemiyordu bu...

Paul'ü harekete zorlayan kadının evde bir yere sakladığı kapsüllerdi. Novril... Yatak odasının kilitli kapısı... İlacın sandığı gibi o kattaki banyoda olmaması... Kadının çabucak dönüp onu yakala-

ması olasılığı... Bütün bunların hiç önemi yoktu. Bunlar sancının gerisinden yükselen gölgeler gibiydi. Her sorunla karşılaştığı zaman ilgilenecek ya da ölecekti. İşte o kadar.

Hareket etmek belinin altındaki ve bacaklarındaki alevden halkaların büsbütün derine batmasına neden olmuştu. Sanki bacaklarına kızgın çiviler batıyordu. Ama sandalye ilerliyordu. Çok yavaş ilerliyordu.

Paul bir metre kadar ilerlemeyi başardı ve ancak o zaman sandalyeyi döndüremezse sadece kapının önünden geçip gideceğini ve kendini köşede bulacağını anladı.

Titreyerek sağ tekerleği tuttu. Kapsülleri düşün. Onların vereceği rahatlığı düşün... Elinden geldiği kadar tekerleğe dayandı. Lastik tahta zeminde gıcırdadı. Fare sesinden farksızdı bu. Paul tekeri itti, itti. Bir zamanlar güçlü olan gevşek kasları pelte gibi titriyordu. Dişlerini sıkmış, dudakları gerilmişti. Tekerlekli sandalye yavaş yavaş döndü.

İki tekerleği de tutarak tekrar ilerledi. Bu kez bir buçuk metre sonra durdu. Sandalyeyi çevirdi ve bayıldı.

Beş dakika sonra kendine geldi. Kafasının içindeki spor spikerinin sesini belli belirsiz duyuyordu. "Tekrar harekete geçmeye çalışıyor! Bu Sheldon denilen çocuğun bu kadar cesur olması beni şaşırtıyor! Buna inanamıyorum!"

Kafasının ön kısmı sadece sancıyla ilgileniyordu. Gözlerine emirler veren arka bölümdü. Kapıya yaklaşmıştı. Oraya doğru gitti. Sonra yere doğru uzandı ama parmakları zeminden yedi santim kadar yukarıda kaldı. Kadın ona saldırdığı sırada saçlarından düşen iki, üç pens orada yerde duruyordu. Paul dudağını ısırdı. Yüzünden ve boynundan akan, pijamasının üstünü sırılsıklam eden terin farkında bile değildi.

"Sayın izleyiciler, çocuğun pensleri alabileceğini sanmıyorum. Bu inanılmayacak, harika bir çabaydı! Ama korkarım her şey burada sona eriyor."

Ama belki de ermeyecekti.

Paul tekerlekli sandalyede vücudunu sağa doğru gevşetti. Önce sağ taraftaki sancıya aldırmamaya çalıştı. Ama sonra dayanamayarak bağırdı. Ve kadının da dediği gibi sesini duyacak kimse yoktu.

Eli hâlâ yere doğru sarkıyordu. Parmaklarını pensin yukarısında öne arkaya doğru salladı. Aynı anda sağ kalçası sanki patlayacakmış gibi oldu. Dışarıya doğru patlayacak ve iğrenç, bembeyaz bir pelte fışkıracaktı. Kemik peltesi.

Ah, Tanrım, yalvarırım bana yardım et...

Sancısına rağmen sağa doğru büsbütün çöktü. Parmakları pense dokundu, tokayı sadece biraz öteye doğru itti. Paul sandalyede kaydı. Hâlâ sağa doğru yatıyordu. Dizlerinin aşağısına saplanan ağrı yüzünden bir çığlık attı. Ağzı iyice açılmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. Dili dişlerinin arasından sarkıyor, ucundan yere tükrük damlıyordu.

Paul pensi iki parmağıyla yakaladı... Toka az kalsın kayıyordu... Sonra pensi eline almayı başardı.

Doğrulmak yeni bir sancıyla sarsılmasına neden oldu. Bir süre kesik kesik soluyarak hiç kımıldamadan oturdu. Başını arkaya atmıştı. Pens önündeki tahtanın üzerinde duruyordu. Kusacağını sandı, ama bir süre sonra mide bulantısı geçti.

Kafasının bir yanı bir süre sonra onu yorgun yorgun azarladı. Ne yapıyorsun sen? Sancının geçmesini bekliyorsun? Acı geçmez. O kadın hep annesinin sözlerini tekrarlıyor. Ama senin annen de bazı şeyler söylerdi. Öyle değil mi?

Evet, bu doğruydu.

Yüzü terden parlayan Paul o sözleri yüksek sesle söyledi. Sanki sihirli bir duayı tekrarlıyormuş gibi "Periler, cinler olabilir. Ama Tanrı, kendince çabalayanlara yardım eder." Başını arkaya atmış, saçları alnına yapışmıştı.

"Evet... Artık bekleme, Paulie. Buraya sadece bir tek cin gelecek. Şu ağır siklet şampiyonu Annie Wilkes."

Yeniden harekete geçerek kapıya yaklaştı. Kadın kapıyı kilitlemişti. Ama Paul kilidi açabileceğini sanıyordu. Artık bir kül yığını halini almış olan Tony Bonasora bir araba hırsızıydı. Paul, "Hızlı Arabalar"ı yazmaya hazırlandığı sırada Tom Twyford'dan otomobil hırsızlığı konusunda bilgi almıştı. Tom eski bir polisti. Sert bir adamdı. Yazara motoru çalıştırmak için tellerin birbirine nasıl bağlanacağını öğretmişti. Hırsızların araba kapısını açmak için kullandıkları "İnce Jim" adlı maden parçasından nasıl yararlanacağını da.

Tom iki buçuk yıl önce bir bahar günü New York'ta, "Diyelim ki, aslında araba çalmak istemiyorsun," diyerek gülmüştü. "Bir araban var ama benzini azalmış. Hortum buluyorsun ama benzin çalacağın arabanın depo kapağı kilitli. Sorun mu bu? Ne yaptığını biliyorsan değil. Çünkü bu tür kapakları kolaylıkla açabilirsin. Bütün gereken bir saç pensidir."

Paul beş dakika uğraştıktan sonra tekerlekli sandalyeyi tam istediği yere getirebilirdi. Şimdi sol tekerlek hemen hemen kapıya dokunuyordu.

Anahtar deliği eski tip bir şeydi. Lekeli bir levhanın ortasına açılmıştı. John Tenniel'in "Alice Harikalar Diyarında" kitabı için yaptığı resimleri anımsatıyordu. Paul sandalyede hafifçe kaydı ve inerken havlamaya benzeyen bir ses çıkardı. Anahtar deliğinden

baktı. Küçük holü ve karşısındaki oturma odasını gördü. Yere koyu kırmızı bir halı serilmişti. Odaya yine aynı renkte kumaş kaplı eski biçimde bir divan ve abajurundan püsküller sallanan bir lamba konmuştu.

Solda, holün ortalarında aralık bir kapı vardı. Paul'ün kalbi hızla çarpmaya başladı. Herhalde banyonun kapısıydı bu. Kadının oradaki musluğu açtığını kaç kez duymuştu. Yer kovasına Paul'ün içtiği o suyu yine oradan doldurmuştu Annie. Paul'e ilacını vermeden hemen önce oraya girmiyor muydu? Orası mutlaka banyo olmalıydı.

Paul saç tokasını sıkıca tuttu. Ama parmaklarının arasından kayarak önündeki tahtaya düştü. Sonra da sekerek kenara doğru sıçradı.

Paul boğuk bir sesle, "Olamaz," diye bağırdı. Pens tam yere düşeceği sırada avucunu üzerine kapattı. Pensi sıkıca tuttu ve yine kendinden geçti.

Bu seferki baygınlığı daha uzun sürmüş gibi geldi. Tabii bunu kesin olarak bilmesi imkânsızdı. Sancısı, sol dizindeki o korkunç acı dışında, biraz hafiflemiş gibiydi. Pens yine önündeki tahtada duruyordu. Bu kez tokayı almadan önce sağ elini birkaç kez açıp kapattı.

Pensi açarak sağ elinde sıkıca tuttu. Şimdi, diye düşündü. Titremeyeceksin. Kafanı buna ver. TİTREMEYECEKSİN!

Uzanarak pensi kilide soktu. O arada kafasının içindeki spor spikerini dinliyordu. Adam sahneyi ne de canlı bir dille anlatıyordu! Terler Paul'ün suratından akıyordu durmadan... Adam dinliyordu. Ve daha da önemlisi hissediyordu.

Tom Twyford, "Ucuz bir kilitteki dönen parça aslında iki yana sallanır," demiş ve eliyle de işaret etmişti. "Salıncaklı bir sandalyeyi devirmek mi istiyorsun? Dünyanın en kolay işidir, öyle değil mi? İskemleyi bacaklarından tutar geriye doğru itiverirsin... Çok basit.

Öyle bir kiliti açarken de aynı şeyi yaparsın. Parçayı yukarı iter, bu yerine oturmadan deponun kapağını çabucak açarsın."

Paul döner parçayı iki kez yakaladı ama her seferinde de saç tokası kaydı. Daha bunu kımıldatamadan parça yerine oturdu. Pens eğilmeye başlıyordu. Paul tokanın bir iki denemeden sonra kırılacağını düşündü.

Tokayı tekrar kilide sokarak, "Tanrım yalvarırım..." dedi. "Tanrım, yalvarırım.. Ne diyorsun? Senden küçük bir şans istiyorum. Hepsi o kadar."

("Sayın izleyiciler, Sheldon bugün kahramanca çabaladı. Ama bu kez onun son çabası sanırım. Seyirciler iyice sessizleştiler...")

Paul gözlerini yumdu. Kilitteki pensin hafif tıkırtısını dinlerken spor spikerinin sesi hafifledi. "Şimdi! Karşı koyuyor! İşte parça!" Bunu görebiliyordu sanki. Salıncaklı bir iskemlenin kıvrık bacağı gibi orada yatıyordu. Kilidin dilini bastırıyor, onu yerinde tutuyordu. Paul'ü da öyle.

"Bu çok kolay, Paul. Sadece sakin ol."

İnsanın canı böylesine yanarken sakin olması kolay değildi.

Paul sol eliyle kapının tokmağını yakaladı. Bunu yapabilmek için elini sağ kolunun altından uzatmak zorunda kaldı. Saç tokasını usul usul bastırmaya başladı. Biraz daha.. Biraz daha...

Kafasında parçanın küçük tozlu hücresinde kımıldamaya başladığını canlandırabiliyordu. Kilidin dili geri çekilmeye başlıyordu. Bunun tümüyle içeri girmesi şart değildi. Hayır, Tanrım, hayır! Tom Twyford'un deyimiyle salınaklı sandalyeyi iyice devirmesi gerekmiyordu. Dil biraz içeri girer girmez kapıyı itecekti...

Saç tokası hem kıvrılıyor, hem de kayıyordu. Bunu hisseden Paul pensi çaresizce mümkün olduğu kadar yukarıya doğru itti.

Tokmağı çevirerek kapıyı zorladı. Pens çatırdayarak ikiye bölündü. Bir parçası kilidin içinde kaldı. Paul acı acı başaramadığını düşündü. Ama sonra kapının ağır ağır açıldığını gördü. Kilidin dili yandan uzanıyordu biraz.

"Tanrım..." diye fısıldadı. "Tanrım... Sana şükürler olsun."

Paul'ün kafasındaki spor spikeri sevinçle, "Video bandına bakalım," diye bağırdı. Annie Wilkes Stadyumunda binlerce seyirci onu alkışladılar. Evlerinde bu maçı seyreden milyonlarca izleyici de öyle.

Paul boğuk boğuk, "Şimdi sırası değil," diyerek kapıdan çıkabilmek için gerekli olan o uzun ve yorucu manevraya başladı.

31

Paul sandalyenin kapıdan çıkamayacağını düşünerek kötü bir an geçirdi. Hayır, sadece kötü değil. Korkunç. İskemle kapıdan ancak dört, beş santim daha genişti ama bu da yeterliydi. Kafası ona sıkıntıyla, kadın içeriye kapatılmış halde soktu, diye anımsattı. Bu yüzden sandalyeyi alışveriş arabası sandın.

Paul sonunda kapıdan çıkmayı başardı. Ama zorlukla. Tam kapıda durarak iki eliyle çerçeveyi yakaladı. Tekerleklerin dingil başlıkları tahtaya sürünerek gıcırdadı. Ama dışarı çıkmayı başardı.

Ve tekrar kendinden geçti.

32

Annie'nin sesiyle kendine geldi. Gözlerini açtı ve kadının bir çifteyi ona doğru çevirmiş olduğunu gördü. Gözleri müthiş bir öfkeyle parlıyordu.

Annie, "Madem özgür olmayı bu kadar çok istiyorsun, Paul," dedi. "O halde seni memnunlukla serbest bırakacağım."

İki tetiği de çekti.

33

Paul çiftenin patlamasını bekleyerek irkildi. Ama tabii aslında kadın orada değildi. Kafası bir rüya gördüğünü kavramıştı bile.

Bu bir rüya değil, bir uyarı. Kadın her an geri dönebilir. Her an...

Banyonun yarı açık kapısından süzülen ışığın niteliği değişmiş, daha parlaklaşmıştı. Öğle güneşine benziyordu. Paul, saat çalsa, diye düşündü. Ben de yanılıp yanılmadığımı anlasam. Ama saat sanki inatçı bir sessizliğe bürünmüştü.

Daha önce elli saat geri dönmedi.

Evet, öyle. Bu sefer de seksen saat gelmeyebilir. Ya da sen beş saniye sonra cipin dışarıda durduğunu işitirsin. Belki haberin yok, dostum, ama meteoroloji bürosu kasırga uyarısında bulunabilir. Ancak bunun ne zaman ve nereye isabet edeceğini bilemez.

Paul tekerlekli sandalyeyle banyoya doğru giderek kapıdan içeri baktı. Yere altıgen biçimi beyaz fayans döşenmişti. Paslı, pen-

çe gibi ayaklı bir küvet, yanında da çamaşır dolabı vardı. Lavabo küvetin tam karşısındaydı. İlaç dolabı da musluğun üstünde.

Kadın yer sildiği kovayı küvetin içine koymuştu. Paul bunun plastik kapağını görebiliyordu.

Hol sandalyeyi kapıya doğru çevirebileceği büyüklükteydi. Ama kolları artık yorgunluktan titremeye başlamıştı. Çocukken pek cılızdı. Bu yüzden olgunlaştığı zaman kendine çok dikkat etmişti. Ama şimdi kasları bir hastanın adaleleriydi. Ve o sıska çocuk geri gelmişti. Sanki Nautilius makinesinde çalıştığı, egzersiz yaptığı ve koştuğu saatler bir hayaldi.

Neyse ki bu kapı daha genişti. Fazla değil ama kolaylıkla içeri girmesine yetecek kadar. Sarsılarak eşiği aştı, sonra iskemlenin sert lastik tekerlekleri fayansların üzerinde düzgünce ilerledi. Burnuna hemen hastaneleri hatırlatan ekşi bir koku geldi. Dezenfektan kokusuydu belki de. Burada tuvalet yoktu. Ama bunu tahmin etmişti zaten. Sifonun sesi sadece yukarıdan geliyordu. Burada yalnızca küvet, lavabo ve çamaşır dolabı vardı.

Mavi havlu ve elbezlerinden oluşan düzgün yığınlara bir göz attı. Kadının onu zaman zaman sildiği için bu havluları da, bezleri de tanıyordu. Sonra dikkatini musluğun yukarısındaki ecza dolabına verdi.

Ne kadar uzanırsa uzansın buna erişemedi. Dolap parmaklarının ucundan on, on iki santim daha yukarıdaydı. Ama yine de uzanmaya çalışıyor, Tanrı'nın ya da kaderin bu kadar zalim olabileceğine inanamıyordu.

Paul yaralanmış gibi bir ses çıkardı. Şaşkınlık da vardı bu seste. Elini indirerek arkasına yaslandı. Soluk soluğaydı. Kurşuni bulut üzerine çökmeye başlıyordu. Tüm irade gücünü kullanarak o bulutu

uzaklaştırdı. Dolabı açacak bir şey bulmak umuduyla etrafına bakındı. Sonra köşedeki uzun mavi saplı süpürgeyi gördü.

Onu mu kullanacaksın? Sahi mi? Eh, evet, kullanabilirsin. Dolabın kapağını aç ve içindekileri sopayla lavaboya düşür. Ama o zaman şişeler kırılır. Şişe olmasa bile musluğa düşürdüğün ilaçları tekrar yerine koyamazsın. Ve kadın gelir, durumu görür. O zaman ne olur dersin?

Paul gıcırtılı bir sesle, "Ona bu işi Misery'nin yaptığını söylerim," diye mırıldandı. "Kendisini canlandıracak bir tonik ararken yaptığını açıklarım."

Birdenbire hüngür hüngür ağlamaya başladı... Ama gözyaşları arasında yine de etrafını inceliyor, bir şey arıyordu. Herhangi bir şey. İlham. Bir şans. Kahrolasıca bir şans...

Gözleri yine çamaşır dolabına kaymıştı. Hızlı solukları birdenbire kesildi. Gözleri irileşti.

Dolaba ilk bir göz attığı zaman raflardaki katlı çarşafları, yastık kılıflarını, elbezlerini ve havluları görmüştü. Ama şimdi dolabın dibine bakıyordu. Oraya kare biçimi karton kutular konmuştu. Üstlerinde etiketler vardı. Ve bu etiketlerden birinde de "Cam Ecza" yazılıydı.

Paul tekerlekli sandalyeyi hızla döndürdü, canının acımasına aldırmadı.

Tanrım, lütfen kutuların içinde kadının şampuanları olmasın. Ya da sevgili kutsal anneciğinin fotoğrafları...

Kutulardan birini zorlukla yakalayarak çekti, kapaklarını açtı. Kutuda şampuan ve makyaj malzemesi yoktu. Tersine İçine sürüyle ilaç atılmıştı. Bu karmakarışık küçük kutulardan çoğunun üzerinde "Eşantiyon" yazılıydı. Dibe kapsüller ve haplar düşmüştü. Paul bun-

lardan bazılarını tanıdı. Babasının hayatının son üç yılı boyunca aldığı yüksek tansiyon ilaçlarıydı bunlar. Ama diğerlerinin adlarını bile duymamıştı.

Terler yüzünden akarken kutuyu deli gibi karıştırarak, "Novril," diye mırıldandı. Bacakları zonkluyordu. "Novril? Nerede bu kahrolasıca Novril?"

Kutuda Novril yoktu. Kutuyu kapatarak, dolabın dibine itti. Eski yerinde olmasına da pek dikkat etmedi. Herhalde şüphelenmez. Burası çöp yığınından farksız...

Sola doğru eğilerek bir kutuyu daha çekmeyi başardı. Kapağını açtı, sonra da gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. İçi uyuşturucu ve ağrı kesici ilaçlarla doluydu. Aralarında Novril de vardı. Sayısız eşantiyon kutusu. Güzel kutular. Sevgili kutular. Ah, güzeller güzeli, kutsal kutular. Paul bir kutuyu açtı ve Annie'nin ona altı saatte bir verdiği kapsül dizilerini gördü.

Kutunun üzerinde, "Doktor reçetesi olmadan verilmemelidir," diye yazılıydı.

Paul, "Ah, Tanrım..." diyerek hıçkırdı. "Doktor burada!" Kapsüllerin takılı olduğu selofanı dişiyle kopardı. İlaçları çiğneyerek yuttu. Acı, yakıcı tatlarının farkında bile değildi. Bir an durakladı. Yırtık selofanın altındaki diğer beş kapsüle baktı. Bir tane daha yuttu.

Etrafına çabucak bir göz attı. Çenesi göğsüne düşmüştü. Gözlerinde hem sinsice, hem de korku dolu bir ifade belirmişti. Rahatlaması için henüz pek erken olduğunu bilmesine rağmen ona sanki sancısı hafiflemiş gibi geldi. Anlaşılan kapsülleri ele geçirmek onları yutmaktan da önemliydi. Sanki ona ayın ve gelgitin kontrolu verilmişti. Ya da elini uzatmış ve ayı yakalayıvermişti. Bu müthiş bir düşünceydi. Huşu uyandıran bir fikir... Ama yine de korkutucuydu. Gerisinde de suç ve küfür saklıydı.

Kadın şimdi döndüğü takdirde...

Pekâlâ, pekâlâ, anladım!

Paul kutunun içine baktı. Annie'nin şüphesini uyandırmadan kaç kutu ilaç alabileceğini anlamaya çalışıyordu. Kadın, Paul Sheldon adlı küçük bir farenin ilaçları kemirdiğini fark etmemeliydi.

Bu düşünce yüzünden kıkır kıkır güldü. Rahatlık dolu sesi tizdi. İlacın sadece bacaklarını etkilemediğini anladı. Gündelik dilde söylemek gerekirse "kafayı bulmak" üzereydi.

Çabuk ol, ahmak. Dalgaya düşmenin zamanı değil.

Beş kutu ilaç aldı. Yani toplam otuz kapsül. Daha fazla almamak için kendini zorladı. Geri kalan kutularla şişeleri karıştırdı. Büyük kutunun içinin eskisi kadar karışık gözükeceğini ummuyordu. Kapağını kapatarak kutuyu dolabın dibine kaydırdı.

Bir araba geliyordu.

Paul doğruldu. Gözleri irileşmişti. Elleri sandalyenin kol dayanılacak yerlerine düştü. Paniğe kapılarak tahtaları sıkıca yakaladı. Gelen Annie'yse mahvoldum. Her şeyin sonu olacak... Bu haddinden fazla büyük, hantal şeyi çevirip zamanında yatak odasına erişemem. Belki Annie boynumu bir tavuğunki gibi kesmeden önce onun başına süpürgenin sapıyla ya da başka bir şeyle vurabilirim.

Paul kucağında Novril kutuları, tekerlekli sandalyede kımıldamadan oturuyordu. Kırık bacaklarını dimdik ileriye uzatmıştı. Arabanın geçip gitmesini ya da eve doğru sapmasını bekliyordu.

Ses yükseldi, yükseldi... Sonra da hafiflemeye başladı.

Tamam. Daha başka bir uyarıya ihtiyacın var mı, Paul, bebeğim?

Aslında yoktu. Kutulara son bir kez göz attı. Ona dolabın dibi eskisi gibiymiş gibi geldi. Tabii kutulara ilk baktığı sırada onları

sancının neden olduğu bir sisin arkasından görmüştü. Bu yüzden tam anlamıyla emin olamazdı. Tabii kutuların hiç de gelişigüzel konmamış olduklarını biliyordu. Kadında sinir hastalarına özgü o büyük dikkat vardı. Her kutunun yerini ayrı ezberlemiş olabilirdi. Dolaba bir göz atar atmaz onları anlayabilirdi. Bu düşünce onu korkutmadı. Sadece bıkkınlık duydu. İlaca ihtiyacı vardı. Odasından kaçmayı ve ilacı almayı başarmıştı. Bunun cezasını çekmesi gerekebilirdi. Ama o zaman da hiç olmazsa başka çaresi olmadığını, öyle davranmak zorunda kaldığını bilecekti. Ve Annie'nin ona yaptıkları arasında en kötüsü herhalde bu bıkkınlık ve boyun eğişti. Kadın onu ahlak kurallarına aldırmayan ve can acısıyla kıvranan bir hayvan haline sokmuştu.

Banyoda tekerlekli sandalyeyle geri geri gitti. Zaman zaman yoldan sapıp sapmadığını anlamak için arkasına bakıyordu. Daha önce böyle bir hareket can acısıyla çığlıklar atmasına neden olurdu. Ama şimdi sancı derinlere gizleniyordu.

Hole çıktı, sonra aklına gelen korkunç bir şey yüzünden durakladı. Banyonun zemini hafifçe ıslak mıydı? Ya da biraz kirli...

Dönüp banyoya baktı. Yerde iz bıraktığı fikri o kadar ısrarlıydı ki, bir an o çizgileri görür gibi oldu. Sonra başını salladı ve tekrar baktı. Hayır, iz yoktu. Ama kapı eskisinden daha fazla açıktı. İlerledi, sandalyeyi biraz sağa doğru çevirdi. Eğilerek tokmağı yakaladı ve kapıyı yavaşça çekti. Tamam olmuştu.

Paul tekerleklere doğru uzandı. Sandalyeyi çevirerek odasına gidecekti. Birdenbire hemen hemen oturma odasına dönmüş olduğunu fark etti. Çok kimsenin telefonu oturma odasındaydı ve...

Kafasında şimşek çaktı sanki. Sisli kırları aydınlatan bir ışık gibi.

"Alo? Burası Sidewinder Polis Karakolu. Ben Memur Humbugagy."

"Beni dinleyin, Memur Humbugagy. Çok dikkatle dinleyin ve sözümü kesmeyin. Çünkü ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. Adım Sheldon. Size Annie Wilkes'ın evinden telefon ediyorum. En aşağı iki haftadan beri burada hapisim. Hatta belki de bir aydan beri hapis!"

"Annie Wilkes mı?"

"Hemen buraya gelin. Bir ambulans da yollayın. Ve Tanrı aşkına, kadın eve dönmeden buraya gelmeye çalışın!"

Paul boğuk bir sesle, "Eve dönmeden," diye inledi. "Ah, evet. Öyle ya..."

Oğlum Paul, kadının telefonu olduğunu nereden biliyorsun? Onun birine telefon ettiğini duydun mu? *Kimi* arayacak? Sevgili dostları Rodyman'ları mı?

Belki kadının bütün gün gevezelik edeceği dostları yok. Ama bu bir kaza geçirebileceğini anlayacak durumda olmadığı anlamına gelmez ki. Merdivenden düşüp kolunu ya da bacağını kırabilir. Ahırda yangın çıkabilir...

Telefonun çaldığını kaç kez duydun?

Ah, demek artık bir zorluk da var. Telefonu günde en az bir kez çalması gerekiyor. Yoksa keserler. Ayrıca çoğu zaman kendimde değilim.

Şansını fazla zorluyorsun, oğlum. Şansını çok zorluyorsun ve sen de bunun farkındasın.

Evet, Paul bunu biliyordu ama içeriki odada bir telefon olduğu düşüncesi dayanılacak gibi değildi. Parmaklarının altında o serin siyah plastiği hissetmek, numaraları çevirirken çıkan çıtırtıyı duymak... Bunlar dayanılmayacak kadar baş döndürücü şeylerdi.

Tekerlekli sandalyeyi iyice döndürdü ve oturma odasının kapısına doğru gitti.

İçerisi havasızdı, küf kokuyordu. Eşyalar eskimiş gibiydi. Yarı açık perdelerin arasından o güzel dağ manzarası gözüküyordu. Ama yine de sanki çok karanlıktı. Paul, renkler yüzünden, diye düşündü. Odaya koyu kırmızı hâkimdi. Sanki birinin kanları dökülmüş gibi.

Şöminenin rafında bir fotoğraf duruyordu. Küçücük gözleri etlerinin arasında kaybolmuş, korkutucu tavırlı bir kadının resmiydi. Ağzı gonca gibiydi ama dudaklarını iyice büzmüştü. Yaldızlı, süslü püslü bir çerçeveye konmuş olan fotoğraf oldukça büyüktü. Bunun Annie'nin kutsal annesinin resmi olduğuna inanması için noterden bir belge getirilmesine gerek yoktu.

Paul içeri girdi. Sandalyenin sol tarafı üzeri seramik biblolarla dolu küçük bir masaya süründü. Biblolar birbirlerine çarptı. Bunlardan biri, bir buz parçasının üzerinde oturan bir penguen masanın yanından yuvarlandı.

Paul hiç düşünmeden uzanıp bibloyu yakaladı. Refleksle yapmıştı bunu... sonra pengueni sıkıca tuttu; vücudunun sarsılmasına engel olmaya çalışıyordu.

Bibloyu kolaylıkla yakaladın. Zaten yerde halı var. Penguen düşseydi herhalde kırılmazdı...

Paul'ün kafası avaz avaz haykırdı. Ya KIRILSAYDI? Lütfen artık odana dön! Geride bir iz bırakmadan yap bu işi!

Hayır. Hemen olmaz. Paul çok korkmasına rağmen hemen dönmeyecekti. Çünkü bütün bunlar ona çok pahalıya malolmuştu. Bunun karşılığı varsa, onu ele geçirecekti.

Odada etrafına bakındı. Eşyalar ağır biçimsizdi. Aslında buraya pencerelerin ve daha gerideki Kayalık dağlarının hâkim olması

gerekirdi. Ama odaya iğrenç bir çerçevenin içine hapsedilmiş olan şişko kadın hâkimdi.

Kanepenin diğer yanındaki masada bir telefon vardı. Annie'nin televizyon seyretmek için o kanepeye oturduğu anlaşılıyordu.

Soluğunu tutarak pengueni yerine bıraktı. Sonra da odada telefona doğru ilerledi.

Kanepenin önünde alçak bir sigara masası duruyordu. Bunun uzağından geçti. Masaya kuru çiçek dolu berbat, yeşil bir vazo konmuştu. Hafifçe dokunulursa devrilecekmiş gibi bir hali vardı.

Dışardan araba sesi gelmiyordu. Sadece rüzgârın uğultusu duyuluyordu.

Paul alıcıyı sıkıca yakalayarak kaldırdı.

Ve daha kulağına götürmeden başarısızlığa uğramış olduğunu sezdi. Hiç ses çıkmıyordu telefondan. Alıcıyı ağır ağır yerine bırakırken aklına Roger Miller'ın eski bir şarkısı geldi. "Telefonum, yüzme havuzum, evcil hayvanlarım yok... Sigaram da olmadığı gibi..."

Telefonun kordonunu bakışlarıyla izledi. Kordon sağlamdı. Fiş de güzelce prize sokulmuştu.

Her şey yerli yerindeymiş gibi gözüküyordu.

Damı ıslatılan ahır gibi...

"Görünüş çok önemli..."

Paul gözlerini yumdu ve Annie'nin fişi çekerek prize zamk sıktığını görür gibi oldu. Sonra fişi prize soktuğunu da. Zamk iyice donacaktı. Durumdan ancak biri Annie'yi aradığı, sonra da telefon şirketine haber verdiği takdirde şüpheleneceklerdi. Ve Annie'yi arayan da yoktu. Öyle değil mi? Bu telefon sadece sahnenin bir parçasıydı, işte o kadar. Annie'nin "zevahiri kurtarmak" için yaptığı sonu gelmeyen savaşın bir bölümü. Tıpkı yeni boyanmış kırmızı ahır ve damdaki ısıtma çubukları gibi.

Annie, telefonu benim yüzümden mi bozdu? Buraya geleceğimi tahmin mi etti? Hayır. Telefon, ben gelmeden çok önce sinirine dokunmaya başladı sanırım. Geceleri odasında yatıyor, gözlerini telefona dikiyordu. Dağdan esen rüzgârın iniltisini dinliyor ve kendisinden hoşlanmayan ya da açık açık nefret eden insanları düşünüyordu. Bu dünyadaki bütün o Rodyman'ları. Onlardan herhangi biri, herhangi bir gün Annie'ye telefon etmeye karar verebilirdi. "Seni ta Denver'e kadar götürdüler! Biz senin suçlu olduğunu biliyoruz! Suçsuz olsaydın seni ta Denver'e kadar götürmezlerdi!"

Tabii Annie yeni bir numara ister, bunun rehbere yazılmasını da söyleyebilirdi. Önemli bir suçla itham edilen ve beraatine karar verilen her insan bunu yapabilirdi. Onu Denver'e götürdüklerine göre önemli bir suç işlemiş olduğu anlaşılıyordu. Ama numarası rehberde bulunmayan bir telefon bile Annie Wilkes gibi dengesiz birine rahatlık sağlayamazdı. *Hepsi de* bana karşı birleştiler, diye düşünürdü kadın. *Hepsi* de isterlerse numaramı bulabilirler. Bana düşman olan o avukatlar numaramı isteyen herkese memnunlukla verirler. Ve *herkes* de numaramı ister. Ah, tabii ya! Çünkü Annie dünyayı denizler gibi dalgalanan kalabalıklarla dolu karanlık bir yer gibi görüyor, hapis bir evrenin bir tek projektörün aydınlattığı küçücük bir sahneyi sardığını düşünüyordu. Ve bu sahnede de bir tek kişi vardı. Kendisi. Onun için telefonun sesini kesmeye karar vermiş olmalı. Buraya kadar geldiğimi anlarsa benim sesimi de keser.

Şimdi Paul'ün kafasında paniğe kapılmış birinin tiz sesi yankılanıyor, ona, buradan çıkmalı, odana dönmelisin diye bağırıyordu. İlaçları bir yere saklamalısın. Pencerenin önünde yerde beklemelisin. Böylece kadın döndüğü zaman hiçbir değişiklik olmadığını düşünür. Hiçbir değişiklik olmadığını! Paul da aynı fikirdeydi. Dik-

katle geri geri giderek telefondan uzaklaştı. Odadaki oldukça boş tek yere eriştiği zaman sandalyeyi ağır ağır döndürmeye başladı. Üzeri biblo dolu olan masaya çarpmamaya çalışıyordu.

Dönüşünü tamamlamak üzereyken yaklaşan arabanın homurtusunu duydu ve kadının kentten döndüğünü anladı.

34

Paul az kalsın bayılıyordu. Hayatında hiç böyle müthiş bir korkuya kapılmamıştı. Bu dehşete yoğun bir suç duygusu da karışıyordu. Birden kendinden geçtiği sırada gördüğü rüyayı anımsadı. Annie'nin çifteyle karşısında durduğunu ve, "Madem özgür olmayı bu kadar istiyorsun, ben de seni serbest bırakırım, Paul," dediğini.

Yaklaşan araba yavaşlarken motorun gürültüsü de hafifledi. Evet gelen Annie'ydi.

Paul artık hiçbir şey hissetmeyen elleriyle tekerlekleri tutarak kapıya doğru gitti. O arada masadaki penguene bir göz attı. Eski yerinde miydi? Bilmiyordu. Sadece öyle olduğunu umabilirdi.

Holde gitgide hızlanarak yatak odasına doğru ilerledi. Kapıdan hızla girivereceğini umuyordu. Ama iyi ayarlayamamıştı.. Tekerlekli sandalye kapının sağ çerçevesine çarparak biraz geriledi.

Kafası ona, boyayı çizdin mi, diye bağırdı. Ah, Tanrım, boyayı çizdin mi? İz bıraktın mı?

Boya kalkmamıştı. Pek hafif bir çizgi vardı ama boya dökülmemişti. Çok şükür... Paul telaşla biraz geriledi. Sonra öne doğru ilerledi. Dar kapıdan geçmeye çalışıyordu.

Motor gürültüsü iyice yaklaşmıştı. Araba daha da yavaşlıyordu. Paul şimdi kar lastiklerinin hışırtılarını duyuyordu.

Tekerleklerin dingil kapakları çerçeveye dayanıp kaldı. Paul itmeye çalıştı ama bunun bir yararı olmayacağını biliyordu. Çerçeveye sıkışmış, şarap şişesinin ağzına sokulmuş bir mantar gibi. Gerilemesi de, ilerlemesi de imkânsızdı...

Son bir kez çabaladı. Kol kasları keman telleri gibi titreşiyordu. Ve tekerlekli sandalye yine hafif bir gıcırtıyla kapıdan girdi.

Cip bahçe yoluna saptı.

Paul'ün kafası deli gibi, herhalde paketleri var, diye saçmaladı. Yazı kâğıdı. Belki başka birkaç şey daha. Kapıya yaklaşırken dikkatle yürüyecek. Buz yüzünden. Artık odaya girdin. En büyük engeli aştın. Zamanın var. Hâlâ var...

Odada ilerleyerek beceriksizce bir yarım dönüş yaptı. Sandalye açık kapıya paralel olarak dururken, cipin gürültüsünün kesildiğini fark etti.

Eğilerek kapının tokmağını yakaladı. Kapıyı çekip kapamaya çalıştı. Kilidin kaskatı çelik bir parmak gibi uzanan dili çerçeveye çarptı. Başparmağıyla dili itti. Bu biraz içeri girdi, sonra da öyle kaldı.

Bir an dile aptal aptal baktı. Aklına donanmanın o eski prensibi gelmişti. "Aksilik olacaksa olur."

Ah, Tanrım, yalvarırım. Artık yeter. Kadının telefonu bozmuş olması yeterli değil mi?

Paul dili bıraktı. Bu hemen uzadı yine. Tekrar itti. Dil yine yarı yerde durdu. Kilidin içinden gelen tıkırtıyı duyunca durumu anladı. Pensin kırık parçasıydı bu. Kilidin dilinin iyice içeri girmesini engelliyordu.

Cipin kapısının açıldığını işitti. Hatta kadının arabadan inerken oflayıp pofladığını, kesekâğıtlarını toplarken çıkan hışırtıyı da.

Paul, "Haydi..." diye fısıldadı. Dili usulca ileri geri oynatmaya başladı. Ama her seferinde iki milim kadar içeri girdi, sonra da durdu. O lanet olasıca pensin kilitle tıkırdadığını duyuyordu. "Haydi... Haydi... Haydi..."

Paul yine ağlamaya başlamıştı ama bunun farkında bile değildi. Terlerle yaşlar yanaklarında birbirine karışıyordu. O kadar ilaç almış olmasına rağmen bacaklarının hâlâ sancıdığının hayal meyal farkındaydı. Bu küçük çabasının bedelini çok ağır ödeyeceğinin de.

Bahçe yolundan gelen kadının gürültülü, ihtiyatlı ayak seslerini duydu. Sonra bunu bir şıkırtı izledi. Annie anahtarlarını çantasından çıkarıyordu.

"Haydi... Haydi... Haydi..."

Bu kez dili ittiği zaman bir şıkırtı oldu ve madeni parça biraz içeriye girdi. Ama yine de çerçeveye takılacak uzunluktaydı.

"Lütfen... Haydi..."

Dili daha hızlı oynatmaya, sarsmaya başladı. Bir yandan da etrafı dinliyordu. Kadın mutfak kapısını açmıştı. Sonra neşeyle seslendi. "Paul? Ben geldim? İstediğin kâğıdı aldım."

Yakalandım. Yakalandım ben. Tanrım, yalvarırım! Ah, Tanrım, onun canımı yakmasına izin verme...

Titreyerek başparmağıyla dili itti. Bir çatırdı oldu. Toka kırılmıştı. Dil iyice içeri girdi. Kadın mutfakta anorağının fermuvarını açarken çıkan çatırtıyı işitti.

Yatak odasının kapısını kapattı. Kilit şıkırdadı. Paul'e silah sesinden farksızmış gibi geldi.

Bu sesi duydu mu? Herhalde... Herhalde duydu!

Tekerlekli sandalyeyle geri geri pencereye doğru gitti. Kadının ayak sesleri holde yankılandığı sırada hâlâ sandalyeyi çevirmeye çalışıyordu.

"Kâğıdını aldım, Paul? Uyuyor musun?"

Bu işi zamanında yapamayacağım... Duyacak...

Kadının anahtarı kilitte dönerken Paul da dönüş kolunu hızla çekti ve sandalye pencerenin önüne kaydı.

Anahtar dönmeyecek... anlayacak... O saç tokası... Şüphelenecek...

Ama anlaşılan küçük maden parçası kilidin iyice dibine düşmüştü. Anahtar güzelce döndü. Paul gözlerini yarı kapatmış oturuyor, deli gibi, dilerim sandalyeyi eski yerine getirmişlerdir, diye düşünüyordu. Hiç olmazsa fark etmeyeceği kadar yakınına... Yüzümün ter içinde olduğunu ve titrediğimi fark edecek... Belki buna bana ilaç vermemiş olmasının yol açtığını düşünür... Ah, Tanrım, iz bırakmamışımdır inşallah..."

Kapı açılırken Paul kucağına doğru baktı ve iz bırakıp bırakmadığını anlamaya çalışırken çok önemli bir şeyi unutmuş olduğunu anladı. Novril kutuları hâlâ kucağındaydı.

35

Kadın iki paket kâğıt getirmişti. İki eline birer paket alarak havaya kaldırdı. Gülümsüyordu. "Tam istediğin gibi, öyle değil mi? İki paket getirdim. Mutfakta da daha iki paket var. Ne olur ne ol-

maz diye aldım. Böylece..." Birdenbire sustu, kaşlarını çatarak Paul'ü süzdü. "Üzerinden terler akıyor... Yüzün de iyice kızarmış." Bir an durdu. "Ne yaptın?"

Paul'ün içinde korku dolu bir ses yine ciyak ciyak bağırıyordu. Yakalandın. Savaşmaktan vazgeç artık. İtiraf et gitsin. Belki sana acır. Buna rağmen alayla karışık bir yorgunlukla kadının şüphe dolu gözlerinin içine bakmayı başardı.

"Ne yaptığımı bildiğini sanıyorum. Acı çektim."

Annie etekliğinin cebinden bir kâğıt mendil çıkararak Paul'ün alnını sildi. Mendil sırılsıklam oldu. Kadın o korkunç, yalancı, annece sevgiyle gülümsedi. "Bacakların çok mu sancıdı?"

"Evet. Evet, öyle. Şimdi..."

"Sana beni öfkelendirmemeni *söylemiştim.* Yaşa ve öğren. Öyle demezler mi? Eh, yaşadığın takdirde herhalde sen de öğrenebilirsin."

"Artık kapsüllerimi verir misin?"

Kadın, "Bir dakika sonra," dedi. Gözlerini onun terli suratından ayırmıyordu. Paul'ün yüzü balmumu gibiydi ama yanakları pençe pençe kızarmıştı. "Önce istediğin *başka bir şey* olup olmadığını anlamalıyım. Belki ahmak Annie Wilkes'ın unuttuğu bir şey vardır. Çünkü o Bay Zekinin romanını nasıl yazacağını bilmiyor. Belki de tekrar kente giderek bir teyp almamı istersin. Ya da yazı yazarken giyeceğin özel terlikleri. Veya böyle bir şeyi. Çünkü istiyorsan hemen giderim. Senin istediğin benim için emir demektir. Sana kapsüllerini vermek için bile beklemem. Hemen ihtiyar Bessie'ye atlar giderim. E, ne diyorsun, Bay Zeki? Her şey tamam mı?"

Paul, "Tamam," dedi. "Annie, lütfen..."

"Beni bir daha kızdırmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Bir daha kızdırmayacağım."

"Çünkü öfkelendiğim zaman kendimi kaybediyorum." Kadının bakışları aşağıya doğru kaydı. Şimdi Paul'ün kucağına bakıyordu. Yazar iki elini Novril kutularının üzerine kapatmıştı. Annie uzun bir süre Paul'ün parmaklarına baktı.

Sonra da, usulca, "Paul?" diye sordu. Ellerini neden öyle tutuyorsun?"

Paul ağlamaya başladı. Bunun nedeni suçluluk duygusuydu. Ve en çok da bundan nefret ediyordu. Bu canavar kadın, yaptıkları yetişmiyormuş gibi, kendini suçlu hissetmesine de neden olmuştu. Paul suçluluk duygusu yüzünden ağlıyordu şimdi... Bir de yorgunluğu, çaresizliği nedeniyle.

Paul başını kaldırdı. Yaşlar yanaklarından akıyordu. Elindeki son kozu oynadı. "Kapsüllerimi istiyorum. Ördeği de. Sen yokken bütün o süre boyunca kendimi tuttum. Annie. Ama daha fazla dayanamayacağım. Ve yine üstümü başımı ıslatmak istemiyorum."

Kadın usulca, neşeyle gülümseyerek Paul'ün alnına düşmüş olan saçlarını itti. "Zavallı, yavrum. Annie sana çok çektirdi değil mi? Çok! Hain Annie! Hemen getiriyorum."

36

Zaman olsaydı bile, kutuları yine de halının altına saklamaya cesaret edemeyecekti. Kutular küçüktü ama belli olacaklardı. Kadının banyoya gittiğini duydu. Hemen kutuları alıp elini zorlukla

arkaya götürdü. Canının yanmasına aldırmadan kutuları külotunun içine soktu. Mukavva köşeler kabaetlerinin arasına batıyordu.

Kadın elinde ördekle geldi. Tenekeden yapılmış, eski tip bir sürgüydü. Gülünç bir biçimde saç kurutma makinesine benziyordu. Annie'nin diğer elinde bir bardak su ve iki Novril kapsülü vardı.

Paul, yarım saat önce dört kapsül içtin, diye düşündü. İki tane daha alırsan herhalde komaya girer ve ölürsün. Buna ikinci bir ses cevap verdi. Çok da iyi olur.

Paul kapsülleri alarak suyla yuttu.

Annie ördeği uzattı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Paul, "Bu işi kendim başarırım," dedi.

Kadın başını çevirdi. Paul onun gülümsediğini fark etti. Annie birkaç dakika sonra, "Tamam mı?" diye sordu.

"Evet." Paul'ün aslında ördeğe ihtiyacı vardı. O heyecanı arasında böyle şeyleri düşünememişti.

Kadın tenekeyi alıp dikkatle yere koydu. "Artık seni yatağına yatıralım. Herhalde bitkin haldesin... Bacakların opera aryaları söylüyor olmalı."

Paul başını salladı. Aslında hiçbir şey hissetmiyordu. Aldığı haplar onu korkulacak bir hızla baygınlığa doğru götürüyordu. Artık odayı kat kat gri tülbentlerin arkasından görmeye başlamıştı. Kafasında bir tek düşünce vardı. Annie'nin o sırada külotuna küçük kutuları doldurmuş olduğunu fark etmemesi için hem kör, hem de uyuşuk olması gerekirdi.

Kadın tekerlekli sandalyeyi karyolaya yanaştırdı. "Bir dakika daha sabret, Paul. Ondan sonra biraz kestirirsin."

Paul, "Annie, beş dakika bekleyebilir misin?" demeyi başardı.

Kadın ona baktı. Gözleri hafifçe kısılmıştı. "Çok sancın olduğunu sanıyordum, ahbap."

"Öyle... Çok canım yanıyor. En çok dizlerim. Hani senin... yani öfkelendiğin zaman... Henüz kucağa alınmaya hazır değilim. Onun için beş dakika bekler misin? Şey... Şey için..."

Paul ne söylemek istediğini biliyordu ama sözler ondan uzaklaşıyor, kayarak gri bir bulutun içinde kayboluyordu. Çaresizce kadına baktı. Artık yakalayacağını biliyordu.

Annie, "İlacın etkisinin görülmesi için mi?" diye sordu. Paul minnetle, "Evet," der gibi başını salladı.

"Tabii. Ben aldıklarımı kaldırayım. Sonra hemen dönerim."

Kadın odadan çıkar çıkmaz Paul arkaya doğru uzandı. Kutuları çıkararak birer birer yatağın altına soktu. Gri tülbent tabakaları gitgide kalınlaşıyor, renkleri siyaha dönüyordu.

Paul, mümkün olduğu kadar içeri sok, diye kendi kendisine tekrarlıyordu. Kadın yatağı yaparken çarşafı çektiği zaman kutular düşmemeli. Onları mümkün olduğu kadar... kadar...

Son kutuyu da yatağın altına tıktı. Sonra arkasına yaslanarak tavana baktı. W harfleri boyanın üzerinde sarhoş gibi dans ediyordu.

Afrika, diye düşündü.

Artık durulanmalıyım...

Ah başım burada çok dertte...

İzler... Acaba iz bıraktım mı? Acaba...

Paul Sheldon kendinden geçti. Uyandığı zaman aradan on dört saat geçmişti ve dışarıda yine kar yağıyordu.

Bölüm 2

Misery

Yazmak mutsuzluğun nedeni değil, sonucudur.

MONTAIGNE

1

MISERY'NİN DÖNÜŞÜ

Yazan: Paul Sheldon

Annie Wilkes'a

Birinci Bölüm

Ian Carmichael'a kraliçenin hazinesindeki bütün mücevherleri verselerdi, yine de Little Dunthorpe'dan ayrılmak istemezdi. Bununla birlikte kendi kendine, tüm İngiltere'de, hiçbir yerde yağmur Cornwall'daki kadar şiddetli olamaz diye itiraf ediyordu.

Antredeki bir çengele eski bir havlu parçası takılmıştı. Ian ıslak ceketini astıktan, çizmeleri çıkardıktan sonra o havluya koyu sarı saçlarını kurulamaya çalıştı.

Oturma odasından Chopin'in bir suyun akışına benzeyen parçasının tatlı sesi geliyordu. Ian sol elinde havluyla durup dinlenmeye başladı.

Şimdi yanaklarından akan yağmur damlaları değil gözyaşlarıydı.

Geoffrey'nin, "Onun önünde ağlamamalısın," dediğini anımsadı. "Hiçbir zaman!"

Geoffrey haklıydı tabii. Sevgili Geoffrey ender yanılırdı zaten. Ama lan yalnızken bazen Misery'nin Ölüm Meleğinin elinden son anda kurtulduğunu anımsayınca gözyaşlarını tutamıyordu. Öyle seviyordu ki Misery'yi. Onsuz yaşayamazdı. Misery ölürse onun da hayatı sona ererdi...

Misery'nin sancıları çok uzun sürmüş, zor bir doğum yapmıştı. Ama ebe, "Şimdiye kadar gördüğüm genç hanımlarınkinden daha zor olmadı," demişti. Fırtına yaklaşırken Geoffrey ata atlayarak doktor çağırmaya gitmiş, ondan bir saat sonra da ebe endişelendiğini söylemişti. Gece yarısına doğru kanama başlamıştı.

"Sevgili Geoeffrey." lan çok büyük ve sıcak mutfağa girerken bu sözleri yüksek sesle söyledi.

Carmichael'ların aksi ama sevimli yaşlı kâhyası Bayan Ramage kilerden çıkarak, "Bir şey mi söylediniz, efendim?" diye sordu. Her zamanki gibi bonesi çarpılmıştı ve enfiye kokuyordu. Kadın yıllardan beri bu alışkanlığını gizlediğini sanıyordu.

lan, "İsteyerek söylemedim, Bayan Ramage," dedi.

"Ceketinizden akan suyun şıpırtısını duyuyorum... Galiba sundurmayla ev arasında neredeyse boğuluyordunuz."

lan, "Evet, gerçekten öyle," dedi ve sonra da, eğer Geoffrey doktorla on dakika sonra gelseydi, Misery ölecekti, diye düşündü. Bu düşünceyi durmadan kafasından kovmaya çalışıyordu. Hem gereksiz, hem de korkunç bir şeydi bu. Misery'siz bir hayat düşüncesi öylesine dehşet vericiydi ki, bazen lan'ı gafil avlıyordu.

Sonra bir bebeğin sesi daldığı bu sıkıntılı düşüncelerden uyandırdı. Oğlunun sesiydi. Uyanmıştı ve karnını doyurmaya hazırdı. Ian, Thomas'ın bezlerini değiştirerek onu yatıştırmaya çalışan becerikli dadı Annie Wilkes'ın de sesini duydu.

Bayan Ramage, "Bebeğin sesi bugün iyi çıkıyor," dedi, gülümseyerek. Ian bir an hayretle bir erkek çocuğun babası olduğunu düşündü. Aynı anda kapıdan karısının sesi geldi.

"Merhaba, hayatım."

Ian başını kaldırarak Misery'e, sevgilisine baktı. Genç kadının sönmekte olan korlar gibi kızıl ışıltılı kestane rengi gür saçları omuzlarına dökülmüştü. Gözleri daha koyu renk duruyordu. Mutfaktaki lambaların aksi vuruyordu bu gözlere. Bir mücevhercinin koyu renk kadifesinin üzerinde ışıldayan küçük, değerli pırlantalar gibi.

Ian, "Sevgilim," diye bağırarak Misery'e doğru koştu. O gün Liverpool'da yaptığı gibi. Ian o sırada korsanların karısını kaçırdıklarını sanıyordu. Deli Jack Wickersham buna yemin etmişti.

Bayan Ragame birdenbire oturma odasında bir işi yarım bırakmış olduğunu hatırlayarak karı kocayı baş başa bıraktı. Ama mutfaktan çıkarken gülümsüyordu. O da bazen, iki ay önce o karanlık gecede Bay Geoffrey'le doktor bir saat geç gelselerdi, hayatımız ne hale girerdi, diye düşünüyordu. Ya da Bayan Misery'e kan verme deneyi başarılı olmasaydı? Genç efendim cesaretle kendi kanını hanımının boşalmış damarlarına akıtmasaydı?...

Bayan Ramage holde hızla ilerlerken kendi kendine, aman kızım, dedi. Bazı düşünceler dayanılacak gibi olmuyor. Unut bunu. İyi bir fikir bu, Ian öyle söylemişti ona. Ama ikisi de bazen öğüt vermenin, yerine getirmekten daha kolay olduğunu öğrenmişlerdi.

lan mutfakta Misery'yi kendine çekti. Karısının sıcak cildinin tatlı kokusunu duyarken ruhu yaşadı, öldü ve yeniden canlandı sanki.

Misery'nin göğsüne dokundu, kalbinin güçlü ve düzenli atışlarını duydu.

lan, "Sen ölseydin," diye fısıldadı. "Ben de seninle ölürdüm..."

Genç kadın onun boynuna sarılarak fısıltıyla cevap verdi. "Sus, sevgilim. Saçmalama. Ben buradayım. İşte, karşında... Haydi, beni öp. Eğer ölürsem buna sana karşı duyduğum istek neden olacak."

lan'ın dudakları Misery'ninkileri buldu. Genç adam parmaklarını karısının o nefis kestane rengi saçlarının arasına daldırdı. Birkaç dakika için her şey ortadan silindi. Şimdi sadece ikisi vardı.

2

Annie romanın ilk üç sayfasını yatağın yanındaki komodin üzerine bıraktı. Paul onun bu konudaki fikrini açıklamasını bekledi. Merak duyuyordu ama endişeli değildi aslında. Misery'nin dünyasına yeniden kolaylıkla girivermesine hayret ediyordu. Kadının dünyası bayat ve melodramatikti. Ama yine de korktuğu kadar rahatsız olmamıştı. Hatta rahatlık bile duymuştu. Sanki ayağına eski terliklerini giymiş gibi. Bu yüzden Annie'nin sözlerini duyduğu zaman ağzı hayretinden açık kaldı.

"Bu doğru değil."

"Yani... yani beğenmedin mi?" Paul kulaklarına inanamıyor, diğer Misery romanlarına bayıldığına göre, diye düşünüyordu. Şimdi bunu beğenmemiş olamaz. Bu sahneler tam Misery'den beklenecek şeyler. O yüzden de birer karikatürden farksız. Anne tavırlı yaşlı Bayan Ramage kilerde enfiye çekiyor. Ian'la Misery, cuma gecesi lise balosundan eve dönen ateşli iki çocuk gibi birbirlerini mıncıklıyorlar...

Şaşırma sırası bu kez Annie'deydi. "Beğenmemek mi? Tabii beğendim. Çok *güzel!* Ian, Misery'yi kollarına aldığı zaman dayanamadım, ağladım." Gerçekten de gözleri biraz kızarmıştı. "Bebek Thomas'ın dadısına benim adımı vermen de çok tatlı bir şey."

Paul, ayrıca zekice de, dedi kendi kendine. Daha doğrusu öyle olduğunu umarım. Ha, aklıma gelmişken... Bebeğe Sean adını verecektim. Belki bu nokta seni ilgilendirir... Ama sonra değiştirdim. Çünkü bu adda da N harfi vardı. N harflerini elle yazmak zorunda kaldım. Sürüyle N'yi...

"Korkarım anlayamadım, Annie..."

"Anlamadığın belli. Ben yazdıklarını beğendiğimi söylemedim. Sadece doğru olmadığından söz ettim. Hileye başvurmuşsun. Bu sahneleri değiştirmelisin."

Paul, bir ara onun kusursuz bir dinleyici olduğunu mu düşünmüştüm, diye geçirdi aklından. Ah, Paul, seni kutlamalıyım. Bir hata yapmaya karar verdin mi öyle ufak tefek şeylerle yetinmiyorsun. Bizim Sadık Okuyucu, Amansız Editöre dönüştü."

Farkına varmadan yüzünde o içten ve dikkatli ifade belirdi. Editörlerle konuşurken hep böyle yapardı. Paul bu ifadesini, "'Size yardım edebilir miyim, Bayan?' duruşu" diye tanımladı. Çünkü editörlerin çoğu servis istasyonuna girerek, "Şu takır takır eden şey neyse onu çabucak düzeltin," diyen kadınlara benzerdi. İçten bir ilgi

ifadesi gururlarını okşardı. Editörler de gururları okşandığı zaman bazen insanın delice fikirlerini kabul ederlerdi.

Paul, "Nasıl bir hileye?" diye sordu.

Kadın, "Geoffrey atla doktora gidiyor," dedi. "Bu uygun. Misery'nin Çocuğu'nun otuz sekizinci bölümünde de vardı. Ama çok iyi bildiğin gibi, doktor hiçbir zaman gelmiyor. Çünkü Geoffrey o Bay Cranthorpe'un turnikesinin üzerinden aşmaya çalışırken atının ayağı üstteki çubuğa takılıyor. O pis herifin Misery'nin Dönüşü'nde hak ettiği cezayı bulacağını umuyorum, Paul. Gerçekten. Geoffrey bu kaza yüzünden köprücük kemiğini ve kaburgalarından bazılarını kırıyor. Bütün gece yağmurda yatıyor. Sonunda o çoban gelerek onu buluyor. Ama bu yüzden doktor gelmiyor. Anlıyor musun?"

"Evet." Paul gözlerini kadının yüzünden ayıramıyordu.

Annie'nin editörlüğe kalktığını sanmıştı. Hatta romanı birlikte yazmaya kalkışacağını, ona neyi, nasıl yazacağını söyleyeceğini düşünmüştü. Ama durum böyle değildi. Bay Cranthorpe örneğin... Kadın onun cezasını çekeceğini umuyordu. Ama bunu talep ettiği yoktu. Paul'ü yönetimi altına almıştı ama hikâyenin akışını kontrol etmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Ama bazı şeyler de kabul edilmezdi. Kadın gerçekten Sadık Okuyucu'ydu. Ve bu, Sadık Ahmak anlamına da gelmiyordu.

Annie, Paul'ün Misery'yi öldürmesine izin vermiyordu. Ama kadını hileye başvurarak canlandırmasına da razı değildi.

Paul bıkkınlıkla ah, Tanrım, dedi kendi kendine. Ben Misery'yi gerçekten ÖLDÜRDÜM. Şimdi ne yapacağım?

Annie, "Ben küçük bir kızken," dedi. "Sinemalarda filmleri kısım kısım gösterirlerdi. Haftada bir bölüm. 'Maskeli Süvari' 'Baytekin', hatta Frank Buck'la ilgili bir film. Şu vahşi hayvanı ya-

kalamak için Afrika'ya giden adam. Bir bakışıyla aslanlara ve kaplanlara boyun eğdirirmiş. O filmleri hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Ama sen o kadar yaşlı olamazsın, Annie. Herhalde sözünü ettiğin o filmleri televizyonda gördün. Ya da ablan veya ağabeyin sana onlardan söz etti."

Kadının etli yüzünde, ağzının iki yanında çukurlar belirip kayboldu. "Haydi oradan, alaycı! Ama gerçekten ağabeyim vardı. Her cumartesi günü öğleden sonra onunla sinemaya giderdik. California'da, Bakersfield kentinde. Ben orada büyüdüm. Dünya haberleri, çizgi filmler hoşuma giderdi. O uzun filmler de. Ama en çok heyecanla dizi filmin yeni bölümünü beklerdim. Hafta boyunca zaman zaman o filmi düşünürdüm. Sınıfta sıkıldığım ya da aşağı kattaki Bayan Krenmitz'in dört piçinin başında beklemek zorunda kaldığım zaman. O arsız çocuklarından öyle nefret ederdim ki."

Annie sıkıntılı bir sessizliğe bürünerek gözlerini köşeye dikti. Yine boş boş bakıyordu. Günlerden beri ilk kez oluyordu bu. Paul endişeyle, yine kriz mi geçirecek, diye sordu. Eğer öyleyse hazırlıklı olmalıyım.

Kadın sonunda kendini topladı ve her sefer olduğu gibi yüzünden hafif, hayret dolu bir ifade belirdi. Sanki dünyayı yine yerli yerinde bulacağını ummamış gibi. "Roket Adama bayılırım. Altıncı kısmın sonunda kendinden geçer ve uçağı alçalmaya başlardı. Bölümün adı, 'Gökyüzünde Ölüm'dü.' Ya da 'Alevli Felaket' adlı dokuzuncu bölümün sonunda onu alev alev yanan bir ambarda bir iskemleye bağlarlardı. Bazen kendini frenleri tutmayan bir arabada bulurdu, bazen de zehirli gaz verilen bir odada. Ya da onu elektrikle öldürmeye çalışırlardı." Annie bütün bunlardan sevgiyle söz ediyordu. Bu duygusu gerçekti ve onun için de garip kaçıyordu.

Paul, "O filmleri en heyecanlı yerinde keserlerdi," demek cesaretini gösterdi.

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu biliyorum, Bay uyanık! Tanrım, bazen çok aptal olduğumu sandığını düşünüyorum."

"Hiç de öyle düşünmüyorum, Annie, gerçekten."

Kadın elini sabırsızca salladı. Paul o zaman Annie'nin sözünü kesmesinin daha doğru olacağını anladı. Hiç olmazsa o gün.

"Roket Adamın o dertten nasıl kurtulacağını tahmin etmeye çalışmak çok eğlenceli olurdu. Bazen tahminim doğru çıkardı, bazen de çıkmazdı. Ama kalleşlik etmedikleri sürece buna önem vermezdim. Yani hikâyeleri hazırlayanlar..." Annie yazarın neyi kastettiğini iyice anlaması için ona dik dik baktı.

Paul, bunu anlamamak imkânsız, diye düşündü.

"Örneğin, uçakta baygın halde yatarken, Roket Adam birdenbire kendine geliyor ve koltuğun altında bir paraşüt olduğunu fark ediyordu. Bunu takıp uçaktan atlıyordu. Bence uygundu. Yani kalleşlik sayılmazdı.

Paul kendi kendine, yüzlerce İngilizce komposizyon öğretmeni seninle aynı fikirde değil, hayatım, dedi. Bu sözünü ettiğin şeye *deus ex machina* denilir. Bu yöntem ilk kez Grek anfiteatrlarında kullanıldı. Oyun yazarı kahramanını kurtulamayacağı bir biçimde bir köşeye sıkıştırdığı zaman yukarıdan çiçeklerle süslenmiş bir iskemle indirildi. Kahraman buna binerek yukarı çekildi ve böylece beladan kurtuldu. En ahmak bir seyirci bile bu sahnedeki sembolizmi kavrardı. Kahramanı Tanrı kurtarmıştı. Ama bin yedi yüzlerde, bazen 'koltuğun altındaki paraşüt oyunu' diye de bilinen *deus ex machina* yönetiminin modası geçti. Tabii Roket Adam gibi bilmeceler ve çocuk kitapları dışında. Sen galiba bunu fark etmedin, Annie.

Paul unutamayacağı korkunç bir an güleceğini sandı. Bir gülme krizi geçirecekti. Kadının bu sabahki durumuna bakılırsa, Paul'ü çirkin ve acı verecek bir biçimde de cezalandırırdı büyük bir olasılıkla. Paul hemen elini ağzına götürerek öksürük krizi geçiriyormuş gibi yaptı.

Kadın yumruğunu onun sırtına indirdi. Paul'ün canı fena halde yandı. "Daha iyi misin?"

"Evet. Sağ ol."

"Devam edebilir miyim, Paul? Yoksa bir de aksırık krizi geçirmek niyetinde misin? Kovayı getireyim mi? Belki biraz daha kusmak ister misin."

"Hayır, Annie. Lütfen devam et. Söylediklerin çok ilginç."

Kadın biraz yumuşadı. Çok değil, birazcık. "Roket Adamın koltuğun altında paraşütü bulması kalleşlik sayılmazdı. Belki pek gerçekçi bir sahne değildi ama uygundu."

Paul hayretle bunu düşündü. Kadının zaman zaman bazı şeyleri kavrayabilmesi onu her zaman şaşırtıyordu. Evet, Annie'nin söyledikleri doğruydu. "Uygun"la "Gerçek" belki dünyaların en iyisinde aynı anlama geliyordu. Ama burası o dünya değildi.

Annie ekledi. "Başka bir bölümü alalım. İşte dün yazdıklarının kusuru bu, Paul. Onun için beni iyi dinle."

"Kulak kesildim."

Kadın onun alay edip etmediğini anlamak için bir an dikkatle baktı. Ama Paul'ün solgun suratında çok ciddi bir ifade vardı. O anda çalışkan bir öğrenciye benziyordu. Annie'nin *deus ex machina* konusunda, bunun adı dışında, her şeyi bildiğini anladığı zaman gülme isteği de kaybolmuştu.

Annie, "Pekâlâ," dedi. "Bu bölüm freni bozuk arabayla ilgiliydi. Birtakım haydutlar Roket Adamı frenleri çalışmayan bir ara-

baya koyuyorlardı. Tabii Roket Adam kılığını değiştirmişti, onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Haydutlar kapıları lehimliyor, sonra da arabayı virajlı bir dağ yolundan aşağıya doğru itiyorlardı. O gün heyecanımdan yerimde oturamıyordum."

Annie yatağın kenarına ilişmişti. Paul odanın diğer tarafında, tekerlekli sandalyede oturuyordu. Banyo ve oturma odasına gideli aradan beş gün geçmişti. O olayın etkisinden tahmin ettiğinden çok daha çabuk kurtulmuştu. Yakalanmamanın bile yeterince etkili bir tedavi olduğunu düşünüyordu.

Kadın takvime, sonsuz şubat boyunca kızağıyla tepeden inen çocuğa baktı. Dalgınlaşmıştı. "Zavallı Roket Adam arabaya hapsedilmişti. Roket çantası, hatta 'özel gözlü' miğferi de yanında değildi. Arabayı sürmeye, durdurmaya ve yan kapıyı açmaya çalışıyordu. Aynı zamanda yani. Durmadan çabalıyordu."

Evet, Paul birdenbire her şeyi görür gibi oldu. Böyle gülünç ve melodramatik bir sahnenin gerilim sağlamak için nasıl kullanabileceğini kavradı. Görünüm.. her şey korku uyandıracak bir biçimde eğilmişti. Ağaçlar hızla geçiyordu. Bir erkek ayağı gevşek frene basıyor, basıyordu. Bu ayakta bin dokuz yüz kırk modası bir ayakkabı vardı. Sonra adamın omzu kapıya çarpıyordu. Kamera kapının dışını alıyor ve yanındaki lehimlere yaklaşıyordu. Budalaca, hiçbir edebi değeri olmayan bir sahneydi ama insan bunu etkileyici bir biçimde kullanabilirdi yine de. Seyircilerin nabız atışlarını hızlandırabilirdi.

Annie, "Yol koskocaman bir kayanın önünde sona eriyordu," dedi. "Sinemada herkes, Roket Adam araba kayaya erişmeden dışarı çıkamazsa öleceğini biliyordu. Ah, Tanrım! Araba hızla iniyor, Roket Adam hâlâ fren yapmaya ve kapıyı açmaya çalışıyordu. Sonra... Araba kayaya çarpıyor, havaya fırlıyor, sonra da aşağıya doğ-

ru yuvarlanıyordu. Yamacın orta yerine çarparak alev alıyordu. Ve yuvarlana yuvarlana okyanusa düşüyordu. Sonra ekranda bir yazı beliriyordu. 'Gelecek hafta On Birinci Bölüm: Ejderha Uçuyor.'"

Yatağın kenarına ilişmiş olan kadın ellerini birbirine kenetlemişti. İri göğsü hızla kalkıp iniyordu. "Ya..." Annie, Paul'e bakmıyordu hâlâ. Gözleri duvara dikiliydi. "Ondan sonra gözlerim hiçbir şeyi görmez oldu. Bütün hafta Roket adamı düşünüp durdum. O felaketten nasıl kurtulacaktı? Bunu tahmin bile edemiyordum. Ertesi cumartesi öğle vakti sinemaya gittim. Oysa gişe biri çeyrek geçe açılıyordu. Film de ikide başlıyordu. Ama Paul... olanları... olanları hiçbir zaman tahmin edemezsin."

Paul bir şey söylemedi ama pekâlâ tahmin ediyordu. Annie'nin yazdıklarını beğenmesine rağmen onların uygun olmadığını nasıl anladığını da. Kadın bunu anlıyor ve açık açık söylüyordu. Çürütülemeyecek bir kesinlikle hem de. Paul bütün bunları anlıyordu. Utandığını da fark ederek şaşırdı. Annie haklıydı. Hileye sapmıştı.

"Yeni bölüm her zaman bir öncekinin sonuyla başlardı. Bu kez de Roket Adamın arabayla yokuştan inişini gösterdiler. Kayayı ve uçurumu, Roket Adamın kapıyı yumruklayarak açmaya çalışmasını da. Ama sonra araba uçurumun kenarına gelmeden kapı hızla açıldı ve Roket Adam yola uçtu. Araba uçurumdan yuvarlandı. Sinemadaki çocukların hepsi de Roket Adam kurtulduğu için, 'Yaşa!' diye bağırdılar. Ama ben bağırmadım, Paul. Çünkü öfkelenmiştim! 'Geçen hafta böyle olmamıştı' diye bağırmaya başladım. 'Geçen hafta böyle olmamıştı!'"

Annie ayağa fırlayarak odada hızla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Başını eğmiş, kuzu kıvırcığı saçları yüzüne düşmüştü. Gözleri alev alev yanıyor, yumruğunu diğer avucuna indiriyordu.

"Ağabeyim beni susturmaya çalıştı. Susturamayınca da sesimi kesmek için eliyle ağzımı kapattı. Onun elini ısırdım ve bağırmamı sürdürdüm. 'Geçen hafta böyle olmamıştı! Hepiniz de bunu hatırlamayacak kadar geri zekâlı mısınız? Hafıza kaybına mı uğradınız?' Ağabeyim, 'Sen çıldırmışsın, Annie,' dedi. Ama ben çıldırmadığımı biliyordum. Sonra sinemanın müdürü yanımıza geldi. 'Sesini kesmezsen seni dışarı atarım,' diye azarladı. O zaman, 'Ben zaten çıkıp gideceğim,' dedim. 'Çünkü bu yaptığınız hilekârlık. Geçen hafta böyle olmamıştı.'"

Annie, Paul'e baktı ve yazar, kadının gözlerindeki öldürme isteğini gördü.

"Roket Adam o pis arabadan fırlamıştı. Otomobil uçuruma yuvarlandığı sırada hâlâ içindeydi! Bunu anlıyor musun?"

Paul, "Evet," dedi.

"BUNU ANLIYOR MUSUN?" Annie birdenbire o korkunç çevikliğiyle, vahşice onun üzerine atıldı. Paul, kadının yine eskisi gibi canını yakacağını anladı ama hiç kımıldamadı. Annie, Roket Adamın araba uçuruma yuvarlanmadan önce kapıdan fırlamasını sağlayan hilekâr senaryo yazarını ele geçiremediği için saldıracaktı ona. Ama Paul'ün yapabileceği bir şey yoktu. Kadının geçmişe açtığı bu pencereden o dengesizlik tohumlarının nasıl ekildiğini görmüş ve dehşete kapılmıştı. Annie'nin haksızlığa uğrama duygusu bütün çocuksulluğuna rağmen tümüyle gerçekti. Hiç kuşku götürmezdi.

Annie, Paul'e vurmadı. Sadece onu robdöşambrının göğsünden yakalayarak öne doğru çekti. Yüzleri neredeyse birbirine çarpacaktı. "ANLIYOR MUSUN?"

"Evet, Annie, evet."

Kadın o öfkeli gözleriyle Paul'ü süzdü. Ve suratından onun doğruyu söylediğini anladı. Çünkü bir an sonra Paul'ü aşağılarcasına tekrar sandalyesine itti.

Yazar müthiş bir sancıyla yüzünü buruşturdu. Ama acı bir süre sonra hafiflemeye başladı.

Kadın, "O halde hatanın ne olduğunu biliyorsun," dedi.

"Evet, biliyorum sanırım." Paul için için ekledi. Ama bu hatayı nasıl düzelteceğimi biliyorsam kahrolayım.

Ve hemen öbür sesi duydu. Bilmiyorum, Tanrı seni kahredecek mi, yoksa koruyacak mı, Paule. Ama bildiğim bir tek şey var: Misery'yi canlandırmanın bir yolunu bulamazsan, bu kadını inandıracak bir yol bulamazsan, o seni öldürecek!

Annie sert sert, "Öyleyse yap," diyerek odadan çıktı.

3

Paul yazı makinesine baktı. Makine oradaydı işte. N harfleri! O güne dek ortalama bir satırda kaç N olduğunu hiç fark etmemişti.

Yazı makinesi ona, "Ben senin iyi bir yazar olduğunu sanıyordum," dedi. Paul'ün kafası makineye alaycı ve kabasaba bir ses sağlamıştı. Hollywood kovboy filimlerindeki tüysüz bir katilin sesini. "Ölüler Kasabası"nda acele tarafından ün kazanmaya çalışan bir delikanlının sesini. "Pek de iyi bir yazar değilsin, ahbap. Yahu, sen şişko ve kaçık eski bir hemşireyi bile memnun edemiyorsun! Belki o kaza sırasında yazma yeteneğin de zarar gördü..."

Paul sandalyede mümkün olduğu kadar gerileyerek arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Suçu can acısına yükleyebilseydi, Annie'nin yazdıklarını reddetmesine daha kolaylıkla boyun eğebilecekti. Ama aslında sancısı sonunda hafiflemeye başlamıştı.

Çaldığı kapsüller yatakta yaylı somyenin arasında güvendeydi. Onlardan bir tekini bile içmemişti. Bir miktar ilaç saklamış olduğunu bilmek yeterliydi. Bu bir tür "Annie Sigortası"ydı. Kadın yatağı çevirmeye kalkarsa Novril'leri bulacaktı hiç kuşkusuz. Ama Paul bu tehlikeyi göze alıyordu.

Kâğıt kavgasından beri aralarında bir tartışma çıkmamıştı. Kadın Paul'e ilaçlarını düzenli olarak veriyordu. Acaba Novril'e alıştığımı biliyor mu, diye düşündü.

Haydi, haydi Paul, melodrama kaçmıyor musun?

Hayır, melodrama kaçmıyordu. Üç gece önce kadının yukarı çıktığından emin olunca kutulardan birini alıp etiketin üzerindeki her şeyi okumuştu. Zaten Novril'in temel maddesini gördüğü zaman da durumu anlamış olduğuna karar vermişti. Kapsüllerin içinde kodein vardı.

Aslında artık iyileşiyorsun, Paul. Bacaklarının dizden aşağısı dört yaşındaki bir çocuğun yaptığı çizgi resimlere benziyor. Artık aspirinle idare edebilirsin. Şimdi Novril'e ihtiyacı olan bacakların değil. Sen o tutkunluğu besliyorsun.

İlacı azaltması, bazı kapsülleri yutmaması gerekiyordu. Bunu başarıncaya kadar Annie onu yalnız tekerlekli sandalyede tutmakla kalmayacak, kendisini de zincirleyecekti. Bu zincir Novril kapsüllerinden oluşacaktı.

Pekâlâ, Annie'nin bana getirdiği iki kapsülden birini almayacağım. Birini yutarken diğerini de dilimin altına saklayacağım. Sonra su bardağını gördüğü zaman kapsülü yatağın altına, diğerle-

rinin yanına koyacağım. Ama bugün olmaz. Bugün başlamaya hazır değilim. Yarın başlayacağım.

Kafasında Alis Harikalar Diyarındaki Kırmızı Kraliçenin küçük kıza çektiği nutuk yankılandı. "Biz burada her şeyi dün çözümlemiş oluruz. Ve yarın da çözümlemeye hazırlanırız. Ama bugün hiçbir şey yapamayız."

Yazı makinesi bu kez de Paul'ün kafasının seçtiği sert bir gangester sesiyle, "Hah hah hah," diye güldü. "Çok komiksin, Pauline."

Yazar, "Biz pis ve arsız çocuklar hiçbir zaman çok komik olamayız," diye homurdandı. "Ama elimizden geldiğince çabalarız. Bunu sen de kabul etmelisin."

"Artık aldığın o kadar uyuşturucuyu düşünmeye başlaman iyi olur, Paul. Hem de ciddi bir biçimde."

Paul birdenbire kararını verdi. Oracıkta, o anda! Birinci bölümü bitirir bitirmez ilacı azaltmaya başlayacağım. Ama tabii Annie'nin beğendiği gibi olursa. Hileye sapmadığımı düşünürse.

Yazarın, bir editörün en iyi ve en haklı önerisini bile öfkeyle dinleyen yanı, ama kadın deli, diye itiraz etti. Onun neyi kabul edeceğini, neyi etmeyeceğini bilemezsin ki. Deneyeceğin hiçbir şeyi beğenmeyebilir...

Ama Paul'ün bir başka yanı, daha mantıklı olan yanı, aynı fikirde değildi. Uygun olanı yakaladığın zaman bunu nasıl olsa anlayacaksın. Dün gece Annie'ye okuması için verdiğin o uydurma şeyi büyük çabalardan sonra üç günde yazabildin. Ama o üç sayfa uygun olanın yanında sönük kalacak. Bir gümüş doların yanında duran tezek parçasına dönecek. Zaten daha başından beri o yazdıklarının uygunsuz olduğunu bilmiyor muydun? Sen yazı yazarken o kadar didinmezdin. Sepeti yarısına kadar buruşturulmuş kâğıtlarla doldurmazdın. Attığın sayfalar hep birbirine benzeyen cümlelerle sona

eriyordu. "Misery genç adama döndü. Dudakları o sihirli sözcükleri mırıldanıyor, gözleri parlıyordu." Ah, seni uyuşuk köpek, BU DA YAZI MI?!! Bunu bacağının sancısına bağladın. Bir de artık ekmeğini kazanmak değil, canını kurtarmak için yazmana. Bütün bunlar inandırıcı yalanlardan başka bir şey değildi. Aslında ilham kaynağın kurudu. Yazı kötü oldu, çünkü hileye saptın. Ve bunu kendin de biliyorsun.

Yazı makinesi pis bir sesle küstahça, "Kadın hileni çaktı, et kafalı," dedi. "Öyle değil mi? E, şimdi ne yapacaksın?"

Paul de bilmiyordu. Ama bir şeyler yapmam gerekiyor. Hem de çabucak. Annie'nin bu sabahki hali hiç hoşuma gitmedi. Bacaklarımı bir beysbol sopasıyla kırmadığı ya da tırnaklarıma akümülatör asidiyle manikür yapmadığı için kendimi şanslı saymam gerekiyor sanırım. Hoşnutsuzluğunu bu yoldan açıklamadığı için. Bu tür eleştirilere her zaman kalkışabilir. Çünkü dünyaya bakış açısı belli. Bu beladan sağsağlim kurtulursam, Christopher Hale'e bir mektup göndereceğim. Hale, New York Times'ın edebiyat eleştirmeniydi. Ona, "Editörüm bana telefon ederek kitaplarımdan birini gazetede eleştireceğini haber verdiği zaman dizlerim titremeye başlardı," diyeceğim. "Chris, eski dost, bazen hakkımda çok iyi şeyler yazdın. Ama bazen de beni parça parça ettin. Bunu sen de biliyorsun. Her neyse... Şimdi sana beni elinden geldiği kadar yerebileceğini söylemek istedim. Çünkü yepyeni bir eleştiri tarzı keşfettim, dostum. Bu düşünce ekolünü 'Colorado Kızartması' ya da 'Yer Kovası' diye tanımlayabiliriz. Bu hepimizin yazılarını Central Park'taki atlıkarıncaya binmek kadar tehlikeli bir hale sokuyor."

"Aman ne hoş, Paul. İnsanın eleştirmenlere küçük aşk mektupları yazmayı tasarlaması her zaman komiktir. Ama artık bir fikir bulmam ve üzerinde çalışmam gerekmiyor mu?"

"Evet. Evet, doğru."

Yazı makinesi ona bakarak sırıttı.

Paul sıkıntıyla, "Senden nefret ediyorum," diyerek pencereden dışarı baktı.

4

Paul'ün banyo seferinden sonraki gün başlayan kar fırtınası oldukça uzun sürdü. Tam iki gün. Yeni karın kalınlığı en aşağı elli santim vardı. Rüzgâr karları sürükleyerek yığınlar oluşturuyordu. Sonunda güneş tekrar bulutların arasında belirdiği zaman Annie'nin cipi bahçe yolundaki bir tepecik halini almıştı.

Ama şimdi gökyüzü yine masmavi, güneş pırıl pırıldı. Güneş yalnız parlamıyor, etrafı ısıtıyordu. Paul pencerenin önünde otururken güneşin sıcaklığını yüzünde ve ellerinde hissediyordu. Ahırın saçaklarındaki buzlardan yine sular damlamaya başlamıştı. Bir an karların arasında kalmış olan arabasını düşündü. Sonra bir kâğıt alıp yazı makinesine geçirdi. Üst sol köşesine, "Misery'nin Dönüşü" diye yazdı. Sağ köşeye ise 1. Merdaneyi ortaya götürerek dört beş satır atladı. Tekrar harflere bastı. "Birinci Bölüm" Annie'nin bir şeyler yazdığını sanması için tuşlara güçle vuruyordu.

Şimdi kâğıt Birinci Bölüm yazısının altında bomboş uzanıyordu. İçine yuvarlanarak donacağı bir kar yığını gibiydi bu.

"Afrika."

"Kalleşlik etmedikleri sürece..."

"Kuş Afrika'dan geldi."

"Koltuğun altında bir paraşüt vardı."

"Afrika."

"Şimdi *durulamalıyım.*"

Kafası kaymaya başlıyor, buna engel olması gerektiğini biliyordu. Annie içeriye girerek onun yazı yazmak yerine miskin miskin oturduğunu görürse öfkelenirdi. Yine de kafasının kaymasını engellemedi. Aslında uyuklamıyor, garip bir biçimde düşünüyordu. Bakıyordu. Arıyordu.

"Neyi arıyorsun, Paulie?"

Bu belliydi. Uçak pikeye geçmişti. Paul da koltuğun altındaki paraşütü arıyordu. "Tamam mı? Uygun mu?"

"Uygun sayılır. Roket Adamın paraşütü koltuğun altında bulması uygundu. Belki gerçekçi bir çözüm değildi ama uygundu."

Annesi Paul'ü küçükken Malden Toplum Merkezindeki günlük kampa göndermişti. Orada çocuklar daire oluşturarak bir oyun oynamışlardı. Oyun, Annie'nin bölüm bölüm gösterilen filmlerine benziyordu. Ve hemen her zaman Paulie kazanmıştı... O oyunun adı neydi?

Oyun yerinin gölgeli bir köşesinde daire oluşturacak biçimde oturmuş olan on beş, yirmi kız ve erkek çocuğu görür gibi oldu. Hepsinin üzerinde, önlerinde "Malden Toplum Merkezi" yazılı tişörtler vardı. Hepsi de oyunun nasıl oynanacağını anlatan öğretmeni dikkatle dinliyordu.

"Bunu yapabilir misin?.." Evet, oyunun adı buydu. *"Bunu Yapabilir misin?"* Tıpkı Republic Şirketinin çevirdiği o bölüm bölüm gösterilen filmlere benziyordu. O zaman oynadığın oyunun adı "Bunu yapabilir misin?"di, Paulie. Ve şimdiki oyunun adı da aynı. Öyle değil mi?

Evet. Galiba öyle.

"Bunu Yapabilir misin?" oyununda öğretmen "Dikkatsiz Corrigan" adlı bir adamla ilgili bir hikâyeye başlıyordu. Adam etrafına bakınıyor, çevresini aslanların sarmış olduğunu görüyordu. Hayvanlar yaklaşmaya başlıyorlardı...

Öğretmenin elinde bir kronometre vardı... Paul Sheldon'un uyuklayan kafası bunu olanca berraklığıyla görüyordu. Oysa o gümüş kronometreyi en son otuz yıl önce eline almıştı. Şimdi gözlerinin önündeydi. İnce numaralar, saniyelerin onda birini gösteren ibre, alttaki marka: Annex.

Öğretmen daire oluşturan çocukların yüzüne bakıyor ve geceleri kampta kalmayan küçüklerden birini seçiyordu. "Daniel? Bunu yapabilir misin?" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da kronometreyi çalıştırıyordu.

Artık Daniel'in hikâyeyi on saniye içinde tamamlaması gerekiyordu. Bu sürede konuşmaya başlamazsa halkadan çıkmak zorunda kalıyordu. Ama Dikkatsiz Corrigan'ı aslanların pençesinden kurtarabilirse, öğretmen tekrar çocuklara bakıyor ve diğer soruyu soruyordu. Paul'e şimdiki durumu olanca acılığıyla hatırlatan o soruyu. "Bunu Yapabildin mi?"

Oyunun bu bölümünün kuralları tümüyle Annie'ninkilere uyuyordu. Gerçekçilik şart değildi. Ama kalleşlik yasaktı. Daniel, örneğin, "Neyse ki Dikkatsiz yanına tüfeğini almıştı," diyebilirdi. "Bol kurşun da. Böylece aslanlardan üçünü vurdu. Geri kalanlar da kaçtılar." Böyle bir durumda Daniel, "Bunu Yapabilmiş," oluyordu. O zaman öğretmen kronometreyi ona veriyor, çocuk da hikâyeye devam ediyordu. Onun bölümü Dikkatsizin, kalçasına kadar bataklığa batmasıyla sona eriyordu ya da böyle bir olayla. Daniel o zaman bir kız ya da erkek çocuğa, "Bunu Yapabilir misin?" diye soruyor ve hemen kronometrenin düğmesine basıyordu.

Ama on saniyelik bir süre uzun değildi. İnsan takılabiliyordu... Ya da kolaylıkla hileye sapıyordu. Örneğin, ondan sonraki çocuk, "O sırada koskocaman bir kuş, bir And akbabası aşağıya doğru indi," gibisinden bir şeyler söylüyordu. "Dikkatsiz, kuşun boynuna sarıldı, böylece bataklıktan kurtulmayı başardı."

Öğretmen, "Bunu Yapabildi mi?" diye sorduğu zaman çocuk başarılı olmuşsa elinizi kaldırıyordunuz. Olmamışsa kaldırmıyordunuz. Ama And akbabasını uyduran çocuk herhalde halkadan çıkıyordu.

"Bunu Yapabilir misin, Paul?"

"Evet. Ben böyle yaşıyorum. O sayede hem New York'ta, hem de Los Angles'ta bir evim oldu. Bol param ve arabalarım da. Çünkü Bunu Yapabiliyorum. Kahretsin, bu özür dilenecek bir şey de değil. Anlatımı benden çok daha iyi olan sürüyle yazar var. İnsanları daha iyi anlayanları da. İnsanlığın ne anlama geldiğini bilenleri de. Bunu biliyorum. Ama öğretmen bu yazarlar konusunda, 'Bunu Yapabildin mi?' diye sorduğu zaman sadece birkaç kişi elini kaldırıyor. Oysa benim için kalkan ellerin sayısı çok. Ya da Misery için kaldırılan ellerin sayısı... Ne de olsa ikisi aynı şey sayılır. Bunu Yapabilir miyim? Evet, tabii. Yapabilirim. Bu dünyada yapamadığım milyonlarca şey var. Beysbol topuna vuramam. Bunu lisedeyken bile yapamazdım, Paten kayamam, gitar çalamam. Evliliği iki kez denedim ve onu da başaramadım. Ama seni gerçek dünyadan uzaklaştırmamı, korkutmamı ya da ilgini çekmemi, ağlatmamı ya da güldürmemi istersen, evet, bunu yapabilirim. Bunu başarırım. Bunu YAPABİLİRİM!"

Paul gördüğü rüya arasında yazı makinesinin küstah kovboy sesini duydu. "Burada iki şey pek bol, dostlar. Büyük laflar ve boş kâğıtlar."

"Bunu Yapabilir misin?"

"Evet. Evet!"

"Bunu Yapabildi mi?"

"Hayır. Hile yaptı. 'Misery'nin Çocuğu'nda doktor gelemiyordu. Belki çoğunuz geçen hafta olanları bile unutuyorsunuz. Ama o taştan oyulmuş tanrıça unutmuyor. Paul'ün daireden çıkması gerekiyor. Özür dilerim. Şimdi *durulamam* şart. Şimdi..."

5

Paul, *"Durula..."* diye mırıldanarak sağa kaydı. Bu yüzden sol bacağı hafifçe döndü. Parçalanmış dizine saplanan sancı uyanması için yeterli oldu. Dalalı beş dakika bile geçmemişti. Annie'nin mutfakta bulaşık yıkadığını işitiyordu. Kadın genellikle iş yaparken şarkı söylerdi. Ama bugün sesi çıkmıyordu. Sadece tabak tıkırtısı ve zaman zaman da suyun şapırtısı duyuluyordu. Durulama suyunun. İşte bu da kötüye işaretti yine. "Sheldon Bölgesinde oturanlar için özel hava haberi. Bugün akşamüzeri saat beşe kadar kasırga çıkabilir. Tekrarlıyorum, kasırga..."

Ama artık oyun oynamaktan vazgeçmenin ve çalışmanın zamanı gelmişti. Annie, Misery'nin diriltilmesini istiyordu. Ne var ki, bu iş kalleşçe olmamalıydı. Gerçekçi olması şart değildi. Ama uygun olmalıydı. Eğer bu işi bu sabah yapabilirsem, belki kadının yaklaşan sinir krizini engelleyebilirim...

Paul çenesini avucuna dayayarak pencereden dışarı baktı. İyice uyanmıştı. Kafası güzel güzel, hızla çalışıyordu. Ama bunun

farkında değildi. Bilincinin saçlarını en son ne zaman yıkadığıyla ya da Annie'nin ilacını vaktinde getirip getirmeyeceğiyle ilgilenen ilk iki, üç tabakası sanki ortadan kaybolmuştu. Galiba kafasının bu parçası pastırmalı sandviç almaya gitmişti. Ya da öyle bir şey yapmaya. Duyuları ona bir şeyler açıklıyordu ama Paul bunu da fark etmiyordu. Baktığını görmüyor, kulağına gelenleri duymuyordu artık.

Kafasının bir başka yanı telaşla bazı fikirleri deniyor, reddediyor, şunları birleştiriyor, bunları atıyordu. Bunu seziyordu ama bu işlemle bir ilişkisi yoktu. Aşağıda, kafasının derinliklerinde müthiş bir çalışma vardı.

Şimdi bu yaptığını, BİR FİKİR BULMAYA ÇALIŞMAK, diye yorumluyordu. BİR FİKİR BULMAYA ÇALIŞMAK, BİR FİKİR BULMAK'la aynı şey değildi. Bir FİKİR BULMAK, "İlham geldi," demenin ya da, "Buldum! İlham perim konuştu!" diye bağırmanın daha alçakgönüllüce bir çeşidiydi.

"Hızlı Arabaların" anafikri aklına bir gün New York'ta birdenbire gelmişti. 83. Sokaktaki konağı için bir video aygıtı almaya çıkmıştı. Bir park yerinin önünden geçerken bekçinin bir arabanın kapısını kurcaladığını görmüştü. Hepsi bu kadar. Delikanlının bunu yapmaya hakkı olup olmadığını bile bilmiyordu. Ve birkaç blok sonra buna aldırmaz olmuştu. Bekçi, Tony Bonasaro halini almıştı bile. Tony konusunda, onun adı dışında her şeyi biliyordu. Bu adı daha telefon rehberinden bulmuştu. Hikâyenin yarısı, bütün ayrıntılarıyla kafasında belirivermişti. Gerisi ise hızla canlanıyordu. Paul keyiflenip neşelenmiş, adeta sarhoş olmuştu. İlham perisi gelmişti. Bir zarftan beklenmedik bir çek çıkmasına benziyordu. Video almaya çıkmış ama eline bundan daha harika bir şey geçmişti. BİR FİKİR BULMUŞTU.

Diğer işlem, yani BİR FİKİR BULMAYA ÇALIŞMAK, böyle üstün ve sevindirici bir şey değildi. Ama aynı derecede esrarlıydı... Ve aynı derecede de gerekli. Çünkü bir roman yazarken mutlaka bir yerde takılıp kalıyordun. Onun için BİR FİKİR BULMADIKÇA devam etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Paul genellikle bir FİKİR BULMAYA ÇALIŞIRKEN paltosunu giyerek yürüyüşe çıkardı. Buna gerek olmadığı zaman yanına bir kitap alırdı. Yürümenin iyi bir egzersiz olduğunu bilir ama bunu sıkıcı bulur. Yürüyüşte yanında konuşacak biri olmadığı zaman bir kitap işe yarardı. Ancak BİR FİKİR BULMAK istediğin zaman sıkıntı karşılaştığın engeli aşmada yararlı olabilirdi.

"Hızlı Arabalar"ın ortasında Tony, Times Alanındaki bir sinemada bileklerine kelepçeyi geçirmeye çalışan Komiser Gray'i öldürüyordu. Paul cinayetin bir süre ortaya çıkmasını istemiyordu. Çünkü Tony hapse atılırsa üçüncü perde olmayacaktı. Ama Tony sol kolunun altından bıçağın yarısı uzanmış olan Gray'i sinemada bırakıp gidemezdi. Çünkü en aşağı üç kişi Gray'in Tony'i yakalamaya gittiğini biliyordu.

Cesedi ortadan kaldırmak bir sorundu. Paul da bunu nasıl çözümleyeceğini bilmiyordu. Karşısına bir engel çıkmıştı işte. "Dikkatsiz Corrigan, Times Alanındaki bir sinemada bir adamı öldürdü. Şimdi cesedi kimse, 'Hey ahbap, bu adam göründüğü kadar ölü mü, yoksa bir kriz mi geçirdi?' demeden arabasına kadar götürmek zorunda. Ölüyü arabasına kadar götürebildiği taktirde Queens'e gidecek ve cesedi oradaki tamamlanmamış bir binaya saklayacak. Paulie? Bunu Yapabilir misin?"

Tabii bu kez süre on saniye değildi. Paul roman için bir anlaşma yapmıştı. Onun için de belirli bir teslim tarihi yoktu. Ama yine de bir sınır oluyordu. Yoksa halkadan çıkman gerekiyordu. Bütün yazarlar biliyorlardı bunu. Bir kitap uzun süre durakladı mı çürü-

yüp parçalanmaya başlıyordu. Bütün o küçük oyunlar ve el çabuklukları belli oluyordu.

Paul yürüyüşe çıkmıştı. Kafasının üst tabakalarıyla bir şey düşünmüyordu. Şimdi de yaptığı gibi. Beş kilometre kadar yürüdüğü sırada kafasının derinliklerindeki atölyeden biri bir işaret fişeği fırlatmıştı. "Tony sinemada yangın çıkarırsa nasıl olur?"

Bu işe yarayabilirdi. Ama Paul hiç de ilham gelmemiş gibi hissetmemiş, başı da dönmemişti. O sırada kendini daha çok işe yarayacağını düşündüğü bir tahta parçasına bakan bir marangoza benzetmişti.

"Tony yanındaki koltuğu tutuşturabilir. Buna ne dersin? O sinemadaki koltuklar da hep yırtıktır zaten. Bol duman çıkar. Çok bol duman. Tony de mümkün olduğu kadar beklemeye çalışır. Sonra Gray'i sürükleyerek dışarı çıkarır. Komiser dumandan bayılmış gibi bir tavır takınabilir. Ne diyorsun?"

Paul bu fikrin fena olmadığını düşünmüştü. Harika değildi ve ayrıntıların da düşünülmesi gerekiyordu. Ama yine de kötü sayılmazdı. BİR FİKİR BULMUŞTU. Çalışmasını sürdürebilirdi.

Paul'ün bir kitaba başlayabilmek için hiçbir zaman BİR FİKRE ihtiyacı olmamıştı. Ama bunu yapabileceğini seziyordu.

Şimdi sessizce tekerlekli sandalyede oturuyor ve ahıra bakıyordu. Yürüyebilseydi çıkıp kırlarda dolaşacaktı. Kımıldamıyor, adeta uyukluyordu. Bir şeyler olmasını bekliyor, o derinlerdeki atölyede bir şeyler olduğunu seziyordu. Orada hayaller belirleniyor, inceleniyor, beğenilmiyor ve göz açıp kapayıncaya kadar bir kenara atılıyordu. On dakika geçti. On beş. Şimdi kadın elektrik süpürgesiyle oturma odasını temizliyor ve hâlâ şarkı söylemiyordu. Paul makinenin sesini duyuyor, hiçbir şeye bağlı olmayan bu ses kafasının içinde dolaşıyor, sonra da kayboluyordu.

Sonunda atölyedeki çocuklar bir fişek daha attılar. Her zaman sonunda yaptıkları gibi. Zavallılar hep didinip çabalıyorlardı. Paul onlara hiç haset etmiyordu.

Sessizce oturuyor ve kafasında BİR FİKİR belirmeye başlıyordu. Bilinci yerine dönmüştü. Bu fikri kapının altından atılmış bir zarf gibi alıyordu. Paul fikri incelemeye başladı. Az kalsın reddedecekti. (Aşağıdaki atölyeden hafif bir inilti mi gelmişti?) Tekrar düşündü. Ve yarısının işe yarayabileceğine karar verdi.

Bir fişek daha atıldı. Bu eskisinden daha parlaktı.

Paul parmaklarını huzursuzca pencerenin çerçevesine vurmaya başladı.

Saat on bire doğru makinede yazmaya başladı. Önce çok ağır ağır. Takırtıları bir sessizlik izliyordu. Bazen bu sessizlik on beş saniye sürüyordu. Ama yavaş yavaş sessiz süreler kısalmaya başladı. Artık yazı zaman zaman hızlanıyordu. Paul'ün elektrikli yazı makinesi olsaydı çıkan ses hoşuna gidecekti. Ama eski makinenin takırtısı boğuk ve çirkindi.

Paul artık makinenin ördek vaklamasına benzeyen gürültüsünün de farkında değildi. Birinci sayfanın sonuna yaklaşırken hızlanmaya başlamıştı. İkinci sayfanın sonunda ise iyice hızlandı.

Annie bir süre sonra süpürgeyi durdurdu. Kapıda durarak Paul'ü seyretmeye başladı. Yazar kadının farkına bile varmadı. Kendisinin orada bulunduğunun bile farkında değildi. Sonunda kaçmayı başarmıştı. Şimdi Little Dunthorpe'daki kilisenin mezarlığındaydı. Islak gece havasını içine çekiyor, burnuna yosun, toprak ve sis kokusu geliyordu. Presbiter kilisesinin kulesindeki saatin ikiyi çaldığını duydu. Ve hiç aksamadan bunu da hikâyeye kattı. Her şey yolunda olduğu zaman kâğıt saydamlaşıyor ve Paul bunun altını görebiliyordu sanki. Şimdi de öyleydi.

Annie uzun bir süre yazarı seyretti. Etli iri suratı gülmüyordu. İfadesizdi. Ama kadının yine de memnun olduğu anlaşılıyordu. Annie bir süre sonra uzaklaştı. Adımları gürültülüydü ama Paul bunu da duymadı.

Paul o gün öğleden sonra saat üçe kadar çalıştı. O gece sekizde de kadından kendisini tekrar tekerlekli sandalyeye oturtmasını istedi. Üç saat daha yazdı. Saat onda sancısının iyice artmasına da aldırmadı. Annie on birde onun yanına geldi. Adam, on beş dakika daha çalışmak istediğini söyledi.

"Olmaz, Paul. Bu kadarı yeter. Yüzün kireç gibi."

Annie, adamı yatırdı ve yazar üç dakika sonra uykuya daldı. O kurşuni bulutun içinden sıyrılalıdan beri ilk kez bütün gece uyudu. Ve hiç rüya görmedi.

Çünkü uyanıkken görmüştü rüyayı.

6

MISERY'NİN DÖNÜŞÜ

Yazan: Paul Sheldon

Annie Wilkes için.

Birinci Bölüm

Geoffrey Alliburton bir an kapıda duran yaşlı adamın kim olduğunu hatırlayamadı. Bunun nedeni sadece zilin onu derinleşmeye

başlayan bir uykudan uyandırmış olması değildi. İşte köy hayatının en sinir bozucu yanı, diye düşündü. Burada gerçek yabancılar yok. Sadece tanıdık yüzler var. Onun için köylülerden herhangi birinin kim olduğunu hemen bilemiyorsun. Bazen aile üyeleri arasındaki benzerlikten yararlanmak zorunda kalıyorsun. Tabii evlilik dışı çocuklar da diğerlerine benzeyebiliyorlar. İnsan adını hatırlaması gerektiği ama hatırlayamadığı biriyle konuşurken durumu idare edebiliyor. Ancak öyle tanıdık iki kişi birden geldiği zaman insan utanılacak duruma düşüyor. Özellikle onları birbirleriyle tanıştırması gerekirse...

Ziyaretçi, "Sizi rahatsız etmediğimi umarım, efendim," dedi. Ucuz kumaştan yapılmış kasketini huzursuzca elinde çevirip duruyordu. Geoffrey'nin elinde tuttuğu lambanın ışığında sarımsı görünen kırışık yüzünde müthiş bir endişe, hatta korku vardı. "Aslında Dr. Bookings'e gitmek istemedim. Lord hazretlerine de. Yani önce sizinle konuşmadan, demek istiyorum, efendim. Ne demek istediğimi anladınız sanırım."

Geoffrey anlamamıştı. Ama birdenbire bir şeyi kavradı. Geç vakit gelen bu konuğun kim olduğunu. Buna onun Rahip Bookings'den söz etmesi yol açmıştı. Dr. Bookings üç gün önce kilisenin arkasındaki mezarlıkta Misery'nin cenaze törenini yönetmişti. Bu adamı da orada görmüştü. O dikkati çekmemek için geride durmuştu. Adı Colter'dı adamın. Kilisenin zangoçlarından biriydi. Daha açıkçası bir mezarcı.

Geoffrey, "Colter," dedi. "Senin için ne yapabilirim?" Colter kararsızca, "O gürültüler, efendim..." diye mırıldandı. "Mezarlıktan gelen gürültüler. Lady hazretleri mezarında rahat değil. Ve korkuyorum. Ben..."

Sanki biri yumruğunu Geoffrey'nin karnına gömdü. Derin bir nefes aldı ve Dr. Shinebone'un sıkıca flasterlediği kaburgalarına bir sancı girdi. Shinebone bütün gece o soğuk yağmurda hendekte yatan genç adamın zatürreeye tutulacağını sanmıştı. Ama aradan üç gün geçmiş, Geoffrey'nin ne ateşi çıkmış, ne de öksürmeye başlamıştı. Hastalanmayacağını biliyordu zaten. Tanrı suçluların öyle kolay kolay kurtulmalarına izin vermezdi. Tanrı'nın onu uzun süre yaşatacağını biliyordu. Sırf kaybettiği o zavallı sevgilisini durmadan düşünmesi için.

Colter, "İyi misiniz, efendim?" diye sordu. "Geçen gece bir kaza geçirdiğinizi duydum." Bir an durdu. "Lady' nin öldüğü gece..."

Geoffrey ağır ağır, "Bir şeyim yok," dedi. "Colter... duyduğunu söylediğin o sesler.. Aslında sana öyle geldiğini biliyorsun değil mi?"

Colter şok geçirdi sanki. "Bana öyle geldiğini mi? Neredeyse Tanrı'ya ve sonsuz hayata inanmadığımı da söyleyeceksiniz!.. Hayaletler sizin ve benim kadar gerçektir, efendim. Fikir olarak onlara bir itirazım da yok. Ama o sesler gerçekten çok korkutucu. Mezarlığa yaklaşmak bile istemiyorum artık. Oysa yarın sabah Rodyman'ların küçük bebekleri için bir mezar kazmam gerekiyor."

Geoffrey sabırlı olabilmek için sessizce dua etti. Bu zavallı zangoca bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Colter geldiği sırada kucağında bir kitapla şöminesinin önünde uyukluyordu. Adam onu uyandırmıştı... Şimdi uykusu gitgide açılıyordu. Ve her saniye o acı kalbine büsbütün çöküyordu. Neredeyse bir hafta olacaktı... Sonra bir ay... Bir yıl... On yıl. Istırap, okyanusun kıyısındaki bir kayaya benziyor, diye düşündü. Uyku azap kayasını örten deniz gibi. Ama insan uyandığı zaman sular çekilmeye başlıyor ve çok geçmeden o kaya ortaya çıkıyor. Üzeri midye tutmuş, kaçınılması imkânsız

bir gerçek o. Sonsuza dek orada kalacak bir şey. Ya da Tanrı parçalayıncaya kadar.

Ve bu budala buraya gelmek ve hayaletlerden söz etmek cüretini göstermişti.

Ama adamın yüzünde öyle endişeli bir ifade vardı ki, Geoffrey bu yüzden kendini tutmayı başardı. Usulca, "Miss Misery... Lady hazretleri..." dedi. "Onu herkes çok severdi."

Colter heyecanla başını salladı. "Evet, öyle efendim." Kasketini sol eline geçirerek, sağıyla cebinden koskocaman kırmızı bir mendil çıkardı. Gözleri dolmuştu. Sesli sesli mendile sümkürdü.

"Onun ölümü hepimizi üzdü." Geoffrey elini göğsüne koyarak kalın müslin sargıları huzursuzca yokladı.

"Evet, bizi de öyle, efendim, bizi de öyle." Mendil yüzünden Colter'ın sesi boğuk çıkıyordu. Ama Geoffrey onun gözlerini görebiliyordu. Adamcağız gerçekten ağlıyordu. Merhamet genç adamın bencilce öfkesinin son kalıntılarını da yendi. Colter ekledi. "Çok iyi bir hanımdı, efendim. Lord hazretleri de korkunç sarsıldı..."

Geoffrey usulca, "Evet, çok iyi bir hanımdı," diye tekrarladı. Ve üzüntüyle kendisinin de ağlamak üzerè olduğunu fark etti. "Bazen gerçekten çok iyi bir insan... hepimizin de pek sevdiği bir kimse öldüğü zaman ondan ayrılmak bize zor geliyor. Bu yüzden onun ölmemiş olduğunu hayal etmeye başlıyoruz. Beni anlıyor musun?"

Colter heyecanla, "Evet, efendim," dedi. "Ama o sesler... Onları duyduysanız..."

Geoffrey sabırla sordu. "Nasıl sesler bunlar?" Colter'ın ağaçların arasında dolaşan rüzgârın uğultusunu duyduğunu ve bu sesi hayal gücüyle esrarlı bir hale soktuğunu sanıyordu. Ya da kilisenin arkasından akan çayda yüzen bir kunduzun gürültüsünü duymuştu. İşte o yüzden Colter'ın korku dolu bir fısıltıyla söylediği şey onu

fena halde şaşırttı. "Tırnak sesleri, efendim. Sanki Lady mezarda sağmış ve oradan çıkmaya, yaşayanların dünyasına katılmaya çalışıyormuş gibi... Tıkırtılar..."

İkinci Bölüm

Geoffrey on beş dakika sonra yemek odasındaki büyük büfeye doğru gitti. Yine yalnızdı. Fırtınada geminin güvertesinde yürümeye çalışan biri gibi yalpalıyordu. Dr. Shinebone'un sözünü ettiği gibi ateşin çıktığına inanabilirdi. Ama hem yanaklarını kızartan, hem de alnından bütün kanının çekilmesine neden olan şey ateş değildi. Ellerini titreten de. Büfeden aldığı konyak dolu sürahiyi neredeyse düşürüyordu.

Colter'ın kafama soktuğu o müthiş düşüncenin doğru olması ihtimali varsa... en ufak bir umut varsa, o zaman burada oyalanmamam gerekir... Ama bir kadeh bir şey içmezse bayılıp yere yığılacağını anlıyordu.

Geoffrey Alliburton hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Bir daha tekrarlamayacağı bir şeyi. Sürahiyi ağzına götürerek konyak içti.

Sonra da gerileyerek, "Bakalım göreceğiz..." diye fısıldadı. "Tanrım, göreceğiz! Bu çılgınca işe kalkışılır ve sonunda yaşlı mezarcının hayal gücüne kurban olduğumu anlarsam, Colter'a gösteririm. Misery'yi çok sevmiş olmama rağmen Colter'ın kulaklarını keser ve saatimin kösteğine takarım."

Üçüncü Bölüm

Geoffrey midilliyi küçük arabaya koştu. Gökyüzü kapkara değildi. Korkunç bir görünümü vardı. Yarım ay hızla kayan bulutların arasından görünüp kayboluyordu. Geoffrey holdeki dolapta eline geçen ilk şeyi giymişti. Koyu kırmızı bir tütün ceketiydi bu. Mary'i kırbaçlarken, ceketin kuyrukları uçuşuyordu. Yaşlıca kısrak onun istediği gibi hızlı gitmekten hoşlanıyordu. Geoffrey'nin omzundaki ve kaburgalarındaki sancı artıyordu.

"Tırnak sesleri, efendim. Sanki Lady mezarda sağmış ve oradan çıkmaya ve yaşayanların dünyasına katılmaya çalışıyormuş gibi..."

Bu kadarı Geoffrey'nin dehşete benzeyen bir duyguya kapılması için yeterli değildi. Ama Misery'nin ölümünden sonra Calthorpe malikânesine gittiği gün olanları anımsıyordu. lan'la birbirlerine bakmışlardı. Gözleri akmayan yaşlar yüzünden mücevherler gibi parlayan lan gülümsemeye çalışmıştı.

Sonra da, "Eğer Misery daha... ölü gibi olsaydı," demişti. "Belki o zaman acım biraz hafiflerdi. Biliyorum bu sözlerim..."

Geoffrey de kendini zorlayarak gülümsemişti. "Saçma. Herhalde cenazeevinin sahibi bütün sanatını gösterdi..."

"Cenazeevinin sahibi mi?" lan'ın sesi çığlıktan farksızdı. Geoffrey o zaman arkadaşının gerçekten çıldırmak üzere olduğunu anlamıştı. "Cenazeevinin sahibi! O gulyabani! Onu çağırmadım. Birinin gelip sevgilimi bebekmiş gibi boyamasını, yanaklarına allık sürmesini istemedim!"

"lan! Sevgili dostum, lütfen..." Geoffrey arkadaşının omzuna vurmak için uzanmıştı. Ama sonra birbirlerini kucaklamışlar, yor-

gun çocuklar gibi ağlamaya başlamışlardı. Ve başka bir odada Misery'nin artık bir günlük olan, henüz ad konmamış oğlu uyanmış ve ağlamaya başlamıştı. Şefkat dolu yüreği Misery'nin ölümü yüzünden sızlayan Bayan Ramage gözyaşlarından boğuklaşmış bir sesle ninni söylemişti.

Geoffrey o sırada lan'ın çıldırmasından korktuğu için onun söylediklerinin üzerinde durmamıştı. Ama şimdi, sancısının artmasına rağmen Mary'i kamçılarken o sözleri anımsamıştı. Colter'ın hikâyesinden sonra insanı titretiyordu bu sözcükler. "Eğer Misery daha... daha ölü gibi olsaydı... Eğer Misery daha... daha ölü gibi olsaydı..."

Ve hepsi bu kadar değildi. O gün akşama doğru köylülerin ilk yaslı Lord'a başsağlığı dilemek için Calthorpe tepesine tırmanırken Shinebone da dönmüştü. Çok yorgun bir hali vardı. Pek de iyi olmadığı anlaşılıyordu. Bu da şaşılacak bir şey değildi. Doktor çocukken Wellington'un elini sıkmış olduğundan söz ediyordu. Demir Dükün elini. Geoffrey bu hikâyenin biraz abartmalı olduğunu düşünüyordu. Ama lan'la Geoffrey'nin "İhtiyar Shinny" dedikleri doktor gerçekten yaşlıydı. Çocukluğunda Geoffrey'nin geçirdiği hastalıkları o tedavi etmişti. Ve o günlerde bile ihtiyar gibi gözükmüştü. Tabii çocuklar yirmi beşinden büyük olanların çok yaşlı olduklarını düşünürlerdi. Ama yine de Shinny herhalde artık yetmiş beşinde vardı.

Shinebone ihtiyardı. Korkunç bir yirmi dört saat geçirmişti... Ve yaşlı ve yorgun bir adam bir hata yapmış olamaz mıydı?

Korkunç, ağza alınmayacak, feci bir hata?

Geoffrey'nin bu soğuk ve rüzgârlı gecede dışarı fırlamasına, bulutların arasında kaybolup gözüken ay ışığında yollara düşmesine en çok bu düşünce neden olmuştu.

Shinebone böyle bir hata yapmış olabilir mi? Geoffrey'nin içinde bir yer, böyle bir hatanın sonuçlarını görmektense Misery'yi sonsuza dek kaybetmeyi göze alan korkak bir nokta bu düşünceyi kabul etmiyordu. Ama Shinny o gün geldiği zaman...

Geoffrey, lan'ın yanındaydı. Arkadaşı kesik kesik konuşuyor, zor anlaşılır şeyler söylüyordu. Geoffrey'le birlikte Misery'yi o deli Fransız Vikontu Leroux'nun sarayındaki zindandan nasıl kurtardıklarından söz etmeye çalışıyordu. O gece saman dolu bir arabayla kaçmışlardı. Misery zor bir anda çorapsız şahane bacağını samanların arasından uzatarak muhafızlardan birini oyalamıştı. Istırapla kıvranan Geoffrey de bu anılara dalmıştı. Ama şimdi bu ıstırabına küfrediyordu. Çünkü o yüzden Shinny'e pek aldırmamıştı. Herhalde lan da öyle.

Shinebone o gün pek dalgın değil miydi? Hali çok garipti. Bunun tek nedeni yorgunluk muydu? Yoksa başka bir neden var mıydı?.. Bir şüphe?..

Genç adamın kafası endişeyle, ne münasebet, diye itiraf etti. Araba tepeye uçarcasına tırmanıyordu. Malikâne karanlıktı. Ama... Ah, çok iyi! Bayan Ramage'ın kulübesinde hâlâ bir tek lamba yanıyordu.

Geoffrey, "Haydi, Mary," diye bağırarak kamçıyı şıklatırken yüzünü buruşturdu. "Az kaldı, kızım. Ondan sonra biraz dinlenebilirsin."

Düşündüğüm gibi olmaz! İmkânsız bu, imkânsız!

Ama Shinny, Geoffrey'nin kırık kaburgaları ve omzu pek çabuk muayene etmiş ve lan'a da bir şey söylememişti. Genç adamın o müthiş ıstırabına ve anlaşılmaz feryatlarına rağmen hem de. Evet... Şimdi adeta görgü kurallarına uyarak yapılmış kısa bir ziyaretten sonra Shinny usulca sormuştu. "O şimdi..."

lan, "Oturma odasında," demeyi başarmıştı. "Zavallı sevgilim o odada yatıyor. Onu benim için öp, Shinny. Ve Misery'e yakında onunla beraber olacağımı söyle."

lan hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Shinebone onu teselli için yarı anlaşılır bir şeyler mırıldandıktan sonra oturma odasına geçmişti.

Geoffrey şimdi yaşlı doktorun orada fazla uzun bir süre kalmış olduğunu düşünüyordu... Ya da aklında yanlış kalmıştı... Ama Shinny dışarı çıktığı zaman yüzünde adeta neşeli sayılacak bir ifade vardı. Ve Geoffrey bu bakımdan hafızasının yanılmayacağından emindi. Yaşlı adamın yüzündeki ifade gözyaşı dolu odaya hiç yakışmamıştı. Bayan Ramage'ın siyah cenaze perdeleri astığı o odaya.

Geoffrey yaşlı doktorun peşinden giderek mutfakta onunla çekine çekine konuşmuştu. "lan'a bir uyku ilacı vereceğini umarım," demişti. "Hasta gibi..."

Ama Shinny çok dalgındı. "Miss Everly Hyde'a hiç benzemiyordu. Bunu iyice anladım."

Geoffrey'nin sorusuna cevap vermeden arabasına binmişti. Genç adam içeri girmiş ve o sırada ihtiyar doktorun garip sözlerini unutmuştu. Shinny'nin garip halini de yaşına, yorgunluğuna ve kendi ıstırabına vermişti. Geoffrey yine lan'ı düşünmeye başlamıştı. Doktor uyku ilacı vermediğine göre arkadaşına sızıncaya kadar viski içirecekti.

Shinny'nin sözlerini unutmuş... onlara aldırmamıştı.

Şu ana kadar.

"Miss Evelyn Hide'a hiç benzemiyor. Bunu iyice anladım."

Neyi anlamıştı Shinny?

Geoffrey bunu bilmiyordu ama öğrenmek niyetindeydi. Bu yüzden aklını kaçıracak olsa bile. Ve böyle bir olasılığın bulunduğunu da anlıyordu.

Dördüncü Bölüm

Geoffrey kulübenin kapısını yumrukladığı sırada Bayan Ramage hâlâ uyumamıştı. Oysa normal yatma zamanını iki saat geçmişti. Misery öldüğünden beri gitgide daha geç yatmaya başlamıştı. Yattığı zaman yatağında dönüp duruyor, buna engel olamıyordu. O halde hiç olmazsa o sıkıntı anını geciktirebilirdi.

Kadınların en sakin ve soğukkanlısıydı Bayan Ramage. Buna rağmen kapıya hızla vurulması yüzünden hafifçe bağırdı. İbrikten fincana koyduğu sütü eline dökerek yaktı. Son zamanlarda sinirleri çok gerilmişti. Bu ıstırap değildi. Duyduğu acı onu mahvediyordu ama bu garip duygu o zamana kadar hissetmediği bir şeydi. Sanki içinde gökgürüldüyordu. Bazen ona fark edilmemesi gereken düşünceler kafasında birbirini kovalıyormuş gibi geliyordu. Acı duygularla dolu yorgun ve kederli zihni bu düşünceleri yakalayamıyordu.

Kapıya giderek, "Saatin onunda kapıyı çalan kim?" diye bağırdı. "Sen kimsen, elimi yaktığın için teşekkür ederim."

"Ben Geoffrey, Bayan Ramage. Geoffrey Alliburton. Tanrı aşkına, kapıyı aç!"

Bayan Ramage'ın ağzı bir karış açık kaldı. Tam kapıyı açacağı sırada arkasında geceliğiyle başında yatak bonesi olduğunu hatırladı. Geoffrey'nin sesinin öyle telaşlı çıktığını hiç duymamıştı. Biri ona böyle bir şey söyleseydi ona inanmazdı. Bütün İngiltere'de

sevgili Lord'undan daha cesur bir tek kişi varsa o da Geoffrey'di. Ama şimdi sesi isteri krizi geçirmek üzere olan bir kadınınki gibi titriyordu.

"Bir dakika, Bay Geoffrey. Yarı çıplağım."

Geoffrey, "Kahretsin!" diye haykırdı. "Çırçıplak da olsan bana vız gelir! Tanrı adına şu kapıyı aç!"

Kadın bir an durakladı. Sonra da uzanarak kol demirini kaldırdı, kapıyı açtı. Geoffrey'nin yüzündeki ifade onu sersemletmekle kalmadı, kafasında o kara düşüncelerin gökgürültüsünü andıran seslerini de duydu.

Geoffrey kâhyanın kulübesinin eşiğinde yarı çarpılmış gibi duruyordu. Sanki yıllarca sırtında bir satıcı gibi çuval taşımış ve o yüzden belkemiği eğrilmişti. Sağ elini sol kolunun altına bastırmıştı. Saçları karmakarışıktı. Bembeyaz yüzünde koyu kahverengi gözleri alev alev yanıyordu. Kılığı, Geoffrey Alliburton gibi şıklığına düşkün bir insan için çok acayip sayılırdı. Arkasına kemeri kaymış eski bir smokin ceketi, yakası açık beyaz bir gömlek ve ayağına da eski serj bir pantolon giymişti. Bu pantolon Little Dunthorpe'un en zengin adamından çok gezginci bir bahçıvana daha çok yakışırdı. Ayaklarında eski terlikler vardı.

Saray balosuna gidecek kıyafette olmayan Bayan Ramage genç adama bakakaldı. Onun da sırtında uzun beyaz geceliği, başında da misk faresi kürkünden yapılmış bonesi vardı. Bonenin uzun kurdeleleri abajurun püskülleri gibi yüzüne düşmüştü. Bayan Ramage gitgide artan bir endişeyle genç adama bakıyordu. Üç gece önce doktorun peşinden giderek kırılan kemiklerini yeniden yaraladığı belliydi. Ama rengi uçmuş yüzünde gözlerinin böyle tuhaf tuhaf parlamasının nedeni can acısı olamazdı. Geoffrey'in dehşet içinde olduğu ve bu duygusunu zorlukla baskı altında tuttuğu anlaşılıyordu.

"Bay Geoffrey. Ne..."

Genç adam boğuk bir sesle, "Soru sorma," dedi. "Hemen sorma. Önce benim bir soruma cevap vermelisin."

"Hangi soruya?" Bayan Ramage iyice korkmaya başlamıştı. Sol yumruğunu iri göğüslerinin yukarısına bastırdı.

"Miss Evelyn Hyde adının sence bir anlamı var mı?"

Bayan Ramage birdenbire cumartesi gecesinden beri içinde yankılanan o korkunç gökgürültüsünün nedenini anladı. Kafasının bir yanı bu korkunç şeyi düşünmüş, sonra da onu baskı altında tutmaya çalışmıştı. Çünkü ona bir açıklama yapılmasına hiç ihtiyaç yoktu. O zavallı Miss Charlotte Evelyn Hyde adı acı bir çığlık atması için yeterliydi. Bahtsız Miss Everlyn Hyde Little Dunthorpe'un hemen batısındaki Storping-on-Firkill köyündendi ve ölmüştü.

"Ah, Tanrım! Ah, sevgili azizleri! Onu diri diri mi gömdüler? Onu diri diri mi gömdüler? Sevgili Misery'yim diri diri mi gömüldü?"

Ve Geoffrey bir şey söyleyemeden, metin ve yaşlı Bayan Ramage o zamana kadar yapmadığı bir şeyi yaptı. Düşüp bayıldı.

Beşinci Bölüm

Geoffrey'nin kadını ayıltmak için amonyak tuzu arayacak zamanı yoktu. Zaten Bayan Ramage gibi metin ve dayanıklı bir kadının evinde öyle bir şey olduğunu da sanmıyordu. Ama musluğun altında hafifçe amonyak kokan bir bez buldu. Ve bu kadına koklatmakla kalmadı, bezi yüzünün alt kısmına bastırdı bir an.

Bayan Ramage irkildi, bağırdı ve gözlerini açtı. Bir an genç adama hiçbir şeyi anlayamıyormuş gibi şaşkın şaşkın baktı. Sonra doğrulup oturdu.

"Hayır," dedi. "Olamaz, Bay Geoffrey, öyle demek istemediğinizi söyleyin! Doğru olmadığını..."

Geoffrey, "Doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Ama durumu hemen öğrenmeliyiz. Hemen, Bayan Ramage. Mezarı ben yalnız başıma kazamam. Tabii kazılması gerekiyorsa..." Kâhya kadın ona dehşet dolu gözlerle bakıyordu. Ellerini ağzına öyle sıkıca bastırmıştı ki, tırnakları bembeyaz kesilmişti. "Bana yardım eder misin, Bayan Ramage? Aslında yardım edecek başka hiç kimse yok."

Bayan Ramage uyuşmuş gibi, "Lord'um," dedi. "Lord' um lan..."

Geoffrey onun sözünü kesti. "Biz durumu öğreninceye kadar onun hiçbir şeyden haberi olmamalı. Eğer Tanrı merhametliyse, olanları öğrenmesine gerek kalmaz." Kafasının derinliklerindeki o umuttan söz etmek istemiyor, bu umut ona korkuları kadar dehşet verici geliyordu. Tanrı çok merhametliyse, diye düşünüyordu. O zaman lan bu gece olanları öğrenir... Ama karısı ve tek aşkı tekrar ona döndüğü zaman. Misery, Lazarus'unkine benzeyen bir mucize sonucu ölümden geri döndüğünde...

Kadın hafif ve titrek bir sesle, "Ah, ne korkunç..." dedi. "Ne korkunç." Masaya tutunarak ayağa kalkmayı başardı. Sendeliyor, başlığının kurdelelerinin arasından saçları sarkıyordu.

Geoffrey daha şefkatli bir tavırla, "Kendine gelebildin mi?" diye sordu. "Olmazsa ben tek başıma elimden geleni yapmaya çalışırım."

Bayan Ramage derin ve titrek bir nefes aldı. Sonra verdi. Artık yalpalamıyordu. Dönerek kilere doğru gitti. "Arkalarındaki kulübecikte iki kürek var. Galiba kazma da. Onları arabanıza atın. Kilerde yarım şişe cin olacak. Bill beş yıl önce öldüğünden beri ona dokunan olmadı. Biraz cin içer, sonra size katılırım, Bay Geoffrey."

"Çok cesur bir kadınsın, Bayan Ramage. Yalnız çabuk ol."

"Evet. Korku bilmem." Kâhya kadın cin şişesini kaptı. Eli pek hafifçe titriyordu. Şişenin üzerinde hiç toz yoktu. Kiler bile Bayan Ramage'ın amansız toz bezinden kurtulamıyordu. Ama şişesinin üzerindeki etiket zamanla sararmıştı. Kadın ekledi. "Siz de çabuk olun."

İçkiden nefret ederdi ve şimdi de midesi cini atmak istiyordu. Yağlı gibiydi, ardıç kokuyordu. Ama kusmamayı başardı. Bu gece içkiye ihtiyacı olacaktı.

Altıncı Bölüm

Hâlâ doğudan batıya doğru hızla uçan bulutlar, kapkara gökyüzünde koyu renkli gölgelere benziyordu. Ay ufka doğru inmekteydi. Araba hızla kilise mezarlığına doğru gidiyordu. Şimdi arabayı Bayan Ramage sürüyor, kırbacı şaşkın Mary'e doğru sallayarak şaklatıyordu. Atlar konuşabilseydi herhalde midilli, "Bu iş yanlış," derdi. "Benim şimdi gecenin bu saatinde sıcak ahırımda uyumam gerekirdi." Küreklerle kazma birbirlerine çarparak soğuk bir şıkırtı çıkarıyordu. Bayan Ramage, biri bizi görse, herhalde ödü patlar, diye düşündü. Dickens'ın mezar soyucularına benziyoruz sanırım... Ya da bir hayaletin sürdüğü arabadaki mezarcıya... çünkü kadın

beyazlar içindeydi. Durup sabahlığını bile almamıştı. Geceliğinin etekleri varisli, şişman bileklerinin etrafında uçuşuyor, başlığının kurdeleleri havalanıyordu.

Kilise ilerde belirdi. Bayan Ramage, Mary'i kilisenin yanından geçen yola soktu. Rüzgârın hayaletin iniltisine benzeyen sesi tüylerini diken diken ediyordu. Neden kilise gibi kutsal bir yer karanlık bastıktan sonra insana pek korkunç görünüyor, diye kendi kendine sordu. Sonra da onu kilisenin değil, yapacakları şeyin korkuttuğunu anladı.

Bayan Ramage ayıldığı zaman önce, Lord'um bize yardım etmeli, diye düşünmüştü. Her zaman bize destek olmadı mı? İyi günde de, kötü günde de. Hiçbir zaman yılmadı... Ama bir dakika sonra bunun Lord'un cesaretiyle bir ilgisi olmadığını anladı. Bay lan çıldırabilirdi.

Bay Geoffrey'nin bunu ona söylemesine gerek yoktu. Miss Evelyn Hyde'ı hatırlaması yeterli olmuştu.

Bayan Ramege, sahi, dedi içinden. O olay sırasında Bay Geoffrey de, Lord'um da burada değillerdi. Altı ay kadar önce olmuştu. Baharda. Misery hamileliğinin o tozpembe yazına girmişti artık. Mide bulantıları kesilmişti. Tabii daha ileride karnı büyüyecek, rahatsızlık duyacaktı. O da başka. Misery, Lord'la Bay Geoffrey'i neşeyle ördek avına yollamıştı. Bir hafta sürecekti av. Oak Hall'a gideceklerdi. Tabii o arada futbol oynayacaklardı, kâğıt oyunları da, Tanrı bilir daha türlü erkekçe çılgınlıklar yapacaklardı. Lord'um pek gitmek istememişti ama Misery çok iyi olduğunu, endişelenmemesini söylemişti. Lord'u adeta kapıdan dışarı itmişti. Misery iyiydi. Ama Lord ve Bay Geoffrey, Doncaster'e gittikleri zaman birinden birinin ya da ikisinin birden eve arabayla getirilip getirilmeyeceğini düşünürdü.

Oak Hall, Albert Rossington'a babasından kalmıştı. Bayan Ramage, Bertie Fossington'un deli olduğuna inanıyordu. Pek de haksız sayılmazdı. Bertie, Geoffrey'le lan'ın okul arkadaşıydı. Üç yıl önce pek sevdiği polo atı bacaklarını kırmış ve hayvanın öldürülmesi gerekmişti. Bertie de atın etini yemişti. Bunun sevgi dolu bir davranış olduğunu iddia etmişti. "Bunu Capetown'daki zencilerden öğrendim," demişti. "Griqua'lardan. Harika insanlar. Ağızlarına çubuklar sokuyorlar. Bazıları alt dudaklarında ansiklopedinin on iki cildini birden taşıyabilir. Ha hah! İşte onlar bana bir insanın sevdiği şeyi yemesi gerektiğini öğrettiler. Kanlı ama şairane bir şey bu. Öyle değil mi?"

Lord'la Geoffrey bütün bu garip davranışlarına rağmen Bertie'yi çok seviyorlardı. Bertie bir ara malikâneye geldiği zaman Bayan Ramage, acaba öldüğü zaman onu yemek zorunda kalacakları anlamına mı geliyor, diye düşünmüştü. Bertie konukluğu sırasında kedilerden biriyle kroket oynamaya kalkışmış ve zavallı hayvanın küçücük kafasını kırmıştı. Bay Geoffrey'le Lord geçen bahar Oak Hall'da hemen hemen on gün kalmışlardı.

Onlar gittikten bir iki gün sonra Storping-on-Firkill köyünden Miss Charlotte Evelyn Hyde Huş Ağaçları adlı evinin arka bahçesinde ölü bulunmuştu. Yana doğru uzattığı elinin yakınında yeni toplanmış bir demet çiçek vardı. Köy doktoru Billford adında biriydi. Herkesin söylediğine göre gerçekten iyi bir doktordu. Ama Billford buna rağmen konsültasyon için Shinebone'u çağırmıştı. Billford Miss Evelyn Hyde'ın bir kalp krizi sonucu öldüğünü sanıyordu. Aslında kız pek gençti. Henüz on sekizinde ve sağlıklıydı. Bu yüzden Billford duruma bir anlam veremiyordu.

Bu işde bir gariplik var gibiydi. İhtiyar Shinny de şaşırmıştı ama sonunda meslekdaşının koyduğu teşhise katılmıştı. Köylülerin çoğu da öyle. Kızın kalbi uygun bir biçimde gelişmemişti, işte o kadar! Böyle olaylar ender görülüyordu ama herkes yıllar önceki şu ya da bu vakayı hatırlıyordu. Herhalde köylülerin de onunla aynı fikirde olması Billford'un meslek hayatının sona ermesini engellemişti. Hatta belki çıldırmasını da. Çünkü olayın sonu çok kötü gelmişti. Herkes kızın ölümünün şaşırtıcı olduğunu kabul ediyordu. Ama kimsenin aklına Evelyn Hyde'ın ölmemiş olabileceği gelmiyordu.

Ölünün gömülmesinden dört gün sonra Bayan Somaes adında yaşlı bir kadın kilise mezarlığında yerde beyaz bir şeyin yattığını gördü. Bayan Ramage bu kadını biraz tanıyordu. Bayan Somaes bir kış önce ölen kocasının mezarına çiçek koyacaktı. Gördüğü şeyin bir çiçek yaprağı olmayacağına karar verdi. Çünkü büyüktü bu. Galiba ölü bir kuş, diye düşündü. Beyaz cisme yaklaşırken bunun yerde yatmadığını, topraktan uzanmış olduğunu fark etmeye başladı. Çekine çekine iki, üç adım daha attı. Ve taze bir mezarın toprakları arasında bir elin uzanmış olduğunu anladı. Parmaklar korkunç bir yalvarışla bükülmüştü. Başparmak dışında diğerlerinin uçlarından kanlı kemikler çıkmıştı.

Bayan Somaes haykırarak mezarlıktan kaçtı. Storping'in anayoluna kadar koştu. Hemen hemen iki kilometre. Durumu aynı zamanda polis olan berbere haber verdi. Sonra da düşüp bayıldı. O gün öğleden sonra yatağa düştü ve hemen hemen bir ay kalkamadı. Ve köyde hiç kimse bunu ayıplamadı.

Tabii zavallı Miss Evelyn Hyde'ın ölüsü mezardan çıkarıldı.

Bayan Ramage şimdi Mary'i kabristanın önünde durdururken usulca fısıldadı. "Keşke o mezarın açılmasıyla ilgili hikâyeleri hiç dinlemeseydim..." Anlatılanlar feciydi.

Çıldırmanın eşiğine gelmiş olan Dr. Billford zavallı kızda katalepsi olduğunu açıkladı. Evelyn Hyde kendinden geçmiş ve ölüye benzer bir hal almıştı anlaşılan. Hint fakirleri gibi. Onlar da kendilerini diri diri gömdürmeden ya da vücutlarına iğneler batırılmasına izin vermeden önce katalepsiye benzeyen bir duruma girerlerdi. Evelyn Hyde bu halde kırk sekiz saat kalmıştı belki. Belki de altmış. Yani bu süre kendini çiçek topladığı arka bahçe değil, mezarda bulacak kadar uzun olmuştu.

Ve yaşayabilmek için korkunç bir çaba göstermişti. Bayan Ramage, kapıdan girerken, soylu bir çaba olabilirdi, diyordu kendi kendine. Ama ayrıntıları olayı feci bir hale soktu.

Evelyn Hyde nişanlıydı. Boğulmuş bir kadınınki gibi topraktan uzanan elinde değil de, diğerinin dördüncü parmağında pırlantalı bir nişan yüzüğü vardı. Evelyn Hyde bu yüzükle tabutunun saten astarlarını kesmiş ve kimbilir kaç saat kapağı açmaya çalışmıştı. Sonunda tabuttaki hava azalmaya başlarken yüzüğü sol eline geçirmişti. Bununla kesmiş ve yarmış, diğerleriyle kazmıştı. Ama bu yeterli olmamıştı. Mezarı açtıkları zaman kızın yüzünün mosmor olduğunu görmüşlerdi. Kanlı gözleri dehşetle yuvalarından uğramıştı.

Kilise kulesindeki saat on ikiyi çalmaya başladı. Annesi Bayan Ramage'a vaktiyle, "Bu saatte ölümle hayat arasındaki kapı biraz aralanır," demişti. "Ve ölüler iki tarafa da geçebilirler." Kâhya kadın çığlıklar atarak korkuyla kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Kapıldığı panik her adımda daha da artacaktı. Koşmaya başlarsa yere yığılıncaya kadar durmayacağını biliyordu.

Yaşlı kadın kendi kendine çattı. Ah, korkak kadın! Sonra da bunu biraz değiştirdi. Ahmak, korkak, bencil kadın! Şu anda Lord'u

düşünmen gerekir, kendini değil... Lord'u... Ve Lady'i... Eğer en ufak bir ihtimal varsa...

Ah, böyle bir şeyi düşünmek bile delilik olur. Gömüleli çok oldu. Çok oldu. Çok oldu.

Geoffrey kâhya kadını Misery'nin mezar taşına doğru götürdü. İkisi de durup büyülenmiş gibi buna baktılar.

Taşın üzerinde "Lady Calthorpe" yazılıydı. Doğum ve ölüm tarihi dışında da bir tek satır vardı. "Onu Çok Kişi Severdi."

Bayan Ramage, Geoffrey'e döndü. Sersemlikten kurtulmuş gibiydi. "Kürekleri getirmemişsiniz."

Genç adam, "Hayır," diye mırıldandı. "Henüz getirmedim..." Kendini boylu boyunca yere atarak kulağını toprağa dayadı. Biraz dikkatsizce atılmış toprak yumrularının arasında ilk çimen filizleri belirmişti.

Bayan Ramage elindeki fenerin ışığında Geoffrey'nin yüzünde hâlâ kapıyı açtığı zaman gördüğü o ifadenin olduğunu fark etti. Istırap ve korku karışımıydı bu. Sonra genç adamın yüzü değişmeye başladı. Korkunç bir dehşete adeta çılgınca bir umut katıldı.

Geoffrey başını kaldırarak kâhya kadına baktı. Gözleri irileşmiş, dudakları titriyordu. "Yaşıyor sanırım..." diye fısıldadı. "Ah, Bayan Ramage..." Birdenbire yüzükoyun dönerek toprağa doğru haykırdı. Başka şartlar altında bu hali insana gülünç gelebilirdi. "MISERY! MISERY! BURADAYIZ! BİLİYORUZ! DAYAN! HAYATIM!"

Bir saniye sonra ayağa fırlamış, kazma ve küreklerin durduğu arabaya doğru koşuyordu. Terlikli ayakları yerdeki sislerin hızla dalgalanmasına neden oluyordu.

Bayan Ramage'ın dizlerinin bağı çözüldü. Öne doğru sallandı ve yere yığıldı. Yine bayılmak üzereydi. Sanki başı kendi isteğiyle

yan döndü ve sağ kulağı yere dayandı. Yaşlı kadın çocukların rayların yakınında böyle yattıklarını görmüştü. Yaklaşan trenin sesini dinlerdi küçükler.

Ve Bayan Ramage o sesi duydu. Hafif, ağır bir tıkırtı. Toprağı kazan bir hayvanın çıkardığı seslere benziyordu. Hayır. Biri tırnaklarını tahtaya sürüyordu çaresizce.

Yaşlı kadın sarsılarak derin bir nefes aldı. Ve sanki kalbi ancak o zaman yeniden çarpmaya başladı. Çığlık çığlığa bağırdı. "Geliyoruz! HANIMIM! GELİYORUZ! AH, TANRIM! ZAMANINDA YETİŞMİŞ OLALIM!"

Titreyen parmaklarıyla toprak parçalarını yakalayarak fırlatmaya başladı. Geoffrey hemen geri döndü. Bayan Ramage o sürede toprakta yirmi santimlik bir delik açmayı başarmıştı.

7

Paul yedinci bölümden de dokuz sayfa kadar yazmıştı. Geoffrey'le Bayan Ramage, Misery'yi mezardan çıkarmayı başarıyorlardı. Hem de son anda. Ama sonra genç kadının kendisinin kim olduğunu bilemediğini, onları da tanımadığını anlıyorlardı... Tam o sırada Annie içeri girdi. Paul kadının ayak seslerini duyunca yazmayı bıraktı. Rüyadan uyandığı için üzgündü.

Annie ilk altı bölümü etekliğinin yanına bastırmıştı. İlk tasarıyı yirmi dakikadan daha kısa bir sürede okumuştu. Bu yirmi bir sayfayı alıp götürdüğünden beri aradan bir saat geçmişti. Paul dikkatle ona bakıyor, Annie'nin renginin biraz uçmuş olduğunu düşünüyordu.

Sonra, "Evet?" diye sordu. "Uygun mu?"

Kadın dalgın dalgın, "Evet," dedi. Sanki bu daha başından bilinen bir gerçekmiş gibi. Paul, herhalde öyleydi, diye düşündü. Annie ekledi. "Uygun. Kalleşliğe kalkmamışsın. Ve iyi. Heyecan verici. Ama dehşet de uyandırıyor! Diğer Misery romanlarına benzemiyor. O zavallı kız parmaklarının ucunu aşındırmış..." Başını sallayarak tekrarladı. "Diğer Misery romanlarına benzemiyor..."

Paul kendi kendine, o sayfaları yazan adam da dehşet içinde, hayatım, dedi. Sonra da sordu. "Devam edeyim mi?"

Kadın hafifçe gülerek cevap verdi. "Etmezsen seni öldürürüm." Paul bu gülüşe karşılık vermedi. Bir zamanlar, "Aman ne iyi görünüyorsun," gibi klişeleşmiş sayacağı bu sözler, şimdi ona hiç de öyle gelmiyordu.

Ama kapıda duran kadının hali ilgisini çekmekteydi. Sanki Annie ona daha fazla yaklaşmaktan korkuyordu. Paul'ün içindeki bir şey onu yakalayacakmış gibi. Buna Misery'nin diri diri gömülmesi neden olmamıştı. Paul da bunu anlayacak kadar akıllıydı. Hayır. Kadını ilk denemesiyle bu yenisi arasındaki fark etkilemişti. Birincisi bir okul çocuğunun "Yaz Tatilimi Nasıl Geçirdim" başlıklı kompozisyonu kadar canlıydı ancak. Ama yenisi çok farklıydı. Ah, Paul özellikle olağanüstü iyi bir biçimde işlememişti konuyu. Hikâye sarsıcıydı ama karakterler her zamanki gibi ne yapacakları önceden kestirilen alışılagelmiş tiplerdi. Ancak Paul bu kez yazısına güç katmayı başarabilmişti. Satırların arasından bir sıcaklık yükseliyordu sanki.

Paul alayla, Annie bu sıcaklığı hissetti, diye düşündü. Bana yaklaşırsa onu kavurmamdan korkuyor...

Sonra uysalca, "Pekâlâ," dedi. "Beni öldürmek zorunda kalmayacaksın, Annie. Yazıya devam etmek istiyorum. Artık yeniden çalışmaya başlasam nasıl olur?"

Kadın, "Tamam," diye cevap vererek yaklaştı. Sayfaları tahtanın üzerine bırakıp çabucak geriledi.

Paul, "Ben yazdıkça okumak ister misin?" diye sordu.

Annie gülümsedi. "Evet! Böylesi çocukken gördüğüm ve bölüm bölüm gösterilen o filmlere benzeyecek."

Paul, "*Her* bölümü soluk kesecek bir sahneyle noktalayacağıma söz veremem," dedi. "Romanlar böyle değildir."

Kadının heyecanla, "Ama benim için yine de öyle olacak," diye bağırdı. "On yedinci bölüm lan, Geoffrey ve Misery'nin verandada koltuklarda oturarak gazete okumalarıyla sona erse bile yine de on sekizinci bölümü merak edeceğim. Bundan sonra ne olacağını öğrenmeyi öyle istiyorum ki!" Sanki Paul söyleyecekmiş gibi sert bir sesle ekledi. "Sakın söyleme!"

"Ben genellikle romanlarımı bitirmedikçe kimseye göstermem." Paul kadına gülümsedi. "Ama bu özel bir durum olduğuna göre her bölümü okumana izin vereceğim. Memnunlukla." Bir yandan da, böylece Paul Sheldon'un binbir gecesi başlayacak, diye düşünüyordu. Sonra ekledi. "Ama... acaba benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne?"

"Şu lanet olasıca N harflerini kalemle doldurur musun?"

Annie sevinçle güldü. "Bu benim için bir şeref olur. Artık seni yalnız bırakmayacağım."

Kapıya gitti. Orada durakladı ve geri döndü. Sonra derin ve adeta ıstırap dolu bir çekingenlikle ilk ve son editörce önerisini yaptı. "Belki buna bir arı neden oldu."

Paul gözlerini yazı makinesindeki kâğıda dikmişti bile. O saydam yeri, deliği arıyordu. Çalışmaya son vermeden önce Misery'yi Bayan Ramage'ın kulübesine kadar götürmek istiyordu. Ama sabırsızlandığını hiç belli etmeyerek Annie'ye baktı. "Efendim?"

"Bir arı..." Paul kırmızılığın kadının boynundan yükselerek yanaklarına yayıldığını gördü. Çok geçmeden Annie'nin kulakları bile kıpkırmızı kesildi. "On iki kişiden birinin arının zehirine karşı mutlaka alerjisi vardır. Daha önce böyle çok vaka gördüm... Hemşireliği bırakmadan önce. Alerji çeşitli biçimlerde kendini gösterir. Bazen arının sokması hastanın komaya girmesine yol açar. Bu... şey... herkesin katalepsi diye tanımladığı duruma benzer."

Paul bu fikri kafasında bir an inceledi, sonra da çöpe attı. Zavallı Miss Evelyn Hyde'ın diri diri gömülmesine bir arı yol açmış olabilirdi. Hatta bu mantıklı da sayılırdı. Çünkü olay baharın ortalarında olmuştu. Üstelik de bahçede. Ama Paul, bu iki canlı canlı gömülme olayının inanılır olması için aralarında bir bağ bulunması gerektiğine karar vermişti bile. Ayrıca Misery yatak odasında katalepsi durumuna girmişti. Olayın güz mevsiminin sonlarında olması önemli değildi. Asıl sorun kataleptik tepkinin ender görülen bir şey olmasıydı. Sadık Okuyucu yan yana köylerde yaşayan iki kadının altı ay arayla arı sokması yüzünden diri diri gömülmesini yutmazdı.

Ama Paul'ün bunu Annie'ye söylemesi imkânsızdı. Sadece kadının öfkelenmesinden korktuğu için değil. Bu açıklama Annie'yi çok yaralardı. Ve Paul kadının kendisine verdiği bütün acıya rağmen onu bu biçimde yaralamak istemiyordu yine de. Çünkü kendisi öyle yaralanmıştı.

Yazarların çok kullandıkları o sözleri tekrarladı. "Evet, işe yarayabilir. Bu ihtimali düşüneceğim, Annie. Ama benim de bazı fikirlerim var. Bu arı konusu onlara uymayabilir."

"Ah, biliyorum. Yazar sensin, ben değil. Bu söylediklerimi unut. Affedersin."

"Annie, saç..."

Ama kadın odadan çıkmıştı bile. Gürültülü adımlarıyla holden oturma odasına koşarcasına gidiyordu. Paul kapıya bakakaldı. Sonra gözleri yere doğru kaydı ve irileşti.

Kapının çerçevesinin iki yanında, yerden yirmi santim kadar yükseklikte siyah birer leke vardı. Durumu hemen anladı. Onları sandalyenin dingil başlıkları yapmıştı. Annie o ana kadar lekeleri fark etmemişti. Aradan hemen bir hafta geçmişti ve kadının lekeleri görmeyişi küçük bir mucize sayılırdı. Ama yakında... yarın, hatta belki de o gün öğleden sonra elektrik süpürgesiyle odayı süpürmeye gelecekti. Ve lekeleri görecekti o zaman.

Mutlaka görecekti.

Paul o gün akşama kadar fazla bir şey yazamadı.

Kâğıttaki delik kaybolmuştu.

8

Paul ertesi sabah yatakta yastıklara dayanarak oturmuş, kahve içiyor ve kapının iki yanındaki lekelere bakıyordu. Kanlı bir çamaşır parçasını ortadan kaldırmayı unutmuş bir katilin suçlu gözleriyle. Birdenbire Annie hızla odaya daldı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Bir elinde bir toz bezi vardı. Diğerinde ise inanılmayacak bir şey bir kelepçe.

"Ne..."

Paul ancak bu kadarını söyleyecek zaman bulabildi. Kadın paniğin verdiği büyük bir güçle onu yakalayarak doğrulttu. Paul'ün bacaklarına müthiş bir sancı saplandı. Günlerden beri canı böylesine yanmamıştı. Kahve fincanı elinden fırlayarak yere düştü ve kırıldı. Paul, burada her şey kırılır, diye düşünürken aklına başka bir şey geldi. Annie kapıdaki lekeleri gördü. Tabii ya. Çoktan gördü onları... Kadının bu garip davranışları ancak böyle açıklanabilirdi. Annie kapıdaki o lekeleri fark etmişti ve şimdi bu yeni, gösterişli bir cezanın başlangıcıydı.

Kadın ıslık çalar gibi, "Kes sesini, budala," diye fısıldadı. Sonra Paul'ün kollarını geriye çekti. Yazar kelepçelerin şıkırtısını duydu. Sonra da yaklaşan bir arabanın gürültüsünü. Bahçe yoluna sapmıştı araba.

Paul ağzını açtı. Konuşacak ya da belki de bağıracaktı. Ama o bunları yapmadan kadın elindeki bezi ağzına tıktı. Bezin iğrenç, çok pis bir tadı vardı. Herhalde cila olmalı, diye kararını verdi.

Annie, "Hiç ses çıkarma," dedi. Ellerini Paul'ün başının iki yanına dayamış, üzerine eğilmişti. Saçları yazarın yanaklarını ve alnını gıdıklıyordu. "Seni uyarıyorum, Paul. Gelen kimse, bir ses duyarsa onu öldürürüm. Ya da onları. Seni de, kendimi de. Hatta ben bir ses duyarsam ya da gelen öyle sanırsa..." Doğruldu. Yüzü ter içindeydi. Yumurta sarıları dudaklarında kurumuştu.

"Unutma, Paul!"

Paul başını salladı ama Annie onu görmedi. Koşarak kapıdan çıkıyordu.

Eski model ama bakımlı bir araba Annie'nin cipinin arkasında durmuştu. Paul oturma odasının yakınındaki bir kapının açıldığını, sonra da çarpılarak kapandığını duydu. Bunun bir soruya benzeyen

gıcırtısından Annie'nin dışarı çıkarken giydiği eşyaları koyduğu dolabın açılmış olduğunu anladı.

Arabadan inen adam da, otomobil kadar yaşlı ve bakımlıydı. Colorado'ya özgü tiplerdendi. Altmış beşinde duruyordu ama sekseninde de olabilirdi. Belki bir hukuk bürosunun büyük ortağı, bir inşaat şirketinin işi yarı bırakmış başkanıydı. Ama daha çok bir çiftçi ya da emlakçıya benziyordu. Herhalde Cumhuriyetçiydi. Ama tampona reklam etiketi yapıştıracak bir tip değlidi. Sivri burunlu İtalyan ayakkabıları giymesi ne kadar imkânsızsa, bunu yapması da o kadar imkânsızdı. Ayrıca resmi görevlilerden biriydi. Buraya yine bir iş için gelmişti. Çünkü ancak böyle bir iş onun gibi bir adamın Annie Wilkes adlı bir münzeviye gelmesine neden olabilirdi.

Paul, Annie'nin telaşla bahçe yoluna doğru gittiğini gördü. Adamla konuşmak değil, onu durdurmak niyetinde olduğu anlaşılıyordu. Sanki yazarın daha önce bir hayali gerçekleşmişti. Polis değil OTORİTESİ olan biri gelmişti. OTORİTESİ OLAN BİRİ Annie'nin evine gelmişti ve bu sadece Paul'ün hayatının kısalmasına neden olabilirdi.

Tozlu bez yüzünden boğulmamaya çalışarak kendi kendine, onu neden içeri davet etmiyorsun, Annie, dedi. Niçin onu içeri alıp Afrika kuşunu göstermiyorsun?

Ah, hayır. Annie beni Stapleton Havaalanına götürerek elime bir uçak bileti sıkıştırması ne kadar olmayacak bir şeyse, bu adamı içeri alması da o kadar olanaksız.

Kadın daha adama erişmeden konuşmaya başlamıştı. Soluğu ağzından duman duman yükseliyordu. Çizgi romanlardaki balonlar gibi. Ama bunların içlerinde yazı yoktu. Adam ince elini uzattı. Siyah deriden zarif bir eldiven giymişti. Annie bu ele bir an, aşağı görürcesine baktı. Sonra da parmağını adamın suratına doğru sal-

lamaya başladı. Ağzından yine o beyaz balonlar yükseliyordu. Anorağını giymesini tamamlayarak fermuvarını çekti.

Ziyaretçi elini paltosunun cebine sokarak bir kâğıt çıkardı, kadına adeta özür dilercesine uzattı. Paul bu belgenin ne olduğunu bilmiyordu ama Annie'nin onu tanımlayacak bir sözü bulunduğundan emindi. Belki de "pislik"ti bu.

Kadın konuşmasını sürdürerek adamı yoldan götürdü. Köşeyi dönerek gözden kayboldular. Paul şimdi sadece onların karın üzerine düşmüş olan gölgelerini görüyordu. Kâğıttan oyulmuş gibi duruyordu bunlar. Paul sersem sersem, Annie bunu mahsus yaptı, diye düşündü. Ben onları göremezsem Bay Zengin Çiftçi de beni göremez. Pencereden içeri bakıp beni görmesi ihtimali ortadan kalkmış olur.

Gölgeler beş dakika kadar erimekte olan kar yığınının üzerinde titreşti. Paul bir keresinde Annie'nin sesini duydu. Adamı azarlamış gibi bağırıyordu. Bu Paul için hayatının en uzun beş dakikalarından biri oldu. Omuzları ağrıyordu. Acıyı geçirebilmek için kollarını oynatması imkânsızdı. Annie bileklerine kelepçe takmakla kalmamış, ellerini karyolanın başına bağlamıştı.

Ama en kötüsü ağzındaki toz beziydi. Pis cila kokusu başını ağrıtıyor, midesi gitgide daha çok bulanıyordu. Bunu kontrol altında tutabilmek için çabalamaktaydı. Annie saçlarını kasaba berberinde haftada bir kestiren ve herhalde kışın siyah ayakkabılarının üzerine lastik giyen bir görevliyle konuşurken, nefes borusuna dolan kusmuk yüzünden boğularak ölmek niyetinde değildi.

Kadınla adam tekrar gözüktükleri sırada Paul'ün alnında soğuk ter damlacıkları belirmişti. Şimdi kâğıt Annie'nin elindeydi. Bay Zengin Çiftçinin peşinden gidiyor ve adamın sırtına doğru parmağını sallıyordu. O boş çizgi roman balonları ağzından fışkı-

rıyordu yine. Bay Zengin Çiftçi dönüp Annie'ye bakmıyordu, yüzü ifadesizdi. Birbirine bastırdığı ve iyice incelerek birer çizgiye dönüşmüş olan dudakları içinde bir duygunun kabardığını açıklıyordu. Öfke miydi bu? Belki. Tiksinti. Evet. Böylesi daha yakındı.

Sen onun deli olduğunu düşünüyorsun. Sen ve poker oynadığın arkadaşların. Herhalde bu bir stadyum büyüklüğündeki kentin yönetimi de seninle o dostlarının elinde. Belki o pis işi kimin yapacağına karar vermek için kura çektiniz. Hiç kimse deliye kötü bir haber vermekten hoşlanmaz. Ah, ama Bay Zengin Çiftçi! Annie'nin aslında ne kadar kaçık olduğunu bilseydin, ona böyle arkanı dönmezdin!

Adam arabasına bindi, kapıyı kapattı. Şimdi Annie arabanın yanında durmuş parmağını kapalı cama doğru sallıyordu. Paul kadının sesini duydu yine. "... Pek pek akıllı sanıyooorsun!"

Araba bahçe yolunda ağır ağır geri gitmeye başladı. Bay Zengin Çiftçi Annie'ye hiç bakmıyordu. Kadının dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı.

Sesini daha da yükseltti. "Kendini pek önemli buluyorsun değil mi?"

Birdenbire Bay Zengin Çiftçinin ön tamponuna bir tekme attı. Öyle şiddetli vurdu ki, çamurluğun altından donmuş kar parçaları döküldü. Yaşlı adam sağ omzunun üzerinden bakıyordu, yoldan dikkatle iniyordu. Bu tekme üzerine kadına döndü. Şaşırmış, ziyareti sırasındaki tarafsız hali değişmişti.

"Seni pis köpek! Sana bir çift sözüm var! KÜÇÜK KÖPEKLER BÜYÜK KÖPEKLERİN ÜZERİNE BECERİRLER Buna ne diyorsun?"

Bay Zengin Çiftçi bu konuda neler düşündüğünü Annie'ye belli ederek onu sevindirmek niyetinde değildi. Yüzü yine ifadesizleşti.

Ve geri geri giderek gözden kayboldu. Daha doğrusu Paul'ün görüş alanından çıktı.

Annie ellerini beline dayayarak bir an orada durdu. Sonra da öfkeyle eve döndü. Paul mutfak kapısının açıldığını ve bir bombanın patlamasını andıran bir gürültüyle kapandığını duydu.

Paul, işte gitti, diye düşündü. Bay Zengin Çiftçi gitti ama ben hâlâ buradayım. Ah, evet, buradayım...

9

Annie bu kez öfkesini Paul'den çıkarmadı.

Odaya girdi. Anorağı hâlâ sırtındaydı ama fermuvarını açmıştı. Odada hızla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Yazara bakmıyordu bile. Kâğıt hâlâ elindeydi, zaman zaman kendi kendine çatmak istiyormuş gibi burnuna doğru sallıyordu.

"Verginin yüzde on arttığını söyledi! Birikmiş vergi borcum da varmış. Avukatlar! İhtiyati haciz! Üç ayda bir ödenecekmiş! Zamanı geçmiş! Haydi oradan aşağılık köpek! Pis! Pislik!"

Paul beze doğru homurdandı ama kadın dönüp bakmadı. Odada yalnızdı sanki. Şimdi daha hızlı dolaşıyor, iri gövdesiyle havayı yarıyordu. Paul onun kâğıdı parça parça edeceğini sanıyordu. Ama galiba Annie buna cesaret edemiyordu.

Kadın, "Beş yüz altı dolar!" diye bağırdı. Bu sefer kâğıdı Paul'ün burnuna doğru salladı. Yazarın ağzındaki bezi dalgın dalgın kaparak yere attı. Paul başını yana eğdi. Soluk alırken göğsü iyice kabardı. Ona kolları yavaş yavaş yerlerinden çıkıyormuş gibi geli-

yordu. "Beş yüz altı dolar *ve* on yedi sent! Buraya kimsenin gelmesini istemediğimi biliyorlar! Bunu onlara söyledim. Öyle değil mi? Ve bak! BAK!"

Paul kuru kuru öğürürken geğirtiyi andıran bir ses çıkardı.

"Kusarsan, kusmuklarının arasında yatarsın. Başka bir derdim olduğu anlaşılıyor. Adam evime ihtiyati haciz konduğunu söyledi. Bu ne demek oluyor?"

Paul, "Kelepçe..." diye inledi.

Kadının sabırsızca, "Evet, evet," dedi. "Bazen tıpkı bir bebek gibi davranıyorsun." Etekliğinin cebinden anahtarı çıkardı ve Paul'ü daha da sola doğru itti. O yüzden yazarın burnu çarşafa dayandı. Paul bir çığlık attı ama Annie ona aldırmadı bile. Bir şıkırtı oldu, sonra da bir tıkırtı. Paul soluk soluğa doğruldu. Sonra kayarak yine yattı. Böyle yaparken ayaklarını ileriye doğru uzattı. İnce bileklerinde çukurlar belirmişti. Bunlara bakarken çukurlar kızarmaya başladı.

Annie kelepçeyi dalgın dalgın eteğinin cebine tıktı. Polislere ait bu araç ve gereçler dürüst insanların çoğunun evinde rastlanıyormuşcasına. Sanki bu kâğıt mendil ya da elbise askısıymış gibi.

Kadın tekrar, "İhtiyati haciz nedir?" diye sordu. "Evimin onlara ait olduğu anlamına mı geliyor? Anlamı bu mu?"

Paul, "Hayır," dedi. "Bu..." Öksürdü ve ağzına o cilalı toz bezinin tadı geldi. Yine kuru kuru öğürürken göğsü şişti. Kadın onun bu haline aldırmadı. Sadece gözlerini ona dikerek tekrar konuşabilinceye kadar sabırsızca bekledi. Paul bir süre sonra konuşabildi. "Bu sadece evi satamayacağın anlamına geliyor."

"Sadece mi? Sadece mi? Bu konuda gülünç fikirlerin var, Bay Sheldon. Herhalde benim gibi zavallı, fakir bir dulun dertleri senin gibi Bay Zeki Zengine önemli gelmiyor."

"Tersine. Senin derdin benim derdim demek, Annie. Ben, ihtiyati hacizin borçların arttığı takdirde yapacaklarının yanında solda sıfır kalacağını söylemek istedim. Vergi borcun var mı?"

"Ben boğazına kadar borca batmış insanlardan değilim!" Annie üst dudağını kaldırırken dişleri ışıldadı. "Faturalarımı öderim her zaman... Ama bu sefer... sadece... sadece..."

Paul, unuttun değil mi, diye düşündü. Şu lanet olasıca takvimdeki şubat ayını koparmayı da unuttuğun gibi. Tabii üç ayda bir ödenen emlak vergisini unutmak, takvim yaprağını yırtmaktan çok daha önemli. Sarsıldın. Çünkü hayatında ilk kez bu kadar önemli bir şeyi unutuyorsun. Aslında durumun gitgide daha kötüleşiyor, Annie. Öyle değil mi? Her gün daha kötüleşiyorsun. Psikotikler bir bakıma normal insanlar gibi yaşamayı başarabilirler. Ve çok iyi bildiğin gibi, bazen çok korkunç şeyler yapar ama yakalanmazlar. Ama hafif psikozla şiddetlisi arasında bir sınır vardır. Sen o sınırı aşmak üzeresin... Günlük hayatını sürdümeni engelleyecek bu. Ve sen de bunun farkındasın.

"Ona sıra gelmedi." Annie somurtmuştu. "Sen burada olduğun için işim başımdan aşkındı."

Paul'ün aklına bir şey geldi. Harika bir fikir. Böylece sonsuz iyi puan alması olasılığı vardı. Sakin ve içten bir tavırla, "Biliyorum," dedi. "Hayatımı sana borçluyum. Ve sana sadece yük oluyorum. Cüzdanımda dört yüz dolar kadar bir para olacak. Vergi borcunu onunla ödemeni istiyorum."

"Ah, Paul..." Annie ona hem sevinç, hem de hayretle baktı. "Senin paranı alamam..."

"O para benim değil ki." Paul kadına gülümsedi. Yüzünde o ünlü, bir numaralı ifade vardı. "Seni sevmez miyim, bebeğim," diyen bir gülümseyiş. Ama için için, Annie, benim istediğim ne bi-

liyor musun, diyordu. Bıçaklarından birini ele geçirecek duruma geldiğim zaman bu unutma numarana başlaman. O bıçağı kullanabileceğimden eminim. Yeteri kadar kımıldayabiliyorum. Sen daha öldüğünü anlayamadan kendini cehennem alevlerinin arasında, kavrulur bulursun... Sonra kadına, "O para senin," dedi. "İstersen buna avans da diyebilirsin." Bir an durdu, sonra tehlikeyi göze aldı. "Sen olmasaydın ben ölürdüm. Bunun farkında olmadığımı sanıyorsan, delisin."

"Paul... Bilemiyorum..."

"Ben çok ciddiyim." Paul gülümsemesinin yerini çok samimi bir ifadenin almasını sağladı. Daha doğrusu öyle oluduğunu umuyordu. Tanrım, lütfen bu etkileyici ve sevimli bir ifade olsun..." Sen hayatımı kurtarmaktan daha da fazlasını yaptın. İki kişiyi kurtardın sen. Sen olmasaydın Misery hâlâ mezarında yatacaktı.

Şimdi kadın ışıl ışıl gözlerle yazara bakıyordu. Elindeki belgeyi unutmuştu.

"Ve sen bana ne kadar hatalı davrandığımı gösterdin. Doğru yola dönmemi sağladın. Sana sadece bunun için bile dört yüz dolardan çok daha fazla borcum var. O parayı almazsan kendimi çok kötü hissetmeme neden olursun."

"Şey. Ben... pekâlâ... Ben teşekkür ederim."

"Asıl benim sana teşekkür etmem gerekir. Kâğıda bakabilir miyim?"

Annie belgeyi hiç itiraz etmeden ona uzattı. Vergi borcunun zamanında ödenmediğini açıklayan resmi bir kâğıttı bu. İhtiyati haciz de sadece bir formaliteydi. Paul kâğıda çabucak göz gezdirdi, sonra Annie'ye geri verdi.

"Bankada paran var mı?"

Kadın bakışlarını ondan kaçırdı. "Biraz para biriktirdim. Ama bankaya koymadım. Ben bankalara güvenmem."

"Bu kâğıtta borcunu yirmi beş marta kadar ödemediğin takdirde ihtiyati hacizin kesinleşeceği yazılı. Bugün ayın kaçı?"

Annie kaşlarını çatarak takvime baktı. "Tanrım! Yanlış bu."

Takvimi duvardan aldı. Kızak kayan çocuk gözden kayboldu. Paul bu sahneyi gülünç bir üzüntüyle seyretti. Mart sayfasında karlı kıyılarının arasından akan bir çayın resmi vardı.

Annie gözlerini kısarak bir an takvime baktı. Sonra da, "Bugün martın yirmi beşi," dedi.

Paul, Tanrım, diye düşündü. Ne kadar çok zaman geçmiş. Çok geç. Çok geç.

Sonra da, "Tabii," dedi. "Adam da o yüzden geldi işte." Ve sessizce ekledi. Adam sana evine ihtiyati haciz koyduklarını söylemek için gelmedi, Annie. Bu gece vergi dairesi kapanıncaya kadar borcunu ödemediğin takdirde olacakları anlatmaya çalışıyordu. Aslında sana iyilik etmeye çalışıyordu... Kadına baktı. Annie, bu beş yüz altı doları..."

Annie öfkeyle atıldı. "Ve on yedi sent! O pis on yedi senti unutma!"

"Pekâlâ. On yedi sent. Bu parayı bu akşam vergi dairesi kapanmadan ödersen, haciz kesinleşmez. Eğer kasabalılar sana karşı anlattığın gibi..."

"Onlar benden nefret ediyorlar! Hepsi de bana düşman, Paul!"

"O zaman seni buradan atmak için vergiden yararlanırlar. Seni kaçırmak için seçecekleri yollardan biri bu. Sadece vergi borcunu ödemeyi bir kez geciktirmiş bir insana ihtiyati haciz koymaları garip. Bu işin içinde bir iş var. Şey... pis bir iş. Vergi borcunu birkaç dönem ödemezsen evini elinden almaya çalışabilirler. Açık artırmayla satarlar. Bunu yapmaya hakları var sanırım."

Kadın güldü. Sert bir sesle, havlarcasına, "Bir denesinler!" dedi. "Birkaçının karnına delik açarım! Sana bu kadarını söylüyorum. Evet, efendim! Evvettt!"

Paul usulca, "Ama sonunda onlar senin karnına bir delik açarlar," dedi. "Neyse, önemli olan bu değil."

"Ya *nedir?*"

"Annie, herhalde Sidewinder'da vergi borçlarını iki, üç yıldan beri ödememiş olanlar var. Kimse onların evlerini ellerinden almıyor, eşyalarını belediye binasında açık arttırmayla satmıyor. Böyle insanların başına bir şey gelmez. En kötüsü sularını keserler. Rodyman'ları ele alalım." Paul kadına kurnazca baktı. "Sence onlar vergilerini tam zamanında mı ödüyorlar?"

"O aşağılık köpekler mi?" Kadının sesi çığlıktan farksızdı. "Hah!"

"Onlar seni buradan kaçırmaya çalışıyorlar." Aslında Paul buna inanıyordu gerçekten.

"Buradan gitmeyeceğim. Onları kudurtmak için burada kalacağım! Burada oturacak ve gözlerinin içine tüküreceğim!"

"Cüzdanımdaki dört yüz dolara ekleyecek paran var mı? Yüz altı doların?"

"Evet." Annie yavaş yavaş rahatlamaya başlıyor ama yine de ihtiyatı elinden bırakmıyordu.

Paul, "İyi," dedi. "Bana kalırsa bu pis borcu bugün ödemen iyi olur." Sonra için için de ekledi. Sen yokken ben de kapıdaki o kahrolasıca lekelerle ilgileneceğim. O iş bittikten sonra da buradan def olup gitmenin yollarını arayacağım, Annie. Konukseverliğinden bıkmaya başladım.

Gülümsemeyi başardı. "Herhalde komodinin çekmecesinde de en aşağı on yedi sent vardır."

10

Annie Wilkes'ın kendine göre bazı prensipleri vardı. Bir bakıma namus kumkumasıydı. Paul'e yer kovasından su içirmiş, ilacını mahsus vermemiş, yeni romanının tek kopyasını yaktırmış, bileklerine kelepçe takmış, ağzına cila kokan pis bir bezi tıkamıştı. Ama yazarın cüzdanından parayı almak istemiyordu. Annie, Paul'ün ta üniversitedeyken aldığı o üzeri çizilmiş, eski cüzdanı getirdi, avucuna bıraktı.

Cüzdandaki bütün kimlikler kaybolmuştu. Bu konuda hiç de çekingence davranmamıştı Annie. Paul ona belgeleri sormadı. Sormamak daha akıllıca olacaktı.

Belgeler kaybolmuştu ama paralar yerli yerindeydi. Çoğu ellilik olan banknotlar gıcır gıcırdı. Paul hem şaşırtıcı, hem de ürkütücü bir berraklıkla Camarro'yla Boulder Bankasının araba gişesine yaklaştığını görür gibi oldu. Bunu "Hızlı Arabalar"ı tamamlamadan bir gün önce yapmış, dört yüz elli dolarlık çeki kasiyerin önüne bırakmıştı. Arkasını imzalamıştı çekin. (Belki kafamın derinliklerindeki atölyede çalışan çocuklar da tatil yapmaktan söz ediyorlardı... Evet, bu olabilir?) Bu işi yapan adam özgür ve sağlıklıydı. Keyfi yerindeydi. Ve bu güzel şeyleri takdir edecek kadar aklı da yoktu. Bu işi yapan adam kasiyeri merak ve ilgiyle süzmüştü. Genç kadın uzun boylu ve sarışındı. Mor elbisesi vücudunu bir âşık gibi sevgiyle sarıyordu. Ve genç kadın da Paul'e ilgiyle bakmıştı... Paul, şimdiki halini görseydi ne düşünürdü acaba, diye kendi kendine sordu. On yıl yaşlanmış yirmi kilo zayıflamış, iğrenç, çarpık bacakları bir işe yaramayan bu yaratığı?

"Paul?"

Yazar başını kaldırdı. Para elindeydi. Cüzdandan dört yüz yirmi dolar çıkmıştı. "Efendim?"

Annie onu annece sevgi ve şefkatle süzüyordu. Bu duygunun gerisindeki zifiri karanlık yüzünden insanın tüylerini diken diken ediyordu.

"Ağlıyor musun, Paul?"

Paul diğer elini yüzüne sürdü. Evet, yanakları ıslanmıştı. Gülümseyerek parayı kadına uzattı. "Biraz. Bana ne kadar iyi davrandığını düşünüyordum. Ah, çok kimse bunu anlayamaz... Ama ben bildiğimi sanıyorum."

Annie öne doğru eğilerek dudaklarını usulca Paul'ünkilere dokundurdu. Gözleri ışıl ışıldı. Paul kadının soluğundaki kokuyu duydu. Annie'nin içindeki karanlık ve pis boşluktan yükseliyor, bayat balık gibi bir koku yayılıyordu. Toz bezinin tadı ve kokusundan bin defa berbattı. Kadının pis kokulu nefesini boğazından aşağıya nasıl üflediğini anımsatıyordu.

"İçine çek! Kahretsin! Nefes al!"

Cehennemden esen pis bir rüzgâr gibiydi bu soluk. Paul'ün mide kasları büzüldü ama kadına gülümsemeyi başardı.

Annie, "Seni seviyorum, hayatım," dedi.

"Gitmeden önce beni sandalyeye çevirir misin? Yazmak istiyorum."

"Tabii." Annie ona sarıldı. "Tabii, yavrum."

11

Annie'nin şefkati yatak odasının kapısını kilitlemesine engel olmadı. Ama Paul için sorun sayılmazdı. Bu kez can acısı ve ilaçsızlık yüzünden yarı çıldırmış halde değildi. Kadının saç tokalarından dördünü toplamıştı. Kış için ceviz toplayan bir sincap gibi. Onları da yatağın altına, kapsüllerin yanına saklamıştı.

Annie'nin gittiğinden iyice emin olabilmek için bekledi. Kadın onun, kendi deyimiyle "bir ciciliğe kalkışıp kalkışmayacağını" görmek için bir yere saklanabilirdi. Ama gitmişti gerçekten. Paul tekerlekli sandalyeyle karyolaya yaklaştı. Yatağın altından tokaları, komidin üzerinden de su sürahisiyle kâğıt mendil kutusunu aldı. Önündeki tahtada duran yazı makinesiyle ilerlemesi o kadar zor olmadı. Kolları epey güçlenmişti. Annie Wilkes bu kolların ne kadar güçlü olduğunu anlasaydı herhalde çok şaşırırdı. Ve Paul onun pek yakında bunu öğreneceğini umuyordu.

Eski makine yazı yazmak açısından bir işe yaramazdı, ama egzersiz aracı olarak yararlıydı. Paul sandalyesinde hapis olduğu ve kadın da odadan çıktığı zaman makineyi tahtadan ancak beş kez on beş santim yukarıya kaldırabilmişti. Ama şimdi hiç durmadan on sekiz, yirmi kez kaldırabiliyordu. O hantal aletin en aşağı yirmi beş kilo olduğu hesaba katılırsa, hiç de küçümsenmeyecek bir başarı olduğu anlaşılırdı.

Paul penslerden birini kilide soktu. İki tanesini de dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. Etek bastıran bir terzi gibi. Kilidin içinde kalmış olan o eski toka parçasının işini kolaylaştıracağını sanıyordu ama öyle olmadı. Pensle kilidin içindeki parçayı hemen yakaladı,

yukarı kaldırırken kilidin dili de çekildi. Bir an, acaba Annie dışarıya sürgü taktı mı, diye düşündü. Olduğundan daha bitkin ve hastaymış gibi gözükmeye çalışmıştı. Ama gerçek bir paranoyak hemen her şeyden kuşkulanırdı. Neyse kapı birdenbire açıldı.

Paul yine o endişeli suçluluk duygusuyla sarsıldı. Her şeyi çabucak yapmak istiyordu. İhtiyar Bessie'nin dönüşünü duyabilmek için kulak kesilmişti. Oysa Annie gideli daha kırk beş dakika olmuştu. Kutudan bir avuç kâğıt mendil alıp sürahideki suya batırdı. Elinde bu ıslak topla zorlukla bir yana doğru eğildi. Dişlerini sıkarak can acısına aldırmamaya çalıştı. Kapının sağındaki lekeyi silmeye başladı.

Leke hemen hafiflemeye başlayınca da çok rahatladı. Tekerlerin dingil başlıkları aslında korktuğu gibi tahtayı çizmemiş, sadece hafif izler bırakmıştı.

Paul kapıdan uzaklaştı. Sandalyeyi çevirdi ve geri geri gitti. Diğer lekeyi temizleyecekti. Elinden geleni yaptıktan sonra yine döndü ve kapıya baktı. Çerçeveye Annie'nin o müthiş şüpheci gözleriyle bakmaya çalışıyordu. Lekeler yine vardı ama çok hafifti. Paul, başıma bir dert gelmeyeceğini umarım, dedi içinden.

Evet, umuyordu.

Kapıya yaklaşarak hole baktı. Ama artık lekeler çıktığı için daha fazla ilerlemek ve cüretli şeyler yapmak istemiyordu. Başka bir gün, evet. O gün geldiği zaman hemen sezecekti.

Şimdi bütün istediği yazmaktı.

Kapıyı kapattı ama kilidin şakırtısı ona pek gürültülüymüş gibi geldi.

Afrika.

Kuş Afrika'dan geldi.

Ama o kuş için ağlamamalısın, Paulie. Çünkü o bir süre sonra Afrika'daki kırların nasıl koktuğu, su içmeye gelen öküz başlı

Güney Afrika antilobunun sesini unuttu. Büyük Yolun kuzeyindeki ieka-ieka ağaçlarının asit gibi kokusunu da. Bir süre sonra güneşin Kilimanjaro'nun gerisinde batarken kiraz kırmızısına büründüğünü de. Kuş bir süre sonra sadece Boston'un kirli, sisli puslu guruplarını öğrendi. Sadece bunu hatırladı. Bunu hatırlamak istedi. Bir süre sonra vatanına dönmek istemez oldu. Biri alıp onu Afrika'ya götürse ve serbest bıraksaydı, bir köşeye büzülecekti. Acı çekecek ve korkacaktı. Bilemediği, anlayamadığı iki ayrı yere karşı müthiş bir özlem duyacaktı. Ve sonra bir yaratık gelecek ve onu öldürecekti.

Paul titrek bir sesle, "Ah, Afrika," dedi. "Kahretsin..."

Ağlamaya başlamıştı. Tekerlekli sandalyeyle çöp sepetine doğru gitti. Islak kâğıt mendilleri oradaki sayfaların altına sakladı. Penceredeki yerine döndü ve makineye bir kâğıt geçirdi.

Ha, aklıma gelmişken, Paulie. Arabanın tamponu karların arasında gözükmeye başladı mı? Güneşte neşeyle pırıldıyor mu? Birinin kendisini gelip görmesini mi bekliyor? Sen o arada burada belki elindeki son fırsatı da kaçırıyorsun...

Boş kâğıda kararsızca baktı.

Artık hiçbir şey yazamam. Bu düşünce her şeyi mahvetti.

Ama o zamana kadar hiçbir şey yazma gücünü etkilememiş, mahvetmemişti. Paul bunun gerçekten etkileyebileceğini biliyordu. Ama yaratma işleminin çok nazik olduğunun iddia edilmesine rağmen, hayatının tek dayanıklı, tek sağlam ayrıntısı olarak kalmıştı bu. Hiçbir şey o rüyaların çılgınca kuyusunu kirletememişti. Ne içki, ne uyuşturucu, ne de can acısı. Şimdi de o kuyuya koşuyor, alacakaranlıkta bir gölcük bulan vahşi bir hayvana benziyordu. Bu kuyudan içti. Yani kâğıttaki o deliği buldu ve oradan minnetle aşağıya uçtu.

Annie altıya çeyrek kala eve döndüğü zaman Paul hemen hemen beş sayfa yazmıştı.

12

Ondan sonraki üç hafta Paul Sheldon'un etrafını sanki garip, elektrikli bir huzur sardı. Ağzı her zaman kuruydu. Sesler ona fazla yüksek geliyordu. Bazı günler kaşıkların saplarını sadece bir bakışla eğebileceğine inanıyordu. Bazı günlerse içinden deli gibi ağlamak geliyordu.

Bunun dışında çalışmalarını sürdürmekteydi. Başlı başına bir dünyaydı bu. Atmosferden ve iyileşen bacaklarındaki çıldırtıcı kaşıntıdan ayrı, sakin bir şey. Makinenin sağındaki yazılı kâğıt destesi gitgide büyüyordu. Oysa bu garip olaydan önce günde en fazla dört sayfanın yeterli olduğunu düşünmüştü. ("Hızlı Arabalar"ı yaratırken genellikle üç sayfa yazabilmişti. Bazı günlerse sadece iki. Tabii romanın sonlarında hızlanmıştı.) Ama bu elektrikli üç hafta boyunca günde ortalama on iki sayfa yazmayı başardı. Sabah yedi, akşam beş. Bu dönem on beş nisanda fırtına ve yağmurla sona erdi. Biri Paul'e "eski hayatında" böyle hızlı çalışabileceğini söyleseydi, bu iddiaya gülerdi. (Farkına varmadan geçmiş günleri böyle düşünmeye başlamıştı.) Yağmur başladığı sırada "Misery'nin Dönüşü"nün iki yüz altmış yedi sayfasını yazmıştı. Tabii ilk taslaktı bu. Ama yazdıklarını okuyunca birinci taslak için inanılmayacak kadar temiz olduğunu düşündü.

Bunun bir nedeni şaşılacak kadar düzgün bir yaşam sürmesiydi. Artık geceleri bar bar dolaşıp sarhoş olmuyor, sabahları sersem sersem kalkarak portakal suyu ve kahve içmiyor, avuç dolusu B vi-

tamini yutmuyordu. (Öyle günlerde gözü yazı makinesine iliştiği zaman titreyerek başını çevirdiğini anımsıyordu.) Sabahları yanında gece bir yerde bulduğu iriyarı bir sarışın ya da kızıl saçlı bir kadınla uyanmıyordu. Bu kızlar gece yarısı bir kraliçeye benzerken sabah onda gulyabaniye dönüşüyorlardı. Hiç sigara içmiyordu. Bir keresinde Annie'den ezile büzüle, çekine çekine sigara istemiş ve kadın ona müthiş bir öfkeyle bakınca da, "Boş ver," demişti. "Bay Temiz"di o. Çalışmasını engelleyecek eğlenceleri, kötü alışkanlıkları yoktu. (Tabii kodein alışkanlığı dışında. O konuda hâlâ bir şey yapmadık, öyle değil mi, Paul?)

Bir keresinde, dünyanın tek münzevi uyuşturucu düşkünü benim, diye düşünmüştü. Yedide kalkıyor, portakal suyuyla iki Novril içiyordu. Sekizde kahvaltı ediyordu. Tepsi beyefendinin yatağına getiriliyordu hem de. Haftada üç gün birer yumurta yiyordu. Rafadan ya da çırpılmış. Diğer dört günse posa bakımından zengin mısır gevreği. Sonra tekerlekli sandalyesine oturuyor, masanın önündeki yerini alıyordu. Kâğıttaki o deliği buluyor, oradan erkeklerin erkek olduğu ve kadınların da kalça yastıkları taktıkları on dokuzuncu yüzyıla yuvarlanıyordu. Öğle yemeğinden sonra biraz uyuyordu. Kalkınca ya yazdıklarını düzeltiyor ya da sadece okuyordu. Annie'de Somerset Maugham'ın her kitabı vardı. Paul da Maugham'ın yirmi küsur ciltten oluşan hazinesini incelemeye başlamıştı. Yazarın hikâyelerin değerlerini kavrama gücü büyülüyordu. Yıllar geçerken hikâyeleri çocukluğundaki gibi büyük bir heves ve heyecanla okuyamadığı gerçeğini kabul etmişti. Kendisi de bir hikâye yazarı olmuş ve o zevk sona ermişti. Ama Maugham onu önce baş-

tan çıkarmış, sonra da çocukluğuna geri döndürmüştü. Bu da harika bir şeydi. Annie saat yedide siyah-beyaz televizyonu getiriyordu ve MASH'le Cincinnati WKRP istasyonunun programlarını izliyorlardı. Programlar sona erdiği zaman Paul tekrar yazıya başlıyordu. İşi bitince tekerlekli sandalyeyle ağır ağır karyolasına gidiyordu. Çok daha hızlı gidebilirdi ama Annie'nin durumu anlamasını istemiyordu. Kadın sandalyenin sesini duyunca onun yatmasına yardım etmek için geliyordu. Yine ilaç veriyordu ona. Ve güüm. Paul uykuya dalıveriyordu. Ertesi gün de bir öncekinin aynı oluyordu. Daha ertesi gün. Daha ertesi.

Böyle verimli olmasının bir nedeni bu düzgün yaşamdı. Ama asıl önemli neden Annie'ydi. Ne de olsa kadının arı sokmasıyla ilgili önerisi kitabı biçimlendirmiş ve romanın heyecanlı bir hal almasını sağlamıştı. Oysa Paul, Misery'nin onu bir daha heyecanlandıramayacağını düşünmüştü.

Başından beri bir tek şeyden emindi. Misery gerçek bir dönüş yapamayacaktı. Yazar dikkatini hileye sapmadan onu mezarından çıkarmaya vermişti. Yoksa Annie bir düzine Ginsu bıçağıyla onu gıdıklamaya kalkabilirdi. Lanet olasıca kitabın konusu gibi önemsiz şeylere daha sonra sıra gelecekti.

Annie'nin vergi borcunu ödemek için kente yaptığı yolculuktan sonraki iki gün Misery'nin Bayan Ramage'ın kulübesine götürülmesiyle ilgilendi. Böylece kaçmak için eline geçen o altın fırsattan yararlanamadığını, bunu başaramadığını unutmaya çalıştı. Kadını Geoffrey'nin evine götürmek olmazdı. Hizmetkârlar ve özellikle genç adamın dedikoducu uşağı Tyler, Misery'yi görür ve konuşmaya başlardı. Ayrıca Paul diri diri gömülmenin yarattığı

şokun yol açtığı hafıza kaybını iyice açıklamak istiyordu. Hafıza kaybı mı? Kahretsin, kadın doğru dürüst konuşamıyordu bile. Misery'nin o eski gevezeliği düşünülecek olursa bu da sevinilecek bir şeydi.

Paul, şimdi ne olacak, diye düşünüyordu. Onu mezarından çıkardık. Hikâye ne olacak? Geoffrey'le Bayan Ramage, Ian'a Misery'nin yaşadığını söylemediler mi? Bunu istemiyorum... Ama pek de emin değilim... Emin olmamanın cehennemin, nereye gittiklerini bilmeden arabayı hızla süren yazarlarla ayrılmış sevimsiz bir köşesi olduğunu biliyordu.

Ahıra bakarak kendi kendine, Ian olmaz diyordu. Hemen olmaz. Önce doktor. Adında sürüyle N harfi olan o ahmak. Shinebone...

Doktorla ilgili düşünce, aklına Annie'nin arı sokmasıyla ilgili sözlerini getirdi. İlk kez olmuyordu bu. En olmayacak anlarda anımsıyordu bunu. *On iki kişiden biri...*

"Annie Wilkes'ı Vergi Borcunu Kurtarma Savaşı"ndan üç gün sonra, öğle uykusuna dalacağı sırada kafasının derinliklerindeki atölyede çalışan çocuklar harekete geçtiler. Bu kez hava fişeği değil bir atom bombası attılar.

Paul bacaklarına saplanan acılara aldırmadan yatağında doğrulup oturdu.

"Annie!" diye bağırdı. "Annie, buraya gel!"

Kadının basamaklardan gürültüyle ikişer ikişer atladığını duydu. İçeri girdiği zaman gözleri korkuyla irileşmişti. "Paul, ne var? Kramp mı girdi? Yoksa..."

Paul, "Hayır," dedi. Ama bu doğru değildi. Aslında kafasına kramp girmişti. "Hayır, Annie. Seni korkuttuğum için üzgünüm. Ama sandalyeye oturmama yardım etmelisin. Tanrım! Yakaladım!

O boktan..." O korkunç küfür ağzından kaçıvermişti. Ama bu kez bir zararı olmadı. Annie ona saygıyla bakıyordu. Hatta biraz huşuyla. İşte kutsal ateş gözlerinin önünde alev alev yanıyordu.

"Olur, Paul." Annie onu sandalyesine elinden geldiğince çabuk oturttu. Sandalyeyi pencereye doğru götürürken Paul sabırsızca başını salladı.

"Fazla uzun sürmeyecek. Ama çok önemli."

"Kitapla mı ilgili?"

"Kitabın ta kendisi bu. Sus. Benimle konuşma."

Paul yazı makinesine uzanmadı. Not alırken makine kullanmazdı. Bir tükenmez kapıp kâğıda çabucak bir şeyler yazdı. Bu karalamaları ancak kendisi okuyabilirdi.

"Onlar AKRABAYDILAR. O duruma arılar neden oldu. İkisi de etkilendiler, çünkü AKRABAYDILAR. Misery öksüz ve yetimdi. Ve Evely Hyde denilen bebek MISERY'NİN KARDEŞİYDİ. Ya da üvey kardeşi. Herhalde böylesi daha iyi olur. Durumu önce kim sezdi? Shinny mi? Hayır. Shinny ahmağın teki. Bayan R. sezdi. O Charl. Evely Hyde'ın annesini görmeye gidebilir."

Paul'ün aklına öyle güzel bir fikir geldi ki, heyecanla başını kaldırdı. Hiç olmazsa konu bakımından harikaydı bu. Ağzı açılmış, gözleri irileşmişti.

Annie endişeyle, "Paul?" dedi.

Paul, *"O biliyordu,"* diye fısıldadı. *"Tabii* biliyordu. Hiç olmazsa çok şüpheleniyordu. Ama..."

Yeniden notlarının üzerine eğildi.

"... yani Bayan R, Bayan Evely Hyde'ın Misery'nin kızıyla akraba olduğunu bildiğini hemen anlıyordu. Saçları ya da böyle bir şey birbirinin eşiydi. Unutma! Evelyn Hyde'ın annesi önemli bir tip halini almaya başlıyor. Onun üzerinde çalışman gerekecek. Bayan Ramage, Bayan Evelyn Hyde'ın MISERY'NİN DİRİ DİRİ

GÖMÜLDÜĞÜNÜ BİLDİĞİNİ anlamaya başlıyordu. VAY VAY VAY! BUNA BAYILDIM! Belki de Bayan Ramage Misery'nin kadının bir sürü erkekle düşüp kalktığı günlerden kalma bir anı olduğunu seziyordu."

Paul kalemi bırakarak kâğıda baktı. Sonra yeniden tükenmezi alıp birkaç satır daha karaladı.

"Önemli üç nokta:

"1. Bayan E. H., Bay R.'nin şüphelerine ne tepki gösterecek? Ya öfkelenmeli ya da çok korkmalı. Korkmasını tercih ediyorum ama A. W. öfkelenmesini ister. Pekâlâ! Öfkelensin bakılım.

"2. Ian bu işe nasıl karışacak?

"3. Misery'nin hafıza kaybı.

"Ah, geliştirilmesi gereken bir fikir daha. Misery, annesinin bir değil iki kızının birden diri diri gömülmüş olması ihtimali bulunduğunu bilmesine rağmen, konuşmak istemediğini ve sırrını saklamaya çalıştığını öğrenecek mi?"

"Neden olmasın?"

Paul kadına, "Artık beni istersen yatırabilirsin," dedi. "Çıldırmış gibi davrandığım için özür dilerim. Sadece çok heyecanlanmıştım."

"Önemli değil, Paul." Annie'nin sesinde hâlâ huşu vardı.

Ondan sonra roman harika bir biçimde gelişti. Annie haklıydı. Hikâye diğer Misery romanlarına göre daha dehşet vericiydi. İlk bölüm bir rastlantı değil, sadece bir haberciydi. Ama plan Paul'ün ilk Misery romanından sonra yazdığı kitaplarınkinden çok daha zengin ve ayrıntılı, karakterler de daha canlıydı. Son üç Misery aslında doğrudan doğruya macera romanlarıydı. Bunlara kadınları memnun etmek için iç gıdıklayıcı seks sahneleri katılmıştı. Paul şimdi yazdığının bir Gotik roman olduğunu anlamaya başlıyordu.

Onun için de konu ve plan çok daha önemliydi. Kitaba başlamak için, "Bunu Yapabilir misin?" diye sormuştu. Ve şimdi yıllardan beri ilk kez her gün aynı soruyu tekrarlıyordu. "Bunu Yapabilir misin?" Yapabildiğini de görüyordu.

Sonra yağmur başladı ve her şey değişti.

13

Hava sekiz nisandan on dördüne kadar çok güzeldi. Güneş bulutsuz masmavi bir gökte parlıyor, ısı bazen iyice artıyordu. Annie'nin tertemiz kırmızı ahırının arkasında karların arasında topraklar gözükmeye başladı. Paul romanının arkasına saklanarak arabasını düşünmemeye çalıştı. Onun bulunmasının zamanı gelmiş de geçmişti bile. Çalışması bir zarar görmedi. Ama ruh hali gördü. Gitgide kendini bir buhar hücresinde yaşıyormuş gibi hissediyordu. Elektrikli, yoğun bir havayı solumaktaydı. Camarro aklına gelir gelmez hemen beyin polisini çağırıyor, o düşüncenin kelepçe ve pranga takılarak uzaklaştırılmasını sağlıyordu. İşin kötüsü, o iğrenç şey kaçmayı başarıyor ve sık sık Paul'ün karşısına dikiliyordu. Kılık değiştirerek üstelilk.

Bir gece rüyasında Bay Zengin Çiftçinin yine Annie'nin evine geldiğini gördü. Adam bakımlı arabasından indi. Bir elinde Camarro'nun tamponunu, diğerinde de direksiyonunu tutuyor, Annie'ye, "Bunlar sizin mi?" diye soruyordu.

Paul uyandığı zaman hiç keyfi yoktu.

Öte yandan Annie bu baharın başlarındaki güneşli haftada olduğu kadar neşeli davranmamıştı hiç. Evi temizliyor, iddialı yemekler yapıyordu. Ama yaptığı her yemek aşevinden çıkmış gibi pek tatsız tutsuz oluyordu. Sanki yıllar boyunca hastane kafeteryalarında yemek yemek bu konudaki yetenekleri öldürmüştü. Akşam üzerleri Paul'ü kocaman mavi bir battaniyeye sarıyor, başına da yeşil bir avcı kasketini geçiriyor ve arka verandaya çıkarıyordu.

Paul böyle zamanlarda Maugham'ın kitaplarını yanına alıyorsa da pek okumuyordu. Yeniden dışarı çıkabilmek öyle harika bir şeydi ki, dikkatini başka konulara veremiyordu. Çoğu zaman sandalyesinde oturuyor, yatak odasının bayat kokusu yerine temiz ve taze havayı içine çekiyordu. Buzlardan damlayan suların şıpırtısını dinliyor, bulutların gölgelerinin karları eriyen kırlarda kaymalarını seyrediyordu.

Annie şarkı söylüyordu. Kulağı vardı ama nedense sesi kulağa iyi gelmiyordu. MASH programındaki olaylara çocuk gibi gülüyor, hele WKRP programlarındaki biraz açık saçık nüktelere gülmekten katılıyordu. Paul dokuz ve onuncu bölümleri bitirirken o da yorulmadan N harflerini doldurmaktaydı.

On beş nisan sabahı hava kapalı ve rüzgârlıydı. Ve Annie de değişmişti. Paul, belki de buna barometrenin düşmesi neden oldu, diye düşündü. Bu da bir açıklama biçimiydi işte.

Kadın ilacı ancak dokuzda getirdi. Paul o sırada kıvranmaya başlamıştı. Hatta neredeyse sakladığı kapsüllerden içecekti. Annie ona kahvaltı vermedi. Sadece ilacı uzattı. Arkasında hâlâ pembe kapitone sabahlığı vardı. Paul giderek artan bir endişeyle kadının kollarında ve yanaklarında kırmızı kabarcıklar olduğunu fark etti. Sabahlığının önünde yapışkan yemek lekeleri de vardı. Ayağına terliklerinden sadece birini giymeyi başarmıştı. Yaklaşırken "güm-fış,

güm fış" diye bir ses çıkarıyordu. Güm-fış güm-fış, güm-fış." Saçları yüzüne düşmüştü. Gözleri bulanıktı.

"Al." Annie kapsülleri ona uzattı. Elleri de yapışkan bir şeyle kaplıydı. Kırmızı, kahverengi, yapışkan beyaz bir şeylerle. Paul bunun ne olduğunu anlayamadı. Bilmek istediğinden de pek emin değildi. Annie'nin attığı kapsüller göğsüne çarparak kucağına düştü. Kadın gitmek için döndü. "Güm-fış, güm-fış, güm-fış."

"Annie?"

Kadın durakladı ama dönmedi. Şimdi daha iriyarı duruyordu. Omuzları pembe sabahlığı germişti, saçları ezilmiş bir miğfere benziyordu. Mağaranın kapısından bakan bir mağara kadını.

"Annie, iyi misin?"

Kadın kayıtsızca, "Hayır," dedi. Sonra da döndü. Baş ve işaret parmağının arasında alt dudağını sıkıştırarak yazara baktı. Yüzünde o ahmakça ifade belirmişti. Dudağını çekti, sonra da büktü. Aynı anda çimdikleyerek içeriye doğru itti. Dudağıyla diş etlerinin arasında kan belirdi. Sonra da çenesinden aktı. Kadın dönerek hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Paul'ün şaşkın kafası gördüklerine neden sonra inanabildi. Annie kapıyı kapattı... ve kilitledi. Paul onun "güm-fış, güm-fış" sesleri arasında oturma odasına gittiğini duydu. Otururken sevgili koltuğu gıcırdadı. İşte o kadar. Ne televizyon. Ne bir şarkı. Ne tabak çanak ya da gümüş şıkırtısı. Hayır, orada hareketsiz oturuyordu ve kriz başlamıştı.

Sonra Paul bir ses duydu. Bir daha tekrarlanmadı ama çok belirgindi. İşittiği bir tokat şakırtısı. Şiddetle indirilen bir şamarın sesi. Paul burada, kilitli kapının bu yanındaydı. Kadın da diğer tarafta. Annie'nin kendi kendini tokatladığını anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yoktu. Çıkan sesten tokatı fena indirmiş olduğu

anlaşılıyordu. Paul, Annie'nin dudağını çekiştirerek tırnağını pembe, hassas içine batırdığını görür gibi oldu.

Birdenbire ilk Misery romanı için aldığı notları anımsadı. Akıl hastalıklarıyla ilgiliydi bunlar. O kitapta hikâyenin önemli bir bölümü Londra'daki tımarhanede geçiyordu. (Misery'yi oraya onu deli gibi kıskanan bir kadın kapattırmıştı.) "Manik-depresif bir kişilik bir depresyon döneminin derinliklerine doğru kaydığı zaman," diye yazmıştı. "Gösterdiği belirtilerden biri de kendi kendini cezalandırmaktı. Tokatlamak, yumruklamak, çimdiklemek, sigarayla yakmak vb."

Paul birdenbire müthiş bir korkuya kapıldı.

14

Paul, Edmund Wilson'un bir yazısını hatırlıyordu. Wilson, "Worsworth'un güzel şiir yazma konusunda bir ölçüsü vardı," diyordu. "'Sakin bir zamanda anımsanan güçlü duygular.' Bu ölçü dramatik romanlara da uygulanabilir." Belki de doğruydu bu. Paul karısıyla tartıştıktan sonra bir kelime bile yazmayan yazarlar tanımıştı. O da sinirlendiği zaman çalışamazdı. Ama bazen bunun tersi de olmuştu. Zaman zaman sarsılmış olmasına rağmen yazı yazabilmişti. Romanın zamanında yetişmesi gerektiğinden değil, böylece onu sinirlendiren şeyden kaçabilmek için. Bu durum onu sinirlendiren şeyi düzeltmesine imkân bulamadığı zaman olurdu.

Şimdi de durum aynıydı. Annie'nin gelip onu sandalyeye oturtması için on bire kadar bekledi. Kadın gözükmeyince de san-

dalyeye kendi başına geçmeye karar verdi. Yazı makinesini şöminenin rafından alamayacaktı. Ama romana el yazısıyla devam edebilirdi. Sandalyeye kayabileceğinden emindi tabii. Ama Annie'nin bunu öğrenmesinin doğru olamayacağını seziyordu. Ancak yazmak denen diğer uyuşturucusuna da ihtiyacı vardı. Yatakta yatarak yazı yazamazdı ki.

Yatağın kenarına kaydı. Sandalyenin freninin çekilmiş olup olmadığını kontrol etti. Sonra kol dayanılacak yerleri kavrayarak ağır ağır sandalyeye oturdu. Canı sadece bacaklarını teker teker öndeki çubuklara dayarken yandı. Pencereye giderek dosyasını aldı.

Aynı anda anahtar kilitle şakırdadı. Annie içeri girerek ona baktı. Alev alev yanan gözleri birer kara deliğe benziyordu. Sağ yanağı şişmeye başlamıştı. Gözünün de sabaha kadar çürüyeceği belliydi. Ağzının kenarına ve çenesine kırmızı bir şeyler bulaşmıştı. Paul dudağındaki yarığın tekrar kanamış olduğunu sandı. Ama sonra bu kırmızı sıvıdaki tohumları fark etti. Bu kan değil, ahududu reçeliydi. Annie, Paul'e baktı. Paul da ona. İkisi de bir süre bir şey söylemediler. Dışarıda yağan yağmurun iki damlası cama çarptı.

Annie sonunda, "Madem sandalyeye kendi başına oturabiliyorsun, Paul," dedi. "O zaman o kahrolasıca N'leri de kendin doldurabilirsin."

Sonra kapıyı kapatarak yine kilitledi. Paul uzun bir süre gözleri kapıda öylece oturdu. Sanki kanatta görecek bir şey varmış gibi. Başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmıştı.

15

Annie'yi ondan sonra ancak akşama doğru gördü. Kadının o gelişinden sonra da çalışamadı. Bir süre çabaladı, kâğıtları buruşturdu, sonunda çalışamaktan vazgeçti. İmkânsızdı çünkü. Tekerlekli sandalyeyle odada ilerledi. Tekrar yatağa gireceği sırada bir eli kaydı. Az kalsın yere yuvarlanıyordu. Sol ayağını yere basmak zorunda kaldı. Canı çok yandı ama dengesini bularak düşmekten kurtuldu. Ama şimdi kemiğine birdenbire on çivi saplanmış gibi geliyordu. Bağırarak karyolanın boş tarafını yakaladı. Kendini yatağa çekti. Zonklayan sol bacağını arkasından sürüyordu.

Sersem sersem, Annie herhalde gelir, diye düşündü. Sheldon'un gerçekten tenor Luciano Pavoretti'ye dönüşüp dönüşmediğini anlamak ister. Ya da sesimin rastlantı sonucu böyle çıkıp çıkmadığını...

Ama Annie gelmedi. Paul'ün sol bacağındaki sancıya dayanması imkânsızdı. Beceriksizce yüzüstü döndü. Bir elini yatağın altına sokarak Novril eşantiyonlarından birini çıkardı. İki kapsülü kuru kuru yuttu. Ve bir süre daldı.

Kendine geldiği zaman rüya gördüğünü sandı önce. Gerçeküstü bir sahneydi. Annie'nin mangalı getirdiği zamanki gibi. Kadın yatağın kenarına ilişmişti. komidin üzerine içi Novril dolu bir su bardağı koymuştu. Bir elinde bir fare kapanı vardı. Üstelik buna bir fare de yakalanmıştı. Lekeli, grimsi kahverengi tüylü iri bir hayvan. Kapan farenin belkemiğini kırmıştı. Hayvanın arka ayakları kapanın iki yanından sarkıyor, zaman zaman titriyordu. Bıyıklarında kan damlaları pırıldıyordu.

Hayır, bir rüya değildi bu. Sadece Annie'yle birlikte kapatıldığı eğlenceli evde geçirilen sıradan bir gündü.

Kadının nefesi çürük yiyeceklerin ortasında yatan bir ceset gibi kokuyordu.

"Annie?" Paul doğruldu. Bir kadına bakıyordu, bir fareye. Dışarıda hava kararmıştı. Yağmurlu, garip bir mavi karanlıktı bu. Cama yayılmıştı. Şiddetli rüzgâr evi sarsıyor; tahtaları gıcırdatıyordu.

Kadının sabahki derdi neyse, akşama doğru daha da şiddetlenmişti. Durum çok daha kötüydü. Paul onun bütün maskelerini çıkarıp atmış olduğunu anladı. Şimdi gerçek Annie'yi olanca açıklığıyla görüyordu. İçteki Annie'yi. Yüzünün daha önce korkunç bir biçimde solmuş gibi gözüken etleri şimdi cansızca sarkmıştı. Hamurdan yapılmış gibi. Gözleri boş boş bakıyordu. Eteğini ters giymişti. Cildinde daha da çok kırmızılıklar vardı. Üzeri yiyecek lekeleri içindeydi. Kımıldandığı zaman vücudundan Paul'ün sayamayacağı kadar çok değişik kokular yayılıyordu. Hırkasının bir kolu salça gibi kokan bir sıvı yüzünden tümüyle ıslanmıştı.

Annie kapanı havaya kaldırdı. "Yağmur yağdığı zaman mahzene giriyorlar." Kapana yakalanmış olan fare hafifçe bağırdı. Ağzını hızla açıp kapattı. Onu yakalayan kadınınkinden çok daha canlı olan siyah gözlerini sağa sola oynattı. "Mahzene kapanlar kuruyorum. Bunu yapmak zorundayım. Kapanlara pambon yağı sürüyorum. Her zaman sekiz, dokuz fare yakalıyorum. Bazen başkalarını da bulduğum oluyor..."

Kadının gözleri yeniden camlaşmıştı. Üç dakika öyle oturdu. Fareyi hâlâ havada tutuyordu. Yüzü balmumu gibiydi. Tam bir katatoni halindeydi. Paul ona bakakaldı. Sonra da gözleri çırpınıp bağıran fareye kaydı. Ve aslında o güne kadar durumun daha kötü

olamayacağına inandığını anladı. Yanılmıştı. Kahretsin! Çok yanılmıştı hem de.

Sonunda kadının sessizce kendini kaybettiğini ve bir daha düzelemeyeceğini düşünürken, Annie kapanı indirdi. Hiç susmamış gibi konuşmasını sürdürdü.

"Onlar köşelerde, suda boğuluyorlar. Zavallıcıklar." Fareye baktı ve hayvanın yapışık tüylerinin üzerine bir damla gözyaşı düştü. "Zavallılar... Zavallıcıklar."

Güçlü ellerinden biriyle fareyi yakalarken, diğeriyle kapanın yayını açtı. Hayvan kadının avucunda çırpınmaya başladı. Başını sağa sola çeviriyor, Annie'nin elini ısırmaya çalışıyordu. Çığlıklar tizleşmiş, korkunç bir hal almıştı. Paul yüzünü buruşturarak avucunu ağzına bastırdı.

"Kalbi nasıl da çarpıyor! Kaçmak için nasıl da çırpınıyor! Bizim de yaptığımız gibi, Paul. Bizim de yaptığımız gibi. Çok şey bildiğimizi sanıyoruz. Ama aslında bildiğimiz kapana kısılmış bir fareninki kadar. Hâlâ yaşamak istediğini sanan belkemiği kırılmış bir fareninki kadar."

Kadının fareyi tutan eli bir yumruk halini aldı. Gözleri hâlâ ilerdeki bir noktaya boş boş bakıyordu. Paul ona bakmamak istiyor ama yapamıyordu. Annie'nin kolunun kasları kabarmaya başladı. Birdenbire farenin ağzından ince bir kan fışkırdı. Paul hayvanın kemiklerinin çatırdayarak kırıldığını duydu. Sonra Annie kalın parmaklarının uçlarını farenin gövdesine batırdı. Parmaklar eklemlerine kadar hayvana battı. Yere kanlar saçıldı. Hayvanın bulanıklaşmış gözleri yerlerinden uğradı.

Annie farenin leşini bir köşeye fırlatarak, elini kayıtsızca çarşafa sildi. Çarşafın üzerinde uzun kırmızı lekeler kaldı.

"İşte fare artık huzur içinde." Annie omzunu silkti, sonra da güldü. "Tüfeğimi getireceğim, Paul. Bunu yapayım mı? Belki de öbür dünya daha iyi bir yer. Hem fareler, hem de insanlar için. Tabii insanlarla fareler arasında fazla bir fark yok."

Paul, "Romanımı bitirinceye kadar olmaz," dedi. Her kelimeyi dikkatle söylemeye çalışmıştı. Ama çok zordu. Biri ağzına bol bol Novakain iğnesi yapmış gibi geliyordu ona. Annie'yi daha önce kötü durumda görmüştü. Ama böylesini değil. Acaba daha önce hiç böyle oldu mu, diye düşündü. Depresifler ailelerinin bütün üyelerini vurmadan önce bu duruma girerler. En son da kendilerini öldürürler. Psikotik bir kadın çaresizlik içinde çocuklarına en güzel elbiselerini giydirir. Onları dondurma yemeye götürür. Çocuklarla birlikte en yakındaki köprüye gider. Ve onları kucağına alarak aşağıya atlar. Depresifler kendilerini öldürürler. Psikotikler zehirli egolarını doyurmak peşindedirler. Herkese bir iyilik etmek ve onları da birlikte öbür dünyaya götürmek isterler.

Paul kendi kendine, hayatım boyunca ölüme hiç bu kadar yaklaşmadım, dedi. Çünkü Annie ciddi. Ciddi bu dişi köpek!

Kadın, "Misery?" diye sordu. Sanki bu adı hiç duymamıştı. Ama gözlerinde bir an bir pırıltı belirip kaybolmuştu. Paul bundan emindi.

"Evet, Misery." Çaresizce nasıl konuşması gerektiğini düşünüyordu. Her yolda mayın varmış gibi geliyordu ona. "Ben de seninle aynı fikirdeyim. Dünya çoğu zaman berbat bir yer." Sonra da aptal aptal ekledi. "Özellikle yağmur yağarken."

"Ah, budala, saçmalamayı bırak!"

"Yani şu son haftalar boyunca çok acı çektim. Ve..."

"Acı mı?" Kadın soluk yüzünde çukura kaçmış gözleriyle onu aşağı görüyormuş gibi baktı. "Sen acının ne olduğunu bilmiyorsun. Bu konuda en ufak bir fikrin yok. Paul."

"Evet... Herhalde öyle. Yani sana kıyasla."

"Doğru."

"Ama... romanı bitirmek istiyorum. Bakalım sonu nasıl gelecek?" Paul bir an durdu. "Seninde yanımda olmanı ve romanın tamamlandığını görmeni istiyorum. Okuyacak bir kimse olmadıktan sonra kitap yazmaya değmez ki. Beni anlıyor musun?"

Paul yattığı yerden o korkunç, taştan oyulmuş surata baktı. Kalbi gürültüyle çarpıyordu.

"Annie? Beni anlıyor musun?"

"Evet..." Kadın içini çekti. "Romanın nasıl sona ereceğini merak ediyorum. Galiba dünyada istediğim bir tek bu kaldı." Ağır ağır parmaklarındaki farenin kanını emmeye başladı. Ne yaptığının farkında değilmiş gibiydi. Paul dişlerini sıkarak kendi kendine, kusmayacağım, diye tekrarladı. Kusmayacağım. Kusmayacağım.

Kadın ekledi. "O bölüm bölüm gösterilen filmlerden birinin sonunu beklemeye benziyor." Birdenbire etrafına bakındı. Ağzındaki kanlar dudak boyasına benziyordu.

"Sana tekrar teklif edeceğim, Paul. Tüfeğimi alabilirim. İkimiz için de bütün bunları sona erdirebilirim. Sen aptal bir adam değilsin. Buradan gitmene hiçbir zaman izin vermeyeceğimi biliyorsun. Bunu bir süre önce anladın. Öyle değil mi?"

Paul, bakışlarını ondan kaçırma, diye uyardı kendini. Bakışlarını kaçırdığını gördüğü an seni hemen öldürür.

Sonra, "Evet, dedi. "Ama her şey sona eriyor, öyle değil mi, Annie? Sonunda hepimiz de toz oluyoruz."

Kadının dudakları pek hafif bir gülümsemeyle aralandı. Paul'ün yüzüne dokundu bir an. Biraz sevgiyle, "Herhalde kaçmayı düşünüyorsun. Kapana kısılan bir fare de öyle sanırım. Ama kaçamayacaksın, Paul. Romanlarından biri olsaydı, kaçmayı başarırdın. Buradan gitmene izin veremem... Ama ben de seninle gelebilirim."

Paul birdenbire, "Pekâlâ, Annie," demek istedi. "Haydi, vur bakalım. Şu işi bitirelim." Ama anlık bir istekti bu. Sonra yaşama ihtiyacı ve isteği canlandı ve o anlık zayıflığını yendi. Paul'ün içinde hâlâ güçlü bir yaşama isteği ve ihtiyacı vardı. Kafasından geçen bu düşünce de zayıflıktan başka bir şey değildi. Zayıflık ve korkaklık. O, ne yazık ki ya da ne iyi ki, deliliğin arkasına saklanamazdı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ama başladığımı bitirmek istiyorum."

Annie içini çekerek ayağa kalktı. "Pekâlâ. Herhalde böyle isteyeceğini biliyordum. Çünkü sana kapsül getirmiştim. Ama bunu ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum." Güldü. Bu hafif, çılgınca kahkaha gevşek yüzünden değil de karnından gelmişti. "Bir süre için buradan gitmem gerekiyor. Gitmezsem, senin ya da benim isteklerimin önemi kalmayacak. Çünkü böyle zamanlarda bazı şeyler yapıyorum. Kendimi böyle hissettiğim zamanlarda gittiğim bir yer var. Tepelerde bir yer. Sen hiç çocukluğunda Remus Amca hikâyelerini okudun mu, Paul?"

Yazar, "Evet," der gibi başını salladı.

"Tavşan Kardeşin, Tilki Kardeşe Gülme Yerinden söz edişini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ben de tepelerdeki yerime o adı taktım. Gülme Yerim adını. Seni Sidewinder'dan gelirken bulduğumu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Paul yine başını salladı.

"Şey... Aslında yalandı. Seni o sırada iyi tanımıyordum. O yüzden yalan söyledim. Aslında 'Gülme Yerimden dönüyordum. Kapının üzerindeki levhada şöyle yazıyor: 'ANNIE'NİN GÜLME YERİ'. Bazen oraya gittiğim zaman gerçekten gülüyorum... Ama çoğu zaman avaz avaz bağırıyorum."

"Orada ne kadar kalacaksın, Annie?"

Kadın dalgın dalgın kapıya doğru gidiyordu. "Bunu bilemem. Sana kapsüllerini getirdim. Sancın tutmaz. Altı saatte iki kapsül al. Ya da dört saatte altı kapsül. Ya da hepsini birden yut."

Paul, "Ama ne yiyeceğim?" diye sormak istediyse de sormadı. Kadının dikkatini ona vermesini istemiyordu. Hiç istemiyordu. Annie'nin çıkıp gitmesi çok işine gelecekti. Onunla olmak Ölüm Meleğiyle konuşmaya benziyordu.

Uzun bir süre yatağında hiç kımıldamadan yattı. Kadının çıkardığı gürültüleri dinliyordu. Önce yukarı çıktı, sonra aşağıya indi. Mutfağa gitti. Paul, Annie'nin fikrini değiştireceğinden emindi. Kadın elinde tüfekle gelecekti. Yan kapı çarpılarak kapatıldığı ve kilitlendiği zaman da gevşemedi. Annie çamurda erimiş karları şıpırdatarak uzaklaşırken de. Ne de olsa çifte cipte olabilirdi.

İhtiyar Bessie'nin motoru homurdandı, sonra düzenli olarak çalışmaya başladı. Annie gaza bastı. Farlar yağmurun oluşturduğu parlak gümüş perdeyi aydınlattı. Işıklar döndü, sönükleşti. Ve sonra Annie uzaklaştı. Kadın bu kez yamaçtan Sidewinder'a doğru inmiyordu. Yokuşu tırmanmaya başlamıştı.

Paul karganınkini andıran bir sesle, "Gülme Yerine gidiyormuş," dedi ve gülmeye başladı. Annie'nin bir gülme yeri vardı. Paul'ün da öyle. Bu oda. Paul'ün gözü farenin köşedeki parçalanmış ölüsüne iliştiği zaman kahkahaları kesildi.

Sonra aklına bir şey geldi.

"Bana yiyecek bırakmadığını da nereden çıkardım?" dedi ve büsbütün, sarsıla sarsıla gülmeye başladı. Boş evde, Paul Sheldon'un Gülme Yeri bir delinin duvarları kapitone kaplı hücresine benziyordu.

16

Paul iki saat sonra yatak odasının kilidini tekrar zorlayarak açtı. Tekerlekli sandalyeyi biraz dar olan o kapıdan ikinci kez zorla geçirdi. Bunu son kez yaptığını umuyordu. Kucağında iki battaniye vardı. Yatağın altına sakladığı kapsülleri bir kâğıt mendile sararak külotunun içine sokmuştu. Yağmur yağsın yağmasın oradan kaçmak niyetindeydi. Eline bir fırsat geçmişti, bu kez bundan yararlanacaktı. Sidewinder yamacın aşağısındaydı ve herhalde yol da yağmurdan kayganlaşmıştı. Etraf zifiri karanlıktı. Ama Paul yine de şansını deneyecekti. Bir kahraman ya da aziz gibi yaşamamıştı. Ama bir hayvanat bahçesindeki ender bulunan bir kuş gibi ölmek de istemiyordu.

Greenwich Village'deki Aslan Kafası'nda Berstein adlı iç sıkıcı bir oyun yazarıyla viski içtiği geceyi anımsadı. (Yaşayıp Village'i tekrar görebilirse, Christopher Sokağında dizlerinin kalıntıları üzerine çökecek ve kirli kaldırımı öpecekti.) Konuşmanın bir yerinde söz Werhmacht, Polonya'ya girmeden ve eğlence olanca heyecanıyla başlamadan önceki o endişeli yıllarda Almanya'da yaşayan Musevilerden açılmıştı. O kıyamet sırasında büyükbabasıyla bir

teyzesini kaybetmişti Bernstein. Paul ona, "Neden Almanya'daki... kahretsin... bütün Avrupa'daki Museviler zaman varken kaçmadılar," dediğini hâlâ hatırlıyordu. "Ne de olsa aptal değillerdi. Çoğu bu tür cezayla daha önce de karşılaşmıştı. Herhalde olacakları anladılar. O halde neden kaçmadılar?"

Bernstein'ın cevabı ona alaycı, zalimce ve anlaşılmaz gelmişti. "Çoğunun piyanosu vardı. Biz Yahudiler piyanoyu çok severiz. Bir piyanon varsa taşınmayı düşünmek sana zor gelir."

Paul durumu şimdi anlıyordu. Evet. Önce parçalanan bacaklarım ve ezilen kalçam. Sonra, Tanrı yardımcı olsun, romanın başarıyla gelişmesi. Delice bir biçimde bana zevk veriyor bu. Her şeyden kırık bacaklarımı sorumlu tutmak kolay. Çok kolay. Ya da uyuşturucuyu. Ama asıl neden romandı. Roman ve düzenli günlerin sakin sakin geçmesi. Bunlar... ama daha çok o lanet olasıca aptalca kitap. O roman benim piyanomdu. Annie Gülme Yerinden döndüğü zaman beni bulamazsa ne yapar? Romanı mı yakar?

Bana vız gelir... Hemen hemen doğruydu bu. Yaşadığı takdirde yeni bir roman daha yazabilirdi. Hatta isterse bu kitabı yeniden yaratırdı. Ama bir ölünün yeni bir piyano alması ne kadar imkânsızsa, roman yazması da o kadar imkânsızdı.

Paul oturma odasına gitti. İlk geldiğinde derli topluydu burası. Ama şimdi her tarafa kirli tabakalar yığılmıştı. Evdeki bütün tabakların buraya getirilmiş olduğunu düşündü. Annie'nin depresyona girdiği zaman sadece kendini tokatlayıp çimdiklemekle kalmadığı anlaşılıyordu. Durmadan tıkındığı, bulaşıklara da aldırmadığı belliydi. Paul o kurşuni bulutun içindeyken boğazından ciğerlerine doğru inen o pis kokulu havayı hatırlayınca midesi büzüldü. Tabaklardaki bulaşıklar daha çok tatlı şeylerden kalmıştı. Pek çok kâse ve çorba tabağında dondurmalar kurumuştu ya da kuruyordu. Ta-

baklarda kek kırıntıları ve pasta izleri vardı. Üzerindeki kreması kuruyup çatlamış bir pelte yığını televizyonun üstünde, iki litrelik plastik bir gazoz şişesiyle bir salça kabının yanında duruyordu. Şişe, Titan II Roketinin burun konisi kadar büyük gözüküyordu. Üzerine yiyecekler bulaşmış, plastik buzlu cama dönmüştü. Paul, Annie'nin gazozu doğrudan doğruya şişeden içmiş olduğunu tahmin etti. Ve herhalde o sırada parmakları salçalı ya da dondurmalıydı. Çatal ve bıçakların şakırtısını duymamıştı. Bu da şaşılacak bir şey değildi. Tabaklar, çanaklar, kâseler vardı. Ama çatal bıçak, hayır. Halıya ve kanepeye akan dondurmalar kurumuştu.

Sabahlığındaki de dondurma lekesiydi demek. Bol bol dondurma yemiş. Soluğu da dondurma kokuyordu. Annie'yi mağara devrinde yaşamış bir kadına benzetişini anımsadı.. Sonra hayalinde bu odadaki sahne belirdi. Annie burada oturmuş, dondurmaları ağzına tıkıyordu. Belki de tavuk suyuyla yapılmış, yarı donmuş salçayı elleriyle yiyor, üzerine de gazoz içiyordu. Depresyona girmiş, sersemlemişti. Yalnızca yiyor ve içiyordu.

Bir buz parçasının üzerinde oturan penguen hâlâ küçük masadaydı. Ama kadın diğer birçok seramik bibloyu köşeye fırlatmış, parçaları etrafa saçılmıştı. Sivri parçaları.

Şimdi Paul'ün gözlerinin önünde Annie'nin farenin gövdesine batan parmakları vardı. Bu görüntüyü kafasından atamıyordu. Annie'nin parmaklarının çarşafta bıraktığı kırmızı izler. Parmaklarındaki kanları yalaması. Dalgın dalgın hem de. Sanki dondurma, pelte ve reçelli kek yemiş gibi. Dehşet verici görüntülerdi bunlar. Ama Paul'ü acele etmeye de zorluyordu.

Sigara masasındaki kuru çiçek dolu vazo devrilmişti. Masanın altında tatlı dolu bir tabak ve büyük bir albüm vardı. Üzerinde "Anılar Yolu" yazılıydı.

Depresyona girdiğin zaman Anılar Yolunda dolaşmak hiç de iyi bir fikir değildir, Annie! Ama herhalde bunu artık sen de biliyorsun.

Paul odada ilerledi. Mutfak tam karşıdaydı. Sağda geniş ve kısa bir koridor sokak kapısına doğru giriyordu. Yukarı kata çıkan merdiven bunun yanındaydı. Paul merdivene bir göz attı. Basamaklardaki halıya dondurma damlamış, trabzana yağlar bulaşmıştı. Ön kapıya doğru gitti. Sandalyesiz bir yere gitmem imkânsız, diye düşünüyordu. Onun için en iyisi arka kapıdan çıkmak. Annie'nin hayvanlara yem vermek için çıktığı kapıdan. Bay Zengin Çiftçi geldiği zaman fırladı kapıdan. Ama ön kapıyı da bir kontrol etmeliyim. Beni şaşırtacak bir şeyle karşılaşabilirim...

Ama karşılaşmadı.

Verandanın basamakları korktuğu kadar dikti. Tekerlekli sandalye için bir rampa bile olsaydı, yine de kullanamazdı. (Paul böyle bir şeyi heyecanlı bir "Bunu Yapabilir misin?" oyununda bile kabul edemezdi. Bir arkadaşı önermiş olsa bile.) Kapıda üç kilit vardı. Kol demirini kaldırabilirdi. Ama kapıya Kreig kilitleri takılmıştı. Eski polis arkadaşı Tom Twyford'un söylediğine göre dünyanın en iyi kilitleriydi bunlar. Ve anahtarlar neredeydi?.. Hım... Düşünelim bakalım? Belki de Annie'yle birlikte Gülme Yerine doğru gidiyorlar. Evet, efendimmm! Bu soruyu bildi. Ona ödül olarak bir sigar ve yakması için de bir kaynak makinesi verin.

Paul paniğe kapılmamaya çalışarak koridordan döndü. Kendi kendine, zaten ön kapıdan kaçabileceğimi hiç sanmıyordum, diye hatırlatıyordu. Sandalyeyi döndürdü ve mutfağa girdi. Eski tarz bir yerdi burası. Yere parlak renkli bir muşamba serilmişti. Tavan baskılı tenekedendi. Buzdolabı eskiydi ama gürültüsüz çalışıyordu.

Kapağına o mıknatıslı süslerden takılmıştı. Paul bunların tatlı şeyler biçiminde olmalarına da hiç şaşmadı. Bir şeker, bir çikolata, bir ciklet. Dolaplardan birinin kapağı açıktı. Raflara düzgünce muşambalar serilmiş olduğunu gördü. Musluğun yukarısında büyük pencereler vardı. Herhalde hava kapalıyken bile oradan içeriye bolca ışık giriyordu. Mutfağın neşeli görünüşlü bir yer olması gerekirdi ama değildi. Devrilmiş olan tenekeden etrafa çöpler saçılmıştı. Tenekeden çürümekte olan yiyeceklere özgü o pis, sıcak koku yükseliyordu. Ama tek kötü şey bu değildi. Ya da feci koku. Bir şey daha vardı. Sanki bu daha çok Paul'ün kafasındaydı. Ama bu yüzden gerçeklik duygusunu yitirmiyordu.

Mutfağa üç kapı açılıyordu. Bunlardan ikisi yanda, biri de tam karşıdaydı, buzdolabıyla kiler bölmesinin arasında.

Önce soldaki kapılardan birine gitti. Bunlardan biri dolaptı aslında. Daha paltoları, şapkaları, eşarpları ve çizmeleri görmeden böyle olduğunu anlamıştı. Kapağın o garip gıcırtısı bunu ona açıkladı. Diğer Annie'nin dışarı çıkmak için kullandığı kapıydı. Ve oraya da kol demiri vurulmuş ve iki Kreig kilit takılmıştı.

"Rodyman'lar içeri giremezsiniz! Paul, dışarı çıkamazsın!"

Paul'e kadın kahkahalar atıyormuş gibi geldi.

"Seni aşağılık dişi köpek!" Paul yumruğunu kapının yanına indirdi. Canı yandığından elinin yanına götürdü. Yaşlardan gözlerinin yanması onu sinirlendirdi. Kirpiklerini kırpıştırdığı zaman her şeyi çift görmesi de. Ama yaşlara engel olmak elinde değildi. Kapıldığı panik gitgide artıyordu. Bir ses ama, ne yapacaksın, diye soruyordu. Tanrı aşkına! Ne yapacaksın? Bu son şansın olabilir...

Paul kendi kendine sertçe, önce durumu iyice inceleyeceğim, dedi. Tabii bir süre daha sakin kalabilirsem. E, bunu yapabilecek misin sümüklü böcek?

Gözlerini sildi. Ağlamakla buradan kurtulamazdı. Kapının yukarısındaki cama baktı. Tek parça değildi, on altı küçük parçadan oluşmuştu. Her camı kırabilirdi ama çerçeveleri de parçalaması gerekecekti. Tahtaları testereyle kesmek saatlerini alırdı. Çok sağlama benziyordu çerçeveler. Sonra? Sonra ne yapacaksın? Pencereden verandaya doğru bir intihar dalışına mı geçeceksin? Harika bir fikir bu! Belki belkeğimini kırarsın. O zaman bir süre bacaklarının durumunu düşünmekten kurtulursun. Şakır şakır yağan yağmurda yatar ve kısa bir süre sonra da ölürsün. Böylece bu iğrenç olay sona erer.

Hayır, efendim. Hayır. Belki sonunda intihar etmek zorunda kalabilirim. Ama Tanrı'nın önünde yemin ediyorum. Bunu Bir Numaralı Hayranıma onunla tanışmanın bana ne büyük bir zevk verdiğini göstermeden yapamayacağım! Bu sadece bir söz değil! Kutsal bir yemin!

Annie'ye yaptıklarını ödetme fikri paniğini yenmesi bakımından kendini azarlamasından daha yararlı oldu. Biraz daha sakinleşen Paul kapının yanındaki düğmeyi çevirdi. Dışardaki ışık yandı. Bu da biraz işe yaradı. Çünkü odasından ayrıldığı sürede günün son ışıkları da kaybolmuştu. Annie'nin bahçe yolu sular içindeydi. Avlu bir bataklığa dönmüştü. Burada ayrıca gölcükler ve erimekte olan kar yığınları da vardı. Sandalyesini kapının soluna doğru kaydırdı ve ilk kez evin önünden geçen yolu gördü. Ama pek de önemli bir yol değildi bu. Kar yığınları arasından uzanan iki şeritlik asfalt bir yoldu. Islak ıslak parlıyordu, yağmur ve eriyen karlar yüzünden su içindeydi.

Belki Annie, Rodyman'ların içeri girmeleri için kapıları kilitledi. Ama beni bu hapishanede tutmak için kapıları kilitlemesine hiç gerek yoktu. Bu tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarsam beş sani-

ye içinde dingil başlıklarına kadar batarım... Hiçbir yere gidemeyeceksin, Paul. Bu gece de, önümüzdeki haftalar da. Tekerlekli sandalyeyle yola çıkman için yerlerin kuruması gerekiyor. Bu oluncaya kadar da beysbol mevsimi başlar ve bir ay geçer. Tabii pencereden atlayarak sürünmek istiyorsan o başka.

Hayır. Böyle yapmak istemiyordu. Ölmekte olan bir kurbağa yavrusu gibi soğuk su birikintilerinin ve eriyen karların arasında on, on beş dakika süründükten sonra parçalanmış kemiklerinin nasıl sancıyacağını hayal etmek çok kolaydı. Sürünerek yola çıkabileceğimi varsayalım. Hangi arabayı durduracağım? Burada İhtiyar Bessie dışında sadece Bay Zengin Çiftçinin otomobilinin gürültüsünü duydum. Bir de "misafir yatak odası"ndan kaçtığım ilk gün evin önünden geçerek ödümü patlatan arabanın sesini.

Dışarının ışığını söndürerek döndü. Diğer kapıya doğru gitti. Buzdolabıyla kiler bölmesinin arasındakine. Bunda da kilitler vardı, üstelik dışarıya da açılmıyordu. Yani doğrudan doğruya. Bu kapının yanında bir düğme olduğunu gördü. Işığı yakınca evin rüzgârlı tarafı boyunca uzanan sundurmayı gördü. Bir ucuna odunlar yığılmış, bir balta da aralarında gömülmüştü. Diğer uca ise bir çalışma masası konmuştu. Duvarlardaki çengellere araç gereç asılmıştı. Solda bir kapı daha vardı. Sundurmadaki ampul çok sönüktü ama Paul ona da bir kol demiri ve iki Kreig kilidi takılmış olduğunu gördü.

"Roydman'lar... herkes... bana kötülük etmek istiyor..."

Paul boş mutfağa, "Onları bilmem," dedi. "Ama ben gerçekten kötülük etmek istiyorum."

Kapılarla ilgilenmekten vazgeçerek tekerlekli sandalyeyle kilere doğru gitti. Raflara konmuş yiyeceklerden önce kibritlere baktı. Burada paket paket kibrit vardı. Hem küçükler, hem uzun çöplü mutfak kibritleri.

Bir an evi yakmayı düşündü. Bu fikri çok gülünç bularak kafasından kovacağı sırada gözü bir şeye ilişti. Ve o yüzden bu fikri yeniden inceledi. Burada bir kapı daha vardı. Ve üzerinde kilit yoktu.

Kapıyı açtı. Eski, dik, tahta bir merdiven mahzene iniyordu. Karanlıkların arasından iğrenç bir koku yükseliyordu. Rutubet ve çürük sebze kokusu. Hafif cırlak sesler duydu ve Annie'nin sözlerini hatırladı. "Yağmur yağdığı zaman mahzene giriyorlar. Kapanlar kuruyorum. Bunu yapmak zorundayım."

Kapıyı telaşla çarparak kapattı. Şakağından bir damla ter kaşına doğru kaydı, gözünü yaktı. O kapının mahzene açıldığını ve üzerinde kilitler olmadığını fark etmişti. Bu yüzden de evi tutuşturmak ona bir an için çok mantıklı gelmişti. Belki yangın sırasında aşağıya sığınabilirdi. Ama merdiven çok dikti. Sidewinder itfaiyesi yetişemeden Annie'nin alevler içindeki evinin mahzenin üzerine çökmesi ve diri diri yanması ihtimali vardı... Ve aşağıdaki o fareler. Nedense en kötüsü farelerin sesleriydi...

"Kalbi nasıl da çarpıyor! Kurtulmak için nasıl da çırpınıyor. Bizim gibi, Paul. Bizim gibi."

Paul, "Afrika," dedi ama kendi sesini duymadı bile. Kilerdeki teneke kutular ve kesekâğıtlarına konmuş yiyeceklere baktı. Kadının şüphesini uyandırmadan neleri alabileceğini düşünüyordu. Tabii kafasının bir yanı yiyeceklerle ilgilenmesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Kaçma fikrinden vazgeçmişti.

Beyninin endişeli bir yanı, sadece şimdilik, diye itiraz etti.

Buna daha kalın bir ses acımasızca cevap verdi. Hayır. Sonsuza kadar, Paul. Sonsuza kadar.

Paul, "Hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı. "Beni duyuyor musun? *Asla!*"

O kuşkucunun sesi alayla, öyle mi, dedi. Eh, bekleyecek ve göreceğiz... Öyle değil mi?

Evet. Göreceklerdi.

17

Annie'nin kileri daha çok saldırıdan sağ çıkmaya kararlı birinin bomba sığınağına benziyordu. Paul onun yiyeceklerin bir bölümünü durumunun gerçeklerini kavradığı için biriktirdiğini tahmin etti. Dağların tepesinde yalnız başına yaşayan bir kadındı. Belirli bir süre, bazen bir gün, bazen iki hafta bütün dünyayla ilişkisi kesilebilirdi. Herhalde o pis Rodyman'ların da böyle bir kilerleri vardı. Ülkenin başka yerinde yaşayan bir aileyi hayrete düşürecek bir depoları... Ama Rodyman'ların da, bu civarda yaşayan diğer ailelerin kilerleri de hiçbir zaman Annie'nin deposuyla boy ölçüşemezdi. Bu kiler değil, kahrolasıca bir süpermarketti. Annie'nin kilerinde belirli bir sembolizm var sanırım, diye düşündü. O dizi dizi yiyecekler gerçekle paranoya arasındaki sınırın belirsizliğini açıklıyor gibiydi. Ama Paul kendi durumunu düşündüğü için bu incelikleri tahlil etmeye kalkışmadı. Sembolizme boş ver! Yiyecek al.

Evet. Ama dikkatli ol. Sadece Annie'nin döndüğü zaman bazı şeylerin eksildiğini fark etmemesi yeterli değil. Kadın birdenbire gelirse kolaylıkla saklayabileceğim yiyecekler seçmeliyim... Ah, Annie'nin nasıl geleceğini sanıyorsun? Telefon çalışmıyor. Annie'nin bana telgraf çekeceğini sanmıyorum. Ya da çiçek yollayacağını. Ama Annie'nin buradan eksilen yiyecekleri odamda bulması

o kadar önemli sayılmaz. Çünkü yemek yemek zorundayım. Bu da bir alışkanlık.

Sardalya. O yassı kutularda sürüyle sardalya vardı. Anahtarları da altlarındaydı. İyi. Sardalya alırım. Dilinmiş jambon dolu tenekeler. Onların anahtarları yok. Ama bir, iki kutuyu mutfakta açabilirim. Ve önce onları yerim. Boş kutuları da Annie'nin çöp yığınının altına gömerim... Bir rafta kuru üzüm dolu küçük kutular vardı. Üzerinde "Mini yiyecek" yazılıydı. Paul kucağındaki gitgide büyüyen yığına bunlardan da dört tane kattı. Bir kutu da mısır gevreği. Kilerde hiç şekerli gevrek olmadığını fark etti. Belki de vardı ama Annie onları yedi.

Daha yukarıdaki rafa krakerler dizilmişti. Annie'nin sundurmasındaki çıralar gibi düzgünce. Bunların oluşturduğu piramidi bozmamaya çalışarak dört kraker aldı. Birini açgözlülükle yerken yağ ve tuz tadının zevkini çıkardı. Krakerin üzerindeki kâğıdı, daha sonra atmak üzere külotunun içine tıktı.

Bacakları sancımaya başlıyordu. Madem kaçamayacağım, dedi. Evi de tutuşturmayacağım, o halde odama dönmem daha iyi olur. Düş kırıklığına uğradım. Ama durum daha kötü olabilirdi. Bir, iki kapsül alacak ve uykum gelinceye kadar yazacağım. Ondan sonra da yatıp uyuyacağım. Annie'nin bu gece döneceğini sanmıyorum. Fırtına hafiflemek bir yana, gitgide şiddetleniyor... Düş kırıklığına uğramış olsun olmasın, sakin yazı yazmak, sonra da uyumak fikri hoşuna gidiyordu. Annie çılgınca bir düşünceyle ya da daha çılgınca bir istekle odaya dalmayacaktı.

Kilerden geri geri çıktı. Bir an durup elektriği söndürdü. Kendi kendine, odama girerken her şeyi yerli yerine koymalıyım, diye hatırlattı. Annie dönmeden yiyeceğim biterse tekrar buraya gelebilirim.

Aç bir fare gibi, öyle değil mi, Paulie?

Ama hiçbir zaman hep dikkatli davranmam gerektiğini unutmamalıyım. Odamdan her çıkışımda hayatımı tehlikeye atıyorum. Bu basit gerçek her zaman aklımda olmalı. Bunu unutmak beni mahveder.

18

Paul oturma odasında ilerlerken gözü tekrar sigara masasının altındaki albüme erişti. Üzerinde "Anılar Yolu" yazılıydı bunun. Albüm Shakespeare'in elyazması bir oyunu kadar büyük, bir aile İncil'i kadar da kalındı.

Meraklanan Paul albümü alarak açtı.

Birinci sayfaya gazeteden kesilmiş bir sütun yapıştırılmıştı. Başlıkta "Wilkes-Berryman Nikâhı" yazılıydı. Altında dar suratlı, soluk yüzlü bir adamla, siyah gözlü bir kadının fotoğrafı vardı. Kadın dudaklarını büzmüştü. Paul gazetedeki resimden başını kaldırarak şöminenin üstündeki portreye baktı. Evet, hiç kuşku yoktu. Kupürde Crysilda Berryman diye söz edilen kadın Annie'nin annesiydi. (Paul işte tam bir Misery romanına göre bir ad, diye düşündü.) Haberin altına siyah mürekkeple ve düzgün bir yazıyla, "Bakersfield Gazetesi, 30 Mayıs 1938" yazılmıştı.

İkinci sayfada doğum ilanı vardı. "Paul Emery Wilkes 12 Mayıs 1939'da Bakersfield Hastanesinde dünyaya geldi. Babası: Carl Wilkes, annesi Crysilda Wilkes." Annie'nin ağabeyinin adı Paul'ü

şaşırttı. Kadınla birlikte sinemaya giden ve bölüm bölüm filmleri seyreden Paul'du herhalde.

Üçüncü sayfada da Annie Marie Wilkes'in dünyaya geldiği müjdesi vardı. "1 Nisan 1943." Yani Annie kısa bir süre önce kırk dördünü doldurmuştu. Kadının "Bir Nisan Şakası" yapılan günde doğmuş olduğu da Paul'ün gözünden kaçmadı.

Dışarda rüzgâr uğulduyor, yağmur evin duvarını dövüyordu.

Büyülenmiş gibi olan ve sancısını da o an için unutan Paul sayfayı çevirdi.

Gördüğü küpür de yine Bakersfield gazetesindendi. Birinci sayfasından kesilmişti. Sütunun aşağısındaki fotoğrafta pencelerinden alevler fışkıran bir bina görülüyordu. Duvara dayanmış olan bir merdivene bir itfaiyeci çıkmıştı.

Apartmanda Çıkan Yangında Beş Kişi Öldü

Dördü aynı ailenin üyeleri olan beş kişi çarşamba sabahı erken saatlerde Watch Hill Caddesindeki bir apartmanda müthiş bir yangının kurbanı olmuşlardır. Ölenlerden üçünün küçük çocuk oldukları anlaşılmıştır. Paul Krenmitz (8), Frederick Krenmitz (6) ve Alison Krenmitz (3). Dördüncü kurban çocukların babası olan Adrian Krenmitz'dir (41). Bay Krenmitz ailenin bir küçük çocuğu olan sekiz aylık Laurene Krenmitz'i kurtarmayı başarmıştır. Bayan Jessica Krenmitz'in açıkladığına göre, kocası en küçük çocuklarını onun kucağına vererek, "Bir iki dakika sonra diğerleriyle birlikte dışarı çıkarım," demiştir. "Bizim için dua et." Bayan Krenmitz muhabirimize, "Onu bir daha görmedim," diyerek ağlamıştır.

Beşinci kurban Irving Talman'ın 58 yaşında bir bekâr olduğu ve en üst katta oturduğu anlaşılmaktadır. Yangın sıra-

sında üçüncü kattaki dairede kimsenin bulunmaması kurban sayısının az olmasını sağlamıştır. Önce kayboldukları sanılan Carl Wilkes ailesinin üyelerinin mutfağın tavanından su sızdığı için salı gecesi apartmandan ayrıldıkları anlaşılmaktadır.

Crysilda Wilkes muhabirimize, "Bayan Krenmitz ve kayıpları için ağlıyorum," demiştir. "Ama Tanrı'ya kocamla iki çocuğumu koruduğu için de şükrediyorum."

Centralia İtfaiye Müdürü Michael O'Whunn yangının apartmanın bodrumundan çıktığını açıklamıştır. Kundak ihtimali sorulduğu zaman, "Bir şarapçının gizlice bodruma girdiğini sanıyorum," demiştir. "Bir süre içki içti, sonra da kazara sigarasıyla yangın çıkardı. Herhalde alevleri söndüreceği yerde kaçtı ve o yüzden beş kişi öldü. O serseriyi yakalayacağımızı umarım." Müdür ipucu olup olmadığı sorulduğu zaman da, "Polisin elinde var," diye cevap vermiştir. "O izleri hızla ve dikkatle takip ettiklerinden emin olabilirsiniz."

Kupürün altına yine o düzgün yazı ve siyah mürekkeple tarih atılmıştı. "28 Ekim 1954."

Paul başını kaldırdı. Hiç kımıldamıyor ama boynunda bir damar hızla atıyordu. Ona sanki bağırsakları gevşemiş ve alev alev yanıyormuş gibi geliyordu.

"Küçük piçler."

"Ölenlerden üçünün küçük çocuklar oldukları anlaşılmıştır."

"Aşağıdaki katta oturan Bayan Krenmitz'in dört piçi..."

Olamaz! Ah, Tanrım olamaz!

"O küçük piçlerden öyle nefret ederdim ki."

Annie o sırada küçük bir kızmış, Paul. O gece evde bile değilmiş.

On bir yaşındaymış. Herhalde ucuz bir içki şişesinin etrafına benzin dökecek ve yaktığı mumu sıvının ortasına oturtacak yaştaydı. Ve bu işi başaracak kadar aklı da vardı. Belki bunun bir işe yarayacağını sanmıyordu. Belki mum eriyerek alevi dibe ininceye kadar benzinin uçacağını düşünüyordu. Belki de çocukların sağsalim kurtulacaklarından emindi... Belki sadece onları korkutmak ve apartmandan çıkmalarını sağlamak istiyordu. Ama bu yangını Annie çıkarmıştı, Paul. Ve sen de bunu biliyorsun.

Evet, galiba biliyordu. Ve Annie'den kim şüphelenirdi?

Paul sayfayı çevirdi.

Burada da yine Bakersfield gazetesinden kesilmiş bir kupür vardı. Tarih: 19 Temmuz 1957. Bu kez sütunu Carl Wilkes'in bir fotoğrafı süslüyordu. Adam biraz yaşlanmış gibiydi. Ama Carl Wilkes'in daha fazla yaşlanmayacağı da kesindi.

Bakersfield'li Muhasebeci Garip Bir Kaza Sonucu Öldü.

Kentimiz yerlilerinden olan Carl Wilkes, dün gece Hernandez Hastanesine getirildikten kısa bir süre sonra ölmüştür. Bay Wilkes telefona cevap vermek için merdivenden inerken daha önce basamağa bırakılmış olduğu anlaşılan bir çamaşır yığınına takılmıştır. Hastanede ilk müdahaleyi yapan Dr. Frank Canley, Wilkes'in boynu kırıldığı ve kafatası yer yer çatladığı için öldüğünü açıklamıştır. Wilkes 44 yaşındaydı.

Carl Wilkes evli ve iki çocuk babasıydı. Geride bıraktıkları: Karısı Crysilda, oğlu Paul (18) ve kızı Annie (14).

Paul ondan sonraki sayfayı çevirdiği zaman bir an Annie'nin babasının ölümüyle ilgili haberin kazara albüme iki kez yapıştırmış

olduğunu sandı. Bunun kazara olduğunu sanıyordu, ama bu kupürde açıklanan başka bir olaydı. Yine bir kaza. Birbirlerine benzemelerinin nedeni de basitti: İkisi de aslında kaza değillerdi.

Paul korkunç bir dehşetle dondu kaldı.

Kupürün altına yine o düzgün el yazısıyla "Los Angeles, California," diye yazılmıştı. "29 Ocak 1952."

USC Öğrencisi Garip Bir Kaza Yüzünden Öldü.

USC Hemşirelik Okulu öğrencilerinden Andrea Saint James'in dün gece Kuzey Los Angeles'teki Mercy Hastanesine götürüldüğü sırada öldüğü açıklandı. Genç kızın garip bir kazanın kurbanı olduğu bildirildi.

Miss Saint James üniversite dışında, Delorme Sokağındaki bir katı yine Hemşirelik Okulu öğrencisi olan Annie Wilkes'la paylaşıyordu. Miss Wilkes arkadaşımıza, gece on bire doğru bir çığlık, sonra da bir gürültü duyduğunu söyledi. Üçüncü katın sahanlığına fırladığını ve Miss Saint James'in aşağıda yattığını gördüğünü anlattı. "Yatışı hiç de normale benzemiyordu," dedi.

"Ona yardım etmeye çalışırken az kalsın ben de yuvarlanıyordum. Peter Gunn adında bir kedimiz vardı. Ama hayvan birkaç günden beri ortalarda gözükmüyordu. Tasma almayı unuttuğumuz için onu yakalayıp götürdüklerini sanıyorduk. Gece Peter Gunn'ın ölüsünün basamakta yattığını gördüm. Herhalde Andrea'nın ayağı ona takıldı. Arkadaşımın üzerine hırkamı örttüm, sonra hastaneye telefon ettim. Onun öldüğünden emindim ama başka nereye telefon edeceğimi bilmiyordum."

Los Angelesli olan Miss Saint James 21 yaşındaydı.

"Tanrım!.."

Paul bu sözcüğü tekrar tekrar fısıldıyor, sayfayı çevirirken elleri titriyordu. Bu sayfadaki kupürde de hemşirelerin kedisinin zehirlenmiş olduğunun anlaşıldığından söz ediyordu.

Paul, Peter Gunn, diye düşündü. Bir kedi için sevimli bir ad...

Apartmanın bodrumunda fareler varmış. Kiracılar şikâyet etmişler ve bir yıl önce bina müfettişleri ev sahibini uyarmışlar. Tabii Annie'nin bütün bunlardan haberi vardı. Binanın sahibi ağır bir ceza ödememek için bodruma zehirli etler koymuş... Kedi zehirli etlerden yemiş. İki gün bodrumda yatmış. Sonra ölmeden önce hanımlarının yanına çıkmaya çalışmış. Ve hanımlardan birinin ölümüne neden olmuş... muş muş muş...

Güzel. Çok güzel!

Ama tabii Biz Annie'nin bodrumdaki o zehirli etlerden aldığını ve onları kendi eliyle kediye yedirdiğini biliyoruz. Belki zavallı Peter Gunn eti yemek istemedi ama herhalde Annie bunu bir sopayla hayvanın boğazından aşağıya itti. Hayvan ölünce de leşini basamağa yerleştirdi. Planının başarılı olacağını umuyordu. Belki de oda arkadaşının eve çakır keyif döneceğini biliyordu. Eğer öyle olduysa buna hiç şaşmam. Ölü bir kedi. Bir yığın çamaşır. Tom Twyford bunu duysaydı, "Aynı çalışma yöntemi," derdi. Ama neden, Annie? Kupürler? Bana bunun dışında her şeyi açıklıyor...

Paul kendini korumaya çalışırken son haftalarda hayal kurma merkezinin bir bölümü Annie halini almıştı. Şimdi kafasındaki bu Annie bölümü itiraz edilmeyecek kadar kesin ve ifadesiz bir sesle konuşuyordu. Söyledikleri çılgınca şeylerdi ama bunlar son derece mantıklıydı.

Andrea'yı öldürdüm, çünkü gece geç vakit radyo çalıyordu.

Onu kediye taktığı o budalaca ad yüzünden öldürdüm.

Onu kanepede erkek arkadaşıyla oturup öpüşmesini seyretmekten bıktığım için öldürdüm.

Onu yalanını yakaladığım için öldürdüm.

Onu benim yalanımı yakaladığı için öldürdüm.

Ayrıntılar o kadar önemli sayılmaz. Öyle değil mi? Onu öldürdüm, çünkü aşağılık bir piçti. Bu da yeterli neden sayılır.

Paul, "Ve belki ukala olduğu için de," diye fısıldadı. Başını arkaya atarak tiz bir sesle güldü. Anırmayı andıran sesi kahrolası korku doluydu. Demek bu Anılar Yolu, Annie'nin o sevimli yolunun kenarında ne garip, ne zehirli çiçekler açmış!

Hiç kimse o iki kaza arasında bir bağlantı kurmamış mı? Bunda ciddi misin?

Evet, çok ciddiyim. Kazalar hemen hemen beş yıl arayla olmuş. İki ayrı kentte. Haberler iki ayrı gazetede çıkmış. İnsanların sık sık düşünüp boyunlarını kırdıkları, nüfusu çok fazla bir eyalette.

Ve Annie çok zekice davranmış.

Hemen hemen iblis kadar zekice. Ama artık o eski kurnazlığını kaybetmeye başlıyor. Annie'yi Paul Sheldon'u öldürdüğü için sonunda yakalayabilirler. Ama herhalde bu beni rahatlatmaz.

Paul sayfayı çevirdi ve yine Bakersfield gazetesinden kesilmiş bir haberle karşılaştı. O gazeteden kesilmiş sonuncu kupürdü bu aslında. Başlıkta "Miss Wilkes Hemşirelik Okulundan Mezun Oldu" yazılıydı. Bakersfield'li genç kız başarıya ulaşmış. Tarih: 17 Mayıs 1966. Resimdeki hemşire üniforması giymiş ve kep takmış olan genç Annie Wilkes şaşılacak kadar güzeldi. Objektife gülümseyerek bakmıştı. Bu onun mezuniyet resmiydi tabii. Annie birincilikle mezun olmuştu. Paul, ama bunu başarmak için sınıf arkadaşını öldürmek zorunda kalmış, diyerek yine korkuyla anırır gibi güldü. Rüzgâr ona cevap verircesine evin o yanından ıslık çalarak geçti. Annie'nin annesinin duvardaki resmi bir an titredi.

Ondan sonraki kupür New Hampshire eyaletinde, Manchester'da çıkan Union-Leader gazetesinin 2 Mart 1969 sayısından kesilmişti. Bir ölüm ilanıydı bu. İlk bakışta Annie Wilkes'la bir ilgisi yokmuş gibiydi. Ernest Gonyar adında, yetmiş dokuz yaşında bir hasta Saint Joseph Hastanesinde ölmüştü. İlanda, "Uzun bir hastalıktan sonra," deniyordu. Adam geride karısını, on iki çocuğunu ve yüz kadar da torununu ve onların çocuklarını bırakmıştı.

Paul, küçüklü büyüklü evlat üretmek için ritm yöntemi gibisi yoktur, diye düşünerek güldü.

Adamı Annie öldürdü. Bizim Ernie böyle gümbürdedi işte. Yoksa kadın ölüm ilanını buraya yapıştırır mıydı? Bu bizim Annie'nin "Ölüm Defteri" değil mi?

Başka bir sayfa ve yine Union-Leader'de çıkan bir ölüm ilanı. 19 Mart 1969'da. Ölen kadının adı Hester "Queenie" Baulifant'tı. Seksen dört yaşındaydı. Kadın resimde La Brea' daki zift kuyularından çıkarılmışa benziyordu. Ernie'yi götüren illet, Queenie'yi de öldürmüştü. Bu uzun süren hastalık bulaşıcıydı galiba! Kadın da Ernie gibi Saint Joseph Hastanesinde hayata gözlerini yummuştu.

Paul, "Cenaze töreninde bir koro 'Annie Buraya Gelmez misin?' parçasını söylemeliydi," diyerek yine anırırcasına güldü.

Ondan sonraki sayfalar da Union-Leader'de çıkan ölüm ilanlarıyla doluydu. İki yaşlı adam da o pek sevilen "uzun hastalık" yüzünden ölmüştü. Üçüncüsü Paulette Simeaux adında kırk altı yaşında bir kadındı. Paulette'in ölüm nedeni ise "kısa hastalık"tı. İkinci önemli neden yani. Fotoğraf pek bulanıktı ama Paul yine de "Queenie" Baulifant'ın Paulette Simeaux'nun yanında güzellik kraliçesi sayılabileceğini anladı.

Evet, herhalde kadının hastalığı kısa sürdü, diye düşündü. Ani bir kalp krizi geçirdi örneğin. Onu Saint Joseph Hastanesine kaldırdılar. Sonra... Ne oldu? Tamı tamına ne oldu?

Aslında ayrıntıları düşünmek istemiyordu hiç. Ama ölüm ilanlarından hastaların son nefeslerini Saint Joseph Hastanesinde verdikleri anlaşılıyordu.

Hemşire kayıt defterine baksaydık... 1969 Martıyla ilgili kayıtlara. Acaba orada Annie WILKES adına rastlar mıydık? Dostlar, bir ayı ormanda ne yapar?

Ah, Tanrım, bu albüm... bu albüm müthiş!

Bu kadar yeter! Artık albüme bakmak istemiyorum. Durumu anlamadım nasıl olsa. Bu albümü bulduğum yere koyacağım. Sonra odama gideceğim. Galiba yazı yazmak niyetinde değilim. Bir kapsül daha alacak ve yatacağım. Bundan "Kâbus Sigortası" diye söz edebiliriz. Ama artık Annie'nin Anılar Yolunda ilerleyemeyeceğim. Lütfen. Lütfen.

Ama sanki ellerinin kendilerine özgü bir kafaları ve iradeleri vardı. Sayfaları gitgide daha hızlı çeviriyorlardı. Daha hızlı. Daha hızlı.

Union-Leader'de iki ölüm ilanı daha çıkmıştı. Biri 1969 yılının sonlarında, biri de ekimin başlarında.

19 Mart 1970. Pennsylvania eyaletinde, Harrisburg Herald gazetesinde çıkan bir haberdi. Arka sayfaların birinden kesilmiş bir kupür. "Hastanenin Yeni Personeli Açıklandı." Sütunun üstünde saçları dökülmeye başlamış, gözlüklü bir adamın resmi vardı. Paul onu gizli gizli atıştırmaktan hoşlanan bir tipe benzetti. Yazıda, yeni halkla ilişkiler müdüründen (seyrek saçlı, gözlüklü adam) başka Riverview Hastanesi personeline yirmi kişinin daha katılmış oldu-

ğunu bildiriyordu: İki doktor, sekiz hemşire, mutfak yardımcıları, hademeler ve bir kapıcı.

Hemşirelerden biri de Annie'ydi.

Paul, bundan sonraki sayfada bir ölüm ilanı göreceğim, diye düşündü. Pennsylvania'da, Harrisburg kentindeki Riverview Hastanesinde ölen yaşlıca birinin ilanını.

Yanılmamıştı. Yaşlı bir adam o pek sevilen "uzun hastalık"tan ölmüştü.

Onu yine çok moda olan "kısa hastalık"tan ölen yaşlıca bir erkek izlemişti.

Onlardan sonra da üç yaşında bir çocuk ölmüştü. Küçük bir kuyuya düşmüş ve başından ciddi bir biçimde yaralanmıştı. Koma halindeki çocuğu Riverview Hastanesine kaldırmışlardı.

Birdenbire Paul'ün gözlerinin önünde bir hayal belirdi. Bilincinin çoktan unutmuş olduğu eski bir rüyayla ilgiliydi bu. Şimdi karşısında Annie Wilkes vardı. Uzun bir elbise giymiş, önlük ve bone takmıştı. Eski Londra Tımarhanesindeki hemşirelere benziyordu. Bir koluna bir sepet takmıştı. Elini sepete daldırıyor ve aldığı kumları hastaların arasından geçerken onların suratına fırlatıyordu. Ama kum masaldaki gibi onların uykusunu getirmiyordu. Bu kum zehirliydi. Ve hastaları öldürüyordu. Kum taneleri hastaların suratına çarptığı zaman yüzleri bembeyaz kesiliyordu ve sonra ölüyorlardı.

Belki Krenmitz'lerin çocuklarını arsız oldukları için öldürdü. Aşağılık birer piç oldukları için... Hatta belki kendi babasını... ve oda arkadaşını da öyle. Ama ya diğerlerini?

Ama Paul bu sorunun cevabını da biliyordu. İçindeki Annie biliyordu bunu. Bayan Simeaux dışında diğerlerinin hepsi de has-

ta ve yaşlıydılar. Herhalde Bayan Simeaux hastaneye kaldırıldığı zaman bitkisel hayata girmişti. O kadın ve kuyuya düşen çocuk. Annie onları...

Paul, "Çünkü onlar kapana kısılmış fareler gibiydiler," diye fısıldadı.

"Zavallıcıklar... Zavallılar. Zavallıcıklar."

Tabii ya. Neden bu. Annie'ye göre dünyadaki insanlar üç gruba ayrılıyorlar. Piçler, zavallıcıklar... ve Annie.

Kadın yavaş yavaş batıya doğru ilerlemişti. Harrisburg'dan Pittsburgh'a. Oradan Duluth'a, sonra Fargo'ya. Ve 1978'de Denver'e. Her seferinde de aynı şey tekrarlanmıştı. "Hastaneye Katılanlar" başlıklı bir yazı ve sayılan isimler arasında Annie'nin de adı. Albümde Manchester'de çıkan böyle bir yazı yoktu. Herhalde Annie o sırada yerel gazetelerde böyle yazılar yayınlandığını bilmiyordu. Annie'nin yeni girdiği hastanede yine iki, üç kişi ölüyordu. Kadın ondan sonra başka kente geçiyor ve aynı şey yeniden başlıyordu.

Yani Denver'e kadar.

Önce hikâye Paul'e yine aynıymış gibi gözüktü. Yine "Yeni Gelenler" başlıklı bir yazı vardı. Ama bu Denver Hastanesinin kendi gazetesinde yayınlanmıştı. Listede yine Annie'nin adı geçiyordu. Kadın o inci gibi yazısıyla gazetenin adını da yazmıştı. "Gurney."

Paul boş odaya, "İşte bir hastanenin gazetesine yakışacak bir ad," dedi. "'Gaita Örneği' dememiş olmalarına şaştım." Ve yine dehşetle anırır gibi güldü ama bunun farkında bile değildi.

Sayfayı çevirdi ve ilk ölüm ilanını gördü. Rocky Mountain News gazetesinden kesilmişti. Laura D. Rothberg. Uzun süren hastalık. 21 Eylül 1978. Denver Hastanesi.

Ama ondan sonra durum iyice değişiyordu.

Albümün ondan sonraki sayfasında ölüm değil bir nikâh ilanı vardı. Bunu Annie'nin fotoğrafı süslüyordu. Kadın hemşire üniforması değil, köpük köpük dantelli bir elbise giymişti. Yanında, ellerini tutmuş olan bir adam vardı. Ralph Dugan adında biri. Damadın fizik tedavisi uzmanı olduğu anlaşılıyordu. Kupürün başında, "Dugan-Wilkes Nikâhlandı" yazılıydı. Rocky Mountain New gazetesi 2 Ocak 1979. Dugan bir tek özelliği dışında silik bir tipti. Tıpkı Annie'nin babasına benziyordu. Paul, şu moda olan pos bıyığını kesersem, diye düşündü. Adamın ikizi olup çıkacak. Herhalde Annie balayı sona erer ermez kocasına bıyığını kestirmiş olmalı...

Albümün geri kalan sayfalarını karıştırırken kendi kendine, Dugan, Annie'ye evlenme teklif ettiği gün yıldız falına da bakmalıymış, dedi.

Bundan sonraki sayfalardan birinde seninle ilgili bir ilan göreceğimden eminim, Dugan. Bazılarının Samarra'da randevuları vardır. Herhalde senin de merdivenin basamağında duran bir çamaşır yığını ya da bir kedi ölüsüyle randevun vardı. Şirin bir adı olan bir kedinin leşiyle.

Ama yanılmıştı. Ondan sonraki kupür Nederland gazetesinde çıkan bir haberle ilgiliydi. Sütunun başında "Yeni Gelenler" yazılıydı. Nederland, Boulder'ın hemen batısındaki küçük bir kentti. Paul, buraya pek uzak değil sanırım, diye düşündü. Bir an adlarla dolu kısa kupürlerde Annie'nin ismini bulamadı. Sonra yanlış adı aradığını fark etti. Kadının adı da oradaydı. Ama o artık "Bay ve Bayan Ralph Dugan" çiftinin yarısı halini almıştı.

Paul çabucak başını kaldırdı. Bir araba mı geliyor? Hayır... Rüzgârın uğultusu... Tekrar Annie'nin albümünün üzerine eğildi.

Ralph Dugan, Araphoe Bölge Hastanesinde kör, topal ve sakatlara yardım etmeyi sürdürmüştü. Herhalde Annie de yine hem-

şirelik mesleğine dönmüş ve ağır hastaları rahatlatıp iyileştirmeye çalışmıştı.

Paul, artık cinayetler başlayacak, dedi içinden. Tek sorun Ralph. O başta mı öldürüldü, sonda mı? Yoksa ortalarda bir yerde mi?

Ama yine yanılmıştı. Ondan sonraki sayfada bir ölüm ilanı değil, bir emlakçı ilanının fotokopisi vardı. Bir köşesine bir evin fotoğrafı konmuştu. Paul evi ahır sayesinde tanıyabildi. Ne de olsa burayı dışardan hiç görmemişti.

Annie ilanın altında yine o kesin ve düzgün yazısıyla not düşmüştü. "Son taksit de ödendi. 3 Mart 1979. Belgeleri aldık. 18 Mart 1979."

Emekliye ayrıldıkları zaman oturmak için mi? Paul bunu hiç sanmıyordu. Yazlık mı? Hayır, böyle bir lükse paralar yetişmezdi. O halde...

Belki bu bir hayal ama şunu deneyelim: Belki Annie, Ralph Dugan'ı gerçekten seviyordu. Belki aradan bir yıl geçmişti ama kocası ona hâlâ pis kokmuyordu. Evet, bir şeyin değişmiş olduğu kesin. Hiç ölüm ilanı yok. Şeyden beri...

Paul baş tarafları açtı.

1978 Eylülünde ölen Laura Rothberg'den beri. Annie, Ralph'la tanıştıktan sonra hastaları öldürmekten vazgeçmiş. Ama bu o zaman olmuş. Sonra? Sonra baskı gitgide artıyor. O boş boş baktığı krizler yeniden başlıyor. Annie yaşlılara, çaresiz hastalıklara yakalanmış olan insanlara bakıyor... Onların ne kadar zavallı olduklarını düşünüyor. Belki de, içimi sıkan bu çevre diye düşünüyor. Kilometrelerce uzunluğundaki fayans döşeli kasvetli koridorlar. Kokular ve krep tabanlı ayakkabıların gıcırtıları ve acı çeken insanların sesleri. Buradan kurtulursam kendime gelebilirim.

Ve böylece Ralph ve Annie toprağa dönüyorlar.

Paul sayfaları çevirdi ve gözlerini kırpıştırdı. Sayfanın altına müthiş bir öfkeyle "23 Ağustos 1980" yazılmıştı. "KAHROL!"

Kâğıt kalın olmasına rağmen, mürekkepli kalemi kullanan elin öfkesi yüzünden yer yer yırtılmıştı.

Bu sayfada Nederland gazetesinden kesilmiş bir boşanma haberi vardı. Paul, boşananların Annie'yle Ralph olup olmadığını anlamak için albümü çevirmek zorunda kaldı. Çünkü kadın kupürü ters yapıştırmıştı.

Evet. Ralph'la Annie boşanmışlardı. Neden: Şiddetli manevi işkence.

Paul, "Kısa bir hastalıktan sonra boşandılar," diye mırıldandı. Yine başını kaldırdı. Bir araba gürültüsü duyduğunu sanmıştı. Rüzgâr... sadece rüzgâr. Ama artık odama gitmeli, güvene kavuşmalıyım. Sadece sancım artmadı, neredeyse çıldıracağım da.

Ama yine de albümün üzerine eğildi. Bu korkunç şey insanın elinden bırakmayacağı kadar ilginçti. Çok iğrenç olduğu için bitirmek zorunda kaldığınız bir romana benziyordu.

Annie'nin evliliği Paul'ün tahmin ettiğinden daha yasal bir biçimde sona ermişti. Karı kocanın "kısa bir hastalık"tan sonra boşandıkları söylenebilirdi gerçekten. Bir buçuk yıllık mutluluk fazla bir şey sayılmazdı.

Martta bir ev almışlar. Bu evi. Evliliğinin sarsıntı geçirdiğini düşünen bir insan böyle yapmaz. Ne oldu? Paul bunu bilmiyordu. Bir hikâye uydurabilirdi. Ama bu da yine bir hikâye olmaktan öteye gitmezdi. Sonra kupürü tekrar okudu ve ipucuna benzer bir şey buldu. Angela Ford, John Ford; Kirsten Frawley, Stanley Frawley; Danna McLarren,Lee McLarren aleyhinde boşanma davası açmıştı. Ve...

Ralph Dugan da Annie Dugan aleyhinde.

Önemli bir Amerikan töresi var. Öyle değil mi? Ay ışığında evlenme teklif etmek erkeklere düşer, boşanma davası açmak da kadınlara. Bu her zaman olmaz ama çoğunlukla böyledir. Peki bu haber neyi açıklıyor? Angela, "Haydi arabanı çek, Jack," demiş. Kirsten, "Yap bir yeni plan, Stan." Danna da, "Def ol haydi, Lee!" Peki bu sütunda dava açan tek erkek olduğu açıklanan Ralph ne söylemiş?

Herhalde, "Canımı kurtarayım yeter!" diye bağırmış olmalı.

Belki de adam merdivendeki kedi ölüsünü görmüştür.

Ondan sonraki sayfaya yine, "Yeni Gelenler"le ilgili bir haber yapıştırılmıştı. Colorado eyaletinde Boulder'da çıkan Camera gazetesinden kesilmişti. Sütunun aşağısında Boulder Hastanesinin önündeki çim alanda duran on iki yeni personelin fotoğrafı vardı. Annie ikinci sıradaydı. Siyah şeritli kepinin altında yüzü boş bir beyaz daireye benziyordu.

Boulder. İşte Annie'nin iyice çıldırdığı yer.

Paul sayfaları daha hızlı çevirmeye başladı. Duyduğu dehşet gitgide artıyor, kafasında aynı iki fikir birbirini kovalıyordu. Tanrı adına, neden kadından daha önce şüphelenmemişler?.. Tanrı adına, Annie ellerinden kurtulmayı nasıl başarmış?

10 Mayıs 1981 - uzun hastalık. 14 Mayıs 1981 - uzun hastalık. 23 Mayıs - uzun hastalık. 9 Haziran - kısa hastalık. 15 Temmuz - kısa. 16 Temmuz - uzun.

Kısa. Uzun. Uzun. Kısa. Uzun. Uzun. Kısa.

Sayfalar Paul'ün parmaklarının arasında hışırdıyor, burnuna kurumuş yapıştırıcının kokusu geliyordu.

Tanrım, bu kadın kaç kişiyi öldürdü?

Albüme yapıştırılmış olan her ölüm ilanı bir cinayet anlamına geliyorsa, o zaman Annie 1981'in sonuna kadar otuzdan fazla insan öldürdü demektir... Üstelik hiç şüphe uyandırmadan. Tabii hasta kurbanların çoğu pek yaşlıymış. Geri kalanları da ağır yaralı. Ama yine de...

1982'de Annie sonunda tökezlemişti. 14 Ocak tarihli Camera'dan kesilmiş olan kupürde kadının bir fotoğrafı vardı. Taştan oyulmuşa benzeyen, ifadesiz suratı. Üzerine bir başlık atılmıştı. "Doğum Bölümünün Yeni Başhemşiresi Belli Oldu."

29 Ocakta da bebek ölümleri başlamıştı.

Annie bütün hikâyeyi büyük bir titizlikle belgelemişti. Paul olayları kolaylıkla izledi. Peşindekiler bu albümü bulsalardı, kendini bir hapisanede ya da akıl hastanesinde bulurdun, Annie. Ve ölünceye kadar da orada kalırdın.

İlk iki bebeğin ölümü şüphe uyandırmıştı. Bebeklerden biriyle ilgili haberde çocuğun doğuştan ciddi biçimde sakat olduğu açıklanıyordu. Ama sakat ya da değil bebeklerin ölümü çok yaşlı hastaların bağırsak düğümlenmesi yüzünden can vermelerinden farklıydı. Ya da kafalarının yarısı uçmuş veya karınlarında direksiyon büyüklüğünde delikler açılmış olmasına rağmen hâlâ yaşayan kaza kurbanlarının hastaneye kaldırıldıktan sonra ölmelerinden.

Annie sonra sakat çocuklarla birlikte sağlıklı bebekleri de öldürmeye başlamıştı. Paul, deliliği gitgide artıyordu herhalde, diye düşündü. Ve sonunda hepsini de zavallı gibi görmeye başladı.

1982 Martının ortalarına kadar Boulder Hastanesinde beş bebek ölmüştü.

Ve geniş bir araştırma başlamıştı. Camera gazetesi 14 Martta ölümlere "bozuk mama"nın neden olabileceğini açıklıyor, "hasta-

nedeki güvenilir bir kaynak"tan söz ediyordu. Paul kendi kendine, acaba bu kaynak Annie Wilkes'ın kendisi miydi, diye sordu.

Nisanda bir, mayısta da iki bebek daha ölmüştü.

Sonra 1 Haziran Denver Post gazetesinin baş sayfasında bir haber çıkmıştı.

BEBEK ÖLÜMLERİ YÜZÜNDEN BAŞHEMŞİRE SORGUYA ÇEKİLDİ

Şerif Bürosunun sözcüsü henüz bir suçlamada bulunmadığını açıkladı.

Haber: Michael Leith

Boulder Hastanesi Doğum Bölümünün başhemşiresi otuz dokuz yaşındaki Annie Wilkes bugün sekiz bebeğin ölümü dolayısıyla sorguya çekiliyor. Bebekler son birkaç ay içinde ölmüşlerdi.

Miss Wilkes'in tutuklanıp tutuklanmadığını sorduğumuz zaman Şerif Bürosu sözcüsü Tamara Kinsolving öyle bir şey olmadığını söyledi. Miss Wilkes'in bilgi vermek için kendi isteğiyle gelip gelmediğini öğrenmek istediğimizde de, "Böyle bir şey olmadığını söylemek zorundayım," dedi. "Durum bundan çok daha ciddi." Miss Kinsolving'e sorduk. "Hayır," diye cevap verdi. "Şimdilik böyle bir şey yok."

Ondan sonra yazıda Annie'nin meslek hayatı özetleniyordu. Kadının çok yer değiştirmiş olduğu belliydi. Ama Annie sadece Boulder'daki değil diğer çeşitli hastanelerde çalıştığı zaman da ölü sayısının arttığına ilişkin bir ima yoktu.

Paul gazetedeki resme büyülenmiş gibi baktı.

Annie sorgulanmaya götürülüyordu. Tanrım! Annie sorguya çekiliyor. Tanrıça devrilmedi ama sallanıyor... Sallanıyor...

Annie iriyarı bir kadın polisle taş basamaklardan çıkıyordu. Suratı dalgın ve ifadesizdi. Arkasında hemşire üniforması, ayaklarında beyaz ayakkabıları vardı.

Albümün ondan sonraki sayfası: "WILKES SERBEST BIRAKILDI. SORGULAMA KONUSUNDA HİÇBİR AÇIKLAMA YAPILMADI."

Kadın yakasını kurtarmayı başarmıştı. Bir yolunu bulmuş ve kurtulmuştu. Artık ortadan kaybolması ve başka bir yerde gözükmesinin zamanı gelmişti. İdaho, Utah ya da California'da belki de. Ama Annie onun yerine yeniden hastaneye dönmüştü. Ve albümde daha batıdaki bir yerde çıkan bir gazeteden kesilmiş "Yeni Gelenler" başlıklı bir haber yerine, Rocky Mountain News gazetesinin iri başlığı vardı. Gazetenin 2 Temmuz 1982 sayısından kesilmişti.

Dehşet devam ediyor!
BOULDER HASTANESİNDE ÜÇ BEBEK DAHA ÖLDÜ

Şerif iki gün sonra Porto Rico'lu bir hademeyi tutuklamış ama dokuz saat sonra serbest bırakmıştı.

Sonra 19 Temmuzdan hem Denver Post, hem de Rocky Mountain News gazeteleri Annie'nin tutuklandığını açıklıyordu. Ağustosun başında kısa bir ilk duruşma yapılmıştı. Kadını 9 Ağustosta "Kız Christopher" diye tanımlanan bir günlük bir bebeği öldürmek suçundan yargılamaya başlamışlardı. Annie bundan başka yedi çocuğu daha öldürmekle ve birinci derecede cinayetler işlemekle suçlanıyordu. Haberde Annie'nin kurbanlarından bazılarının ad takılacak kadar yaşadıkları da açıklanıyordu.

Mahkemeyle ilgili yazıların arasında Denver ve Boulder gazetelerine göndermiş olan okuyucu mektupları da vardı. Paul, Annie'nin bunların arasında en düşmanca olanları seçmek zorunda kaldığını anlıyordu. Ama hepsi de her ölçüye göre çok korkunç küfürlerle doluydu. Ve tabii bunlar Annie'nin insanlığa bakış açısını o çarpık görüşü de desteklemekteydi. Herkesin aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. Annie Wilkes'ı asmak azdı. Bir muhabir Annie'ye "Ejderha Kadın" adını takmıştı. Ve dava boyunca herkes bu adı kullanmıştı. Çok kimse Ejderha Kadının vücuduna kızgın çatallar batırarak öldürülmesi gerektiğine inanıyordu. Ve hemen hepsi de bu işi severek yapacaklarını açıklıyorlardı.

Annie böyle bir mektubun yanına her zamankine benzemeyen, titrek ve biraz da içe dokunacak bir yazıyla eski bir atasözü yazmıştı. "Taşlar ve sopalar kemiklerimi kırabilir ama sözler bana zarar veremez."

Annie'nin en büyük hatasının herkes bir şeyler sezmeye başladığı zaman cinayet işlemekten vazgeçmeyişi olduğu anlaşılıyordu. Durum kötüydü. Ama ne yazık ki, yine de yeterince kötü değildi. Tanrıça sadece sarsılmıştı. Savcının elinde güçlü kanıtlar yoktu, ele geçirebilecekleri önemsiz şeylerdi. Savcı, Kız Christopher'ın yüzünde ve boynunda bir el izi bulmuştu. Tam Annie'nin eli büyüklüğündeydi bu. Hatta kadının sağ elinin dördüncü parmağındaki ametist yüzüğün bile izi kalmıştı. Savcı ayrıca çocukların öldükleri sırada Annie'nin bölüme girip çıktığını da saptamıştı. Ama ne de olsa Doğum Bölümünün başhemşiresiydi. Onun için de sık sık oraya girip çıkıyordu. Savunma avukatı Annie' nin daha pek çok kez bölüme girdiğini ama hiç kötü bir şey olmadığını kanıtlamıştı. Paul, bu meteorların beş gün içinde Çiftçi Jones'un kuzey tarlasına düşmediğini

ileri sürerek dünyaya hiç göktaşı çarpmadığını kanıtlamaya benziyor, diye düşündü. Ama bu sözlerin jüriyi etkilediği de belli...

İddia makamı ağını mümkün olduğu kadar sağlam örmeye çalışmıştı. Ama en önemli, en mahvedici kanıt sadece o yüzüklü el iziydi. Colorado eyaleti başarı şansının pek az olmasına rağmen yine de Annie'nin yargılanmasına karar vermişti. Paul o zaman bir şeyi kesinlikle anladı, başka bir şeyi de tahmin etti. Tahminine göre, Annie ilk sorgulaması sırasında kuşku uyandıran bazı şeyler söylemişti. Hatta kendisini mahvedecek sözler. Avukatı sorgulama tutanaklarının mahkemeye sunulmasını engellemeyi başarmıştı. Kesin olan şeyse şuydu: Annie hazırlık duruşması sırasında kendi lehine tanıklık etmeye karar verdiği zaman pek akılsızca davranmıştı. Ve avukatı bu ifadenin mahkemede açıklanmasına engel olamamıştı. Tabii elinden geldiği kadar çabalamıştı, o da başka. Annie ağustosta üç gün boyunca Denver'daki tanık yerinde kalmış ama o suçları işlediğini itiraf etmemişti. Ne var ki, Paul yine de kadının bir bakıma her şeyi açıklamış olduğundan emindi.

Annie'nin albümüne yapıştırdığı kupürlerde şahane inciler vardı.

"Üzüldüm mü? Tabii üzüldüm. Yaşadığımız dünyaya bakıyorum da..."

"Utanılacak hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir zaman utanmam. Yaptığım şey kesindir. Böyle bir olayda dönüp arkama bakmam."

"Onların cenaze törenlerine gittin mi? Tabii ki gitmedim! Cenaze törenlerini çok sıkıcı ve sinir bozucu bulurum. Ayrıca bebeklerin ruhları olduğuna da inanmam."

"Hayır, hiç ağlamadım."

"Pişmanlık duydun mu? Bu bence felsefi bir soru. Öyle değil mi?

"Soruyu *tabii* anladım. *Bütün* sorularınızı anlıyorum. Hepiniz de beni mahvetmeye çalışıyorsunuz."

Paul, dava sırasında da tanıklık etmeye kalkışsaydı, herhalde avukatı onu vururdu, diye düşündü.

13 Aralık 1982'de artık iş jürinin kararına kalmıştı. Albümün bir sayfasında şaşırtıcı bir fotoğraf vardı. Rocky Mountain News gazetesinden kesilmiş olan bu resmi Annie hücresinde oturmuş, sakin sakin "Misery'nin Arayışı" romanını okuyordu. Fotoğrafın altında, "ISTIRAP MI ÇEKİYOR?" yazılıydı. "Hiç Ejderha Kadın ıstırap çeker mi? Annie kararı beklerken rahat rahat kitap okuyor."

Gazete 16 Aralıkta büyük başlıklar atmıştı. "EJDERHA KADIN SUÇSUZ BULUNDU." Haberde kimliğinin açıklanmasını istemeyen bir jüri üyesinin, "Evet, onun suçsuz olduğundan ciddi bir biçimde şüphe ediyordum," dediği bildiriliyordu. "Ama ne yazık ki, suçlu olduğundan da kesinlikle emin değilim. Onu diğer suçlular yüzünden yeniden yargılayacaklarını umarım. Belki savcılık diğer olaylarla ilgili daha güçlü kanıtlar bulabilir."

Herkes bebekleri Annie'nin öldürdüğünü biliyormuş. Ama bunu kanıtlayamamışlar.

Albümün ondan sonraki üç, dört sayfasında olayla ilgili son haberler vardı. Savcı Annie'nin diğer suçlardan yargılanacağını açıklamıştı. Ama üç hafta sonra bunu yalanlamıştı. 1983 yılında şubat ayının başlarında savcılık resmi bir açıklama yapmıştı. Boulder Hastanesi Çocuk Bölümündeki ölüm olaylarıyla hâlâ ilgileniyorlardı. Ama Annie Wilkes dosyası kapanmıştı.

Parmaklarının arasından kaçıvermiş.

Kocası ne savcılık, ne de Annie adına tanıklık etmiş. Neden acaba?

Albümün Paul'ün daha görmediği pek çok sayfası vardı hâlâ. Ama bunların kabarık olmamalarından, Annie'nin tarihçesinin sona ermek üzere olduğunu anladı. Çok şükür!

Bir sonraki sayfaya 19 Kasım 1984 tarihli Sidewinder gazetesinden bir kupür yapıştırılmıştı. Yürüyüşe çıkmış olan bir grup, Grider Vahşi Hayvanları Koruma Parkının doğu bölümünde genç bir adamın kolları ve bacakları yarı kesilmiş, parçalanmış cesedini bulmuştu. Ertesi haftaki gazete kurbanın New York eyaletinin Cold Stream kentinden yirmi üç yaşındaki Andrew Pomeroy olduğu açıklayordu. Pomeroy eylülde otostopla Los Angeles'e gitmek için New York'tan ayrılmıştı. Annesiyle babası ondan en son 15 Ekimde haber almışlardı. Genç adam Julesburg'dan onlara telefon etmişti. Ceset kuru bir dere yatağında bulunmuştu. Polis Pomeroy'un dokuz numaralı karayolu yakınında öldürüldüğünü, sonra bahar sellerinin cesedi bulunduğu yere kadar sürüklediğini tahmin etmişti. Adli tıp yaraların bir baltayla açılmış olduğunu bildirmişti.

Paul kendi kendine endişeyle, Grider Parkı buraya ne kadar uzak acaba, diye sordu.

Sayfayı çevirerek son kupüre baktı. Ve birdenbire soluğu kesildi. Sanki daha önceki sayfalarda cesetlerin arasında yuvarlandıktan sonra birdenbire kendi ölüm ilanıyla karşılaşmıştı. Tabii bu tam bir ölüm haberi sayılmazdı ama...

"Buna yine de yakın..." diye mırıldandı.

Kupür Newsweek'in Kısa Haberler sütunundaydı. Bir televizyon oyuncusunun boşanmasıyla Ortabatı bölgesinden bir çelik kralının ölümü arasında yer almıştı.

KAYBOLDUĞU BİLDİRİLDİ: Misery Chastain'le ilgili bir dizi romanla ün yapmış olan *Paul Sheldon* (42). Menajeri, Sheldon'un ortadan kaybolduğunu bildirmiş, ancak, "Sağlığının yerinde olduğunu sanıyorum," demiştir. "Ama benimle temasa geçmesini istiyorum. O zaman rahatlayacağım. Eski eşleri de bunu istiyorlar. Ama para almak için." Sheldon en son yedi hafta önce Colorado'nun Boulder kentinde görülmüştür. Yeni bir romanı bitirmek için oraya gitmişti.

Kupür iki haftalıktı.

Kaybolduğu bildirildi, hepsi o kadar. Kaybolduğu bildirildi. Ben ölmedim. Bu ölüm değil.

Ama ölüm gibiydi. Paul birdenbire ilacını aradı. Sadece bacakları sancıdığı için değil. Her yanı sızlıyordu. Albümü dikkatle yerine bırakarak döndü. Tekerlekli sandalyeyle misafir yatak odasına doğru gitti.

Rüzgâr dışarıda eskisinden daha şiddetle uluyor ve soğuk yağmuru evin duvarlarına çarpıyordu. Paul korkuyla inleyerek büzüldü. Çaresizce kendini tutmaya, hıçkıra hıçkıra ağlamaya çalışıyordu.

19

Yarım saat sonra ilaç almış olan Paul dalıp gitmek üzereydi. Artık uluyan rüzgâr onu korkutmuyor, rahatlatmasını sağlıyordu. Kaçamayacağım. Bu imkânsız. Thomas Hardy "Jude the Obscure" da ne diyor? "Biri gelip çocuğun dehşetini geçirebilirdi... Ama

hiç kimse gelmedi... Çünkü hiçbir zaman gelmez." Tamam. Doğru. Kurtarıcın gelmeyecek. Çünkü öyle biri yok. Maskeli Süvari sabah kahvaltısı reklamlarıyla meşgul. Süpermen yaldızdan yapılmış Hollywood'da film çeviriyor. Tek başınasın, Paulie. Yapayalnız. Ama belki böylesi daha iyi. Çünkü belki de sen aslında cevabı biliyorsun. Öyle değil mi?

Evet, tabii biliyordu.

Oradan kurtulmak için Annie'yi öldürmek zorundaydı.

Evet. Cevap bu. Bence bundan başka bir cevap da yok. Yani yine o eski oyun, öyle değil mi? Paulie?.. "Bunu Yapabilir misin?"

Hiç duraksamadan karşılık verdi. "Evet Yapabilirim."

Gözleri kapandı ve dalıp gitti.

20

Fırtına ertesi gün de devam etti. Ondan sonraki gece bulutlar ayrıldı ve gözden kayboldu. Aynı anda ısı da birdenbire düştü. Dış dünyada her şey donup buz oldu. Paul yalnızlığının ikinci günü yatak odasının penceresinden buzların ışıldadığı bu sabah dünyasına bakıyordu. Domuz Misery ahırda ciyak ciyak bağırıyor, ineklerden biri böğürüyordu.

Paul çoğu zaman hayvanların seslerini duyuyordu. Onlar da oturma odasında çalan saat gibi arka planın bir parçasıydılar. Ama o güne kadar domuzun böylesine bağırdığını hiç işitmemişti. İneğin daha önce de birkaç defa böyle böğürdüğünü sanıyordu. Ama bu korkunç bir rüya sırasında hayal meyal işitilen dehşet verici bir

sesti. Çünkü o sırada Paul sadece kendi sancısını düşünebiliyordu. Annie'nin ilk gidişi sırasında olmuştu bu. Kadın ona kapsül de bırakmamıştı. Paul, Boston'un sayfiyelerinden birinde büyümüş ve hayatının çoğunu New York'ta geçirmişti. Ama şimdi ineğin neden öyle acı acı böğürdüğünü bildiğini düşünüyordu. Hayvanın sağılması gerekliydi. Öbür ineğinse böyle bir ihtiyacı olmadığı anlaşılıyordu. Herhalde Annie'nin düzensiz sağmaları hayvanın sütünü çoktan kurutmuştu.

Ya domuz?

O da açtı. Hepsi o kadar. Bu da yeterliydi.

Hayvanlar o gün rahatlayamayacaklardı. Paul Annie istese bile geri dönemez, diye düşünüyordu. Dünyanın bu köşesi dev bir paten alanına döndü. Hayvanlara duyduğu acımanın derinliği onu şaşırttı. Annie'ye itiraf edemediği o küstahça bencilliği yüzünden hayvanlara acı çektirdiği için duyduğu öfkenin şiddeti de.

Eğer hayvanlar konuşabilselerdi, Annie, buradaki gerçek pisliğin, gerçek aşağılık köpeğin kim olduğunu açıklarlardı!

Günler geçerken Paul'ün rahatı yerindeydi. Tenekelerden yemek yiyor, yeni sürahiden su içiyor, ilaçlarını zamanında alıyor ve her öğleden sonra uyuyordu. Misery'nin hikâyesi iyi gidiyordu. Hafıza kaybı ve daha önce bilmediği korkunç ve iğrenç akrabasıyla ilgili ayrıntılarla roman ikinci anabölümün geçeceği Afrika'ya doğru ilerliyordu. İşin garibi, kadının onu yazmaya zorladığı kitap Misery romanlarının en iyisi olacaktı. Ian'la Geoffrey, Southampton'a gitmişlerdi. Lorelei adlı bir uskunayı hazırlatıyorlardı. Afrika'ya onunla gideceklerdi. Misery, Kara Kıtada ya iyileşecek ya da ölecekti. Genç kadın olmayacak anlarda kataleptik duruma giriyor ve kaskatı kesiliyordu. Ve bütün hayatı boyunca onu bir tek kez arı sokarsa hemen can verecekti. Berberi Kıyısının oluşturduğu o tehlikeli hilalin

yukarı ucundaki küçücük İngiliz-Hollanda toplum merkezi Lawstown'dan iki yüz kilometre içeride Bourka'lar yaşarlardı. Afrika'nın en tehlikeli yerlileriydi. Bourka'lar bazen "Arı İnsanlar" diye de tanımlanırlardı. Bourka ülkesine girmeye cesaret eden beyazlardan çoğu geri dönemezdi. Dönmeyi başaranlar olağanüstü bir tanrıça heykeliyle ilgili hikâyeler anlatıyorlardı. Heykel çökmeye başlamış olan yüksek bir tepenin yamacından uzanıyordu. Taştan oyulmuş olan kadının yüzü amansız, ağzı açıktı. Alnının ortasında dev bir yakut ışıldıyordu. Ortalıkta dolaşan başka bir hikâye daha vardı. Herhalde söylentiydi ama yine de ısrarla tekrarlanıyordu. Tanrıçanın mücevherli alnının gerisinde, kayaları oyulmuş olan mağaralarda dev arıların yaşadıkları söyleniyordu. Bunlar son derece zehirli olan, pelte gibi iğrenç arı kraliçesinin etrafını sarıyor ve onu koruyorlarmış.

Paul gündüzleri bu sevimli saçmalıkla oyalanıyordu. Akşamları ise sessizce oturuyor, domuzun çığlıklarını dinleyerek, Ejderha Kadını nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

Gerçek hayatta "Bunu Yapabilir misin?" oyununu oynamak bir çocuğun arkadaşlarıyla bağdaş kurup otururken yaptıklarından çok farklıydı. Ya da yazı makinesinin başında oturan olgun bir insanın oynayış tarzından. Bu iş sadece bir oyunken çılgınca şeyler düşünür ve bunları inanılır hale sokabilirdiniz. (Bunun için size para verseler bile bu yine de bir oyundu.) Örneğin, Misery'yle Charlotte Evelyn-Hyde arasındaki bağ... yalnızca bir oyun değil miydi? (Onlar üvey kardeştiler. Misery daha sonra babasının Afrika'da Bourka Arı İnsanlarının arasında bulacaktı.) Ama gerçek hayatta sırlar etkilerini kaybediyordu.

Paul elinden geleni yapmıyor değildi. O kattaki banyoda sürüyle ilaç vardı örneğin. Herhalde onlardan yararlanarak kadını

ortadan kaldırabilirdi. Bunun bir yolu olmalıydı. Öyle değil mi? Hiç olmazsa Annie'yi savunmasız hale getirir, ondan sonra da öldürürdü. Sözgelişi, Novril, Annie'ye bu pislikten yeterince verdiği takdirde onu öldürmesine bile gerek kalmazdı. Kadın kendi başına geberip giderdi.

Bu çok güzel bir fikir, Paul. Sana ne yapacağını söyleyeceğim. O kapsüllerden bir avuç al ve kadının dondurmasına karıştırıver. Annie onları şamfıstığı sanır ve hemen yutar.

Hayır, tabii ki bu bir işe yaramazdı. Kapsülleri açarak tozları önceden biraz yumuşattığı dondurmaya karıştıramazdı. Novril çok acıydı. Paul ilacın tadına bakmıştı, bunu biliyordu. Kadın tatlı bir şey beklerken bu acılığı hemen fark ederdi... İşte o zaman yanarsın, Paulie... Çıra gibi yanarsın, oğlum!

Bu bir hikâye için güzel bir fikir sayılırdı. Ama gerçek hayatta işe yarayacak gibi değildi. O beyaz tozun hiç tadı olmasaydı Paul yine de tehlikeyi pek göze alamayacaktı. Güvenli bir yol sayılmazdı. Kesin bir yöntem de olmadığı gibi. Oyun hiç değildi. Paul'ün hayatıydı bu.

Aklına başka fikirler geliyor, bunları daha da çabuk reddediyordu. Kapının üzerine ağır ağır bir şey asabilirdi. (Akla ilk gelen yazı makinesiydi tabii.) Annie içeri girerken ya ölür ya da bayılırdı. Merdivenin bir basamağına bir tel gelebilirdi. Annie'nin ayağı takılırdı... Ama bu iki yöntemin de kusurları vardı. Dondurmaya katılan Novril planındaki gibi. İkisi de kesin değildi, sonuçtan emin olamazdı. Annie'yi öldürmeye kalkışır da başaramazsa başına gelecekleri düşünemiyordu bile.

İkinci gece karanlık basarken Misery hâlâ aynı tekdüze sesle bağırıyordu. Sesi rüzgâra açılıp kapanan menteşeleri paslı bir kapı-

nın gıcırtısını andırıyordu. Ama bir numaralı inek susmuştu. Paul endişeyle, acaba zavallı hayvanın memesi mi patladı, diye düşündü. İnek kan kaybından öldü mü?

Bir an gözlerinin önünde süt ve kandan oluşan bir gölcüğün ortasında yatan ölü ineği canlandırmaya çalıştı. Sonra, "Ahmaklık etme," dedi. "İnekler o biçim ölmezler..." Ama sesinde yine de kararsızlık vardı. İneklerin öyle ölüp ölmediklerini bilmiyordu aslında. Ayrıca asıl sorun inek değildi.

Bütün o süslü fikirlerden bir tek sonuç çıkıyor. Kadını uzaktan öldürmek istiyorsun. Annie'nin kanlarının eline bulaşmasını istemiyorsun. Sen, kalın bir bifteğe bayılan ama mezbahada bir saat bile kalmaya dayanamayan birine benziyorsun. Ama dinle, Paulie. Şunu iyice kafana sok: Başka zaman olmasa bile hayatının şu noktasında gerçeği olduğu gibi kabul etmelisin. Öyle süslü, ayrıntılı planları bırak. Tamam mı?

Tamam.

Paul tekerlekli sandalyeyle mutfağa gitti. Bıçakları buluncaya kadar çekmeleri arka arkaya açtı. En uzun bir kasap bıçağını seçerek odasına döndü. Bir ara duraklayıp kapının çerçevesindeki dingil kapaklarının izlerini sildi. Ama gidip gelirken bıraktığı izler gitgide daha belirginleşiyordu.

Önemli değil. Daha önce onları fark etmedi. Daha sonra da fark etmez.

Paul bıçağı komodinin üzerine bırakarak yatağa tırmandı. Sonra bıçağı alıp yatağın altına itti. Annie geri döndüğünde ondan bir bardak güzel, soğuk su isteyeceğim. Bana su içirmek için üzerime doğru eğildiği zaman bıçağı gırtlağına saplayacağım.

Bu süslü, ayrıntılı bir plan değil.

Paul gözlerini kapatarak uykuya daldı. Cip sabaha karşı dörtte sessizce geldiği zaman da duymadı. Annie hem motoru kapatmıştı, hem de farları söndürmüştü. Paul enjeksiyonun iğnesi koluna batıncaya kadar hiçbir şey hissetmedi. Sonra birdenbire uyandı.

21

Paul önce romanıyla ilgili bir rüya gördüğünü sandı. Bu karanlık... Bourka Arı Tanrıçasının taştan yapılmış dev kafasının arkasındaki mağaraların karanlığıydı. O hafif acıya da arının iğnesi neden olmuştu...

"Paul?"

Yazar anlamsız bir şeyler mırıldandı. Sadece, "Rüyamdaki ses," demeye çalışmıştı. "Yakamı bırak... Def ol..."

"Paul!"

Bu sesi rüyasında duymuyordu. Annie'nin sesiydi bu.

Paul kendini zorlayarak gözlerini açtı. Evet, Annie yanındaydı. Bir an müthiş bir paniğe kapıldı. Sonra bu duygu yavaş yavaş kayboldu.

"Kahretsin! Ne oluyor..."

Aklı iyice karışmıştı. Annie orada, gölgelerin arasında duruyordu. Sanki hiç gitmemişti. O yün eteklerinden birini ve eski bir hırka giymişti. Paul kadının elindeki enjektörü gördüğü zaman rüyasında onu arının sokmadığını anladı. Annie ona iğne yapmıştı. Aman ne olacak, diye düşündü. İkisi de aynı kapıya çıkmaz mı? Tanrıça beni yakaladı. Ama o...

O panik yeniden şiddetlendi, sonra tekrar etkisini kaybetti. Paul sadece biraz hayret ve entelektüel bir merak duydu. Annie nereden gelmişti? Ve neden bu saatte? Paul ellerini kaldırmaya çalıştıysa da pek yapamadı. Elleri hafifçe kalktı. *Sadece* biraz. Sanki onlara görünmeyen ağırlıklar asılmıştı. Elleri yeniden yatağa düştü.

Bana ne iğnesi yaptıysa yaptı. Önemli değil. Bu durum bir kitabın son sayfasına yazdığına benziyordu. *SON.*

Bu düşünce onda korku uyandırmadı. Onun yerine sakin bir rahatlık duydu.

Hiç olmazsa bu işi şefkatle yapmaya çalıştı... Ve...

Annie, "Ah, uyandın mı?" dedi ve sonra da beceriksizce bir cilveyle ekledi. "Seni *görüyorum,* Paul... Şu mavi gözlerini. Sana mavi gözlerinin pek güzel olduğunu hiç söyledim mi? Ama herhalde başka kadınlar söylemişlerdir. Benden daha güzel, sevgi konusunda daha cüretli davranabilen kadınlar."

Geriye dönmüş. Gece karanlığında sinsice dönmüş. Beni öldürüyor. Enjeksiyon ya da arının iğnesi hiçbir şeyi değiştirmez. Yatağın altına sakladığım bıçak da bir işe yaramadı. Ben artık sadece Annie'nin kurbanlar listesindeki son sayıyım... İğnenin uyuşturucu rahatlığı bütün vücuduna yayılırken adeta neşeyle, ben ne berbat bir Şehrazat'mışım, diye düşündü.

Biraz sonra uykuya dalacağını sanıyordu. Daha kesin uyku olacaktı bu. Son uyku. Ama öyle olmadı hiç. Kadının enjektörü etekliğinin cebine soktuğunu gördü... Sonra yatağın kenarına oturdu. Ama her zamanki yerine değil. Karyolanın ayakucunu seçmişti. Bir şey kontrol etmek istiyormuş gibi yere eğildiği zaman Paul bir an onun geniş ve güçlü sırtını gördü. Sonra bir tahtanın takırtısını duydu. Bunu madeni bir şakırtı izledi. Sonra da sallamayla ilgili bir ses. Paul bunu daha önce de bir yerde işitmişti. Bir saniye sonra durumu anladı. "Kibritleri al, Paul."

Mutfak kibritleri. Paul, Annie'nin yatağın ayakucuna başka ne koyduğunu bilmiyordu. Ama orada bir kutu kibrit olduğundan emindi.

Annie ona dönerek yine gülümsedi. Ne olursa olsun, kıyamet gününü anımsatan depresyonu geçmişti. Genç bir kıza yakışacak hareketle bir buklesini geriye itti. Bu hareketi yarı parlak pis saçlarına hiç uymuyordu.

Yarı parlak pis saçları, ah oğlum, bunu hatırlamalısın, hiç de fena değil, vay vay vay, iyice dalgaya düştüm... Bütün geçmiş bunun uvertürüydü. Hey bebek, bu uyuşturucu çok sert, oh kahretsin, başım dönüyor ama iki kilometre yüksekliğindeki dalganın üzerinde Rolls'la denize açılıyorum...

Annie, "Önce hangisini duymak istersin, Paul?" diye sordu. "İyi haberi mi, yoksa kötüsünü mü?"

"Önce iyi haberi..." Paul aptal aptal sırıtmayı başardı. "Kötü haber şu değil mi? Sonunda geldik. SONA! Herhalde romanı pek beğenmedin. Yazık... Ben elimden geleni yaptım. Hatta pek güzel de ilerliyordu. Hatta... Yani hızlanıyordum..."

Kadın yazara sitemle baktı. "Romanı çok *seviyorum,* Paul. Bunu sana açıkladım. Ben hiç yalan söylemem. Romana öyle bayılıyorum ki, artık tamamlandıkça diğer bölümleri okumayacağım. Seni N'leri kendin doldurman için zorladım. Üzgünüm... Ama bu... bu birini gözetlemekten farksız olacaktı."

Paul'ün aptalca gülümseyişi büsbütün yayıldı. Yakında dudaklarımın iki yanı ensemde birleşecek, diye düşündü. Orada bir fiyonkla birbirine bağlanacak. Ve şu zavallı kafacığımın tepesi yere yuvarlanacak. Belki de karyolanın yanındaki ördeğin içine düşecek... Ama Paul'ün kafasının uyuşturucunun henüz erişmediği derinliklerinde alarm zilleri çalıyordu. Annie romana bayılıyormuş.

Yani beni öldürmek niyetinde değil. Neler hazırlıyorsa, bunun beni öldürmekle bir ilgisi yok. Ve eğer yanılmıyorsam, Annie Wilkes iyice çıldırmış artık. Bu da benim için ölümden de kötü bir şeyler hazırladığı anlamına geliyor...

Şimdi odadaki ışık Paul'e bulanık gelmiyordu. Harikaydı bu. Çok saf, çok sevimliydi. Bu kurşuni ışığın uğursuz bir çekiciliği vardı. Paul dağ tepelerindeki göllerin kıyısında, kurşuni sislerin arasında yarı görülen tek bacaklı vinçlerin bu ışıkta sessizce beklediklerini görüyordu. Orman perileri yine bu ışıkta yeni yapraklanmış sarmaşıkların altından çıkarak çalışmaya gidiyorlardı...

Paul, iyice kafayı buldun, ahbap, diye düşünerek kıkır kıkır güldü.

Annie de gülümsedi ona. "*İyi* habere gelelim. Araban ortadan kalkmış. Açıkçası araban yüzünden çok endişeleniyordum, Paul. Böyle bir fırtınanın onu yuvarlayacağını sanıyordum ama yine de bunun yeterli olmaması ihtimali vardı. Bahar selleri o Pomeroy denilen pisliği sürükleyip götürmüştü. Ama araba insanlardan çok daha ağırdır. Öyle değil mi? Onun gibi pislik dolu bir heriften bile. Ama hem fırtına, hem de eriyen kar sularının etkisi görüldü. Araban yok oldu. İşte *iyi* haberim bu."

"Ne?..." Paul kafasının derinliklerinde tekrar alarm zilleri çaldı. Pomeroy... Bu adı biliyor ama nerede duyduğunu çıkaramıyordu. Sonra durumu kavradı. Kendi kendine, artık ölüp gitmiş olan ulu Andrew Pomeroy, dedi. New York eyaletinin Cold Stream Harbour kentinden. Onu Grider Parkında buldular. Orası neresiyse...

Kadın onun çok iyi bildiği o ukala sesiyle, "Paul!" diye bağırdı. "Sanki hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranman yersiz. Andrew Pomeroy'un kim olduğunu bildiğinden eminim. Çünkü albümüme baktığını biliyorum. Galiba ona bakacağını da umuyor-

dum. Yoksa onu ortada bırakmazdım. Öyle değil mi? Ama emin olmak istedim. Ben her konuda ihtiyatlı davranırım. Ve gerçekten de albümdeki ipliklerin kopmuş olduğunu gördüm."

Paul güç duyulacak bir sesle, "İplikler..." dedi.

"Ah, evet. Bir yerde, birilerini çekmecelerini karıştırıp karıştırmadıklarını anlamak için bir yöntem uygulanabileceğini okumuştum. Çekmecelerden birine ince bir iplik geriyorum. Daha sonra gelip ipliğin kopmuş olduğunu gördüğün zaman... Canım, bu yöntemi sen de biliyorsun. Öyle değil mi? İpliğin kopması birinin eşyalarını karıştırdığını gösteriyordu. Görüyorsun ya, ne kadar kolay."

"Evet, Annie." Paul kadını dinliyordu ama asıl istediği bu harika ışıkta kendisini bırakıvermekti.

Annie ayakucundaki şey her neyse, onu kontrol etmek için tekrar eğildi. Paul yine o hafif sesi duydu. Klank klank. Sanki bir tahta bir madene çarpıyordu. Kadın ona döndü ve dalgın dalgın saçlarını geriye itti.

"İşte, albümüme de öyle yaptım. Ama aslında iplik kullanmadım. Başımdan saç telleri koparmadım, albümün yanlarına yerleştirdim. Bu sabah çok erken saatte seni uyandırmamak için bir farecik gibi sessizce geldim. Ve saç tellerinin kopmuş olduğunu gördüm. Tabii albümüme baktığını anladım." Duraklayarak gülümsedi. Annie için çok sevimli bir gülümseme sayılırdı bu. Ama bu gülümseyişte Paul'ün anlayamadığı kötü bir şey de vardı. "Tabii buna şaşmadım, Paul. Odandan çıktığını biliyordum. İşte kötü haber de *bu.* Bunu uzun, çok uzun bir süre önce anladım."

Paul, herhalde öfkelenmem ve üzülmem gerekiyor, diye düşündü. Demek ki, hemen daha başlangıçta durumu anlamış... Ama

ancak o rahat sersemliği duyuyor ve sanki uçuyordu. Kadının sözleri güçlenmeye başlayan şahane gündüz ışığı kadar önemli sayılmazdı.

Annie ciddi ciddi konuya dönen bir insan tavrıyla, "Ama," dedi. "Senin arabandan söz ediyorduk. Dişli lastiklerim var benim. Dağdaki yerimde de kar zincirlerim. Dün öğleden sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Orada zamanımın çoğunu dizlerimin üzerinde geçirdim. Durmadan dua ederek. Ve sonra, çoğu zaman olduğu gibi cevap geldi. Her zamanki kadar basitti bu. Tanrına dua ettiğin zaman sana bunun bin katı karşılık verir, Paul. Böylece zincirleri takarak buraya ağır ağır indim. Bu kolay olmadı. Dişli tekerleklere ve zincire rağmen yine de kaza geçirebileceğimin farkındaydım. O virajlı dağ yollarında 'önemsiz bir kaza' diye bir şey olamayacağını da biliyordum. Ama endişeli değildim. Çünkü Tanrı böyle istemişti, o yüzden güvendeydim."

Paul boğuk bir sesle, "Yüceltici bir düşünce bu, Annie," dedi.

Kadın çabucak ona baktı. Bir an şaşırmış, gözleri şüpheyle kısılmıştı. Sonra da rahatlayarak gülümsedi. Usulca, "Sana bir hediyem var, Paul," diye mırıldandı. Paul, Annie'den herhangi bir hediye istediğinden pek emin değildi. Ama daha bunun ne olduğunu sormadan kadın konuşmasını sürdürdü. "Yollar iyice buz tutmuştu. İki kez az kalsın yoldan çıkıyordum... İkincisinde İhtiyar Bessie fırıldak gibi döndü ama o arada yokuştan inmeyi sürdürdü." Annie neşeyle bir kahkaha attı. "Sonra kum dökmeye çıkmış olan Eustace'lı adamlar beni kurtardılar."

Paul, "Yaşasın Eustace'lı adamlar!" dedi ama sözcükleri ezip büzdü. "Yosun Ustusl admılar..." gibi bir şeyler çıktı ağzından.

"Son zorlukla da bölge karayoluna üç kilometre kala karşılaştım. Bildiğin gibi bu 9 numaralı karayolu. Kaza geçirdiğin sıra-

da izlediğin yol. Oraya çok bol kum dökmüşlerdi. Kaza geçirdiğin yerde durarak arabanı görmeye çalıştım. Onu bulursam ne yapmam gerekeceğini biliyordum. Çünkü o araba bazı sorular sorulmasına yol açabilirdi. Ve ilk iş beni sorguya çekerlerdi. Bunun nedenini de biliyorsun."

Paul, bu bakımdan senden çok öndeyim, Annie, diye düşündü. Ben bütün bu senaryoyu üç hafta önce inceledim.

"Seni buraya getirmemin nedenlerinden biri, bana olayın rastlantıdan da öte bir şey gibi gözükmesiydi... Sanki bu işde Tanrının parmağı vardı."

Paul, "Hangi işde, Annie?" demeyi başardı.

Kadın, "Arabanla, o Pomeroy denilen aşağılık köpeği başımdan attığım yerde kaza yaptın, Paul," diye açıkladı. "Şu ressam olduğunu söyleyen solucanı ortadan kaldırdığım noktada." Elini Pomeroy'u aşağı gördüğünü belirten bir tavırla salladı. Ayaklarını oynattı. Ayağı bir şeye çarpmıştı. Yine o tahta takırtısı duyuldu.

"Pomeroy'u Estes Parkından dönerken arabama aldım. Oraya seramik sergisine gitmiştim. Küçük seramik biblolara bayılırım."

"Bunu fark ettim." Paul'ün sesi yüzlerce ışıkyılı öteden geliyordu. *Kaptan Kirk! Eser altında bir ses geliyor,* diye düşünerek hafifçe güldü. Kafasının derinliklerindeki o yer, uyuşturucunun erişemediği o nokta onu uyarıyor, susmasını söylüyordu. Dilini tut! Ama bunun ne yararı vardı? Kadın her şeyi biliyordu. *Tabii biliyor. Bourka Arı Tanrıçası her şeyi bilir.*

Paul, "Özellikle o buz parçasının üzerinde oturan penguen çok hoşuma gitti," dedi.

"Teşekkür ederim, Paul... Çok şirin değil mi?" Annie bir an durdu. "Pomeroy otostop yapıyordu. Ressam olduğunu söyledi. Ama sonradan onun esrarkeş bir hippi olduğunu öğrendim. Pislikti

o! Pislik! Estes Park lokantasında da birkaç ay bulaşıkçılık etmişti. Ona, 'Sidewinder'de bir evim var,' dediğim zaman, 'Bu ne rastlantı, diye bağırdı. 'Ben de oraya gidiyorum.' Sözümona New York'taki bir dergi ona iş vermişti. Eski otele giderek yıkıntıların resimlerini yapacaktı. Bu resimleri hazırlanan yazıyla birlikte basacaklardı. O eski otel çok ünlüydü vaktiyle. Overlook adlı bir yer. On yıl önce yandı. Bekçi binayı tutuşturdu. Delinin biriydi o. Kentte herkes öyle söyledi. Ama neyse... adam öldü... Pomeroy'un burada benimle kalmasına izin verdim. Onunla seviştik... Birbirimize âşıktık."

Annie hem som etmiş gibi duran, hem de hamurdan yapılmışa benzeyen bembeyaz suratında alev alev yanan kara gözleriyle Paul'e baktı. Ve yazar, eğer Pomeroy seninle sevişmeyi başarabildiyse, Annie, dedi kendi kendine. O zaman genç adam da oteli yakan bekçi kadar deliydi demektir.

"Sonra ondan otelin resimlerini yapmasını istediklerini anladım. Belki satabilirim, diye resim yapıp duruyordu. Hatta derginin Overlook'la ilgili bir yazı dizisi hazırlandığından bile emin değildi. Ben *bunu* pek çabuk öğrendim! Ondan sonra da usulca Pomeroy'un resim defterine baktım. Bunu yapmaya hakkım olduğuna inanıyordum. Ne de olsa benim yemeklerimi yiyor, benim yatağımda yatıyordu. Biliyor musun, o defterin içinde sadece sekiz ya da dokuz resim vardı. Ve hepsi de *berbattı!*"

Kadının yüzü kırış kırış oldu. Bir an domuz taklidi yaparkenki halini aldı.

"Ben Pomeroy'dan daha güzel resimler yapabilirdim! Ben deftere bakarken o içeri girdi ve çok kızdı. Bana, 'Sinsice davranıyorsun!' diye bağırdı. Ben de, 'Kendi evimdeki şeylere bakmak sinsice davranmak sayılmaz,' dedim. 'Eğer sen ressamsan ben de Madam Curie'yim.' O zaman kahkahalarla gülmeye başladı. Bana gülüyordu! Bana! Ben de... ben de..."

"Sen de onu öldürdün." Paul'ün hafif sesi asırlık bir ihtiyarınkine benziyordu. Annie gözlerini duvara dikerek endişeyle gülümsedi. "Şey... galiba öyle bir şey oldu. Bunu pek iyi hatırlamıyorum. O öldükten sonra... bak burası çok iyi aklımda kalmış. O öldükten sonra onu götürüp yıkadım."

Paul kadına bakakaldı. Sıcak ve yoğun bir korku duyuyor, midesi bulanıyordu. Gözlerinin önünde o sahne belirmişti. Pameroy'un çıplak cesedi banyodaki küvette yüzüyordu. Pişmemiş, iri bir hamur parçası gibi. Genç adamın boynu eğilmiş, kafası porselene dayanmıştı. Camlaşmış gözleri tavana dikiliydi.

"Pomeroy'u öldürmek zorundaydım." Annie'nin dudakları gerildi ve dişleri gözüktü. "Herhalde sen polisin bir iplik parçası ya da birinin tırnaklarının altındaki toz ya da saçındaki toprak zerrelerinin yardımıyla neler başarabileceğini biliyorsun! Hiçbir şeyden haberim yok! Ama ben hayatım boyunca hastanelerde çalıştım. Ve ben *biliyorum! Fo-ren-sic* denilen şeyden haberim var."

Patenti sadece Annie Wilkes da olan o sinir krizlerinden birini geçirmeye hazırlanıyordu. Paul biraz çabalaması ve onu geçici olarak yatıştıracak bir şeyler bulup söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama ağzı uyuşmuştu sanki, bir işe yaramıyordu.

"Hepsi de benim peşimdeler! Bana kötülük etmek istiyorlar! Hepsi de! Durumu nasıl olduğunu anlatmaya çalışsaydım beni dinlerler miydi dersin? Böyle mi düşünüyorsun? Böyle mi? Böyle mi? Ah, ne münasebet! Herhalde Pomero'ya sulandığımı iddia ederlerdi. Onun bana yüz vermediğini ve o yüzden onu öldürdüğümü söylerlerdi. Böyle çılgınca laflar ederlerdi işte! İşte! Evet, mutlaka bu tür bir iddiada bulunurlardı."

Paul içinden, Annie, ne var biliyor musun, dedi. Biliyor musun? Galiba bu sözlerin aslında gerçeğe daha yakındı...

"Bu civardaki pislikler başımı derde sokmak, şerefimi lekelemek için her şeyi söylerler."

Annie sustu. Kesik kesik solumuyordu ama yine de hızla, derin derin nefes alıyordu. Dik dik Paul'e baktı. "Cesaretin varsa bunun aksini iddia et," der gibi "O cüreti bir göster!"

Sonra kendine biraz hakim oldu ve daha sakin bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Onu... şey... ondan geri kalanını yıkadım... Giysilerini de. Dışarıda kar yağıyordu. Yılın ilk gerçek karı. Ertesi gün karın kalınlığı otuz santimi bulacağını söylüyorlardı. Pomeroy'un eşyalarını plastik bir torbaya koydum. Ölüsünü de çarşafa sardım. Onları karanlık bastıktan sonra dokuz numaralı karayolundaki heyelan yerine götürdüm. Senin arabanın yuvarlandığı yerden iki kilometre kadar aşağıya indim. Yürüyerek. Ormana girinceye kadar yürüdüm. Her şeyi oraya attım. Herhalde o aşağılık köpeği sakladığımı sanıyorsun. Ama saklamadım. Karın üzerini örteceğini biliyordum. Ölüyü çay yatağında bırakırsam, bahar sellerinin onu sürükleyeceklerinden emindim. Ve gerçekten de öyle oldu. Ama doğrusu onun kadar uzaklara sürükleneceği aklıma gelmedi. Biliyor musun, Pomeroy'un cesedini tam bir yıl sonra buldular. Yani öldükten bir yıl sonra. Hemen hemen kırk kilometre ötede. Aslında o kadar uzaklara gitmesini istemezdim. Çünkü Grider Parkında her zaman yürüyüş yapanlar ve kuş meraklıları oluyor. Bu civardaki ormanlara pek kimse girmiyor."

Annie gülümsedi.

"İşte araban da şimdi orada, Paul. Dokuz numaralı karayoluyla Grider Parkı arasında bir yerde. Ağaçların arasında. Araba oldukça uzakta olduğu için onu yoldan görmeleri imkânsız. İhtiyar Bessie'nin bir yanında güçlü bir projektör var. Ama aşağısı bomboş. Ağaçlığa kadar hiçbir şey yok. Tabii sular biraz çekildikten sonra

yürüyerek gitmem ve durumu kontrol etmem gerekecek. Ama artık güvende olduğumdan hemen hemen eminim. İki yıl ya da beş veya yedi yıl sonra bir avcı arabanı bulacak. Otomobilin her tarafı paslanmış, kanepelerin içine de sincaplar yuva yapmış olacak. Ama sen o zamana kadar kitabımı bitirecek ve New York'a gitmiş olacaksın. Ya da Los Angeles'a. Veya gitmek istediğin bir yere. Ben de burada yine sakin hayatıma devam edeceğim. Belki seninle bazen mektuplaşacağız da."

Tatlı tatlı gülümsedi. Gökyüzünde güzel bir şato gören bir kadının gülümsemesiydi bu. Sonra gülümseme kayboldu ve kadın birden ciddileşti.

"Sonra buraya döndüm. Ve yol boyunca uzun uzun düşündüm. Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü arabanın ortadan kalkması artık burada istediğin kadar kalabileceğin anlamına geliyordu. Romanımı gerçekten bitirebilecektin. Daha önce bunu başarabileceğinden pek emin değildim. Yani her zaman. Bunu sana hiçbir zaman söylemedim. Seni üzmek istemiyordum. Evet, bir neden seni üzmek istememedi. Çünkü o zaman doğru dürüst yazamayacağını biliyordum. Bu sözlerim çok soğuk kaçtı ama aslında duygularım hiç de öyle değildi, hayatım. Anlayacağın, ben önce senin o harika hikâyeleri yaratan tarafını sevmeye başladım. Çünkü elimde sadece bu yanın vardı. Geri kalanını tanımıyordum. Ve o yanının pek kötü olabileceğini de düşünüyordum. Bildiğin gibi ben aptal değilim. Şu 'ünlü' diye tanımlanan yazarlardan bazılarının hayat hikâyelerini de okudum. Çoğunun kötü insanlar olduklarını biliyordum. F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway ve şu Missisipi'li kabasaba adam... Faulkner mi ne... onlar Pulitzer Kitap Ödülünü kazanmış olabilirler. Ama hepsi de ayyaş serserilermiş. Diğerleri de yazmadıkları zaman içki içer, fahişelerle düşer kalkarmış. Uyuşturucu alır ve Tanrı bilir

daha ne kötü şeyler yaparlarmış. Ama sen onlar gibi değilsin. Ve ben zamanla Paul Sheldon'un geri kalan yanını da tanıdım. Bunu söylememin sence bir sakıncası olmadığını umarım, ben onun geri kalanını da sevdim."

Paul tepesinde sallandığı altın gibi ışıklı dalganın yukarısından, "Teşekkür ederim, Annie," dedi. Sonra da için için ekledi. Ama belki de beni yanlış tanıdın. Yani... bir erkeği baştan çıkarabilecek şeylerin hiçbiri yoktu burada. İnsanın bacakları kırıkken bar bar dolaşması imkânsız, Annie. Uyuşturucu almaya gelince... Bu işi Bourka Arı Tanrıçası benim için yapıyor.

Kadın sözlerine devam etti. "Ama burada kalmak isteyecek miydin? İşte bu soruyu kendi kendime sormak zorundaydım. Tabii kendimi kandırmak istiyordum ama aslında bu sorunun cevabını da biliyordum. Bunu, kapının çerçevesindeki o lekeleri görmeden önce anlamıştım bile."

Annie kapıyı işaret etti. Paul onun lekeleri daha ilk gün gördüğünden eminim, diye düşündü. Kendini kandırmak mı? Sen bunu yapamazsın, Annie. Hiçbir zaman. Ama ben kendimi kandırıyordum. Bu da ikimize yeterdi...

"İlk gittiğim günü hatırlıyor musun? Hani kâğıt yüzünden gülünç bir kavga etmiştik."

"Evet, Annie."

"Sen ilk kez o gün odadan çıktın, değil mi?"

"Evet." İnkâr etmenin bir yararı olmayacaktı.

"Tabii. Kapsülleri istiyordun. İlacı içebilmek için elinden gelen her şeyi yapacağını bilmeliydim. Ama öfkelendiğim zaman... biliyorsun..." Annie kıkır kıkır güldü. Gelgelelim Paul ona katılmadı. Hatta gülümsemedi bile. Spor spikerinin durmadan kafasının içinde

konuştuğu, sancıyla kıvrandığı o sonsuz dakikaları hâlâ unutmamış, etkisinden henüz kurtulamamıştı.

Evet, ne durumda olduğunu biliyorum, diye düşündü. Hiç de "cici" olmuyorsun o zaman.

"Önce pek emin olamadım. Ah, oturma odasındaki küçük masada duran bibloların yerlerinden biraz oynamış olduklarını fark ettim. Ama, ben yapmış olabilirim, diye düşündüm. Bazen çok şeyi unutuyorum. Zaman zaman yani... Sonra aklıma senin odandan çıkmış olabileceğin geldi. Ama kendi kendime, imkânsız, dedim. Yarası çok ağır. Ayrıca kapıyı da üstünden kilitledim. Anahtarın hâlâ etekliğimin cebinde olup olmadığına baktım. Cebimdeydi. Sonra sandalyende oturduğunu hatırladım. Onun için belki de... İnsan on yıl hemşirclik yaptıktan sonra bir şeyi çok iyi öğreniyor. Belki, diye düşündüğü şeyleri kontrol etmesi gerektiğini. Onun için bu kattaki banyoya koyduğum eşyalara baktım. Bunların çoğu çalıştığım sıralarda eve getirdiğim eşantiyonlardı. Hastanelerde dökülüp saçılan malzemeyi bir görmelisin, Paul! Onun için ben de zaman zaman birkaç... hap aldım. Ek olarak yani... Bunu yalnız benim yaptığımı da sanma. Ama morfin bazlı ilaçları almaya her zaman dikkat ettim. Onları kilit altıda tutarlar. Şişeleri sayarlar. Her şeyi kaybederler. Ve bir hemşirenin... şey... ilaç aşırdığından kuşkulandıkları zaman onu göz hapsine alırlar. Bu işi 'ilaç aşırmak' diye tanımlarlar... Ne diyordum? Ha, evet, kadını gözetlemeye başlarlar. Ve sonra... güüüm!" Annie elini hızla aşağıya doğru indirdi. "Onu kovarlar. Ve böyle işlere bulaşan kızların çoğu bir daha hemşirelik yapamaz. Ama ben böyle bir hata yapmayacak kadar akıllıydım. Banyodaki o ilaç kutularının durumu oturma odasındaki biblolarınkinden farksızdı. Kutulardaki şeylerin biraz karıştırılmış olduğunu düşündüm. Dipteki bir kutu en üste çıkmış gibi geldi. Ama yine de emin değildim. Bunu

ben yapmış olabilirdim. Şey... dalgınlığım sırasında... iki gün sonra akşamüzeri sana ilacını vermeye geldim. O olayın üzerinde durmaya karar vermiştim. Sen öğle uykusundan hâlâ kalkmamıştın. Kapının tokmağını çevirmeye çalıştım ama dönmedi. Sanki kapı kilitliydi. Sonra tokmak döndü ve kilitte bir şeyin şıkırdadığını duydum. O sırada sen yatakta kımıldadın. Ben de her zamanki gibi sana kapsüllerini verdim. Hiçbir şeyden şüphelenmiyormuşum gibi. Bu bakımdan çok ustayımdır, Paul. Sonra romanını yazabilmen için sandalyeye geçmene yardım ettim. Bunu yaparken kendimi Şam yolunda ilerleyen Aziz Paul gibi hissettim. Gözlerim açılmıştı. Renginin bayağı yerine gelmiş olduğunu fark ettim. Bacaklarını oynattığını gördüm. Pek az hareket ettirebiliyordun, ama yine de oynatabiliyordun. Kolların da tekrar güçlenmeye başlıyordu... O zaman sağlığına kavuşmak üzere olduğunu anladım. Dışardan biri durumdan şüphelenmese bile, diye düşündüm. Paul başıma bir dert açabilir. Sana baktım ve 'sır saklamakta usta olan tek insan ben değilim belki de,' dedim kendi kendime. O gece sana daha etkili bir ilaç verdim. Biri karyolanın altında bomba patlatsa yine de uyanmayacaktın. İyice sızdığını anladıktan sonra mahzendeki raftan küçük alet çantamı aldım. Ön kapının kilidini çıkardım. Ve bak, ne buldum!"

Kadın erkek gömleğine benzeyen bluzunun cebinden küçük ve koyu renk bir şey çıkardı, Paul'ün uyuşuk eline sıkıştırdı. Yazar bunu yüzüne yaklaştırarak şaşkın şaşkın baktı. Saç pensinin kıvrılmış ve eğilmiş parçasıydı.

Paul kıkır kıkır gülmeye başladı. Elinde değildi.

"Bu kadar komik olan nedir, Paul?"

"Vergi borcunu ödemeye gittiğin gün. O kapıyı tekrar açmam gerekti. Tekerlekli sandalye kapıya göre biraz büyüktü. Kara lekeler bıraktı. Onları silmek istedim."

"Ben görmeyeyim diye mi?"

"Evet. Ama sen çoktan görmüşsün. Öyle değil mi?"

"Saç tokalarımdan birini kilitte bulduktan sonra mı?" Annie gülümsedi. "Ah, hayatım, hiç görmez olur muyum?"

Paul başını salladı, şimdi katıla katıla gülüyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Bütün o çabaları... Endişeleri... Boşunaydı. Bu ona nefis ve gülünç geliyordu.

Sonra, "O pens parçasının beni engelleyeceğini sanıyordum," dedi. "Ama öyle olmadı. Hatta tıkırdadığını bile duymadım. Meğer bunun iyi bir nedeni varmış. Öyle değil mi? Ne de şakacısın."

"Evet." Kadın pis pis güldü. "Çok şakacıyım." Ayaklarını oynattı ve Paul yine o tahtanın çıkardığı o boğuk gürültüyü duydu.

22

"Odadan hepsi kaç kez çıktın?"

Paul bıçağı hatırladı. Ah, Tanrım o bıçak...

Sonra, "İki," dedi. "Hayır. Bir dakika. Dün akşamüzeri beşe doğru yine çıktım. Sürahimi doldurmak için." Bu doğruydu. Sürahiyi *gerçekten* doldurmuştu. Ama kadına o üçüncü çıkışının gerçek amacını açıklamamıştı. Asıl neden yatağın altında gizliydi. Prenses ve yatağın Altındaki Bezelye Tanesi masalı. Paulie ve İri Bıçak hikâyesi. "Su almak için çıkışımı da sayarsak... üç kez."

"Doğruyu söyle, Paul."

"Sadece üç kez. Yemin ederim. Ve bunu kaçmak için de yapmadım. Tanrı aşkına! Burada bir roman yazıyorum. Belki bunun farkında değilsin."

"Tanrının adını boş yere ağzına alma, Paul."

"Benim adımı bu biçimde söylemekten vazgeçersen belki ben de öyle yaparım. Birinci defa öyle sancım vardı ki, bana biri bacaklarımı dizlerime kadar cehennem ateşine sokmuş gibi geliyordu. Ve biri bunu yapmıştı. Sen, Annie."

"Kes sesini, Paul!"

Kadına aldırmayarak konuşmasını sürdürdü. "İkinci sefer yiyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Ve uzun süre dönmemen ihtimali olduğu için de yedek besin aldım. Sonra susadım. Hepsi o kadar. Ortada müthiş bir komplo yok."

"Herhalde telefon etmeye kalkışmadın. Kapılardaki kilitlere de bakmadın. Çünkü çok cici bir çocuksun."

"Telefonu tabii denedim... Kilitlere tabii baktım... Tabii kapılar ardına kadar açık da olsaydı o çamur deryasında fazla ilerleyemezdim." Uyuşturucu dalga dalga, gitgide daha fazla etkiliyordu. Şimdi kadının ağzını kapatıp gitmesini istiyordu. Annie ona gerçeği ağzından kaçırmasına neden olacak kadar fazla ilaç vermişti. İleride bunun bedelini ödeyeceğinden korkuyordu. Ama önce uyumak istiyordu.

"Odadan kaç kez çıktın?"

"Söyledim ya..."

"Kaç kez?" Annie'nin sesi yükselmeye başlıyordu. *"Doğruyu söyle!"*

"Söylüyorum! Üç kez!"

"Kahretsin, kaç kez?"

Paul, kadının iğneyle verdiği fazla dozda uyuşturucuya rağmen korkmaya başladı.

Bana bir şey yaparsa bile canımı fazla yakmaz, diye düşündü. Çünkü kitabı bitirmemi istiyor... Bunu kendisi söyledi.

"Sanki aptalmışım gibi davranıyorsun, Paul!" Yazar kadının cildinin çok parlak olduğunu fark etti. Taşın üzerine gerilmiş plastiğe benziyordu derisi. Sanki cildinde hiç gözenek yoktu.

"Annie, yemin ederim..."

"Ah, yalancılar rahatlıkla yemin ederler! Yalancılar yemin etmeye *bayılırlar!* Pekâlâ, bana aptalmışım gibi davran bakalım. Çok güzel. Aferin sana. Hiç de akılsız olmayan bir kadına gerizekâlıymış gibi davranırsan, her seferinde savaşı o kazanır. Şimdi beni dinle, Paul... Bu evin çok yerine saç telleri koydum. Daha sonra baktığımda çoğunun kopmuş olduğunu gördüm. Ya kopmuş ya da kaybolup gitmişti. Yalnız albümdeki değil. Holdeki de. Yukarıda şifonyerimin çekmesindeki de... Sundurmadaki de. Hepsi de, hepsi de!"

Paul, "Annie," demek istedi. "O kapıda sürüyle kilit var. Sundurmaya nasıl girmiş olabilirim?"

Ama kadın konuşmasına izin verdirmeyerek sözlerini sürdürdü.

"Ve şimdi gözümün içine baka baka odadan sadece üç kez çıktığını söyle, Bay Uyanık! Ve ben de sana o zaman kimin aptallık ettiğini söyleyeyim."

Paul, Annie'ye bakakaldı. İyice sersemleşmiş olmasına rağmen yine de dehşete kapılmıştı. Kadına nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. O deliydi. Tam bir manyak...

Sonra, "Annie," dedi. "Tanrı aşkına, ben yukarı nasıl çıkabilirim?"

Kadın haykırdı. "Ah, ÇOK GÜZEL!" Sesi gıcırtılı bir hal alıyordu. "HARİKA! Birkaç gün önce buraya geldim. Tekerlekli sandalyeye tek başına oturmayı başarmıştın. *Onu yapabilen, yukarı da çıkabilir! Sürünerek yapabilir bunu!"*

Paul, "Öyle ya," dedi. "Kırık bacaklarımla parçalanmış dizimin üzerinde sürünürüm."

Annie'nin yüzünde o kara ifade vardı yine. Çiçekli kırların altında gizli olan kapkara uçurum. Annie Wilkes kaybolmuş, onun yerini Bourka Arı Kraliçesi almıştı. Kadın, "Bana kurnazlık etmeye kalkışma, Paul," diye fısıldadı.

"Eh, Annie, birimizden birinin zekice davranması gerekiyor. Ve sen bunu pek başaramıyorsun. Eğer bir an durup düşünür..."

"Kaç kez?"

"Üç."

"Birinci sefer ilacı almak için."

"Evet. Novril kapsüllerini."

"Öyle."

"Üçüncü kez de sürahiyi doldurmak için."

"Evet, Annie. Başım öyle dönüyor ki..."

"Bir kez ilaç, bir kez yiyecek ve bir kez de su için."

"Evet, sana söyledim ya." Paul bağırmak istedi ama ancak bir karganinkine benzeyen hafif bir ses çıkarabildi.

Kadın elini tekrar etekliğinin cebine sokarak o kasap bıçağını çıkardı. Bıçağın keskin ağzı gitgide parlaklaşan sabah ışığında pırıldıyordu. Annie birdenbire sola doğru dönerek bıçağı fırlattı. Bunu bir sirk oyuncusunun yarı kayıtsızca ama öldürücü zarifliğiyle yapmıştı. Bıçak Zafer Takı fotoğrafının altına, duvara saplanarak titredi.

"Sana op-ön. iğnesi yapmadan önce yatağının altını biraz inceledim. Kapsülleri bulacağımı sanıyordum. Bu bıçağı görünce şaşırdım. Az kalsın elimi kesiyordum. Ama bıçağı yatağın altına *sen* koymadın. Öyle değil mi?"

Paul cevap vermedi. Kafası bir lunaparktaki kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibi dönüyor, sarsılıyordu. Op-ön iğnesi? Annie öyle mi dedi? *Op-ön.?"* Birdenbire kadının bıçağı duvardan çekerek onu hadım edeceğine karar verdi.

"Ah hayır, bıçağı oraya sen saklamadın, Paul. *Sen* bir kere ilaç, bir kere yiyecek ve bir kere de su için odadan çıktın. Bu bıçak ise... ah, herhalde havada *uçarak* geldi ve yatağın altına giriverdi. Evet, mutlaka öyle oldu." Annie alayla tiz bir kahkaha attı.

Op-ön.? Sevgili Tanrım, bu kadın öyle mi söyledi?

Annie, "Kahrol," diye bağırdı. "Kahrol! *Odadan kaç* kez çıktın?"

"Pekâlâ! Pekâlâ! Sürahiye su doldurmaya gittiğim zaman o bıçağı da aldım! İtiraf ediyorum! Eğer bunun daha birkaç kez odadan çıktığım anlamına geldiğini düşünüyorsan, öyle olsun! Beş defa mı, diyorsun, beş olsun! Yirmi, elli, yüz? İstediğin buysa, tamam! Öyle olsun! İtiraf ediyorum. Sen kaç kez diye düşünüyorsan o kadar, Annie!"

Paul bir an uyuşturucunun verdiği sersemlik ve öfke yüzünden "Op-ön. İğnesi" sözcüğünde gizli olan o korkutucu anlamı unuttu. Kadına çok şeyi anlatmak istiyordu. Annie gibi kudurmuş bir paranoyağın bu çok belirgin şeyi kabul etemeyeceğini bile bile hem de. "Hava nemliydi, Annie," diyecekti. "Saç tellerini tutturduğun seloteyp neme gelmez. Herhalde çoğu zaman Ludlumvari tıkaçların yerinden çıktı ve hava akımıyla uçtu gitti. Ve fareler. Mahzeni

su basmış olmalı. Sen olmadığın için fareler işi azıttılar. Duvarların içinde dolaştıklarını duydum. Tabii ya. Ev onlara kalmıştı. Senden kalan artıkları yemeye çıktılar. Senin saç tellerinin çoğunu da onlar koparmış olmalılar." Ama kadın bunların hiçbirini kabul etmeyecekti. Ona göre Paul, New York Maratonuna katılmaya hazırdı.

"Annie... Annie, bana op-ön. iğnesi yaptığını söylediğin zaman ne demek istedin?"

Ama Annie öbür konuyu tutturmuştu. "Bence odadan yedi kez çıktın," dedi. "En aşağı yedi. Yedi kez mi çıktın?"

"Madem öyle olmasını istiyorsun yedi diyelim. Annie, sen o sözlerle..."

Kadın, "İnadının tuttuğu anlaşılıyor," diye homurdandı. "Senin gibiler geçimlerini sağlamak için yalan söyleye söyleye buna alışıyorlar sanırım. Ondan sonra gerçek hayatlarında da yalana başvuruyorlar. Ama önemli değil, Paul. Çünkü *prensip* değişmez. Odadan ister yedi ya da yetmiş ister yedi kere yetmiş defa çıkmış ol, bu böyle! *Prensip* değişmez, *karşılık* da."

Paul uçuyor, uçuyordu. Gözlerini yumdu. Annie sanki çok uzaklarda bir yerde konuşuyordu... Sesi bir buluttan gelen doğaüstü bir gürültü gibiydi. Paul, tanrıça, diye düşündü.

"Kimberley elmas madeninin ilk günleriyle ilgili kitapları hiç okudun mu, Paul?"

Yazar sebepsiz yere, "O konuda bir kitap bile yazdım," diyerek güldü.

Op-ön. Op-ön. İğnesi?

"Yerli işçiler bazen elmas çalarmış. Taşları yapraklara sararak makatlarına sokarlarmış. Yakalanmadan 'Büyük Kuyu'dan uzaklaşabilirlerse koşmaya başlarlarmış. İngilizler onları Oranjerivier ya

da Boer bölgesine erişmeden yakalandıkları zaman ne yaparlarmış biliyor musun?"

"Öldürürlermiş herhalde..." Paul'ün gözleri hâlâ kapalıydı.

"Ah, hayır! Bu lüks bir arabayı bir yayı kırıldığı için çürüğe çıkarmaya benzerdi. Hayır. İngilizler yerlileri yakalarlarsa onların çalışmaya devam etmelerini sağlayacak bir yöntem uygularlarmış. Ama koşarak kaçmalarını engelleyecek bir şey. Bu ameliyata 'topal etmek' denilirmiş Paul. Ve ben de sana bunu yapacağım. Kendi güvenliğim için... Ve tabii seninki için de. Bana inan. Seni kendine yapabileceğin kötülüklere karşı korumam gerekiyor. Unutma. Biraz acı duyacaksın ve sonra her şey bitecek."

İnsanın yüzünü ustura gibi kesen soğuk bir rüzgâra benzeyen bir dehşet, ilacın neden olduğu o sisleri yardı ve Paul çabucak gözlerini açtı. Kadın ayağa kalkmıştı. Örtüleri açtı ve yazarın çarpılmış bacaklarıyla çıplak ayakları ortaya çıktı.

Paul, "Hayır," dedi. "Olamaz... Annie... Ne yapmayı düşünüyorsan önce bunu konuşabiliriz, öyle değil mi?... Lütfen..."

Annie eğildi. Doğrulduğu zaman bir elinde Paul'ün sundurmada gördüğü balta vardı. Diğerinde ise bir meşaleye benzeyen propan lamba. Baltanın keskin kenarı ışıl ışıldı. Propan lambanın yanında "Bernz-O-matik" yazılıydı. Annie tekrar eğildi ve bu kez koyu renk bir şişeyle bir kutu mutfak kibriti aldı. Şişenin etiketinde bir tek sözcük vardı. "Betadin."

Paul bu şeyleri, bu sözcükleri, bu adları hiçbir zaman unutmayacaktı.

"Annie, yapma!" diye bir çığlık attı. *"Annie, burada kalacağım! Bundan sonra yataktan bile çıkmayacağım! Lütfen! Ah, Tanrım! Yalvarırım, beni kesme, Annie!"*

"Korkma. Fazla canın yanmayacak." Annie'nin yüz hatları gevşemişti yine. Biraz hayretle boş boş, aptal aptal bakıyordu. Gözleri camlaşmıştı. Paul'ün kafası bir orman yangınını andıran paniğin etkisinde kalmadan hemen önce, bu olay sona erdiği zaman olanları hayal meyal hatırlayacak, diye düşündü. O çocukları, ihtiyarları, çaresiz hastaları ve Andrew Pomeroy'u öldürdüğünü hatırladığı gibi...

Sonra içinde bir ses çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Pomeroy'u bu baltayla öldürdü! Bundan eminim!

Paul bağırmaya, yalvarmaya devam etti. Ama artık sözleri anlaşılmıyordu. Dönmeye, Annie'den uzaklaşmaya çalışırken bacaklarına müthiş bir sancı girdi. Bacaklarını yukarı çekmeye, onları savunmasız bir hedef olmaktan kurtarmaya çabaladı. Ve dizleri çığlıklar attı adeta.

Kadın, "Bir dakika daha, Paul," diyerek Betadin şişesinin kapağını açtı. Kahvemsi kızıl koyu bir sıvıyı Paul'ün sol ayağının bileğine döktü. "Bir dakika daha. Sonra her şey bitmiş olacak." Baltayı yana çevirirken güçlü sağ bileğindeki kirişler kabardı. Paul parmağındaki ametist yüzüğün göz kırpar gibi parıldadığını gördü. Annie baltanın keskin yanını da Betadin'e buladı. İlacın kokusu Paul'ün burnuna geldi. Doktor muayenelerini hatırlatan bir kokuydu bu. Sana iğne yapacaklarını haber veren bir koku.

"Canın pek az yanacak, Paul, Fazla acı çekmeyeceksin." Baltayı çevirerek, öbür tarafını da ilaçladı. Paul sıvı baltanın yüzeyine yayılmadan önce bu yanda çiçek çiçek pas lekeleri olduğunu fark etti.

"Annie Annie ah Annie lütfen yalvarırım hayır lütfen yapma Annie yemin ederim çok iyi davranacağım Tanrı'nın huzurunda yemin ederim doğru dürüst davranacağım lütfen bana iyi bir insan

olabilmem için bir şans tanı AH ANNIE LÜTFEN İYİ BİR İNSAN OLABİLMEK İÇİN BİR FIRSAT VER..."

"Canın biraz yanacak. Sonra bu kötü olay gerilerde kalacak, Paul."

Annie açık Betadin şişesini omzunun üzerinden fırlattı. Yüzü son derece ifadesizdi. Ama salt etten yapılmış gibiydi. Som etten. Sağ elini baltanın sapından hemen hemen başına kadar kaydırdı. Sol eliyle sapı daha uçtan kavradı. Bir oduncu gibi ayaklarını açtı.

"ANNIE AH LÜTFEN YALVARIRIM BENİ KESME!"

Kadının bakışları uysallaşmıştı ama gözleri kayıyordu. "Endişelenme. Ben tecrübeli bir hemşireyim."

Balta ıslık çalarak indi ve Paul Sheldon'un sol bacağına, bileğinin hemen yukarısına gömüldü. Paul'ün içinde sanki bir acı bombası patladı. Koyu kırmızı kanlar Annie'nin suratına fışkırdı. Kızılderililerin savaş boyasına benziyordu bu. Kadın baltayı zorla çekip çıkarırken Paul ucunun kemiğe sürtünerek gıcırdadığını duydu. İnanmayan gözlerle vücuduna baktı. Çarşaf kırmızıya dönüşüyordu. Ayak parmaklarının kımıldadığını gördü. Sonra da Annie'nin kanlar damlayan baltayı tekrar kaldırdığını. Saçları tokalarından kurtulmuş, ifadesiz yüzüne düşmüştü.

Paul bacak ve dizindeki sancıya rağmen gerilemeye çalıştı. Bacağı kımıldadı ama ayağı oynamadı. Sadece baltanın açtığı yara genişledi, ağız gibi açıldı. Balta yeniden inerken artık ayağının bacağına sadece baldırındaki etlerle bağlı olduğunu kavrayacak kadar zaman buldu. Balta yara yerine indi. Bacağı tümüyle keserek yatağa saplandı. Yaylar zıngırdayıp "bıng" diye sesler çıkardı.

Annie baltayı kaldırarak bir kenara attı. Paul'ün kanlar fışkıran kesik bileğine bir an dalgın dalgın baktı. Sonra kibrit kutusuna uzandı. Bir kibrit çaktı. Yanında "Bernz-O-matik" yazılı propan lambayı alarak valfı çevirdi. Gaz hışırdamaya başladı. Sanki artık Paul'ün olmayan o yerden kanlar akıyordu. Annie kibriti Bernz-O-matik'in ağzına dikkatle tuttu. "Fuuuf!" diye bir ses çıktı. Uzun sapsarı bir alev uzandı. Annie lambayı ayarladı. Şimdi mavi bir alevle yanıyordu.

Paul'e, "Yarayı dikmem imkânsız," dedi. "Zamanım yok. Kanı kesmek için bacağını sıkıca sarmam da bir işe yaramaz. Onun için..."

"Durulamalıyım..."

"Kesiği katarize edeceğim."

Eğildi. Alevler kanlar akan çıplak kesiği yalarken Paul acı acı haykırdı. Ayak bileğinden dumanlar yükseldi. Tatlı bir kokusu vardı bunun. Paul'la ilk karısı balaylarını Maui'de geçirmişlerdi. "Bir "luau"ya katılmışlardı. Bu koku ona ziyafetteki domuzu hatırlatıyordu. Onu bir çukurun içinde bütün gün pişirmişlerdi. Bir sopaya geçirilmişti hayvan. Etleri kararmış, sarkmıştı. Parçalanıyordu.

Can acısı çığlıklar atıyordu. Paul çığlıklar atıyordu.

Annie, "Hemen hemen bitti sayılır," diyerek valfı çevirdi. Çarşaf, artık kanamayan kesiğin etrafından alev aldı. Paul'ün bileği luau çukurundan çıkardıkları domuzun derisi gibiydi. Karısı Eileen başını çevirmişti ama Paul büyük bir merakla olanları izlemişti. Yerliler domuzun çatırdayan derisini elleriyle çekip çıkarıvermişlerdi. Bir futbol oyunundan sonra kazağınızı çıkardığınız gibi.

"Hemen hemen bitti sayılır..."

Annie lambayı kapattı. Paul'ün bacağı alevden oluşan bir çerçevenin içindeydi. Kesik ayağı onların gerisinde titreşiyordu. Kadın

eğildi. Doğrulduğu zaman elinde Paul'ün eski dostu sarı kova vardı. Suyu alevlerin üzerine döktü.

Paul çığlık çığlığa haykırıyor, haykırıyordu! "Sancı! Tanrıça! Acı! Ah, Afrika!"

Annie durarak ona, kararmış olan kanlı çarşafa baktı. Yüzünde belli belirsiz bir üzüntü vardı. Sanki radyoda dünyanın öbür ucunda deprem yüzünden on bin kişinin öldüğünü duymuş gibi.

"Artık iyi olacaksın, Paul." Annie'nin sesinde birdenbire korku belirdi. Gözlerini amaçsızca etrafta dolaştırıyordu. Paul'ün kitabını yaptıkları zaman alevlerin kontrolden çıkmasına ramak kaldığı zaman olduğu gibi. Sonra gözleri bir şeye takıldı ve rahatladı o zaman. "Şu çöpleri atayım."

Paul'ün kesik ayağını aldı. Parmakları hâlâ kıvrılıp bükülüyordu. Annie elinde ayakla odada ilerledi. Kapıya geldiği sırada parmaklar da kımıldamıyordu artık. Paul tabanın yanındaki yara izini görebiliyordu. Birdenbire o yaranın nasıl açıldığını anımsadı. Çocukken bir cam parçasının üzerine basmıştı. Revere Kıyısında mı olmuştu? Evet, öyle sanırım. Ağladığımı hatırlıyorum. Babam bana, "Küçük bir kesik," demişti. "Biri ayağını kesmiş gibi davranma!" Annie kapıda durdu. Dönerek Paul'e baktı. Yazar çığlıklar atıyor, kana bulanmış, yanmış yatakta kıvranıyordu. Yüzü bembeyazdı... bir ölününki kadar beyazdı. Rengi gitgide daha da uçuyordu.

Annie, "İşte artık sen de 'Sakat edildin,'" dedi. "Ve beni suçlama. Kabahat sende."

Odadan çıktı.

Paul da bayıldı.

23

O bulut geri gelmişti. Paul içine daldı. Bulut baygınlık yerine ölüm anlamına geliyordu belki. Ama buna aldıracak halde değildi... Lütfen... Sadece şu sancı kesilsin de. Anılar, acı dehşet ve Annie olmasın...

Paul buluta doğru daldı. Bulutun içine daldı. Kendi çığlıklarını belli belirsiz işitiyor, kavrulmuş etinin kokusunu duyuyordu.

Kendinden geçerken, Tanrıça, diye düşündü. Seni öldüreceğim! Tanrıça! Seni öldüreceğim! Tanrıça!

Sonra her şey yok oldu...

Bölüm 3

Paul

Boşuna... Son yarım saattir uyumaya çalışıyorum ama imkânsız. Yazmak bir tür ilaç. Gelecekten umduğum tek şey o. Bu öğleden sonra yazdıklarımı okudum. Çok canlı geldi bana. Canlı geldi, çünkü hayal gücüm başka birinin anlayamayacağı biçimde tüm boşlukları dolduruyor. Boş bir gurur demek istiyorum. Ama bir tür sihir gibi geliyor bana... Ve şimdiki zamanda yaşayamıyorum işte. Yaşarsam çıldırırım.

JOHN FOWLES

Koleksiyoncu

1

Otuz İkinci Bölüm

la, "Ah, Tanrım," diye i ledi. İleriye doğru bir hareket yaptı. Geoffrey arkadaşı ı kolu u yakaladı.

Durmada çala tamtamlar kâbuslarda duyula bir ses gibi kafası ı içi de ya kıla ıyordu. Arılar etrafları da vızıldıyorlardı. Ama hiçbiri de duraklamıyordu. Hepsi de uçarak ya ları da geçiyor ve sa ki bir mık atıs çekiyormuş gibi açıklığa doğru gidiyorlardı. Geoffrey mide bula ısı

2

Paul yazı makinesini kaldırarak sarstı. Kısa bir süre sonra sandalyenin dirsek yerlerine konmuş olan tahtanın üzerine küçük bir çelik parçası düştü. Bunu alıp baktı.

Bir dilden herhangi bir harfin eksilmesi ne büyük kâbus!

Paul, müdüriyete şikâyet edeceğim, diye düşündü. Kahretsin! Yeni bir yazı makinesi isteyeceğim zorla! Annie'nin parası var. Bundan eminim. Belki paraları kavanozlara doldurarak ahıra gömdü. Ya da Gülme Yerinin duvarlarını oyarak oraya sakladı. Ama parası var! Tanrım! T harfi! İngilizcede en fazla kullanılan ikinci harf bu...

Tabii Annie'den hiçbir şey istemeyecekti. Zorla mı? Bunu ise hiç yapmayacaktı. Vaktiyle bir adam vardı. Hiç olmazsa o yeni bir yazı makinesi *isteyebilirdi.* O adamın canı daha çok yanıyordu. Hiçbir desteği de yoktu onun. Bu pis romanı bile. İşte o adam bir yazı makinesi *isterdi.* Canı yansın yanmasın onda hiç olmazsa Annie Wilkes'ın karşısında boyun eğmeyecek kadar cesaret vardı.

O adam bendim. Herhalde şimdiki halimden utanmam gerekir. Ama o adamın benden üstün iki yanı vardı. İki ayağı... ve iki başparmağı...

Paul bir an düşünceli düşünceli oturdu. Kafasından eksik harfleri doldurarak son satırı okudu. Sonra da yazmaya devam etti.

Böylesi daha iyi.

Hiçbir şey istememeli.

Kadını kudurtmamalı.

Pencerenin dışında arılar vızıldıyordu.

Yazın ilk günüydü bu.

3

...öyleydi.

lan dişlerini göstererek, "Bırak beni," diye homurdandı. Sağ yumruğunu sıkarak Geoffrey'e saldırmaya kalktı. Yüzü morarmış, deli bakışlı gözleri yuvalarından uğramıştı. Onu kimin tuttuğunun, sevgilisine yaklaşmasını engellediğinin hiç farkında değilmiş gibiydi.

Geoffrey, "Hezakiah her şeyi gizleyen bodur ağaçların dallarını yana ittiği zaman gördüklerimiz lan'ı neredeyse çıldıracaktı, diye düşündü. Hâlâ da uçurumun kenarında. Hafif bir dokunma bile aşağıya yuvarlanmasına neden olacak. Ve o zaman Misery'yi de birlikte götürecek...

"lan..."

"Bırak beni, diyorum!" lan öfkenin arttırdığı bir güçle kurtulmaya çalıştı. Hezekiah korkuyla inledi. "Olmaz patron. O arıları kızdırırsan, Miss Misery'yi sokarlar..."

lan bu sözleri duymamış gibiydi. Çocukluk arkadaşının yanağına, tam elmacık kemiğinin üzerine yumruğunu indirdi. Geoffrey'nin kafasının içinde kara yıldızlar uçuştu.

Ama buna rağmen Hezekiah'nın "gosha"yı sallamaya başladığını fark etti. Bourka'ların yakın dövüşlerde kullandıkları bu kum dolu kese bazen insanların ölümüne bile neden oluyordu. Geoffrey, "Hayır," diye fısıldama fırsatını bulabildi. "Sen bu işi bana bırak, Hezekiah."

Hezekiah, deri şeridinin ucunda sallanan "gosha"yı istemeye istemeye indirdi.

Sonra Geoffrey'nin başı yeni bir yumruk yüzünden arkaya gitti. Bu yumrukla dudakları dişlerine yapıştı. Tuzlu tatlı kanın ağzının içine akmaya başladığını hissetti. Boğuk bir cayırtı duyuldu. Ian'ın artık rengi güneşten solmuş ve yer yer yırtılmış gömleği Geoffrey'nin elleri arasında parçalandı. Ian bir dakika sonra arkadaşının elinden kurtulacaktı. Geoffrey o sersemliği arasında Ian'ın bu gömleği üç gece önce baron ve baronesin ziyaretine giymiş olduğunu anımsadı. Evet, aynı gömlekti bu. Ondan sonra kılık değiştirecek zaman bulamamışlardı. Ne Ian, ne de diğerleri. Sadace üç gece önce... Ama gömlek şimdi en aşağı üç yıldan beri giyiliyormuş gibi gözüküyordu. Ve Geoffrey'e ziyafetten beri yüz yıl geçmiş gibi geliyordu. Aptalca bir hayretle yine, sadece üç gece önce, diye düşündü. Sonra Ian yüzüne yumruklarını indirmeye başladı.

"Kahretsin! Bırak beni!" Ian kanlı yumruğunu arkadaşının yüzüne tekrar tekrar vuruyordu. Aklı başındayken uğrunda ölmeye hazır olduğu arkadaşının.

Geoffrey usulca, "Misery'e olan sevgini onu öldürerek mi kanıtlamak istiyorsun?" diye sordu. "İstediğin buysa, o zaman beni bayıltmana bak, dostum."

Yumruğunu kaldırmış olan Ian durakladı. Çılgın bakışlı, korku dolu gözlerinde sonunda bir zekâ pırıltısı belirir gibi oldu.

Rüyadaymış gibi, "Ona gitmeliyim..." diye mırıldandı. "Sana vurduğum için üzgünüm, Geoffrey. Gerçekten üzgünüm, sevgili dostum. Bunu senin de bildiğinden eminim. Ama Misery'e gitmem şart. Onu görüyorsun." Sanki o korkunç sahnenin gerçek olduğuna yeniden inanmak istiyormuş gibi dönüp baktı. Ve yine Misery'e doğru koşacakmış gibi bir hareket yaptı. Ormandaki açıklıkta, direğe bağlanmış olan genç kadına doğru koşacakmış gibi. Misery'nin kollarını yukarıya doğru kaldırmış, öyle bağlamışlardı. Bileklerini tepesindeki

okaliptüs ağacının alt dallarına bağlayan şey ışıl ışıldı. Açıklıkta bir tek o ağaç vardı. Bourka'lar Baron Heidig'i tanrıçanın ağzından içeriye sokarak müthiş bir ölümle göndermeden önce ondan hoşlarına giden bir şeyi almışlardı. Baronun mavi çelikten yapılmış kelepçesini. Şimdi bunu Misery'nin bileklerine takmışlardı.

Bu kez lan'ı Hezekiah tutmaya çalıştı. Ama aynı anda bodur ağaçlar hışırdadı ve Geoffrey'nin bakışları açıklığa kaydı. Soluğu bir an boğazına takılıp kaldı. Çalıya takılan bir kumaş gibi. O anda kucağına kolaylıkla patlayan pis kokulu maddelerle kayalık yamacı tırmanmaya çalışan bir adama benziyordu.

Geoffrey dehşetle, bir tek arının sokması, diye düşündü. bir tek... ondan sonra Misery ölür.

Hezekiah dehşetle karışık bir sabırla, "Hayır, patron, yapma, diyordu. "Öbür patronun da söylediği gibi... Oraya giderseniz arılar daldıkları hayallerden uyanırlar. O zaman hanım ölür. İster bir arı soksun, ister bin... Arılar daldıkları hayallerden uyanırlarsa hepimiz ölürüz. Ama önce hanım ölür. Hem de feci biçimde."

lan onu tutan biri beyaz, biri siyah iki adamın arasında ağır ağır gevşedi. Korkunç bir isteksizlikle başını çevirerek açıklığa baktı. Bakmak istemiyor ama buna dayanamıyormuş gibi.

"O halde ne yapacağız? Zavallı sevgilimi kurtarmak için ne yapacağız?"

Geoffrey az kalsın, "Bilmiyorum," diye cevap verecekti. Büyük bir ıstırapla kıvranıyordu. Bu sözü söylememek için kendini zorlukla tuttu. Belki birinci kez, ben de Misery'yi lan gibi delice seviyorum, diye düşündü. Ama gizli gizli lan ona sahip olduğu için bir tür bencilliğe kapılıyor. Adeta kadınca bir sinir krizi geçiriyor. Benimse böyle bir şey yapmam imkânsız. Ne de olsa bütün dünya Misery'nin sadece arkadaşı olduğumu sanıyor.

Geoffrey alayla, evet, sadece arkadaşı, dedi kendi kendine. Aslında neredeyse, o da sinir krizi geçirecekti. Sonra gözleri tekrar açıklığa kaydı. Oradaki arkadaşına.

Misery çırılçıplaktı. Ama Geoffrey yine de, bizim köydeki haftada üç kez kiliseye giden namus kumkumaları bile Misery'yi namussuzlukla suçlayamaz, diye düşündü. Öyle bir kadın zavallı Misery'yi gördüğü zaman bağırarak kaçar. Ama bu sahneyi iffete sığmayacak bir şey saydığı için değil. Dehşet ve tiksinti yüzünden. Misery'nin üzerinde hiçbir şey yok ama yine de çıplak sayılmaz...

Üzerinde arılardan oluşan bir giysi vardı onun. Genç kadının üzerini kestane rengi saçlarının tepesinden ayaklarının uçlarına kadar arılar sarmıştı. Sanki arkasında garip bir rahibe kılığı vardı. Garipti, çünkü hiç rüzgâr esmemesine rağmen Misery'nin göğüslerinin ve kalçalarının üzerinde dalgalanıyordu. Yüzünü de bir rahibenin başlığı ve atkısı çevreliyordu sanki. Genç kadının yüzünde uyuşuk dolaşan arılar ağzını, burnunu, çenesini ve kaşlarını örten bir maske oluşturuyorlardı. Misery'nin sadece mavi gözleri gözüküyordu. Yine sürüyle arı baronun çelik bileklerinin üzerinde dolaştıktan sonra Misery'nin ellerindeki canlı eldivenlere katılıyorlardı. İri, kahverengi Afrika arılarıydılar bunlar. Dünyanın en öfkeli ve en zehirli arıları.

Geoffrey bakarken, başka arılar da uçarak açıklığa geldiler. Dört bir yandan yaklaşıyorlardı. Ama Geoffrey bütün korku ve ıstırabına rağmen bu korkunç yaratıkların daha çok batıdan geldiklerini fark etti. Yani tanrıçanın o iri kara suratının olduğu taraftan.

Tamtamlar aynı düzenle çalıyor, arılar uyuşuk vızıltıları kadar aldatıcı olduğunu biliyordu. Baronesin başına gelenleri görmüştü. Ian o sahneye tanık olmadığı için sessizce Tanrı'ya şükrediyordu... O uykulu vızıltının birdenbire yükselip bir testere gıcırtısı halini al-

dığını duymadığı için de... Bu öfke dolu ses önce boğukken sonra iyice yükselmiş ve ölmekte olan kadının ıstırap dolu çığlıklarını bastırmıştı. Barones kendini beğenmiş ve akılsız bir kadındı. Tehlikeliydi de. Stringfellow'un o vahşi yaratığını serbest bıraktı. O yüzden az kalsın ölüyorduk. Ama aptal olsun olmasın, gülünç olsun olmasın tehlikeli olsun olmasın, hiçbir kadın ya da erkek öyle bir ölüme layık değildir.

Sonra Geoffrey'nin kafasında lan'ın sorusu yankılandı. "Ne yapacağız? Zavallı sevgilimi kurtarmak için ne yapacağız?"

Hezekiah, "Şu anda hiçbir şey yapamayız, patron," dedi. Ama hanım şu anda tehlikede değil. O tamtamlar çaldığı sürece arılar uyuyacak. Ve hanımefendi de öyle. O da uyuyacak."

Şimdi arılar Misery'yi durmadan hareket eden, kapkalın bir battaniye gibi sarmışlardı. Genç kadının açık olan gözleri hiçbir şeyi görmüyormuş gibiydi. Ve bu mavi gözler sanki vızıldayan, sendeleyen ve sürünen arılardan oluşan canlı bir mağaranın derinliklerinde kaybolmak üzereydi.

Geoffrey alçak ve bitkin bir sesle, "Ya tamtamlar susarsa?" diye sordu. Ve aynı anda tamtamlar gerçekten sustu.

G oofr y bir an n

4

Paul gözlerine inanamıyormuş gibi son satıra baktı. Sonra da yazı makinesini kaptığı gibi havaya kaldırdı. Annie odada olmadığı zamanlar makineyi küçük bir halter gibi kaldırmayı sürdürmüştü.

Bunun nedenini bilmiyordu. Makineyi tekrar sarstı. Ve yine bir maden parçası yazı masası görevi yapan tahtanın üzerine düştü.

Dışardan Annie'nin motorlu, parlak mavi çim biçme makinesinin homurtusu geliyordu. Kadın ön taraftaydı, çimleri biçiyordu. O pis Rodyman'ların kentte aleyhinde söyleyecek bir söz bulamamaları için...

Paul yazı makinesini yerine bıraktı. Sonra da yeni sürprizi alabilmek için makineyi hafifçe eğdi. Pencereden içeri giren akşam güneşinin güçlü ışığında parçaya baktı. Yüzünde hâlâ olanlara inanamadığını belirten o ifade vardı.

Parçaya şeridin mürekkebi bulaşmıştı. Üzerindeki büyük ve küçük harfler kabarmaktaydı.

E
e

Yazı makinesi eğlenceye daha da büyük bir katkıda bulunmak için e harfini kaldırıp atmıştı. İngiliz dilinde en fazla kullanılan bu harfi.

Paul takvime baktı. Çiçekli bir kır resmi vardı, mayıs ayında olduklarını açıklıyordu. Ama Paul artık bir kâğıt parçasına tarihleri yazıyor, böylece kendi takvimini tutuyordu. Ve onunkine göre 21 Haziranda.

O güzel sisli tembel çılgın yaz günleri gelsin, diye düşündü. Kopuk harfi kâğıt sepetinin bulunduğu tarafa doğru fırlattı.

Kendi kendine, şimdi ne yapacağım, diye sordu. Ama tabii ne yapacağını çok iyi biliyordu. Romanı elle yazacaktı. Böyle yapacaktı işte.

"Ama şimdi değil," dedi yüksek sesle. Birkaç saniye önce hızla çalışıyordu. Ian, Geoffrey ve insanı her zaman güldüren Hezekiah'ı Bourka'ların pususuna düşürmek için elinden geleni yapıyordu. Böylece gruptakilerin hepsi de o heyecanlı son için tanrıçanın gerisindeki mağaralara götürülebileceklerdi. Ama Paul birdenbire yorulmuştu. Kâğıttaki delik de acımasız bir gürültüyle kapanmıştı.

Yarın...

Yazıya yarın elle devam edeceğim.

Boş ver el yazısına. Müdüreyite şikâyet et, Paul.

Ama bunu yapamayacaktı. Annie iyice gariplemişti artık.

Paul çim biçicinin tekdüze homurtusunu dinliyor, kadının gölgesini görüyordu. Annie'nin çok garipleştiğini düşünür düşünmez her zaman olduğu gibi gözlerinin önünde o balta belirmişti. Kalkıyor, sonra iniyordu. Kadının o korkunç, ifadesiz yüzüne kanları sıçrıyordu. O sahne çok canlı ve berraktı. Kadının söylediği her kelime, Paul'ün attığı her çığlık, yarılan kemikten çekilen baltanın gıcırtısı, duvardaki kan lekeleri. Hepsi de kristal kadar berraktı. Ve Paul yine her zaman yaptığı gibi bu anıya engel olmaya çalışıyor ve hep bir saniye gecikiyordu.

"Hızlı Arabalar" romanında Tony Bonasaro polisten kaçmaya çalışırken bir otomobil kazası geçiriyor ve ölümün eşiğine kadar geliyordu. Olay böylece son sahneye bağlanıyordu. Ölmüş olan Komiser Gray'in iş arkadaşı Tony'i hastanedeki odada acımasızca sorguya çekiyordu. Paul bu yüzden araba kazası geçirmiş olan birkaç kişiyle konuşmuştu. Ve bu insanlar ona hep aynı şeyi tekrarlamışlardı. Belki değişik sözcükler kullanmışlardı ama sonuç hep aynıydı. "Arabaya bindiğimi hatırlıyorum ve bir de hastanede kendime geldiğimi. Geri kalanı kafamdan silinmiş."

Paul, neden bana da aynı şey olmadı, diyordu.

Çünkü yazarlar her şeyi hatırlarlar, Paul. Özellikle acıları, ıstıraplarını... Bir yazarı çırçıplak soy. Yara izlerini işaret et. O sana her küçük yaranın hikâyesini teker teker anlatır. Büyükler içinse birer roman yazar. Bir yazar hafıza kaybına uğramaz. Eğer yazar olmak istiyorsan az bir yetenek işe yarar. Ama aslında gerekli olan her yara izinin hikâyesini hatırlayabilme yeteneğidir.

"Sanat, güçlü hafıza demektir."

Kim söylemiş bunu? Thomas Szass mı? William Faulkner mi? Cindy Lauper mi?

Ama bu son isim de kendi kendince bir çağrışım yaptı. Paul içinde bulunduğu durum yüzünden mutsuzluk ve acı duydu. Cindy Lauper neşeyle hıçkırık tutmuş gibi "Kızlar Eğlenmek İsterler" şarkısını söylüyordu. Paul neredeyse onun sesini duyacaktı.

"Ah, sevgili babacığım, sen hâlâ bir numarasın/Ama kızlar eğlenmek isterler/Çalışma günü sona erdiği zaman/Kızlar eğlenmek isterler."

Paul birdenbire çok beğenilen bir rock and roll parçasını dinlemek istedi. Sigara içmekten daha fazla hem de. Bunun Cindy Lauper'ın bir şarkısı olması da şart değildi. Herhangi bir parça olabilirdi. Tanrım! Ted Nugent'i bile dinleyebilirim!

Baltanın aşağıya inişi.

Baltanın hışırtısı...

Bunu düşünme!

Ama bu da budalaca bir şeydi. Paul kendi kendine o olayı düşünmemesini tekrarlıyor ama bu anının kafasına yerleşmiş olduğunu biliyordu. Tıpkı gırtlağına takılmış bir kemik gibi. O kemiği orada bırakacak mıydı? Yoksa bir erkek gibi davranacak ve o lanet olasıca şeyi çıkaracak mıydı?

Başka bir anısı canlanıverdi birdenbire. "Paul Sheldon için eski parçaları çalıyoruz!" Aklına Oliver Reed'in David Cronenberg'in "The Brood" filminde oynadığı rol gelmişti. Reed deli bir bilim adamıydı ama pek tatlı ve etkileyici bir biçimde konuşuyordu. Paul'ün adını pek nefis ve komik bulduğu Psikoplasmitiks Enstitüsündeki hastalarını "hepsini yeniden" yaşamaya ikna etmeye çalışıyordu. "Olayı başından sonuna kadar yaşayın yeniden," diyordu.

Eh... Belki bazen fena bir öneri sayılmazdı.

Ben o olayı bir kez yaşadım. Bu da yeter!

Haydi oradan! Eğer bir olayı bir tek kez yaşamak senin için yeterli olsaydı, baban gibi elektrik süpürgesi satardın!

Öyleyse o olayı tekrar yaşa. Başından sonuna kadar, Paul. Misery'yle başla.

Hayır.

Evet.

Kahrol!

Paul arkasına yaslanarak ellerini gözlerine bastırdı.

Başından sonuna kadar...

5

Paul ölmemiş, uyumamıştı da. Annie'nin onu "sakat etmesinden" bir süre sonra can acısı geçmişti. Sanki uçuyordu. Vücuduyla tüm ilişkisi kesilmişti. Siciminin ucunda yükselen ve salt düşünceden oluşan bir balon gibiydi.

Ah, kahretsin! Neden boşuna zahmet ediyorum? Kadın ayağımı kesti. Ve o andan bugüne kadar can acısıyla kıvrandım. İç sıkıntısıyla da. Zaman zaman bu ikisinden kaçmak için o melodram kokan budalaca romana devam ettim. Bunların hepsi de anlamsız.

Ah, hiç de değil! Burada bir tema var, Paul. Her şeyden geçen bir iplik bu. Sağlam ve renkli bir iplik. Bunu göremiyor musun Paul?

Misery tabii. Her dokuda görülen o iplik. Sağlam ya da değil çok gülünç bu.

Misery'nin sözlük anlamı... Bu cins isim olarak çoğu zaman uzun ve genellikle anlamsız dert, acı, mutsuzluk ve sefalet anlamına geliyordu. Özel isim olarak ise bir karakter ve hikâye anlamına. Hikâye gerçekten çok uzun ve anlamsızdı. Ama yine de çok yakında sona erecekti. Misery yazarın hayatının son dört (hatta belki de beş) ayına iyice karışmıştı. Hep Misery, Misery. Dün Misery, bugün Misery, yarın Misery. Ama aslında bu çok basit değil mi? Yani...

Ah, hayır. Misery'nin hiçbir özelliği basit değil. Sadece sen hayatını ona borçlusun... Bu sürdüğüne hayat denilebilirse... Aslında sen sonunda gerçekten Şehrazat rolünü oynamayı başardın. Öyle değil mi?

Paul yine bütün bu düşünceleri kafasından kovmaya çalıştı ama başaramadı. Anıları çok inatçıydı. Sonra aklına beklenmedik bir şey geldi. Yeni bir fikirdi. Ve yepyeni bir düşünce yolunun açılmasına neden oldu.

Sen çok belli bir noktayı fark edemiyorsun. Sen kendine karşı da Şehrazat rolünü oynadın... Hâlâ da oynuyorsun.

Paul ellerini indirerek gözlerini kırpıştırdı. Aptal aptal bir daha göremeyeceğini sandığı o yaz manzarasına baktı. Annie'nin gölgesi yerde kaydı, sonra tekrar gözden kayboldu.

Bu doğru muydu?

Yine, kendime karşı da Şehrazat rolü mü oynadım, diye düşündü. Eğer öyleyse dev gibi bir budalalıkla karşı karşıyayım demektir. Yaşamımı şu gerçeğe borçluyum: Annie'nin beni yazmaya zorladığı bu berbat romanı bitirmek istiyorum. Aslında ölmem gerekirdi... Ama ölemedim. Maceranın nasıl sona erdiğini öğrenmedikçe ölmek istemiyordum.

Kahretsin! Sen çıldırmışsın!

Bundan emin misin?

Hayır. Paul artık hiçbir şeyden emin değildi. Hiçbir şeyden.

Hayır, bir şey bunun dışında kalıyordu. Bütün hayatı Misery'e bağlı olmuştu her zaman. Hâlâ da öyleydi.

Kafasının sürüklenmesine izin verdi.

Bulut, diye düşündü. Bulutla başla...

6

Bu seferki bulut daha koyu renk, yoğun ve biraz düzgündü. Paul uçmuyor, ama kayıyordu. Bazen kafasında düşünceler beliriyor, bazen can acısıyla kıvranıyordu. Arada sırada da Annie'nin sesini hayal meyal duyuyordu. Bu ses kontrolden çıkmak üzereydi. Mangaldan yazarın romanını yaktıkları gün olduğu gibi.

"Şunu iç, Paul... *İçmelisin!*"

Kayıyor muydu?

Hayır.

Bu uygun fiil değildi. Uygun fiil şuydu: *Batmak*. Ya da *gitmek*. Paul bir gece sabaha karşı üçte ona nasıl telefon ettiklerini anımsadı. Üniversitedeyken olmuştu. Uykulu dördüncü kat yöneticisi odasının kapısını yumruklamış ve, "Haydi gel," diye bağırmıştı. "Şu lanet olasıca telefona cevap ver!"

Arayan annesiydi. "Mümkün olduğu kadar çabuk eve gel, Paulie. Baban kötü bir kriz geçirdi. Adam gidiyor..." Paul da elinden geldiği kadar çabuk eve gitmişti. Eski arabasını yetmişle sürmüştü. Elli kilometreden fazla hız yaptığı zaman arabanın burnunun zıngırdamasına rağmen hem de. Ama sonunda boşuna çabalamış olduğunu anlamıştı. Eve eriştiği zaman babasının çoktan gitmiş olduğunu öğrenmişti. Ölmüştü adam.

O "baltalı gece" az kalsın ben de gidiyordum. Ölümün eşiğine ne kadar yaklaşmıştım? Bunu bilmiyorum. Ama Annie ayağımı kestikten sonraki hafta boyunca hiç acı duymadım. Belki bu da ölüme ne kadar yakın olduğumu gösteriyordu. Bu ve kadının sesindeki panik.

Paul yarı komada yatmıştı. İlacın solunum sistemi üzerindeki yan etkileri yüzünden zorlukla soluk alıyordu. Kollarına yine iğneler sokulmuş, damarlarına damla damla glikoz akıyordu. Paul'ün kendine gelmesini tamtam sesleri ve arıların vızıltıları sağlamıştı.

Bourka tamtamları.

Bourka arıları

Bourka rüyaları.

Yazdığı kâğıtların sınırlarını hiçbir zaman aşmayan bir ülke ve kabile ağır ağır ama amansızca renkleniyordu.

Tanrıçayla ilgili bir rüya. Balta girmemiş yemyeşil ormana bakan tanrıçanın kapkara suratı. Bu somurtkan taş surat zamanla aşınmıştı. Kara tanrıça, kara kıta. Arılarla dolu taştan bir kafa. Bütün

bunların üzerinde bir resim vardı. Bu gitgide daha belirginleşiyordu. (Sanki Paul'ün içinde yattığı buluta dev bir slayd yansıtılıyordu.) Ormanın ortasındaki bir açıklığın resmiydi bu. Ortasından bir tek okaliptüs ağacı yükselen bir açıklığın. Ağacın en alt dalından eski tarz bir çift kelepçe sallanıyordu. Mavi çelikten yapılmış kelepçenin üzerinde arılar dolaşıyordu. Kelepçe açıktı... Açıktı, çünkü Misery...

... kaçmış mıydı? Kaçmıştı. Öyle değil mi? Hikâye böyle gelişmeyecek miydi?

Eskiden öyleydi. Ama Paul artık bundan emin değildi. O açık kelepçe bu anlama mı geliyordu? Yoksa genç kadını alıp götürmüşler miydi? Onu tanrıça heykelinin içine mi sokmuşlardı? Misery'yi kraliçe arıya mı götürmüşlerdi? Bourka'ların Büyük Bebeğine?

Sen kendine karşı da Şehrazat rolü oynadın.

Bu hikâyeyi kime anlatıyorsun, Paul? Kime anlatıyorsun? Annie'yi mi?

Ne münasebet! Kâğıttaki delikten Annie'yi görmek ya da onu memnun etmek için bakmıyordu... O delikten Annie'den kaçabilmek için bakıyordu!

Sancıları başlamıştı sonra. Bir kaşıntı da. İçine gizlendiği bulut yarılmaya, rengi açılmaya başlamıştı. Artık odayı görebiliyordu. Bu da hiç hoş değildi. Annie'yi de fark ediyordu. Bu daha da kötüydü. Ama Paul yine de yaşamaya karar vermişti. İçinde bir yer, Annie gibi çocukluğunda bölüm bölüm gösterilen filmlere meraklı olan yanı, hikâyenin sonunu görmeden ölemeyeceğine karar vermişti.

Misery, Ian ve Geoffrey'nin yardımcılarıyla kurtulabilmiş miydi?

Yoksa onu tanrıçanın kafasının içine mi sokmuşlardı?

Gülünçtü bu. Ama Paul'e bu budalaca soruların cevaplanması gerekiyormuş gibi gelmişti.

7

Annie onun çalışmasına izin vermedi. Yani başlangıçta. Paul durmadan sağa sola kayan gözlerinden onun ne kadar korkmuş olduğunu anlıyordu. Hâlâ da korkuyordu Annie. Paul'e büyük bir özenle bakıyordu. Sekiz saatte bir kesik bileğindeki sargıları değiştiriyordu. (Başlangıçta Paul'e, bu işleri bilen bir insan tavrıyla, "Yaptıklarım için bana bir madalya vermeleri gerekir," dedi. "Ama hiçbir zaman vermeyecekler.") Annie, Paul'ün vücudunu süngerle siliyor, alkol friksiyonu yapıyordu.

"Çalışırsan canın yanar, Paul. İyileşmen durur. Hatta geriler. Bu doğru olmasaydı sana söylemezdim. Bana inan, Paul. Hiç olmazsa sen sonunda neler olacağını biliyorsun. Ben daha sonraki olayları öğrenmek için çıldırıyorum."

Paul ölümün eşiğine geldiği sırada kadın onun bütün yazdıklarını okumuştu. "Ameliyat öncesi" çalışmalarını yani. Üç yüzden fazla daktilo sayfasını. Paul son kırk kadar sayfanın N'leri doldurmamıştı. Annie yapmıştı bunu. Bu sayfaları Paul'e meydan okurcasına, endişeli bir gururla gösterdi. N harfleri alfabedeki kadar düzgündü. Paul'ün n'lerinden çok farklıydı bunlar. Yazarınkiler sonunda kambur birer çizgi halini almıştı.

Annie açık açık söylemişti ama Paul kadının n'leri belirli bir nedenle doldurduğunu anlıyordu. Belki bunu ona duyduğu ilgiyi belirtmek, onun iyiliğini istediğini kanıtlamak için yapmıştı.

"Sana zalimce davrandığımı nasıl söyleyebilirsin, Paul? Bak o kadar n harfini yazdım."

Belki de bu, günahının kefaretiydi.

Ya da yarı batıl inançlara bağlı bir tören: Sargılarını yeteri kadar değiştirir, sık sık süngerlerle silersem, N harflerini doldurursam, Paul yaşar.

Bourka arı kadınının büyüsü çok güçlüdür, Bwana. Bu lanetli N'leri doldur, o zaman her şey yoluna girer.

Annie işe böyle başlamış ama sonra, bunu yapmak zorundayım, diye düşünmüştü. Paul, Annie'nin daha sonra olanları öğrenmek istediğini açıkladığı zaman şaka etmediğini biliyordu.

Çünkü sen de daha sonra olanları öğrenmek için yaşamaya karar verdin. Söylemek istediğin bu değil mi aslında?

Bu çılgınca bir şeydi. Hatta utanılacak bir düşünce. Ama Paul yine de nedenin bu olduğunu düşünüyordu.

Bunu yapmak zorundayım.

Bu, Paul'ün Misery kitaplarında istediği zaman yaratabildiği bir şeydi. Ama aynı şeyi ciddi romanlarında ya zaman zaman başarabilmiş ya da hiç yapamamıştı. İnsan bu "zorunluluğu" nerede bulacağını kesinlikle bilmiyordu. Ama bulmayı başardığı zaman durumu hemen anlıyordu. O zaman insanın içindeki bir Geiger sayacının ibresi kadranın en ucuna kadar dönüyordu. Hatta akşamdan kalma bir halde yazı makinesinin önünde oturur, fincan fincan koyu kahve içer ve iki saatte bir mide pastilleri çiğnerken. Lanet olasıca sigarayı bırakması gerektiğini düşünür ama bırakamazken. Romanının bitmesine daha aylar ve yayınlanmasına ışık yılları olmasına rağmen. O "zorunluluğu" yakalayıverirdin. Paul böyle anlarda biraz utanırdı. Sanki bir numara çevirmiş gibi. Ama ayrıca çabalamakta haklı olduğunu da anlardı Tanrım! Günler geçer ama kâğıttaki küçücük delik bir türlü büyümezdi. Işık sönük, konuşmalar aptalca

olurdu. Ama çalışmanı sürdürürdün, çünkü yapabileceğin tek şey buydu. Konfiçyüs, "Bir dizi mısır yetiştirmek isteyen bir insan önce bir ton gübreyi kürekle atmalıdır," demiş. Ve sonra günün birinde kâğıttaki delik büyüyerek geniş bir sinema ekranı halini alırdı. Işık Cecil B. De Mille'in ekip filmlerindeki güneş ışınları gibi pırıldardı. Ve sen de o zaman duyguyu yakaladığını anlardın.

"Bunu yapmak zorundayım!" Yani, "Daha on beş, yirmi dakika çalışacağım, hayatım. Bunu yapmak zorundayım. Bu bölümün nasıl sona ereceğini görmek istiyorum." Bunu söyleyen adam bütün gün çalışırken aşk yapmayı düşlemiş olabilirdi. Yazısı sona erinceye kadar karısının uykuya dalmış olacağını da bilirdi. Ama yine de...

"Bunu yapmak zorundayım!" Yani, "Artık akşam yemeğini hazırlamam gerektiğini biliyorum. Kocama tekrar soğuk yemek verirsem fena halde kızar. Ama şunun sonunu görmem gerekiyor."

"Bunu yapmak zorundayım. Bakalım kadın yaşayacak mı?"

"Bunu yapmak zorundayım. Bakalım delikanlı babasını öldüren o alçağı yakalayacak mı?"

"Bunu yapmak zorundayım. Bakalım kadın en iyi arkadaşının kocasıyla yattığını öğrenecek mi?"

"Bunu yapmak zorundayım." Bu duygu pis bir bardaki mıncıklama kadar kötü, dünyanın en usta telekızıyla yatmak kadar da harikaydı. Ah, ah, çok kötüydü bu! Ah, ah, çok iyiydi bu! Ve sonunda kaba ya da bayağı olmasının önemi yoktu. Jackson Kardeşlerin o plaklarında dedikleri gibiydi. "Yeteri kadar elde etmedikçe durma."

8

Sen kendine karşı da Şehrazat rolü oynadın.

Bu Paul'ün söyleyebileceği, hatta kavrayacağı bir fikir değildi. Yani o sırada. Can acısı çok şiddetliydi. Ama durumu yine de anlamıştı. Öyle değil mi?

Sen değil. Kafanın derinliklerindeki atölyede çalışan o çocuklar. Onlar durumu *biliyorlardı.*

Evet... Bu iddia doğruya benziyordu.

Motorlu çim biçicisinin homurtusu iyice yükseldi. Annie bir an ortaya çıktı. Paul'e bir göz attı. Onun da kendisine baktığını fark ederek elini salladı. Paul da kaldırdı elini. Başparmağı hâlâ yerinde olanını. Kadın tekrar gözden kayboldu. Harika!

Sonunda Annie'yi çalışmaya başlamasının iyileştirmesini geciktirmeyeceğine, tersine çabuklaştıracağına ikna edebilmişti... Onu bulutun içinden çıkmaya zorlayan o çok belirgin hayallerin etkisinden kurtulamıyordu. Bu "hayal" sözcüğü çok uygundu. O sahneler yazılmadıkça bütün bu insanlar da birer hayal, birer gölge gibi kalacaklardı.

Annie o sırada ona inanmamıştı ama yine de yazıya başlamasına izin vermişti. Paul kadını ikna edebildiği için değil. "Bunu yapmak zorundayım," yüzünden.

Başlangıçta pek kısa süreler çalışabilmişti. On beş dakika. Ya da hikâye gerektiriyorsa en fazla yarım saat. O kısa çalışmalar bile çok ıstıraplı oluyordu. Durumunu değiştirdiği an kesik bileği sancımaya başlıyordu. Hafif bir rüzgâr alev alan korlar gibi. Yazı yazarken canı çok yanıyordu. Ama işin en kötü yanı bu değildi. Kötü süre bundan bir, iki saat sonra başlıyor, iyileşmekte olan bileğinin

kaşıntısı onu çıldırtıyordu. Sanki kesikte arılar sersem sersem dolaşıyor ve vızıldıyorlardı.

Sonunda Paul haklı çıkmıştı, kadın değil. Yazar hiçbir zaman gerçekten iyileşmemişti. Herhalde böyle bir durumda imkânsızdı bu. Ama sağlığı biraz düzelmiş, güçlenir gibi olmuştu. İlgi alanının daraldığını, ufkunun yaklaştığını anlıyordu. Ama bunu yaşamanın bedeli olarak kabul ediyordu. Aslında o felaketten sağ çıkmış olması bile şaşılacak bir şeydi.

Paul şimdi oturmuş, gitgide daha kötüleşen yazı makinesine bakıyor ve olaydan çok, çalışmayla dolu olan o süreyi düşünüyordu. Sonra başını salladı. Evet, galiba kendime karşı da Şehrazat rolü oynadım. İnsanın rüyasında ateşli bir aşk sahnesi görüp heyecanlanması gibi bir şeydi bu. Yazmanın bir otoerotik yanı olduğunu anlamam için bir psikiyatriste ihtiyacım yok. İnsan vücudunun yerine yazı makinesinin tuşlarına dokunur. Ama her ikisi için de zekâ, hızla hareket eden eller ve "olmayacak hayaller" sanatına bağlı olmak gerekir.

Ama bundan başka bir şey daha yok muydu? Çünkü ben çalışmaya başlar başlamaz Annie de tepeme dikilmekten vazgeçti... Çalışmama engel olmak istemiyordu. Ama her gün yazılar tamamlanır tamamlanmaz onları kaparcasına alıyordu. Görünüşte eksik harfleri doldurmak için. Ama aslında... "kafayı bulmak" için. Bunu yapmak zorundaydı. Çünkü bu Annie'de bir tutkunluk halini almıştı.

Bölüm bölüm gösterilen o filmler. Evet. Sonunda onlara döndük işte. Annie şu son birkaç aydır yalnızca cumartesileri değil her gün sinemaya gidiyor. Onu sinemaya götüren de ağabeysi değil evcil yazarı Paul!

Sancısı ağır ağır hafiflerken çalıştığı süreler de uzamaya başlamıştı. O eski dayanıklığına kavuşmuştu biraz... Ama sonunda

Annie'nin isteklerini karşılayacak kadar hızlı yazmamıştı. İmkânsızdı bu.

İkisini de yaşatan o zorunluluk, sonunda Paul'ün başparmağını kaybetmesine neden olmuştu. Evet, Annie de, o da o sayede yaşamışlardı. O olmasaydı kadın hem onu, hem de kendisini çoktan öldürmüş olacaktı. Paul'ün parmağının kesilmesi olayı korkunçtu ama bir bakıma komikti de.

Biraz alaycı ol, Paul. Bu kanın için iyidir.

Ve durum çok daha kötü olabilirdi. Bunu da unutma.

Örneğin, Annie cinsel organını kesebilirdi!

Paul, "Bende bundan sadece bir tane var," diyerek boş odada, eksik dişleriyle sırıtan o nefret ettiği yazı makinesinin önünde kahkahalarla gülmeye başladı. Hem karnı, hem kesik bileği sızlayıncaya kadar güldü, güldü. Kafası sancıyıncaya kadar güldü. Ve bir noktada kahkahaları korkunç kuru hıçkırıklara dönüştü. Sol elinin başparmağının kalıntısının bile sancımasına neden oldu. Ve Paul ancak o zaman susmayı başarabildi. Aptal aptal, çıldırmama ne kadar kaldı acaba, diye düşündü.

Ama bunun da önemi yoktu herhalde.

9

"Başparmak ameliyatı"ndan kısa bir süre önce bir gün Annie, Paul'ün odasına girdi. Belki bu süre bir hafta bile değildi. İki kocaman kaba vanilyalı dondurma doldurmuştu. Ayrıca bir teneke çikolata sosu, hazır kremşanti ve bir kavanoz maraskin kirazı getirmişti.

Kalpteki kan kadar kırmızı olan kirazlar şurupta biyoloji örnekleri gibi yüzüyordu.

Annie, "Bize 'sandi' yapmayı düşündüm, Paul," dedi. Sesi gereksiz yere pek neşeliydi. Paul'ün hiç hoşuna gitmedi kadının ses tonu ve gözlerindeki endişeli ifade. Bu bakışlar, "Ben yaramaz bir kızım," der gibiydi. Onun bu hali Paul'ü çok endişelendirdi. Hemen ihtiyatlı bir tavır takındı. Kadının merdivenin basamağına çamaşır yığınını bırakırken yüzünde böyle bir ifade olduğunu düşlemesi hiç de zor değildi.

Paul, "Ah, teşekkür ederim, Annie," diye mırıldandı. Kadının dondurmanın üzerine sosu dökmesini ve basınçlı tenekeden kümülüs bulutlarına benzeyen krem şantiyi püskürtmesini seyretti. Annie bu işleri uzun bir süreden beri şekerli şeylere tutkunluğu olan bir insanın o tecrübeli ama beceriksizce hareketleriyle yaptı.

"Teşekkür etmene hiç gerek yok. Bunu hak ettin. Öyle canla başla çalıştın ki."

Paul'e 'sandi'sini uzattı. Üçüncü lokmadan sonra adamın içi bayılmaya başladı ama 'sandi'sini yemeyi sürdürdü. Böylesi daha akıllıcaydı. Bu güzel manzaralı Batı Yamacında yaşamanın temel kurallarından biriydi bu. Yani Annie ikram etti mi, yiyeceksin! Bir süre hiç konuşmadılar. Sonra Annie elindeki kaşığı bıraktı. Çenesine akmış olan vanilyalı dondurmayla çikolata sosunu elinin tersiyle sildi. Sonra da nazik nazik, "Bana gerisini anlat," diye emretti.

Paul da kaşığını tabağa koydu. "Efendim?"

"Bana romanın geri kalanını anlat. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Dayanamıyorum."

Paul böyle olacağını tahmin etmemiş miydi? Evet. Biri Annie'nin evine yeni Roket Adam filminin yirmi makarasını birden

getirmiş olsaydı, kadın hiç bekler miydi? Oturup haftada bir bölüm mü seyrederdi? Ya da günde bir bölüm?

Paul kadının bir çığa benzeyen yarısı yenmiş 'sandi'sine baktı. Bir kiraz krem şantinin içinde kaybolmuş gibiydi. Bir diğeri çikolata sosunun içinde yüzüyordu. Paul oturma odasının o halini hatırladı. Kadın tatlı bulaşmış tabakları her yere yığmıştı.

Hayır. Annie bekleyecek bir tip değildi. Yirmi bölümü birden bir gecede seyrederdi. Gözleri yorulsa, başı çatlayacak gibi ağrısa bile.

Çünkü Annie tatlı şeylere bayılıyordu.

Paul, "Bunu yapamam," dedi.

Kadının suratı hemen karardı. Ama yüzünde bir an sanki rahatlamış gibi bir ifade belirip kaybolmamış mıydı? "Ya? Nedenmiş o?"

Paul bir an, bir erkekle yatmayı reddeden kızların yaptıkları gibi, "Yarın sabah bana karşı saygı duymazsın," demek istedi. Ve kendini tuttu. Bütün irade gücünü kullanarak tuttu.

Onun yerine, "Çünkü ben hikâye anlatmakla pek usta değilimdir," diye cevap verdi.

Anine ağzını şapırdatarak, 'sandi'sinin geri kalanını beş kaşıkta bitirdi. Paul böyle yapsaydı herhalde boğazı donar ve grimsi bir renk alırdı. Sonra kadın tabağı bırakarak öfkeyle ona baktı. Sanki o ulu Paul Sheldon değil de, ünlü yazarı eleştirme cüretini gösteren önemsiz biriymiş gibi.

"Hikâye anlatmakta usta değil misin? O halde en çok satan kitaplar listelerine giren o romanları nasıl yazdın? Nasıl oluyor da milyonlarca insan kitaplarına bayılıyor?"

"Ben kötü bir hikâye *yazarıyım,* demedim. Aslında bu konuda pek de fena olmadığıma inanıyorum. Ama iş hikâyeyi *anlatmaya* geldi mi... işte bunu hiç beceremem."

"Uydurma bir mazeret bu! Pislik!" Annie'nin suratı daha da kararıyordu. Kalın kumaştan yapılmış eteğine dayadığı elleri birer yumruk halini almış, derileri gerilerek parlamıştı. Kasırga Annie yine karşısındaydı işte. Dönüp dolaşmış ve yine aynı noktaya gelmişlerdi. Ama artık her şey eskisi gibi sayılmazdı. Öyle değil mi? Paul, Annie'den her zamanki kadar korkuyordu. Ancak kadının onun üzerindeki etkisi hafiflemişti. O "zorunluluk" ister olsun ister olmasın, Paul hayatına eskisi kadar önem vermiyordu. Şimdi sadece kadının canını yakmasından endişeleniyordu.

Paul, "Bu bir mazeret değil," dedi. "Bu iki şey elmayla portakal kadar birbirinden farklıdır, Annie. Ustalıkla hikâye ve fıkra anlatan kimseler genellikle roman yazamazlar. Eğer roman yazarlarının çok iyi konuştuklarını sanıyorsan yanılıyorsun. Sen hiç televizyonda bir söyleşi programında soruları cevaplamaya çalışan zavallı bir romancıyı izlemedin mi?

Annie, "Her neyse," diyerek somurttu. "Artık beklemek istemiyorum. Sana o güzel 'sandi'yi yaptım. Sen de hiç olmazsa bana *birkaç* şeyi açıklayabilirsin. Bütün hikâyeyi anlatman şart değil sanırım. Ama... ama baron, Calthorpe'u öldürüyor mu?" Gözleri pırıl pırıldı şimdi. "Aslında *gerçekten* öğrenmek istediğim tek şey bu! Eğer öldürüyorsa cesedi ne yapıyor? Cesedi kesip karısının sandığına mı koyuyor? Hani kadının gözünün önünden ayırmayı hiç istemediği o sandığa? Ben öyle sanıyorum."

Paul, "Hayır," der gibi başını salladı. Annie'nin yanıldığını belirtmek için değil. Durumu açıklayamayacağını anlatmak isteğiyle.

Kadının yüzü daha da karardı. Ama sesi yine de yumuşaktı. "Beni çok kızdırıyorsun, Paul... Farkındasın değil mi?"

"Tabii farkındayım. Ama başka türlü davranamam."

"Ben seni başka türlü davranmaya zorlayabilirim. Bunu yapabilirim. Sana her şeyi söyletirim." Ama Annie' nin düş kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Sanki Paul'ü konuşturmayacağını biliyordu. Tabii onu bir şeyler söylemeye zorlayabilirdi. Ama romanın sonunu yine de söyletemezdi.

"Annie, hatırlıyor musun bilmem, bana mutfakta benzinle oynarken yakalanan bir çocuğun annesine, *"Sen çok kötüsün,'* dediğinden söz etmiştin. Şimdi de sen bana aynı şeyi söylemiyor musun? *'Paul sen çok kötüsün,'* demiyor musun?"

Kadın, "Beni daha da kızdırırsan sonuçta ben sorumlu olmam," dedi. Ama Paul krizin atlatılmış olduğunu sezdi. Annie garip bir biçimde davranış ve disiplin kavramlarına bağlıydı.

Paul, "Eh," diye mırıldandı. "Bunu göze almak zorundayım. Çünkü ben de tıpkı o anne gibiyim. Seni kızdırmak ya da kötü davranmak istemiyorum. Sana, 'Hayır,' diyorum çünkü romanı beğenmeni istiyorum... Şimdi istediğini yaparsam, hikâye hoşuna gitmez. Ve kitaba devam etmeni de istemezsin." İçinden, ve o zaman bana ne olur, Annie, dedi ama bunu açık açık söylemedi.

"Hiç olmazsa bana şunu söyle: O zenci Hezekiah, Misery'nin babasının nerede olduğunu gerçekten biliyor mu? Hiç olmazsa bu kadarını açıkla!"

"Romanı okumak mı istiyorsun, yoksa bir form doldurmamı mı?"

"Benimle böyle alaylı konuşma!"

Paul da avaz avaz bağırdı. "O halde ne dediğimi hiç anlamamışsın gibi davranma!" Kadın hayret ve endişeyle geriledi. Yüzün-

deki o kapkara ifade kayboldu. Onun yerini garip, çocuksu bir bakış aldı. O "Ben yaramaz bir kızım," diyen ifade. Paul ekledi. "Sen altın yumurta yumurtlayan kazı kesmek istiyorsun! İşte yapmak istediğin bu! Ama masaldaki çiftçi kazı kestiği zaman elinde sadece ölü bir hayvan ve bir avuç değersiz bağırsak kalır!"

Annie, "Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ, Paul. Şimdi... 'sandi'ni bitirecek misin?"

"Artık bir şey yiyecek halde değilim."

"Anlıyorum. Seni sinirlendirdim. Çok üzgünüm. Herhalde haklısın. Senden bunu istemekle hata ettim." Annie çok sakindi artık.

Paul onun yine derin bir depresyona gireceğini ya da müthiş öfkeleneceğini sanıyordu. Ama öyle olmadı. Yine o eski programa döndüler. Paul yazıyor, Annie de günlük ürünü okuyordu. Bu tartışmayla "başparmak ameliyatı" arasında yeterince zaman geçtiği için Paul önce durumu anlayamadı. Yani bu iki olay arasındaki bağı.

Bunu şimdi seziyordu.

Paul, yazı makinesinden şikâyet ettim, diye düşündü. Şimdi makineye bakıyor ve çim biçicinin uğultusunu dinliyordu. Motor gürültüsü hafiflemiş gibiydi. Ama nedeni Annie'nin uzaklaşması değil, kendisinin dalgınlaşmasıydı. Hayal meyal farkındaydı sesin. Uyuklamak üzereydi. Son zamanlarda çok yapıyordu bunu. Huzurevindeki bir ihtiyar gibi uyukluyordu.

Öyle fazla şikâyet de etmedim. Makine konusunu sadece bir kez açtım. Ama bu da yeterliydi. Öyle değil mi? Yeterden de fazla. Bu olay ne zaman oldu?.. O iğrenç 'sandi'leri yaptıktan bir hafta sonra mı? Evet hemen hemen. Sadece bir hafta. Annie'ye makinedeki kopuk harfin tuşuna bastığım zaman çıkan takırtının beni deli ettiğini söyledim. Ona Nancy bilmemne'den yeni bir yazı makinesi

almasını da önerdim. Bütün harfleri yerinde olan bir makine. Sadece, "O tıkırtılar beni çıldırtıyor," dedim. Ve göz açıp kapayıncaya kadar sol başparmağın gitti! Paul'ün sol elinin başparmağı! Şimdi gözüküyor, şimdi kayboluyor. Elçabukluğu marifet! Ama Annie aslında sol başparmağımı yazı makinesinden şikâyet ettiğim için kesmedi, öyle değil mi? Bunu romanın sonunu ona açıklamaya yanaşmadığım için yaptı. Kadın cevabımı kabul etmek zorunda kaldı ve bu da onu kızdırdı. Durumu kavradığı için fena halde öfkelendi? Hangi durumu? Ah, Annie bütün kozların elinde olmadığını anladı. Benim de üzerinde pasif bir etkim olduğunu sezdi. "Bunu yapmak zorundayım"ın gücünü. Evet, sonunda bayağı başarılı bir Şehrazat oldum.

Çılgınca bir şeydi bu. Gülünçtü. Ama gerçekti de. Milyonlar dudak bükebilirdi. Ama bunu sanatın etkisinin ne kadar yaygın olduğunu anlayamadıkları için yaparlardı. Bu tür yozlaşmış piyasa romanlarının etkilerinin bile ne kadar yaygın olduğunu. Ev kadınları programlarını televizyonda öğleden sonra saatlerinde gösterilen dokunaklı dizilere göre ayarlıyorlardı. Çalışanlarsa bunları gece izleyebilmek için mutlaka bir video alıyorlardı. Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes'u Reichenbach çağlayanında öldürdüğü zaman bütün Victoria çağı İngiltere'si ayağa kalkmıştı. Herkes Holmes'un diriltilmesini istemişti. Protestolar Annie'ninkinden farksızdı. Üzülmemiş öfkelenmişlerdi. Doyle annesine mektup yazarak Holmes'u öldüreceğini haber verdiği zaman kadın ona çatmıştı. Annesi oğlunun mektubuna acele verdiği cevapta şöyle diyordu. "O iyi Bay Holmes'u mu öldüreceksin? Saçma! Sakın böyle bir şeye cüret edeyim deme!"

Sonra Paul'ün arkadaşı Gary Ruddman'la ilgili olay... Ruddman, Boulder Genel Kütüphanesinde çalışıyordu. Paul bir gün ona

uğramış ve Garry'nin oda kapısına siyah bir kurdele asmış olduğunu görmüştü. Perdeler de sıkıca kapatılmıştı. Paul endişelenmiş ve Gary kapıyı açıncaya kadar yumruklamıştı.

Sonunda arkadaşı ona, "Git başımdan," demişti. "Bugün çok canım sıkılıyor. Biri öldü. Benim için çok önemli olan biri."

Paul, "Kim?" diye sormuştu.

Gary de o zaman üzüntüyle açıklamıştı. "Van der Valk." Paul arkadaşının kapıdan uzaklaştığını duymuştu. Kanada tekrar vurmasına rağmen Gary geri dönmemişti. Paul sonradan Van der Valk'ın, Nicholas Freeling adlı bir yazarın yarattığı... sonra da öldürdüğü hayali bir dedektif olduğunu öğrenmişti.

Paul, Gary'nin tepkisinin fazla yapmacık olduğunu düşünmüştü. Hatta bundan da öteydi. İddialıydı. Yani kısacası sadece pozdu. Paul 1983 yılına kadar hep böyle düşünmüştü. Ama sonra "Garp'a Göre Dünya"yı okumuştu. Bir hata yapmış ve Garp'ın en küçük oğlunun vites kolu batarak öldüğü sahneyi yatmadan hemen önce okumuştu. Sonra da saatlerce gözüne uyku girmemiş, o sahne gözlerinin önünden gitmemişti. Sağa sola dönüp dururken hayali bir insan için üzülmenin gülünç olduğunu düşünmüştü sık sık. Çünkü aslında gerçekten o çocuk için üzülüyordu. Ama bunu anlamanın bir yararı olmamıştı. Yoksa Gary Ruddman, Van der Valk konusunda sandığımdan çok daha ciddi miydi, diye kafasına takılmıştı. Hoşuna gitsin gitmesin, olayı hayalinde canlandırdı.

O zaman aklına başka bir şey daha gelmişti. William Golding'in "Sineklerin Tanrısı" romanını bitirişi. O sırada on iki yaşındaydı. Kitabı sıcak bir yaz günü okumuş ve soğuk limonata almak için buzdolabına gitmişti. Sonra birdenbire yön değiştirmiş ve ağır ağır yürürken birdenbire koşmaya başlamıştı. Kendini banyoya atmış, klozetin üzerine eğilerek kusmuştu.

Paul birden bu garip tutkuyla ilgili diğer örnekleri anımsadı. Her ay Dickens'in "Küçük Dorrit" ya da "Oliver Twist"inin yeni bir bölümünü getiren gemi Baltimore'a yaklaşırken halk rıhtıma doluşmuştu. İçlerinden bazıları boğulmuştu ama bu olay diğerlerini korkutmamıştı. Yüz beş yaşındaki bir kadın, "Bay Galsworthy 'Forsyte Efsanesi'ni bitirinceye kadar yaşayacağım," demiş ve son cildin son sayfası kendisine okunduktan bir saat kadar sonra hayata gözlerini yummuştu. Ve o genç dağcı. Vücut ısısı iyice düştüğü için ölümün eşiğine gelmiş olan genç adamı hastaneye kaldırmışlardı. Arkadaşları ona hiç durmadan "Yüzüklerin Efendisi" eserini okumuşlar ve sonunda hasta komadan çıkmıştı. Daha buna benzer yüzlerce olay vardı.

Paul, eserleri en çok satan kitaplar listesine giren her yazarın, yarattığı hayali dünyalara böyle yakından ilgi duyan okuyucular konusunda kendi özel örnekleri olmalı, diye düşündü. "Şehrazat Kompleksi" örnekleri... Annie'nin çim biçme makinesinin uğultusu yükselip alçalırken Paul yarı uykuya dalmış gibiydi. Aldığı iki mektubu hatırladı. Bundan Misery Parkları kurulmasını öneriyorlardı. Disneyland ya da Büyük Macera Parkları gibi yerler olacaktı bunlar. Mektupların birine kabataslak bir plan da eklenmişti. Ama Paul Sheldon'un yıldız okuyucusu Florida, Ink Beach'den Bayan Roman D. Sandpiper III'dü. (En azından Annie Wilkes hayatına girinceye kadar.) Asıl adı Virginia olan Bayan D. Sandpiper III evinin üst katındaki odalardan birini Misery Salonu haline getirmişti. Buraya Misery'nin Çıkrığını, Misery'nin Yazı Masasını, Misery'nin Kanepesini, Örtüsünü vb. koymuş ve bu eşyaların polaroid resimlerini Paul'e yolllamıştı. Misery'nin Yazı Masasının üzerinde Bayan Favery'e yazılmaya başlanmış bir pusula da vardı. Genç kadın bunda

20 Kasımda okul salonunda verilecek temsile geleceğini açıklıyordu. Paul yazının romanlarının kadın kahramanına gerçekten çok uygun olduğunu düşünmüştü. Bu öyle yuvarlak, akıcı kadınca bir yazı değildi. Daha inceydi. Misery'nin işlediği örtünün üzerinde ise, "Sevginin Sana Her Şeyi Öğretmesine İzin Ver," yazılıydı. "Sen Aşk Dersi Verme Cüretini Gösterme."

Bayan Roman D. (Virginia) Sandpiper III mektubunda bütün eşyaların antika olduğunu, hiç taklit kullanmadığını açıklamıştı. Böyle olduğu resimlerden anlaşılmıyordu ama Paul kadının doğru söylediğini tahmin etmişti. Eğer öyleyse bu pahalı hayal Bayan Roman D. (Virginia) Sandpiper III'e binlerce dolara malolmuştu. Kadın telaşla, "Emin olun para kazanmak için roman kahramanınızdan yararlanmıyorum," diye yazmıştı. "Öyle bir niyetim de yok. Tanrı korusun! Ama resimlere bakmanızı ve nerelerde hata yaptığımı söylemenizi istedim. Pek çok hatam olduğundan eminim." Bayan Roman D. (Virginia) Sandpiper III, Paul'ün bu konudaki düşündüklerini açıklayacağını umuyordu. Paul fotoğraflara bakarken elle tutulmayacak garip ve korku uyandıran bir duyguya kapılmıştı. Kendi hayalinin resimlerine bakmaya benziyordu bu. O günden sonra Misery'nin küçük salon ve çalışma odası karışımını düşlemeye çalıştığı zaman aklına hemen Bayan Roman D. (Virginia) Sandpiper'ın polaroidlerinin geleceğini biliyordu. Bu sevimli ama tek boyutlu oda düş gücünü engelleyecekti. Kadına nelerin hatalı olduklarını söylemek mi? Delilikti bu. Bundan sonra asıl Paul bir hata yapıp yapmadığını düşünecekti. Kadına cevap yazmıştı. Kısa bir pusula. Bayan D. (Virginia) Sandpiper'ı kutluyor ve ona hayranlık duyduğunu açıklıyordu. Bu mektubunda onunla ilgili olarak aklına gelen noktaları sormamıştı. Örneğin... aklı başında olup olmadığını.

Kadın hemen ikinci bir mektup daha göndermişti. Zarf yine fotoğraf doluydu. Bayan Roman D. (Virginia) Sandpiper'ın ilk mektubu elle yazılmış iki sayfa ve yedi polaroidden oluşuyordu. Bu kez mektup on sayfaydı, resimler de kırk tane. Kadının bu mektubu ayrıntılı ve tabii yorucu bir elkitabı gibiydi. Bayan Roman D. (Viriginia Sandpiper her parçayı nereden aldığını, kaç para verdiğini ve nasıl tamir ettirdiğini anlatıyordu. "McKibbon adında birini buldum," diye yazmıştı. "Onun eski bir sincap tüfeği vardı. McKibbon koltuğun yanına duvara ateş ederek o kurşun deliğini açtı. Tabii tüfeğin uygun bir dvirde olup olmadığını pek bilmiyorum. Ama kalibresi aynı. "Fotoğraflarda ise daha çok eşyaların ayrıntıları görülüyordu. Arkadaki el yazısıyla yazılmış bilgi kırıntıları olmasaydı bunların bilmece dergilerinde çıkan, "Bu nedir?" yazılı fotoğraflardan olduklarını bile sanabilirdiniz. Paul ikinci mektuba cevap vermemişti. Bayan Roman D. (Virginia) beş mektup daha yollamıştı. İlk dördünden yine polaroidler çıkmıştı. Sonunda kadın şaşkın şaşkın ve biraz da kırgın bir sessizliğe bürünmüştü.

Son mektubun altına resmi bir biçimde "Roman D. Sandpiper" diye imza atmıştı. Paul'e onu "Virginia" diye çağırması için verdiği izni geri aldığı anlaşılıyordu.

Bu kadının Misery karakterine karşı duyduğu ilgi bir tutku halini almıştı. Ama duyguları Annie'ninkiler gibi paranoyak bir saplantıya dönüşmemişti. Gelgelelim Paul şimdi ikisinin kaynağının da aynı olduğunu anlıyordu. Şehrazat Kompleksiydi bu. Zorunluluk duygusunun o derin ve ilkel çekiciliği.

Paul'ün kafası kaydı ve uykuya daldı.

10

Son zamanlarda böyle dalıp dalıp gidiyordu. İhtiyarlar gibi. Birdenbire, bazen olmayacak anlarda yaşlı adamlar gibi uyukluyordu. Pek hafif bir uykuydu onunki. Çim makinesinin uğultusunu hâlâ duyuyordu. Sonra ses kalınlaştı, kabalaştı, düzensizleşti. Elektirikli bıçağın uğultusu halini aldı.

Paul yazı makinesi ve eksik n harfinden şikâyet etmek için yanlış günü seçmişti. Ama tabii Annie Wilkes'a "Hayır," demek için hiçbir gün uygun değildi. Ceza gecikebilirdi ama kurtuluş yoktu bundan.

"Eh, madem o eski n harfi seni bu kadar rahatsız ediyor, onu unutman için bir şeyler bulmam gerekiyor sanırım." Paul kadının mutfakta bir yerleri karıştırdığını duydu. Eşyaları atıyor, Annie Wilkes'a özgü o garip, özel dille küfrediyordu. On dakika sonra elinde enjektörle geldi. Betadin ve elektrikli bıçağı da getirmişti. Paul hemen haykırmaya başladı. Bir bakıma Pavlov'un köpeklerinden farkı yoktu. Pavlov çanı çaldığı zaman köpeklerin salyaları akıyordu. Annie misafir yatak odasına bir enjektör, Betadin şişesi ve kesici, keskin bir şeyle girdiği zaman da Paul çığlıklar atıyordu. Kadın bıçağın fişini tekerlekli sandalyenin yanındaki prize soktu. Paul yine haykırıp bağırdı, yalvardı. İyi bir çocuk gibi davranacağına söz verdi. Çırpınarak iğneden kaçmaya çalıştığı zaman, Annie "Kımıldama," dedi. "Doğru otur. Yoksa parmağını anestezi yapmadan keserim."

Paul yine kaçmaya çalışıyor, miyavlamaya benzer sesler çıkarırken kadın, "Madem böyle," diye homurdandı. "Ben de bu bıçakla gırtlağını keserim olur biter."

Paul o zaman hareketsiz kaldı ve onun iğne yapmasına izin verdi.

Annie bu kez Paul'ün hem sol başparmağını, hem de bıçağın keskin tarafının iki yanını Betadine'e buladı. Kadın bıçağı çalıştırdı ve bıçak havada ileri geri oynamaya başladığı zaman Betadin koyu kırmızı damlacıklar halinde etrafa saçıldı. Ama Annie bunun farkında değilmiş gibiydi. Tabii sonunda ortalığa çok daha kırmızı damlalar sıçradı. Annie bir şeye karar verdi mi onu yapıyordu. Hiçbir yalvarma onu etkilemiyor, çığlıklar durdurmuyordu. Annie inançlarına bağlıydı ve kendine güveniyordu.

Uğuldayan, titreyen bıçak Paul'ün birazdan ölecek olan başparmağıyla yanındakinin hemen arasında yumuşak ete batarken Annie sık sık onu çok sevdiğini tekrarladı. "Bu iş Pauli'den çok anneciğini üzüyor," diye sevecen bir kadın sesiyle.

Sonra o gece ...

(Sen rüya görmüyorsun, Paul. Uyanıkken düşünmeye cesaret edemediğin şeyler hatırlıyorsun. Onun için uyan. Tanrı aşkına, UYAN!

Ama, Paul, *uyanamadı.)*

Annie başparmağını sabah kesmişti. O gece neşeyle Paul'ün odasına girdi. Yazar uyuşturucu ve can acısının verdiği sersemlikle aptal aptal oturuyordu. Sarılı sol elini göğsüne dayamıştı.

Kadın elinde pasta vardı ve ahenksiz sesiyle, "İyi ki doğdun, Paul!" diye böğürüyordu. Aslında Paul'ün doğumgünü değildi tabii. Annie pastanın üzerini ince mumlarla doldurmuştu. Ve Paul'ün ölü başparmağını tam ortaya, pasta süslerinin arasında iri bir mum gibi dikmişti. Tırnağının ucu biraz kemirilmiş olan kül rengi ölü parmağını... Paul yazı yazarken bazen uygun bir sözcük bulamayınca tırnağını dişlemeye başlardı.

Annie ona, "Cici bir çocuk olursan, sana doğum günü pastasından bir dilim veririm," dedi. "O zaman özel mumdan yemek zorunda kalmazsın."

Paul da "cici bir çocuk" olacağına söz verdi. Çünkü zorla o özel mumdan yemek istemiyordu. Ama asıl neden başkaydı. Annie'ydi bu neden. "Annie harika Annie çok iyi yiyeceklerimiz için ona teşekkür edelim yemek istemiyoruz kızlar eğlenmek ister ama kötü bir şey bu tarafa doğru geliyor. Annie lütfen bana başparmağımı yedirme anne Annie tanrıça Annie Annie yanındayken dürüst davranmalısın o ne zaman uyuduğunu ve ne zaman uyandığını bilir ne zaman iyi ne zaman kötü olduğunu bilir sakın ağlayayım deme somurtma hele hiç bağırma bağırma bağırma..."

Ve Paul bağırmadı.

Paul şimdi uyanırken irkildi ve bütün vücuduna bir sancı yayıldı. Bağırmamak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırılmış olduğunun farkında değildi. Oysa başparmak ameliyatı bir aydan uzun bir süre önce olmuştu.

Bağırmamak için çabalamaya öylesine dalmıştı ki, bir an bahçe yolundan gelen şeyi fark etmedi. Gördüğü zaman da onun bir serap olduğunu sandı.

Colorado Eyalet Polisine ait bir arabaydı bu.

11

Paul başparmağı kesildikten sonra çok kötü bir süre geçirmişti. Romanın üzerinde çalışması dışında tek başarısı günlerin he-

sabını tutmak olmuştu. Bu konuda patolojik bir hal almıştı adeta. Bazen beş dakika sersem sersem oturarak günleri sayıyor, birini atlayıp atlamadığını anlamaya çalışıyordu.

Bir keresinde, Annie kadar dengesizleşmeye başladım, diye düşünmüştü.

Ve kafası ona yorgun yorgun cevap vermişti. E, ne olmuş?

Paul ayağı kesildikten sonra romanı bakımından oldukça başarı göstermişti. Annie'nin kibar kibar, "Nekahat devresi," dediği o sürede. Hayır... Oldukça başarı göstermişti, sözü sadece sahte bir alçakgönüllülüktü. Aslında şaşılacak kadar başarılı olmuştu. Vaktiyle sigarası bittiği, başı ya da sırtı ağrıdığı için yazı yazmayan bir insan için büyük bir gelişmeydi bu. Kahramanca savaştığını düşünebilseydi ne kadar iyi olacaktı. Ama gerçeklerden kaçmak için yine romana sıkıca sarılmış olduğunu sanıyordu. Çünkü gerçekten çok acı çekmişti. Sonunda iyileşmeye başlamıştı ama olmayan ayağının hayali kaşıntısının sancıdan da kötü olduğunu düşünmüştü. Onu en fazla rahatsız eden kesik ayağının tabanıydı. Kaç kez gece yarısı uyanmış ve sağ ayağının başparmağıyla havada bir noktayı kaşımaya çalışmıştı. Orası artık bacağının bittiği noktada on santim ötedeydi.

Ama Paul çalışmasını yine de sürdürmüştü.

Ancak başparmak ameliyatı ve "Bebek Jane'e Ne Oldu?" filminden kalmış gibi gözüken o doğumgünü pastasından sonra sepete attığı buruşturulmuş kâğıtların sayısı artmaya başlamıştı. Ayağını kaybet ve ölümünün eşiğinden dön. Çalışmanı sürdür. Başparmağını kaybet ve başın garip bir biçimde derde girsin. Aslında bunun tersi olması gerekmez miydi?

Tabii ateşinin yükselmesi sorunu da vardı. Ateş yüzünden bir hafta yatmıştı. Aslında bu o kadar önemli değildi. Ateşi kırka yak-

laşmamıştı bile. Melodram yaratmaya uygun değildi. Herhalde ateşe belirli bir mikroplanmadan çok bünyesinin zayıf düşmüş olması yol açmıştı. Ve o "pis ateş" Annie için bir sorun sayılmazdı. Annie'nin hatıra eşyaları arasında antibiyotikler de vardı. Paul'e avuçla ilaç içirmiş, o da iyileşmişti... Bu korkunç şartlar altında ne kadar iyileşirse... ama bir bozukluk vardı. Sanki hayati bir maddeyi kaybetmişti ve o yüzden karışım eskisi kadar etkili değildi artık. Suçu eksik N harfine yüklemeye çalışmıştı. Ama makinenin o harfi eskiden de yoktu. Aslında eksik bir harf kesik bir ayağa kıyasla bir hiçti. Ve şimdi ek olarak başparmağı da kesilmiş ve böylece ayrı bir çekicilik kazanmıştı.

Sebep ne olursa olsun bir şey rüyayı bozuyordu. Bir şey kâğıtta gördüğü o deliğin kenarlarını büzmeye başlıyordu. Oysa o delik bir keresinde Lincoln Tüneli kadar büyümüştü. Paul buna yemin edebilirdi! Ama şimdi meraklı birinin gözünü uydurarak ilginç bir inşaatı gözetleyeceği bir budak deliği kadardı. İnsanın bu delikten bir şeyler görebilmesi için gözlerini kısması, başını sağa sola oynatması gerekiyordu. Ve çoğu zaman görebildiği yerde de ilginç hiçbir şey olmuyordu... Görüş açısı çok dar olduğu için buna da şaşmamak gerekirdi.

Pratik açıdan başparmağı ameliyatından sonra olanlar ve bunu izleyen ateşin anlamı belliydi. Kitabın dili fazla süslü, fazla renkli bir hal almıştı. Henüz bir parodiye dönüşmemişti ama o yöne doğru gidiyordu. Paul'ün buna engel olması da imkânsızmış gibi gözüküyordu. Hatalar, mahzen köşelerindeki fareler gibi hızla çoğalıyorlardı. Otuz sayfa içerisinde Baron "Misery'nin Arayışı"ndaki Vikonta dönüşüvermişti. Paul da bütün bu sayfaları yırtmak zorunda kalmıştı.

Yazı makinesi önce t, sonra da e harfini öksürüp tükürmeden önceki son günlerde kendi kendine kaç kez, önemi yok, Paul, demişti. Bu lanet olasıca şey bitmek üzere zaten... Bu doğruydu. Kitabı yazmak bir işkenceden farksızdı. Romanı bitirmek de hayatının sona ermesi demek olacaktı. Paul'ün bu ikincisini biraz daha tercih etmesi, vücut, kafa ve ruh durumunun gitgide ne kadar kötüleştiğini açıklıyordu. Ve roman bütün bunlara rağmen ilerliyordu. Sanki onlarla hiçbir ilişkisi yokmuş gibi. Hatalar sinir bozucu şeylerdi ama önemli de sayılmazdı aslında. Paul asıl hayal etme konusunda eskisinden daha fazla sorunla karşılaşıyordu. "Bunu Yapabilir misin?" basit bir eğlence olmaktan çıkmış, bir angaryaya dönüşmüştü. Ama roman Annie'nin Paul'e yaptığı bütün o korkunç şeylere rağmen yine de ilerliyordu. Zaten Paul, Annie başparmağını kestiği zaman akan yarım litre kanımla birlikte cesaretim de kayboldu, diye söyleniyordu kendi kendine. Ama hikâye yine de güzeldi. O zamana kadar yazdığı Misery romanlarının en iyisi. Konu melodram kokuyordu ama iyi planlanmıştı. İddiasız ve eğlenceliydi. Bu kitabın baskısı kısıtlı olacak, diyordu. Annie Wilkes Edisyonu -İlk baskı-bir adet... Oysa bir yayınevi bassaydı gerçekten çok satardı... Evet, bu lanet olasıca makine dağılmazsa yazmayı sürdürebileceğimi sanırım.

Bir gün yine yazı makinesini havaya kaldırıp indirdikten sonra kendi kendine, hani sen çok serttin, demişti. Sıska kolları titriyor, başparmağının yeri korkunç sancıyordu. Alnı yağlı bir ter tabakasıyla kaplıydı. Çok serttin. Yorgun ve yaşlı şerifi rezil etmeye hazırlanan genç bir kovboy. Ama işte bir harf eksik. t, e ve g de sallanmaya başlıyorlar... Bazen bir yana eğiliyor, bazen öbür yana. Kimi zaman da satırın yukarısına çıkıyor, kimi kez de altına düşüyor. Galiba bu savaşı bu yaşlı ve yorgun makine kazanacak, dostum... Belki Annie denilen o dişi köpek de bunu biliyordu. Belki de o yüzden

sol elimin başparmağını kesti. Eskiden dedikleri gibi, "İyice kaçak ama aptal değil."

Yazı makinesine yorgun bir dikkatle bakmıştı.

Haydi. Haydi parçalasana! Ama ben yine de romanı tamamlarım. Annie bana yeni bir makine almak isterse ona teşekkür ederim. İstemezse de, romana el yazısıyla devam ederim.

Yapmayacağım bir tek şey var. O da bağırmak.

Bağırmayacağım.

Ben!

Bağırmayacağım!

12

"Bağırmayacağım!"

Paul pencerenin önünde oturuyordu. İyice uyanmıştı artık. Annie'nin bahçe yolundaki polis arabasının gerçek olduğunu çok iyi biliyordu. Bir zamanlar sol ayağı olduğu gibi.

Bağır! Kahretsin! Bağırsana!

Bağırmak istiyordu ama kendi kendine verdiği o emir çok güçlüydü. Ağzını bile açamıyordu. Çabaladı ve o zaman gözlerinin önünde elektrikli bıçağın keskin yanından sıçrayan kahverengimsi Betadin damlaları belirdi. Uğraştı, didindi ve baltanın kemikten kurtulurken çıkardığı gıcırtıyı duydu. Kadın elindeki kibritle Bernz-O-matik'i yaktığı zaman çıkan "fum" sesini işitti.

Ağzını açmaya çalıştı ama başaramadı.

Ellerini kaldırmaya çabaladı, onu da yapamadı.

Kapalı dudaklarının arasından korkunç bir inilti döküldü. Parmakları yazı makinesinin iki yanına düzensizce vurdu. Ama sadece bu kadarını yapabildi. Kaderine ancak bu kadar hakim olabildiği anlaşılıyordu. Daha önce olanların hiçbiri bu hareketsizlik kadar cehennem azabı çektirmemişti ona. Belki sol bacağının oynamasına rağmen ayağının kımıldadığını gördüğü an aynı ıstırabı duymuştu. Aslında bu an fazla uzun sürmedi. Belki beş saniye, en fazla on. Ama Paul Sheldon'un kafasında saniyeler yıllar kadar uzadı.

İşte kurtuluş oradaydı. Onu kolaylıkla görebiliyordu. Bütün yapması gereken camı kırmak, o dişi köpeğin diline sardığı bağı çözmek ve, "Bana yardım edin!" diye bağırmaktı. "Bana yardım edin! Beni Annie'den kurtarın! Tanrıçadan koruyun beni!"

Ama aynı anda içinde bir ses çığlıklar atıyordu. Cici bir çocuk olacağım, Annie! Bağırmayacağım! Yaramazlık etmeyeceğim! Tanrıça adına, uslu oturacağım! Bağırmayacağıma söz veriyorum. Sadece kolumu bacağımı kesme artık!

Bu olaya kadar kadının onu böylesine sindirmiş olduğunu tam anlayabilmiş miydi? Kadının kişiliğinin, ruhunun ne kadarını aşındırıp götürdüğünü? Hep dehşet içinde olduğunu biliyordu. Bir zamanlar çok güçlü olduğu için önemsemediği o kendi kişisel gerçeğinin ne kadarının silinmiş olduğunu fark etmiş miydi?

Bir şeyi hemen hemen kesinlikle biliyordu. Dilinin felce uğramasından çok daha kötü dertleri vardı onun. Yazdığı romanın da eksik harfler, yüksek ateş, hatalar, hatta cesaret kırılmasından daha kötü dertleri olduğu gibi. Gerçek feci ama çok basitti. Ürkütecek kadar basit. Paul yavaş yavaş ölüyordu. Ama artık ölmenin korktuğu kadar kötü bir şey olmadığını anlamaya başlamıştı. Ayrıca tükeniyordu. İşte bu korkunçtu. Çünkü aptalca bir şeydi.

Polis devriye arabasının kapısını açarak inerken Paul'ün içinden o panik dolu çığlık yükseldi. Sakın bağırma! Memur geniş kenarlı şapkasını düzeltti. Aslında çok gençti. Ancak yirmi iki, yirmi üç yaşındaydı. Camları ham petrol kadar kara ve iki sıvı damlası gibi duran bir güneş gözlüğü takmıştı. Duraklayarak haki pantolonunun ütü yerlerini düzeltti. Ondan otuz metre ötede uçuk renkli suratı bir ihtiyarınkinden farksız olan sakallı bir adam yuvalarından uğramış mavi gözleriyle camın arkasından ona baktı. Kapalı dudaklarıyla inliyor, ellerini tekerlekli sandalyenin kol yerlerine konmuş tahtaya vuruyordu.

Sakın bağırma!

(Haydi, bağır!)

Bağırırsan her şey sona erer. Haykır ve bitsin...

(Hiçbir zaman, hiçbir zaman sona ermeyecek. Ben ölünceye kadar sürecek. Bu delikanlı tanrıçayla başa çıkamaz...)

Paul, ah Tanrım! Sen şimdiden öldün mü? Bağırsana aşağılık solucan! AVAZ AVAZ BAĞIR!

Paul'ün dudakları açılırken yırtılmayı andıran hafif bir ses duyuldu. Ciğerlerini havayla doldurarak gözlerini yumdu. Neler haykıracağını bilmiyordu. Bağırıp bağırmayacağını da.

Paul, "AFRİKA!" diye haykırdı. Titreyen elleri ürkmüş kuşlar gibi havalandı. Çatlayan beyninin parçalarını tutmak istiyormuş gibi ellerini başının iki yanına bastırdı. "Afrika! Afrika! İmdat! İmdat! Afrika!"

13

Paul gözlerini çabucak açtı. Polis eve doğru bakıyordu. Paul güneş gözlüğü yüzünden onun gözlerini göremiyordu. Ama başını hafifçe kaldırmış olmasından biraz şaşırdığı anlaşılıyordu. Genç adam bir an eve doğru bir adım attı, sonra da durdu.

Paul başını eğerek tahtaya baktı. Yazı makinesinin sol tarafında ağır, seramik bir kül tablası duruyordu. İçinde Paul'ün sağlığına dokunmayacak şeyler vardı. Silgi, kâğıt ataşları. Paul kül tablasını yakaladığı gibi pencereye doğru fırlattı. Cam şangırdayarak kırıldı ve parçalar dışarı fırladı. Paul için bu dünyanın en özgürlük sağlayan sesiydi. Sersem sersem ve duvarlar yıkıldı, diye düşündü ve sonra bağırdı. *"Buradayım! Bana yardım et! O kadından sakın! Deli o!"*

Eyalet polisi ona bakakaldı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Elini göğüs cebine atarak bir şey çıkardı. Bu ancak bir fotoğraf olabilirdi. Buna baktı, sonra da bahçe yolunun kenarına kadar geldi. Orada durup üç kelime söyledi. Paul polisin sesini bir daha duymayacaktı. Başkaları da öyle. Genç adam o üç kelimeden sonra anlamsızca sesler çıkaracak ama doğru dürüst başka bir şey söyleyemeyecekti.

Polis, "Tanrım!" diye bağırdı. "Bu sizsiniz!"

Paul dikkatini genç adama öylesine vermişti ki, Annie'yi neden sonra fark etti. Ama çok geçti artık. Kadını gördüğü zaman batıl inançlara bağlı gerçek bir dehşet duydu. Annie bir tanrıça *halini almıştı.* Yarısı kadın, yarısı makine bir yaratık. Garip bir dişi. Sentor. Kadın çim biçme makinesinden inmemişti. Başındaki beysbol kepi düşmüş, dudakları gerilerek dişleri ortaya çıkmış, yüz hatları

çarpılıp donmuştu. Bir elinde tahta bir haç tutuyordu. Bu Bossie adlı ineğin mezarındaki haçtı. İnek sonunda böğürmekten vazgeçerek ölmüştü. Ama ölen bir numaralı Bossie miydi, yoksa iki numaralısı mı, Paul bunu unutmuştu.

Ama Bossie adlı inek gerçekten ölmüştü. Baharda topraklar yeterince yumuşadığı zaman Paul pencereden Annie' nin inek için mezar kazmasını seyretmişti. Bazen hayretle sarsılmış, bazen de katıla katıla gülmüştü. Annie tam bir gün uğramıştı. Sonra çürümeye başlamış olan Bossie'yi ahırın arkasından sürükleye sürükleye getirmişti. Bunu yapmak için cipe zincir bağlamış, zincirin öbür ucunu da Bossie'nin gövdesine sarmıştı. Paul bu sahneyi seyrederken kendi kendine iddiaya girmişti. Annie, Bossie'yi mezara sokamadan hayvan ikiye ayrılacak. Ama iddiayı kaybetmişti. Annie ineği çukura atmış sonra da sakin sakin mezarı doldurmaya başlamıştı. Bu işi karanlık bastıktan çok sonra bitirebilmişti.

Paul, kadının mezarın üzerine haçı dikmesini ve yeni doğan ilkbahar ayının ışığında İncil okumasını seyretmişti.

Annie şimdi haçı bir mızrak gibi tutuyordu. Dikey tahtasının topraklı sivri ucunu polisin tam sırtına doğru çevirmişti.

Paul bir çığlık attı. "Dikkat et! Arkanda!" Geç kalmış olduğunu biliyor ama yine de bağırıyordu.

Annie kuş cıvıltısını andıran bir ses çıkardı ve Bossie'nin haçını polisin sırtına sapladı.

Genç adam, "Ah..." dedi. Ağır ağır birkaç adım atarak çim alana çıktı. Sırtı büküldü, yüzünde böbrek taşı düşüren ya da gazı olan bir adamınkine benzeyen bir ifade belirdi. Paul önünde oturduğu pencereye doğru gelirken haç yere doğru eğilmeye başladı. Pencere-

deki kırık camların arasında yazarın kül rengi hasta suratı gözüküyordu. Genç adam ellerini ağır ağır kaldırarak omuzlarından geriye uzandı. Sanki erişemediği bir yeri kaşımaya çalışıyordu.

Annie çim biçme makinesinden inmiş, donmuş gibi duruyordu şimdi. Parmaklarının uçlarını göğüslerine bastırmıştı. Sonra birdenbire atıldı, haçı tuttuğu gibi memurun sırtından çıkardı.

Genç adam ona doğru döndü. Tabancasını çekmeye çalışıyordu. Annie bu kez de haçın sivri ucunu memurun karnına sapladı.

Genç adam bu sefer, "O..." diyebildi. Ellerini karnına bastırarak dizüstü düştü. O eğilirken Paul polisin kahverengi gömleğine ilk vuruşun açtığı deliği gördü.

Annie haçı tekrar çekip çıkardı. Sivri ucu kırılmış, geride çentik çentik bir yer kalmıştı. Kadın haçı kaldırdığı gibi memurun iki kürek kemiğinin arasına sapladı. Sanki bir vampiri öldürmeye çalışıyordu. Belki ilk iki sefer sopa fazla zarar verecek kadar batmamıştı. Ama bu kez dikey tahtanın ucu dizüstü çökmüş olan delikanlının sırtına en aşağı yedi santim kadar girdi. Polis yüzüstü devrildi.

Annie, "İŞTE!" diye haykırarak Bossie'nin haçını döndürdü ve çekip çıkardı. "BEĞENDİN Mİ PİSLİK?"

Paul bağırdı. *"Annie, yeter!"*

Kadın başını kaldırarak ona baktı. Kara gözleri maden paralar gibi parlıyor, yüzüne düşen saçları yosunlara benziyordu. Ağzının kenarları neşeli bir gülümseyişle bükülmüştü. Hiç olmazsa bir an için kendini kapıp koyuvermiş olan bir delinin gülümsemesiydi bu. Sonra Annie başını eğerek gözlerini tekrar polise dikti.

"İşte!" diye bağırarak haçı tekrar delikanlının sırtına sapladı. Sonra da kabaetlerine. Ve bir bacağının üst kısmına. Ve boynuna. Ve kasığına. Kadın polisi haçla altı defa bıçakladı adeta. Sopanın

ucunu her saplayışında çığlıklar atıyordu. "İŞTE!" Sonra dikey tahta yarıldı.

Annie sanki bir konuşmayı sürdürüyormuş gibi, "İşte," diyerek biraz önce koşup geldiği tarafa doğru yürüdü. Gözden kaybolmadan önce kanlı haçı, artık onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi bir tarafa attı.

14

Paul ellerini sandalyenin tekerleklerine koydu. Nereye gitmek istediğini bilmiyordu. Oraya eriştiği zaman ne yapacağını da. Yoksa mutfağa gidip bir bıçak kapmayı mı düşünüyordu? Annie'yi öldürmek için değil. Ah, hayır! Böyle yapmaya kalkışırsa kadın onun elindeki bıçağa bir an bakar, sonra da sundurmaya giderek çiftesini alırdı. Hayır, Annie'yi öldürmeyi düşünmüyordu Paul. Sadece kadının intikamından kurtulmak için bileklerini kesmeyi planlıyordu. Aslında niyetinin bu olduğundan da pek emin değildi. Ama pekâlâ güzel bir fikirdi bu. Çünkü sahneden çıkmanın zamanı gelmişti. Kadının öfkesi yüzünden orasının burasının kesilmesinden bıkmıştı artık.

Sonra Paul bir şeyi fark etti ve dondu kaldı.

Polisi...

Genç adam hâlâ yaşıyordu.

Memur başını kaldırdı. Güneş gözlüğü düşmüştü. Paul şimdi onun gözlerini görebiliyordu. Onun ne kadar genç olduğunu da. Fena yaralanmıştı ve korkuyordu delikanlı. Kanlar yüzünden şakır şakır akıyordu. Elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı.

Yüzükoyun düştü. Tekrar ağır ağır kalktı. Devriye arabasına doğru sürünmeye başladı.

Polis evle bahçe yolu arasındaki çim kaplı hafif yokuşun ortasına kadar gitti. Sonra dengesini kaybederek sırtüstü yuvarlandı. Bir an dizleri bükülü öylece yattı. Arkaüstü döndürülmüş bir kaplumbağa kadar çaresizdi. Sonra ağır ağır yuvarlanarak yan döndü. Tekrar dizüstü doğrulabilmek için yine korkunç bir biçimde çabalamaya başladı. Üniforma gömleği ve pantolonu kan içindeydi. Küçük lekeler genişliyor, diğerleriyle birleşiyor ve daha da büyüyordu.

Polis bahçe yoluna ulaştı.

Birdenbire çim biçme makinesinin homurtusu yükseldi.

Paul bir çığlık attı. *"Dikkat et! Dikkat et! Kadın geliyor!"*

Polis başını döndürdü. Yüzünde sersemce bir korku belirdi. Yine tabancasını çekmeye çalıştı. Ve başardı da. Uzun namlulu kapkara, kocaman bir silahtı. Kabzası tahtadandı. Sonra Annie tekrar ortaya çıktı. Çim biçme makinesinin üzerinde dimdik oturuyor ve mümkün olduğu kadar hızla yaklaşıyordu.

Paul, "Kadını vur!" diye bağırdı. Ama genç adamın eli titriyordu. "Pis Harry"ye yakışacak koskocaman tabancasıyla kadını vuracağı yerde silahı elinden düşürdü.

Sonra tabancayı almak için elini uzattı. Annie çim biçme makinesini döndürdü ve delikanlının kolunun üzerinden geçti. Makinenin kesik çimlerin döküldüğü egzos borusundan müthiş bir kan fışkırdı. Makinenin dönen bıçağı tabancaya çarparak şangırdadı. Annie yamaçtan çıktı ve oradan döndü. Bir an gözü Paul'e ilişti. Yazar, bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum, diye düşündü. Bana önce polis, sonra sen, demek istedi.

Delikanlı yan yatmıştı yine. Annie gaza basarken çim biçme makinesinden çığlığa benzer bir ses yükseldi. Ve kadın polisin kafasının üzerinden geçti.

Paul son kez genç adamın dehşet dolu kahverengi gözlerini, kendini korumak için kaldırdığı kolundan sarkan gömleğinin parçalarını gördü. O gözler ortadan kaybolduğu zaman Paul da başını çevirdi.

Çim biçme makinesinin motorunun sesi birdenbire boğuklaştı. Bunu hızlı vurma gürültüleri izledi. Ama sanki bütün bunlar garip bir biçimde bir sıvıyla ilgiliydi.

Gözlerini yummuş olan Paul tekerlekli sandalyenin yanına kustu.

15

Gözlerini mutfak kapısının kilidine sokulan anahtar şakırtısını duyduğu zaman açtı. Kendi kapısı açıktı. Kadının holden geçerek yaklaşmasını seyretti. Annie'nin ayağında kahverengi eski kovboy botları vardı. Kot pantolon giymişti. Kemerinden bir deste anahtar sallanıyordu. Arkasındaki erkek tişörtü kan içindeydi. Paul, ondan kaçmak istiyormuş gibi iskemlesinde geriledi. Annie'ye, "Yine bir yerimi kesersen bu sefer ölürüm," demek istedi. "Buna kolumu ya da bacağımı kesmenin yarattığı şok da neden olmaz. Ben mahsus ölürüm." Ama bunları söylemeyi başaramadı. Sadece garip, hışırtılı sesler çıkardı. Bu yüzden de kendi kendinden tiksindi.

Zaten kadın ona konuşma fırsatı bırakmadı. "Seninle daha sonra ilgileneceğim," diyerek kapıyı kapattı. Anahtarlarından biri kilitte şıkırdadı. Kadın kapıya, Tom Twyford'u bile yenilgiye uğratacak yeni bir Kreig kilit takmıştı. Annie topuklarını vura vura holden uzaklaştı.

Paul başını çevirerek sersem sersem pencereden baktı. Polisin vücudunun bir kısmını görebiliyordu. Delikanlının başı hâlâ çim biçme makinesinin altındaydı. Makine devriye arabasına dayanarak eğrilmişti. İnsanların bindiği bu çim kırpma makinesi küçük bir traktöre benziyordu. Büyük çim alanların düzgünce kırpılmaları için yapılmıştı. Kayaların, odunların üzerinden geçerken dengesini koruyacak durumda değildi. Polislerin kafalarının üzerinden geçerken de. Devriye arabası oraya park edilmeseydi ve polis de Annie ona saldırmadan önce arabaya yaklaşmasaydı, çim biçme makinesi mutlaka devrilecek ve Annie yere yuvarlanacaktı. Kadın belki bir zarar görmeyecek, ama belki de ağır biçimde yaralanacaktı.

Paul sıkıntıyla, bu kadın iblis kadar şanslı, diye düşündü. Annie'nin çim biçme makinesini çalıştırarak polisin üzerinden indirmesini seyretti. Makinenin yanı devriye arabasını sıyırırken çığlığa benzer bir ses duyuldu.

Delikanlı artık ölmüş olduğu için Paul ona bakabiliyordu. Memur şimdi bir grup arsız çocuğun sağa sola vurduğu bir bebeğe benziyordu. Paul adını bilmediği bir gence müthiş acıdı. Ama buna başka bir duygu da karışıyordu. Bu duyguyu inceledi ve haset olduğunu anlayınca çok şaşırdı. Memur bir daha karısının ve çocuklarının yanlarına dönmeyecekti. Ama öte yandan Annie Wilkes'ın elinden kurtulmuştu.

Kadın delikanlıyı kanlı elinden tutarak bahçe yolundan yukarıya doğru sürükledi ve ahıra soktu. Dışarı çıkarak ahır kapılarını

ardına kadar açtı. Sonra devriye arabasına gitti. Sakin sakin hareket ediyordu. Arabayı çalıştırarak ahıra götürdü. Dışarı çıkıp kapıları çekti. Arada kendisinin geçebileceği kadar bir aralık bıraktı.

Bahçe yolunun yarısına kadar inerek etrafına bakındı. Ellerini beline dayamıştı. Yüzünde yine o şaşılacak kadar sakin ve huzurlu ifade vardı.

Çim biçme makinesinin altı kan içindeydi. Özellikle egzoz borusunun etrafı. Borudan daha kan damlıyordu. Yola haki üniformanın parçaları düşmüştü. Çim alanda uçuşuyorlardı. Annie'nin mayısta diktiği kaktüse bir karton parçası yapışmıştı. Bossie'nin kırılmış haçı yolda yatıyor ve sanki iğrenç olayla ilgili bir açıklama yapıyordu.

Kadın gözden kayboldu. Yine mutfak kapısına doğru gidiyordu. Annie içeri girdiği zaman Paul onun şarkı söylediğini duydu. "O GELDİĞİ zaman altı beyaz atı sürecek... O GELDİĞİ zaman altı beyaz atı sürecek... O GELDİĞİ zaman, O GELDİĞİ ZAMAN!"

Annie yeniden ortaya çıktığı zaman elinde büyük yeşil bir çöp poşeti vardı. Bunlardan birkaçını da kot pantolonun arka ceplerine sokmuştu. Tişörtünün yakasının etrafı ve koltuk altları terden ıslanmıştı.

Paul, birkaç bez parçası için bu kadar çöp poşeti çok, diye düşündü. Ama Annie'nin o torbalara koyacak çok şey bulacağını biliyordu.

Kadın üniforma parçalarını topladı, sonra da haçı aldı. Kırıp ikiye ayırdı, parçaları poşete attı. Bunu yaptıktan sonra da inanılmayacak bir biçimde eğilerek selam verdi. Polisin tabancasını kaptı. Silahı ustalıkla boşaltarak kurşunları arka cebine soktu. Tabancayı da beline. Kaktüse takılmış olan karton parçasını alıp düşünceli dü-

şünceli baktı. Sonra onu da diğer arka cebine tıktı. Ahıra giderek çöp poşetlerini içeri attı ve eve döndü.

Yan çim alanda ilerleyerek mahzen kapağına yaklaştı. Kapak Paul'ün penceresinin hemen hemen altındaydı. Annie'nin gözü bir şeye takıldı. Kül tablasına. Tablayı alıp nazik nazik kırık camdan uzattı.

"Al, Paul."

Uyumuş gibi tablayı aldı.

Annie, "Ataşları daha sonra toplarım," dedi. Sanki Paul bunu düşünüyormuş gibi. Bir an ağır tablayı eğilmiş olan kadının kafasına indirmeyi düşündü. Böylece kafatasını yaracak ve beyninin yerindeki hastalıklı şeyi akıtacaktı.

Sonra kadını sadece hafifçe yaralarsa başına gelecekleri düşündü ve tablayı titreten başparmaksız eliyle eski yerine koydu.

Annie başını kaldırdı. "Bildiğin gibi polisi ben öldürmedim."

"Annie..."

"Onu *sen* öldürdün. Çeneni tutsaydın, onu buradan gönderirdim. O da sağ olurdu. Ben de bütün bu pislikleri temizlemek zorunda kalmazdım."

Paul, "Evet," dedi. "Yoldan inip giderdi. Ama ya ben, Annie?"

Kadın kapaktan bahçe hortumunu çekiyor ve koluna sarıyordu. "Ne demek istediğini anlayamadım."

"Pekâlâ anladın." Paul da geçirdiği o şok yüzünden birdenbire sakinleşmişti. "Poliste resmim vardı. Şimdi cebinde o fotoğraf. Öyle değil mi?"

"Bana soru sorma. Ben de yalan söylemeyeyim." Paul' un penceresinin solunda bir bahçe musluğu vardı. Kadın hortumu buna taktı.

"Eyalet polisinde fotoğrafım vardı. Bu da arabamı bulduklarını gösteriyor. İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. Ben sadece bu işin bu kadar gecikmiş olmasına şaşıyorum. Bir romanda araba sürüklenir ve kaybolup gidebilir. Gerekiyorsa ben okuyucuları buna inandırabilirim sanırım. Ama gerçek hayatta bu olmaz. Ama bize yine de kendi kendimizi kandırmaya devam ettik, öyle değil mi, Annie? Sen kitap yüzünden. Ben de hayatımın pek sefil bir hal almasına rağmen yine de yaşamak için."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum." Annie musluğu açtı. "Benim bütün bildiğim şu: Kül tablasını pencereden attığın zaman o zavallı çocuğu öldürdün. *Ona* olanlarla, *senin* başına gelecekleri birbirine karıştırmaya başlıyorsun." Paul'e bakarak sırıttı. Gülüşünde çılgınlık vardı. Ama Paul bir şeyi daha fark etti. Onu gerçekten korkutan bir şeyi. Annie'nin gülüşünde bilinçli bir kötülük, habislik vardı. Gözbebeklerinin gerisinde bir ifrit dans ediyordu.

Paul, "Seni aşağılık dişi köpek!" dedi.

"*Deli* dişi köpek, öyle değil mi?" Kadın hâlâ gülümsüyordu.

"Ah, evet. Sen delisin."

"Bunu konuşmamız gerekiyor, öyle değil mi? Vaktim olduğu zaman. Seninle bu konuyu *uzun uzun* konuşacağız. Ama şimdi işim başımdan aşkın. Bunun sen de farkındasın sanırım."

Musluğu açtı. Hemen hemen yarım saat uğraşarak kırpma makinesi, bahçe yolu ve çim alandaki kanları yıkadı.

Sonra musluğu kapatıp hortumu topladı. Yeşil plastikten yılana benzeyen şeyi mahzene attı. Kapağı kapatıp sürgüyü itti. Bir an durarak su içinde kalmış olan bahçe yoluyla ıslak ıslak parlayan çimlere baktı.

Çim biçme makinesine bindi ve evin arka tarafına doğru gitti. Paul hafifçe gülümsedi. Kadında şeytan şansı var. Ve sıkıştığı

zaman iblis kadar zekileşiyor... *hemen hemen*... Boulder'da bir hata yaptı ama şansı sayesinde yakasını kurtardı. Şimdi de bir hata yaptığını görüyorum. Makineyi iyice yıkadı ama alttaki bıçağı unuttu. Hatta bütün bıçak yuvasını. Belki daha sonra hatırlar ama sanmıyorum. O nemli an geçer geçmez her şeyi unutuveriyor...

Annie biraz sonra mutfak kapısından içeri girdi. Yukarıya çıktı. Paul onun bir süre orada dolaştığını duydu. Sonra aşağı indi. Ağır ağır. Sanki yumuşak ve ağır bir şeyi sürüklüyordu. Paul bir an düşündü. Sonra tekerlekli sandalyeyle kapıya giderek kulağını kapıya dayadı.

Ayak sesleri uzaklaştı. Yine bir şey sürüklenirken çıkan o ses duyuluyordu. Aynı anda Paul'ün kafasında bir korku şimşeği çaktı. Dehşetinden kızardı. Sundurma! Baltayı almak için sundurmaya gitti! Yine beni baltayla kesecek!

Ama bu sadece anlık bir dehşetti. Paul bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Sundurmaya gitmedi. Merdivenden mahzene iniyor. Ve yumuşak bir şeyi sürüklüyor.

Kadının tekrar yukarı çıktığını duyunca hemen hemen pencereye döndü. Topuk sesleri yaklaştı. Anahtar kilitte dönerken Paul, beni öldürmeye geldi, diye düşündü. Ve o zaman sadece bitkince bir rahatlık duydu.

16

Kapı açıldı, Annie orada durarak düşünceli düşünceli ona baktı. Temiz bir tişörtle pantolon giymiş, bir omuzuna haki renkte küçük bir çanta asmıştı.

Annie içeri girerken, Paul, "Pekâlâ, Annie," dedi. "Beni öldür. Niyetin buysa onu da yap. Ama hiç olmazsa işi çabucak bitirmek dürüstlüğünü göster. Artık başka bir yerimi kesme." Bu sözleri söyleyebilmesi ve üstelik bunu vakarla yapması kendini şaşırttı.

"Seni öldürecek değilim, Paul." Kadın durakladı. "Yani şansım bana biraz yardım ederse. Seni öldürmek *gerekir*. Bunu biliyorum. Ama ben deliyim. Öyle değil mi? Ve deliler her zaman çıkarlarını kollayamazlar."

Annie, Paul'ün arkasına geçerek sandalyeyi itti. Onu holden geçirerek mutfağa götürdü. Eğrilemesine dolan güneşin ışıkları altın gibiydi. Fırının yukarısındaki saate göre altıyı çeyrek geçiyordu. Paul kırda ilk cırcır böceklerinin ötmeye başladıklarını duyuyordu. Bu sesleri çocukken de duyardım, diye düşündü. O zaman sakat değildim. Az kalsın ağlayacaktı.

Annie onu kiler bölmesine itti. Mahzenin kapısı buradaydı. Ve kapı açıktı. Basamakları sönük sarı bir ışık aydınlatıyordu. Kışın sonlarında mahzeni su basmıştı ve aşağısı hâlâ rutubet kokuyordu.

Paul kendi kendine, aşağıda örümcekler var, dedi. Fareler. Sıçanlar. Kadına baktı. "Ben bu işde yokum, Annie,"

Kadın onu sabırsızlıkla süzdü. Paul, polisin öldüğünden beri akıllanmamış gibi davranıyor, diye düşündü. Annie'nin yüzünde büyük bir ziyafete hazırlanan bir kadının biraz yorgun ama kararlı ifadesi vardı.

Annie, "Mahzene ineceksin," dedi. "Şimdi tek sorun şu: Seni sırtıma mı alacağım, yoksa sandalyeyle aşağıya mı iteceğim? Karar vermek için beş saniyen var."

Paul hemen, "Sırtına binerim," diye cevap verdi.

"Akıllıca bir karar..." Annie, Paul'ün kollarını boynuna dolayabilmesi için arkasını döndü. Sonra da ekledi. "Beni boğmak gibi

budalaca bir şey yapmaya kalkma, Paul. Harisburg'da karate dersleri aldım. O işde çok da başarılı oldum. Seni fırlatırım. Yer toprak ama çok sert. Belkemiğin kırılır."

Annie, Paul'ü kolaylıkla sırtına aldı. Bacaklarındaki çubukları çıkarmıştı artık. Şimdi bu çirkin ve çarpık bacaklar iki yandan sallanıyordu. Dizi tuz yığınına dönmüş olan sol bacağı sağından tam on santim kısaydı. Kısa sürelerle sağ ayağının üzerinde durabiliyordu. Ama saatlerce süren hafif, ilkel bir acıya neden oluyor, ilaçla bile geçmiyordu.

Annie onu eski taş ve tahta, sel ve çürük sebze kokan mahzene indirdi. Burayı tavandan sarkan üç çıplak ampul aydınlatıyor, çıplak kirişlerin arasından eski, çürümüş örümcek ağları hamaklar gibi sallanıyordu. Duvarlar kaba taştan yapılmıştı. İçerisi serindi. Ama hoş bir serinlik de değildi.

Paul, Annie'ye hiç şimdiki kadar böylesine yakın olmamıştı. Kadının ter kokusunu alıyordu. Sinsi ve kötü bir yaratığın kokusuydu bu. Bunun altında ise eski kir kokusu vardı. Annie'nin sık sık yıkanmayı ihmal ettiği anlaşılıyordu. Bir kulak deliği de kirle tıkalıydı. Paul hafif bir tiksintiyle, sesleri nasıl duyuyor, diye kendi kendine sordu.

Taş duvarlardan birinin önünde Annie'nin aşağıya sürüklediği şey duruyordu. Bir yatak. Yanında bir tepsi duruyordu. Annie buna birkaç konserve tenekesi ve şişe koymuştu.

Yatağa yaklaştı, dönüp çömeldi. "İn, Paul."

Paul kollarını ihtiyatla çözerek kendini yatağa bıraktı. Annie ayağa kalkıp elini haki çantaya sokarken Paul da ona dikkatle baktı.

Sönük ışıkta parlayan enjektörü görür görmez de, "Hayır," dedi. "Hayır. Hayır."

17

Annie, "Ah, Tanrım," diyerek içini çekti. "Bugün Annie' nin bütün deliliğinin üzerinde olduğunu sanıyorsun galiba." Enjektörü tepsiye koydu. "Bunun içinde skopolamin var. Morfinden türetilen bir ilaç. Bende morfin olduğu için şanslısın. Sana hastanede ilaçlara ne kadar dikkat ettiklerini anlattım. İğneyi burada bırakıyorum. Çünkü mahzen rutubetli. Ben dönmeden bacakların şiddetle sancımaya başlayabilir... Bir dakika," Paul'e göz kırptı. Bu hareket garip bir biçimde Paul'ü sarstı. Sanki iki kompocuydular. Annie ekledi. "Pis bir tablayı attın ve başıma türlü iş çıktı. Hemen dönerim."

Annie merdivenden çıktı. Kısa bir süre sonra döndüğü zaman Paul'ün yatağındaki battaniye ve yastıkları getirmişti. Onun fazla rahatsız olmadan oturabilmesi için yastıkları arkasına soktu. Ama Paul yastıklara rağmen taşların soğukluğunu yine de hissetti.

Tepside iki, üç şişe gazoz vardı. Kadın anahtarların arasında takılı açacakla bunlardan ikisinin kapaklarını açtı. Şişelerden birini Paul'e verdi. Diğerini de başına dikti. Elini ağzına götürerek kibar bir hamın edasıyla geğirmemeye çalıştı.

Sonra, "Konuşmamız gerekiyor," dedi. "Daha doğrusu ben konuşacağım, sen de dinleyeceksin."

"Annie, senin deli olduğunu söylediğim zaman..."

"Sus! Ondan hiç söz etme! Belki o konuyu daha sonra konuşuruz. Ama ben hiçbir zaman sana fikirlerini değiştirtmeye çalışacak değilim. Ne de olsa sen hayatını kazanmak için türlü şeyler düşünen, Bay Zekisin. Ben sadece seni donarak ölmeden önce devrilmiş olan

arabandan çıkardım. Kırılmış zavallı bacaklarına destekler taktım. Sancını hafifletmek için sana ilaç verdim. Sana baktım. Yazdığın o pek kötü kitaptan seni vazgeçirdim. Seni Misery romanını yazman için ikna ettim. O en güzel romanını yazmam için. Şimdi eğer bu delilikse beni hemen tımarhaye kapatsınlar."

Paul, ah, Annie, diye düşündü. Keşke biri bunu yapsa... sonra kendini tutamayarak homurdandı. "Ayağımı da kestin! O kahrolasıca ..."

Annie bir kırbaç hızıyla tokadı indirdi. Paul'ün kafası yana gitti. Kadın, "Yanımda küfretme," dedi. "Belki sen öyle değilsin ama beni çok iyi yetiştirdiler. Ve... erbezlerini kesmediğim için şanslısın. Bunu düşünmedim değil."

Paul kadına baktı. Midesi bir buzdolabının içine dönmüştü. "Evet, düşündüğünü biliyorum, Annie." Kadının gözleri irileşti. Bir an yüzünde suçlu ve şaşkın bir ifade belirdi. "Kötü Annie"nin yerini "Yaramaz Annie" aldı.

"Beni dinle. Beni iyi dinle, Paul. Biri o delikanlının nerede olduğunu anlamak için gelmeden karanlık basarsa her şey yoluna girer. Bir buçuk saat sonra ortalık kararacak. Ama biri daha önce gelirse..." Kadın elini haki çantasına soktu ve devriyenin .44'lük tabancasını çıkardı. Silahın üzerinde çim kırpma makinesinin bıçağının bıraktığı iz ışıldıyordu. "Eğer biri daha önce gelirse... kim olursa olsun, önce onu öldüreceğim. Sonra seni. Ve sonunda kendimi."

18

"Karanlık bastıktan sonra devriye arabasını Gülme Yerine götüreceğim. Oradaki kulübenin yanında küçük bir yer var. Arabayı oraya koyacağım. O zaman kimse göremez... seni gözümün önünden ayırmamak için beraber götürmek isterim. Artık sana hiç güvenemeyeceğimi kanıtladın. Ama seni götürmem imkânsız. Tabii seni polisin arabasına bindirebilirim ama geri dönerken ne yaparız? Ben kocamdan kalan o pis motosiklete bineceğim. Herhalde düşüp pis boynumu kıracağım." Annie bunun pek hoş bir şaka olacağını belirtmek için güldü.

Ama Paul ona katılmadı. "Böyle bir kaza olursa *ben* ne yaparım, Annie?"

Kadın sakin sakin, "Sana bir şey olmaz, Paul," dedi. "Ne kadar kuruntulusun..." Pencerelerden birine giderek dışarı baktı.

Paul sıkıntıyla onu süzüyordu. Kocasının motosikletinden düşer ya da uçuruma yuvarlanırsa durumum hiç de iyi olmaz. Burada köpek gibi geberir giderim. Ve herhalde şimdi bizi gözetleyen o fareler de kendilerine bir ziyafet çekerler. Mahzen kapısında şimdi Kreig kilidi var. Kapakta da kolum kalınlığında bir sürgü. Pencerelerse birer yarıktan farksız. En iyi günümde bile o pencerelerden sürünerek dışarı çıkamazdım. Burada açlıktan ölmeden önce biri çıkagelirse camı kırarak, "İmdat!" diye bağırabilirim. Ama bu düşünce de içimi rahatlatmıyor...

Sancıların ilk habercileri bacaklarından kaydı. Ve o istek uyanmaya başladı. Vücudu, "Novril!" diye bağırıyordu.

Annie pencereden dönerek üçüncü gazoz şişesini aldı. "Gitmeden önce sana birkaç şişe daha getiririm. Şu ara bu şekere ihtiyacım var. Sence bir sakıncası yok ya?"

"Ne münasebet! Benim gazozum senin gazozun sayılır."

Kadın yine şişeyi başına dikti. "Delikanlıyı arabasına koyup Gülme Yerine götüreceğim. Onun her şeyini toplayacağım. Arabayı saklayacak ve çocuğu da gömeceğim. Onun... şey... parçalarını da.... Oradaki koruya."

Paul sesini çıkarmadı. Bossie'yi düşünüp duruyordu. İnek ağlamış, ağlamış, ağlamış ve sonunda da ölmüştü. Ah, inekler ağlamazlar ki...

"Bir zincir var. Onu bahçe kapısına gereceğim. Polisler gelirse durumdan şüphelenebilirler. Ama onların kuşkulanmalarını, buraya gelip senin o pis çığlıklarını duymalarına tercih ederim. Ağzını bağlamayı düşündüm. Ama bu daima tehlikelidir. Özellikle solunum sistemini etkileyen ilaçlar alan biri için. Tabii kusabilirsin de. Ya da burası çok nemli olduğu için sinüslerin tıkanabilir. O zaman ağzından nefes alamaz..." Annie başını çevirdi. Dalgınlaşmıştı yine. Duvardaki taşlar kadar sessiz ve hareketsizdi.

Sonra yavaş yavaş kendine geldi. Paul'e bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Parmaklığa bir kâğıt asacağım. Yakındaki Steamboat kasabasına gittiğimi yazacağım. Oradaki seramik sergisine. Geceyi orada geçireceğimi de ekleyeceğim. Belki daha sonra bana nerede kaldığımı sorarlar. Otelin defterine bakmak için. Ben de o zaman, 'Seramikleri beğenmedim,' derim. 'Eve dönmeye karar verdim. Ama yarı yolda yoruldum.' Evet, böyle söylerim. 'Direksiyonda uyumaktan korktuğum için arabayı kenara çektim. Kısa bir süre uyuyacaktım. Ama dalmışım. Ancak sabah uyandım.'"

Bu sinsilik ve kurnazlık Paul'ü sarstı. Birdenbire Annie'nin onun yapamadığı bir şeyi başardığını anladı. Kadın gerçek hayatta, "Bunu Yapabilir misin?" oyununu oynuyordu. Belki bu yüzden roman yazmıyor," diye düşündü Paul. Buna ihtiyacı yok.

"Mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalışacağım, Paul. Çünkü polislerin geleceğini biliyorum." Bu ihtimal o garip huzur ve sükûnetini hiç etkilemiyordu. "Bu gece geleceklerini sanmıyorum. Tabii evin önünden geçebilirler. Ama mutlaka gelecekler. Çocuğun gerçekten kaybolduğunu onlar anlamaz. Onun izlediği yolu takip edecekler. Delikanlıyı arayacak ve nerelere uğradığını anlamaya çalışacaklar. Öyle değil mi, Paul?"

"Evet."

"Onlar gelmeden dönmeliyim. Oradan motosikletle gün ışırken yola çıkarsam, öğleye doğru burada olurum. Polisten önce davranacağımı sanıyorum. Çünkü çocuk herhalde Sidewinder'dan yola çıktı. Buraya gelinceye kadar sürüyle yere de uğradı. Polis gelinceye kadar seni kendi odana çıkarmış olurum. Rahatça yatarsın. Seni bağlayacak, ağzını tıkayacak da değilim, Paul. Hatta onlarla konuşmak için dışarı çıkarken sen de usulca pencereden bakabilirsin. Bu sefer iki polisin geleceğini sanıyorum. En aşağı iki kişi. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Annie memnun memnun başını salladı. "Ama gerekirse iki kişiyle de başa çıkabilirim. Pencereden usulca bakarken çocuğun tabancasını unutmamalısın, Paul. Polisler yarın ya da öbür gün geldikleri zaman o silah bu çantada olacak. Fermuvarı kapatmayacağım. Senin onları görmenin bir sakıncası yok, Paul. Ama onlar seni görürlerse tabancayı çıkaracak ve hemen ateş etmeye başlayacağım. İster seni kazara görsünler, ister sen bugünkü gibi bir oyuna kalk.

Polislere ateş edeceğim. Ve sen zaten o çocuğun ölümünden sorumlusun."

"Haydi oradan!" Paul, kadının canını yakayacağını bilmesine rağmen yine de dayanamamıştı.

Ama Annie ona dokunamadı. O sakin, annece gülümsemesiyle ona baktı. "Ah, biliyorsun. Aldırdığını düşünerek kendi kendimi kandırıyorum. Ama *biliyorsun*. Sana yararı olacağını bilsen *iki kişiyi* daha rahatlıkla öldürtürsün... Ama bunun bir yararı olamaz, Paul. Çünkü iki kişiyi daha öldürmem gerekirse bu sayıyı dörde çıkarıveririm. Onları ve ikimizi vururum. Biliyor musun? Hâlâ canının pek kıymetli olduğundan eminim."

Paul, "Pek de değil," dedi. "Sana gerçeği söyleyeceğim, Annie. Günler geçerken bu vücudumu bırakıp gitmeyi daha çok istiyorum."

Annie güldü. "Ah, bu lafları daha önce de duydum ben. Ama o pis respiratörlerine elim dokunur dokunmaz avaz avaz bağırmaya başlarlardı. Aşağılık birer piçe dönüşürlerdi!"

Paul kendi kendine, ama bu seni hiçbir zaman engelleyemezdi, dedi. Öyle değil mi, Annie?

Kadın, "Her neyse..." diye mırıldandı. "Durumu anlamanı istedim. Eğer yaşamak istemiyorsan polisler geldiği zaman avaz avaz bağırabilirsin. Artık bu sana kalmış bir şey."

Paul sesini çıkarmadı.

"Onlar geldikleri zaman bahçe yolunda duracak ve, 'Evet, bir memur geldi,' diyeceğim. 'Tam ben Steamboat seramik sergisine gideceğim sırada.' Böyle bir hikâye anlatacağım işte. Sonunda da, 'Delikanlıya plastik şişeyle gazoz verdim,' diye açıklayacağım. 'Hava çok sıcaktı çünkü.'" Annie plastik gazoz şişesini havaya kaldırdı. "Bunu yolun üç kilometre ilerisinde hendeğe atacağım. Tabii önce üzerine çocuğun parmaklarını bastıracağım." Paul'e gülümsedi. Bu

kez dişleri tükürük içinde değildi. "Parmak izleri... O zaman delikanlının evimden ayrılıp gittiğini anlayacaklar. Ya da öyle düşünecekler. Bu da aynı kapıya çıkar. Öyle değil mi, Paul?"

Yazarın endişesi daha da arttı.

"Yoldan çıkacaklar ama çocuğu bulamayacaklar. O ortadan kaybolmuş olacak. Puff!"

Paul, "Puff!" dedi.

"Tabii çok geçmeden yine geri gelecekler. Bunu biliyorum. İleride gazoz şişesinden başka bir ipucu bulamayacakları için benim üzerimde durmaya karar verecekler. Ne de olsa ben deliyim, öyle değil mi? Tam bir kaçık!... Ama başlangıçta bana inanacaklar. Onların içeri girip evi aramaya kalkışacaklarını sanmıyorum. Hiç olmazsa başlangıçta. Buraya dönmeden önce başka yerlere uğrayacak, türlü ihtimaller üzerinde duracaklar. Yani zaman kazanacağız. Belki bir hafta üstelik." Paul'e dikkatle baktı. "Romanı eskisinden daha hızlı yazmalısın, Paul."

19

Karanlık bastı ve polisler gelmedi. Ama Annie aradaki saatleri Paul'ün yanında geçirmedi. Yatak odasının penceresine yeni cam takması, çim alana saçılmış olan cam kırıklarını ve ataşları toplaması gerekiyordu. "Yarın polis kayıp kuzuyu aramak için buraya geldiği zaman her şey normal olmalı. Öyle değil mi, Paul?"

Yazar, çim biçme makinesinin altına bakmaları yeterli olur, bebeğim, diye düşündü. O zaman hiçbir şeyin normal olmadığını anlarlar.

Kadın cam takmak için yukarı çıkmadan önce, "Bütün bunları sana neden söylediğimi merak ediyor musun, Paul?" diye sordu. "Planlarımı niçin böyle açıkladığımı?"

Paul bitkinlikle, "Hayır," dedi.

"Bir kere durumu iyice anlamanı istedim. Yaşayabilmek için neler yapmam gerektiğini. İkincisi... her şeyi şimdi, şuracıkta bitirebileceğimi kavraman iyi olacaktı. Tabii roman var. O hâlâ benim için önemli." Annie gülümsedi. Gülüşünde hem mutluluk, hem de keder vardı. "En güzel Misery romanı gerçekten. Sonunda neler olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum."

Paul, "Ben de öyle, Annie," dedi.

Kadın şaşırdı. "Ama... sen bunu biliyorsun. Öyle değil mi?"

"Bir kitaba başlarken sonunu nasıl getireceğimi bildiğimi sanırım. Ama roman hiçbir zaman tasarladığım gibi sona ermez. Düşünecek olursan şaşılacak bir şey değil. Bir kitap yazmak aslında bir füze atmaya benzer... Ama roman uzay yerine zamanda ilerler. Karakterlerin kitapta yaşadıkları süre. Ve bir romancının bunları yazmak için harcadığı zaman. Bir romanı başlangıçta tasarladığın gibi yazman, bir Titan füzesini dünyanın öbür ucuna atarak bunu bir basketbol potasından geçirmek gibi bir şey olur. Hikâye kâğıtta güzel gözükür ama roman aslında hiç de iyi olmaz."

Annie, "Evet," dedi. "Anlıyorum."

"Şimdi roman için *iki* uygun son düşünüyorum. Biri çok acıklı. İkincisi ise... Hollywood'a özgü o standart mutlu sonlardan değil. Ama gelecek için umut vaat ediyor."

Annie endişelendi, sonra da kızdı. "Misery'yi tekrar öldürmeyi düşünmüyorsun ya, Paul?"

Yazar hafifçe gülümsedi. "Öldürürsem ne yaparsın, Annie? Beni vurur musun? Bu beni hiç korkutmuyor. Belki Misery'nin başına neler geleceğini bilmiyorum. Ama beni neyin beklediği hakkında kesin bir fikrim var... Seni de. Ben 'SON' diye yazacağım. Sen romanı okuyacaksın. Ve bir de *sen* 'SON' diyeceksin. Öyle değil mi? İkimizin sonu olacak bu. Bunu tahmin etmeme bile gerek yok. Kim ne derse desin gerçek her zaman hayalden çok daha garip oluyor. İnsan çoğu zaman neler olacağını kesinlikle, tamı tamına biliyor."

"Ama..."

"Romanın nasıl sona ereceğini bildiğimi sanıyorum. Yüzde seksen eminim. Öyle olursa, bu son senin de hoşuna gidecek. Ama ne olursa olsun ben ayrıntıları yazmadıkça durumu öğrenmeyeceğiz. Öyle değil mi?"

"Evet... galiba." Annie bir an durdu. "Ama o son ya da bu... Roman artık sona ermek üzere değil mi?"

Paul, "Evet," dedi. "Sona ermek üzere."

20

Annie evden ayrılmadan önce Paul'e bir gazoz, bir kutu kraker, sardalya, peynir ve ördeği getirdi.

Paul, "Bana dosyamı ve o büyük sarı not defterlerinden birini getirirsen," dedi. "Romana el yazısıyla devam ederim. Böylece zaman geçmiş olur."

Kadın düşündü, sonra da üzgün üzgün başını salladı. "Öyle yapmanı isterdim, Paul. Ama yazı yazman için hiç olmazsa lambalardan birinin yanması gerekecek. Bu tehlikeyi göze alamam."

Paul mahzende karanlıkta kalacağını düşündü ve bir an panik yüzünden suratına kan hücum etti yine. Ama bir an sürdü bu. Sonra buz kesildi, tüyleri diken diken oldu. Taş duvarlardaki kovuklara gizlenen fareleri düşündü. Belki de onlar Paul'ün ne kadar çaresiz olduğunu seziyorlardı.

"Beni karanlıkta bırakma, Annie. Lütfen yapma bunu."

"Başka çarem yok. Biri mahzende ışık olduğunu fark ederse durumu incelemeye kalkarlar. Kapıya gereceğim zincire de, bırakacağım pusulaya da aldırmaz. Sana cep feneri verebilirim. Ama sen de onunla işaret vermeye kalkabilirsin. Mum verirsem evi yakarsın. Görüyorsun ya, seni çok iyi tanıyorum."

"Evi yakmak isteseydim çoktan yakardım, Annie."

Kadın kısaca, "O zaman durum farklıydı," dedi. "Karanlıkta kalmaktan hoşlanmadığın için üzgünüm. Kalmak zorunda olduğun için de. Ama suç sende. Arsız bir piç gibi davrandın. Artık gitmem gerekiyor. İlaca ihtiyacın olursa o iğneyi bacağına batırıver." Paul'e baktı. "Ya da popona sok!" Merdivene doğru gitti.

Paul avazı çıktığı kadar bağırdı. "Pencereleri örtebilirsin! Çarşaf ger... Ya da... ya da camları siyaha boya... Tanrım, Annie! Fareler! Fareler!"

Kadın üçüncü basamaktaydı. O tozlu madeni para gibi gözleriyle Paul'e baktı. "Bunları yapacak zamanım yok. Zaten fareler

seni rahatsız etmez. Hatta belki de seni kendilerinden biri sanırlar, Paul. Seni evlat edinirler." Bir kahkaha attı. Basamaklardan çıkarken kahkahaları gitgide tizleşiyordu. Işıkları söndürürken hâlâ gülüyordu. Kapıyı kapayarak kilitlerken de...

21

Şiddetli bir yaz fırtınası çıkmıştı. Rüzgârın uğultusu hafiflediği zaman Paul cırcır böceklerinin seslerini duyuyordu... Sonra korktuğu o tıkırtıları duydu. Farelerin tıkırtılarını...

Ama aslında korktuğun fareler değil... Evet, öyle... Beni o polisin hayali korkutuyor... Sanki tıkır tıkır dolaşanlar fareler değildi. Ölü delikanlı sürünerek yaklaşıyordu. Donmuş beyninde bir tek düşünce vardı. *Beni sen öldürdün. Ağzını açtın ve beni öldürdün. Kül tablasını attın ve beni öldürdün. Seni aşağılık köpek yavrusu beni sen öldürdün!*

Paul'e polisin ölü parmakları yanağına sürünüyormuş gibi geldi ve bir çığlık attı. Bacaklarını oynattığı için sancı başladı yine. Elini telaşla yüzüne vurdu. Yanağında dolaşan iri örümceği attı.

Bu hareket sancının da, uyuşturucu isteğinin de artmasına neden oldu. Ama hiç olmazsa duyduğu dehşeti biraz azalttı. Artık gözleri karanlığa alışıyor, etrafı görebiliyordu. Hoş burada görülecek fazla bir şey yoktu ya. Kalorifer kazanı, kömür yığını, üzerinde tenekeler duran bir masa... O mangal...

Paul kaba etleri uyuştuğu için kımıldanarak inledi. Şimdi yalnız bacağıyla sol dizi değil, kasıkları da ağrıyordu. Bu da galiba çok

kötü bir gece geçireceğini açıklıyordu. Çünkü iki aydan beri kasıkları fazla sancımıyordu.

El yordamıyla enjektörü bulup aldı. Sonra yerine bıraktı. Galiba Annie, "Çok hafif bir doz..." demişti.

En iyisi bunu daha sonraya saklayayım, diye düşündü. Bir hışırtı duyarak köşeye doğru baktı. Polisin kendisine doğru sürünerek geldiğini göreceğini sanıyordu. Parçalanmış yüzünde kalan tek kahverengi gözüyle ona bakacaktı. *"Sen olmasaydın şimdi evde televizyon seyredecektim. Bir elimi karımın dizine koyacaktım."*

Hayır, polis yoktu orada. O belli belirsiz hayal bir fareye benziyordu. Paul kendini zorlayarak gevşemeye çalıştı. Ne uzun bir gece olacaktı bu!...

22

Paul biraz uyukladı. Uyandığı zaman sola doğru yatmış, başı aşağıya sarkmıştı. Çıkmaz sokakta sızmış bir sarhoşunki gibi. Doğrulurken bacakları çığlığı bastı. Ördeği kullanarak idrarını yaparken canı fena halde yandı. Endişeyle idrar yollarında iltihap başlamış olabileceğini düşündü. Artık öylesine savunmasızdı ki. Kahretsin! *Her şeye* karşı savunmasızdı. Ördeği bir tarafa bırakarak tekrar enjektörü aldı...

Annie, "Az dozda skopolamin," demişti. Belki doğruydu. Ama belki de enjektöre korkunç bir şey doldurmuştu. Ernie Gonyar ve Queenie Baulifant'a verdiği gibi bir şey.

Paul gülümsedi. Bu o kadar kötü mü olur? Cevap etrafta yankılandı. NE MÜNASEBET! Çok iyi olur. O kazıklar tümüyle ortadan kaybolur. Sonzuza kadar. Sular bir daha çekilmez. Hiçbir zaman.

Paul bu düşünceye sıkıca sarılarak sol kalçasındaki damarı buldu. Hayatında kendine hiç iğne yapmamıştı ama bu işi ustalıkla, hatta hevesle başardı.

23

Paul ölmedi. Uyumadı da. Sancısı kesildi ve sürüklenmeye başladı. Sanki vücuduyla bağları kopmuştu. Düşünceden oluşan bir balon gibi bir sicimin ucunda dalgalanıyordu.

Sen kendin için de Şehrazat rolü oynadın, diye düşünerek mangala baktı. Marslıların Londra'yı yakan ölüm ışınlarını düşündü.

Birdenbire aklına bir şarkı geldi. Trammps adlı bir grubun söylediği bir disko parçası. "Yak, bebek, yak, onu yak..."

Kafasında bir şey titreşti.

Bir fikir.

"Onu yak..."

Paul Sheldon uykuya daldı.

24

Uyandığı zaman mahzene şafağa özgü kül rengi ışık dolmuştu. Annie'nin onun için bıraktığı tepside pek iri bir fare oturmuş, peyniri kemiriyordu. Kuyruğunu gövdesine düzgünce dolamıştı.

Paul haykırdı, irkildi. Bacaklarına sancı yayılırken tekrar bir çığlık attı. Fare kaçtı.

Annie kapsülleri bırakmıştı. Paul, Novril'in ağrıyı kesmeyeceğini biliyordu. Ama hiç yoktan iyiydi.

Zaten, sancım olsun olmasın, kafayı bulma saati geldi. Öyle değil mi, Paul?

İki kapsülü gazozla içti. Sonra da arkasına yaslandı. Böbrekleri hafifçe zonkluyordu. Evet. Evet, orada bir şeyler olduğu kesin. Harika?

Marslılar, diye düşündü. Marslıların ölüm makineleri. Mangala doğru baktı. Onun sabah ışığında tam bir mangal gibi gözükeceğinden emindi. Sadece bir mangal gibi. Ama onun hâlâ Welles'in hayal ettiği ölüm makinelerinden birine benzediğini fark ederek şaşırdı.

Aklına bir şey gelmişti. Neydi bu?

Paul şarkıyı anımsadı. Trammps grubunun parçasını.

"Yak, bebek, yak. Onu yak."

Öyle mi? "O" dediğin kim bakalım? Annie yanımda mum bile bırakmıyor. Bir kibrit çöpü bile. Neyi yakacaksın sen?

Kafası cevap verdi. Artık bir şeyi yakmana hiç gerek yok. Ya da burada.

Biz neden söz ediyoruz, çocuklar? Bana bu sırrı açıklar mısınız...

Sonra zihninde o fikir belirdi. Birdenbire. Bütün gerçekten iyi fikirler gibi tam ve kusursuzdu. Kin dolu ayrıntılarıyla çok ikna ediciydi.

"Onu yak."

Paul mangala baktı. Kadının onu zorladığı şeyin uyandırdığı acıyı yeniden hissetmeye hazırlandı. Öyle de oldu. Ama bu duygu artık pek hafifti ve keskinliğini kaybetmişti. Böbreklerindeki sancı daha güçlüydü. Annie dün ne dedi? "Ben sadece seni yazdığın kötü kitaplardan vazgeçmen ve eserlerinin en iyisini yaratman için ikna ettim..."

Belki bu sözlerde garip bir biçimde biraz gerçek payı vardı. Belki de "Hızlı Arabalar"ın çok iyi olduğunu düşünürken biraz abartmıştı.

Kafasının bir yanı, beynin böyle söyleyerek kendi kendini tedavi etmeye çalışıyor, diye fısıldadı. Bu felaketten kurtulursan aynı biçimde sol ayağına hiçbir zaman ihtiyacın olmadığına kendi kendini inandıracaksın. Ne de olsa keseceğim tırnakların sayısı azaldı, diyeceksin. Beş daha az. Garip ama gerçek. Böyle bir şeye başladın mı, ondan sonra yazı makinesinin kapağını kapat ve borsacı olmaya hazırlan. Ya da başka bir şey seç. Çünkü yazarlık hayatın sona erdi demektir.

O halde "gerçek" neydi? Gerçek, eleştirmenlerin eserlerini "popüler bir yazarın kitapları" diyerek önemsememeleriydi. Bu eleştiriler Paul'ü yaralıyor, onun "ciddi bir yazar"la ilgili hayaline hiç uymuyordu. Bütün o romantik molozu sırf GERÇEK ESERLERİNİ yazacak parayı bulabilmek için yaratmaktaydı. Aslında Mi-

sery'den nefret etmiş miydi? Gerçekten? Öyleyse nasıl olmuştu da, Misery'nin dünyasına o kadar kolaylıkla geri dönebilmişti? Sadece kolay mı? Rahatlık ve hatta mutluluk da duymuştu. Bir elinde güzel bir kitap, diğerinde de birayla sıcak su dolu küvete uzanan bir adam gibi. Belki de aslında Misery'nin kitapların kapaklarındaki resimlerinin, kendi fotoğraflarını gölgede bırakmasına kızmıştı. Belki de nefret ettiği gerçek buydu. Misery'nin resimleri eleştirmenlerin karşılarında genç bir Mailer ya da Cheever olduğunu görmelerini engellemişti. Onun bir "ağır sıklet" olduğunu. Bu yüzden de "ciddi romanları" gitgide daha çekingen ve ürkek bir hal almamış mıydı? Bir çığlık? Bana bakın! Bakın bu ne harika! Hey, çocuklar! Bu romanda kayar bir perspektif var! Aralarda da bilinç akışı parçacıkları. Bu benim GERÇEK SANATIM, ahmaklar! Bana sırt çevirme CÜRETİNİ göstermeye kalkmayın! Gidin aşağılık, şımarık köpekler! GERÇEK ESERLERİMİ görmezden gelmeye kalkışmayın. Buna CÜRET etmeyin, yoksa ben topunuzun da...

Ne? Ne yapardı? Adamların ayaklarını mı keserdi? Başparmaklarını mı koparırdı?

Birdenbire titremeye başladı. Mesanesi de dolmuştu. Ördeği kaptı ve böbrekleri eskisinden daha fazla sancıdı. İdrarını yaparken inledi durdu. Bu iniltiler daha sonra devam etti.

Neyse ki, sonunda Novril'in etkisi görülmeye başladı. Biraz. Ve Paul sersemledi.

Gözleri yarı kapalı, mangala baktı.

İçinden bir ses, kadın seni "Misery'nin Dönüşü"nü yakmaya zorlasaydı neler hissederdin, diye fısıldadı. Paul hafifçe irkildi. Dalmak üzereydi ama böyle bir şeyin ona ıstırap vereceğini anladı. Evet, çok ıstırap verecekti. "Hızlı Arabalar" kül olurken duyduğu

acı bunun yanında sönük kalacaktı. Şimdi böbreklerindeki ağrının, kadın baltayla bacağını kestiği zaman hissettiği acının yanında çok sönük kaldığı gibi.

Ayrıca asıl sorunun bu olmadığını anladı.

Önemli olan Annie'nin neler hissedeceğiydi.

Mangalın yakınında bir masa vardı. Üzerine beş altı kavanoz ve teneke konulmuştu.

Bir tenekede mangal kömürünü yakmak için kullanılan sıvı vardı.

Bu kez de Annie can acısıyla bağırsaydı? Sesi nasıl çıkardı? Bunu merak etmiyor musun? Hiç merak etmiyor musun? Eski atasözlerine göre intikam soğuk yenilmesi gereken bir yemekmiş. Ama bu sözleri uydurdukları sırada sıvı yakıt henüz icat edilmemişti.

Paul, "Onu yak..." diye mırıldanırken uykuya daldı. Bitkin ve hafif bir gülüş soluk yüzünü aydınlatıyordu.

25

Annie öğleden sonra üçe çeyrek kala geldi. Kıvır kıvır saçları giydiği miğfer yüzünden yamyassı olmuştu. Çok sessizdi, ama içi sıkıldığı için değil. Yorgundu ve düşünüyordu. Paul her şeyin yolunda gidip gitmediğini sorduğu zaman başını salladı.

"Evet, öyle sanırım. Motosikleti çalıştırmakta zorluk çektim. Yoksa bir saat önce dönecektim. Bujiler kirlenmişti. Bacakların ne âlemde, Paul? Seni yukarı çıkarmadan önce bir iğne daha yapmamı ister misin?"

Paul bu rutubetli yerde hemen hemen yirmi saat geçirmişti. Artık ona biri bacaklarına paslı çiviler çakmış gibi geliyordu. Bir iğne yapılmasını çok istiyordu ama burada değil. Bu hiç olmazdı.

"O kadar fena değilim."

Kadın ona doğru dönerek çömeldi. "Pekâlâ, tutun bakalım. Ama boğmaya kalkışma, böyle şeylere cüret etme konusundaki sözlerimi unutma. Çok yorgunum. Böyle komik şakalara hoş bir tepki göstereceğimi sanmıyorum."

"Şaka dağarcığım boşalmış gibi."

"İyi."

Kadın ıslak bir "uf"la onu kaldırdı. Paul can acısıyla bağırmamak için kendini tuttu. Annie merdivene doğru gitti. Başını hafifçe çevirmişti. Paul, onun tencke ve kavanoz dolu masaya baktığını... ya da bakabileceğini düşündü. Annie sanki o tarafa kayıtsızca bir göz attı. Ama Paul'e bu pek uzun sürmüş gibi geldi. Annie'nin sıvı yakıt tenekesinin orada olmadığını fark edeceğinden emindi. Teneke külotonun içinde, arkadaydı. Başlangıçtaki yağmadan sonra uzun aylar beklemişti. Sonunda başka bir şey çalacak cesareti bulabilmişti... Kadın merdivenden çıkarken ellerini kalçalarına koyarsa eline Paul'ün sıska kabaetlerinden başka bir şey daha gelecekti.

Sonra kadın başını döndürdü. Yüzündeki ifade değişmemişti. Paul o kadar rahatladı ki, merdivenden sarsıla sarsıla kilere çıkarılmaya katlanmayı başardı. Annie istediği zaman suratını ifadesizleştirmeyi başarıyordu. Ama Paul onun durmadan şüphelenmediğini sanıyordu. Daha doğrusu umuyordu.

Bu kez Annie'yi başarıyla kandırabilmiş olduğunu düşünmekteydi.

26

Kadın onu yatağına yatırdığı zaman Paul, "Galiba iğne yapman iyi olacak, Annie," dedi.

Annie onun ter içindeki bembeyaz suratını bir süre inceledi. Sonra başını salladı ve odadan çıktı.

O gider gitmez Paul yassı tenekeyi külotunun içinden çıkararak yatağın altına itti. Oraya bıçaktan sonra başka bir şey saklamamıştı. Sıvı yakıt dolu tenekeyi de yatağın altında uzun süre bırakmak niyetinde değildi. Ama teneke o gün orada kalacaktı. Gece onu daha güvenli bir yere koyacaktı.

Annie geri gelip Paul'e iğne yaptı. Sonra da bir not defteriyle yeni yontulmuş kurşun kalemlerini pencerenin önüne koydu. Tekerlekli sandalyeyi yatağa yanaştırdı.

"İşte. Ben biraz uyuyacağım. Bir araba yaklaşırsa duyarım. Yakamızı bıraksalardı, herhalde sabaha kadar uyurdum. Kalkıp romanı elle yazmak istiyorsan tekerlekli sandalyen burada. Dosyan da şurada, yerde. Ama sancın biraz hafifleyinceye kadar beklemeni tavsiye ederim."

"Bu işi şimdi yapamam. Ama herhalde gece çalışırım. Zamanın az olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anladım."

"Buna sevindim, Paul. Sence ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Normal şartlarda bir ay. Ama son günlerdeki çalışma hızıma göre iki hafta. Kendimi iyice zorlarsam beş gün. Ya da bir hafta. Roman belki biraz düzeltilmek ister ama tamamlanır."

Kadın içini çekerek aptalca bir dikkatle ellerine baktı. "İki haftamız olmadığını biliyorum."

"Bana bir konuda söz vermeni istiyorum."

Annie onu şüphe ya da öfke değil de merakla süzdü. "Ne?"

"Artık romanı bitirinceye kadar okuma... Ya da ben... canım, biliyorsun..."

"Çalışmanı yarıda kesmek zorunda kalıncaya kadar. Öyle mi?"

"Evet. Yazıyı kesmek zorunda kalıncaya kadar. Böylece hikâyenin sonunu ayrıntılara dalmadan öğrenirsin. O zaman daha etkili olur."

"Sonuç çok güzel olacak değil mi?"

"Evet." Paul gülümsedi. "Göz kamaştırıcı."

27

Paul gece sekize doğru yataktan kalkarak dikkatle sandalyeye kaydı. Etrafı dinledi, yukarıdan hiç ses gelmiyordu. Saat dörtte gıcırdayan yaylar kadının yattığını haber vermişti ona. Ondan sonra Annie'den hiç ses çıkmamıştı. Kadının gerçekten yorgun olduğu anlaşılıyordu.

Paul yakıt dolu tenekeyi alarak yazı köşesinin olduğu pencereye gitti. Pis pis sırıtan üç dişi eksik yazı makinesi oradaydı. Çöp sepeti, kurşun kalemler, not defterleri, daktilo kâğıtları ve taslaklar. Bunlardan bazılarını kullanacak, bazılarını da atacaktı.

Daha doğrusu önce öyle düşünmüştü.

İşte burada başka dünyaya açılan, gözle görülmeyen bir kapı vardı. Paul'ün hayaleti de.

Sandalyeyi kâğıt ve defter destelerinin arasından ustalıkla geçirdi. Ve süpürgelikten yirmi santimlik bir parça çıkardı. Bir ay önce bu parçanın gevşek olduğunu keşfetmişti. Üzerindeki ince toz tabakasından Annie'nin bunun farkında olmadığını anlamıştı. Tahta parçasının arkasında fare pisliği ve toz dolu dar bir yer vardı.

Yakıt tenekesini oraya koyarak tahta parçasını tekrar yerine oturttu. Sığmayacağından korkmuştu ama neyse tahta yerine girdi.

Bir an süpürgeliğe baktı. Sonra not defterini açarak bir kurşun kalem aldı. Kâğıttaki deliği buldu.

Ondan sonra dört saat rahatça çalıştı. Kadının dikkatle yonttuğu üç kalemin de uçları kütleşti. Sonunda karyolaya gitti. Yatağa girdi ve hemen uykuya daldı.

28

Otuz Yedinci Bölüm

Geoffrey'nin kolları kızgın demirler gibiydi. Beş dakikadan beri Güzel M'Chibi'nin kulübesinin dışındaki koyu gölgelerin arasında bekliyordu. Baronesin havada tuttuğu sandığıyla bir sirkte çalışan Güçlü Adama benziyordu. Ama tabii vücudu daha inceydi.

Geoffrey, Hezekiah ne derse desin M'Chibi'yi kulübesinden çıkmaya ikna edemez, diye düşünürken bir ses duydu. Dönerken sol kasları deli gibi seğirmeye başladı. Reis Güzel M'Chibi "Ateşin Bekçisi"ydi. Kulübesinde yüzden fazla meşale vardı. Uçlarına koyu

ve yapışkan bir reçine sürülmüştü. Bu reçine bölgedeki bodur ağaçlardan sızıyordu.

Hezekiah ona, "Vurmaktan kaçınma, Patron Geff'y," demişti. "Kulübeden M'Chibi çıkacak. Çünkü o Ateş Adam. Hezekiah onu izleyecek. Onun için altın dişimin ışıldamasını bekleme! O köpeğin kafasını hemen kır!"

Ama Geoffrey onların geldiklerini duyduğu zaman kollarındaki ağrıya rağmen bir an durakladı. Ya bu kez...

29

Paul yaklaşan arabanın homurtusunu duyduğu zaman kalemi yazmakta olduğu sözcüğün tam ortasında durakladı. Çok sakindi. Buna da şaşıyordu. O anda duyduğu en güçlü şey hafif bir öfkeydi. Yazısı yarıda kesilmişti. Hem de kelebekler gibi uçtuğu, arılar gibi soktuğu bir sırada. Annie'nin botları holde takırdadı.

"Çabuk pencereden çekil ve saklan." Kadının yüz hatları gerilmişti, suratında sert bir ifade vardı. "Hemen oradan..." Durakladı ve Paul'ün tekerlekli sandalyeyle pencerenin önünden uzaklaşmış olduğunu fark etti. Annie onun pencerenin kenarında bir şeyi kalıp kalmadığına baktı. Sonra da başını salladı, "Gelen Eyalet Polisi." Sinirleri gerilmiş ama kontrolünü kaybetmemişti. Omzuna astığı çantaya sağ eliyle kolaylıkla erişebilecekti. "Uslu duracak mısın, Paul?"

"Evet."

Kadın dikkatle onu inceledi. Sonunda da, "Sana güveneceğim," diye mırıldanarak döndü. Kapıyı kapattı ama kilitleme zahmetine girmedi.

Araba bahçe yoluna saptı. Paul, mutfağın tel geçirilmiş iç kapısının çarparak kapandığını işitti. Tekerlekli sandalyeyi pencereye yaklaştırdı. Gölgelerin arasında kalacak ama yine de dışarıya bakabilecekti. Devriye arabası Annie'nin önünde durdu. Motor sesi kesildi. Şoför arabadan inerek genç devriyenin son sözlerini söylediği yerde durdu. Ama arabadaki benzerlik sadece bu kadardı. Devriye sakalı yeni çıkmış, sıska bir delikanlıydı. Önemsiz bir iş için gönderilen stajyer polis. Ona arabasını parçalayan, sonra da ölmek için sendeleyerek ormana giren ya da kayıtsızca otostop yaparak oradan uzaklaşan gerizekâlı bir yazarın çoktan soğumuş olan izini sürmesi emredilmişti.

Ama şimdi devriye arabasının direksiyonunun başından inen memur kırk yaşlarındaydı. Omuzları inanılmayacak kadar genişti. Suratı dört köşe granittendi sanki. Sadece gözlerinin ve ağzının kenarında birkaç çizgi oyulmuştu. Annie iriyarı bir kadındı. Ama bu adamın yanında neredeyse ufak tefek duracaktı.

Arada bir fark daha vardı. Annie'nin öldürdüğü devriye polisi yalnızdı. Oysa şimdi arabadan biri daha iniyordu. Ufak tefek, düşük omuzlu, donuk saçlı bir sivil polis. Paul, Davud'la Callud, diye düşündü. Tanrım.

Sivil polis ufak adımlar atarak devriye arabasının önünden dolaştı. Yüzü yorgun ve yaşlı gibiydi. Yarı uyuklayan bir adamın suratıydı bu. Ama soluk mavi gözleri farklıydı. Çok canlıydı bu gözler. Ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu. Paul adamın kafasının hızla çalıştığını düşündü.

Polisler Annie'nin iki yanında durdular. Kadın onlara bir şeyler söylüyordu. Önce başını kaldırarak dev Callud'a baktı. Sonra yarı dönerek eğildi ve Davud'a cevap verdi.

Paul, yine camı kırıp yardım isteseydim ne olurdu acaba, diye düşündü. Polisler onda sekiz ihtimalle Annie'yi yakalayabilirler. Ah, evet, kadın çok çevik. Ama o iriyarı polis de bütün cüssesine rağmen çok hızlı hareket edebilecek bir adama benziyor. Onda orta büyüklükte bir ağacı köküyle sökecek güç varmış gibi gözüküyor. Sivil memurun sekerek yürümesi de, uykulu hali kadar yapmacık olabilir. Evet, Annie'yi kıskıvrak yakalayabilirler... Gelgelelim onları hayrete düşürecek şey Annie'yi hiç şaşırtmaz. O yüzden de yine yakasını kurtarabilir.

Sivil memurun ceketi... Havanın çok sıcak olmasına rağmen ceketini sıkıca iliklemiş. Annie, önce Callud'u vurursa Davud o lanet olasıca düğmeleri açıncaya ve tabancasını çekinceye kadar kadın alnına kurşunu sıkar. Her şeyden çok o düğmeli ceket kadının haklı olduğunu kanıtlıyor. Bu sadece sıradan bir soruşturma.

Şimdiki halde...

"Bildiğin gibi onu ben öldürmedim. Sen öldürdün. Dilini tutsaydın ben de delikanlıyı başımdan savardım. Ve şimdi hayatta olurdu..."

Paul buna inanıyor muydu? Hayır, ne münasebet. Ama yine de bir an kalbini sızlatan derin bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Çabucak derine saplanan bir hançerin verdiği acı gibi bir şey. Şimdi ağzımı açarsam Annie'nin bu iki adamı öldürmesi ihtimali var. Onda iki ihtimal. Bu yüzden sesimi çıkarmayacak mıyım? O kısa, ani suçluluk duygusunu yeniden hissetti. Bu sorunun cevabı da, "Hayır,"dı. Bencilce olmayan nedenlerle davrandığını iddia etmesi hoş olacaktı. Ama gerçek bu değildi. Gerçek çok basitti. Annie Wilkes'ın

cezasını kendisi vermek istiyordu. Onlar seni sadece hapse atabilirler, dişi köpek, diye düşünüyordu. Ama ben canını nasıl yakacağımı biliyorum!

30

Tabii polisin şüphelenmesi ihtimali her zaman vardı. İşleri suçluları yakalamaktı. Ve herhalde Annie'nin geçmişini de biliyorlardı. Paul kendi kendine, olay böyle geliştiği takdirde bir şey yapamam, dedi. Ama Annie son kez de kanunun pençesinden kurtulmayı başarabilir...

Paul olay konusunda gerektiği kadar bilgisi olduğunu düşünüyordu. Annie o uzun uykusundan sonra devamlı radyo dinlemeye başlamıştı. Adı Duane Kushner olan polisin kaybolması önemli bir haber sayılıyordu. Kushner'ın Paul Sheldon adında çok önemli bir yazarı aradığı açıklanmıştı. Ama delikanlının kaybolmasını Paul'ünkine bağlamamışlardı. Yani şimdilik.

Bahar selleri Camarro'nun yedi kilometre aşağıya yuvarlanmasına yol açmıştı. Araba ormanda bir ay ya da bir yıl gizli kalabilirdi. Onu ancak bir rastlantı sonucu fark edebilirlerdi. Uyuşturucu kontrolüne çıkan iki milis helikopteri Camarro'nun ön camının kalıntılarının güneş ışınlarını yansıttığını fark etmişler ve olayı incelemek için arabanın yakınındaki açıklığa inmişlerdi. Araba bu son yere sürüklenirken iyice harap olmuş, böylece asıl kazanın izleri de örtülmüştü. Belki otomobilde kan izleri bulunmuştu ama haberlerde

bundan söz edilmiyordu. Ne de olsa Camarro baharın çoğunu eriyen karlardan oluşan sellerin içinde geçirmişti.

Colorado'da daha çok Devriye Duane Kushner'la ilgileniyorlardı. Şimdi bu iki ziyaretçi de bunu kanıtlıyordu. O ana kadar yapılan tahminler yaşadığı üç maddeyle ilgiliydi: Kaçak içki, marijuana ve kokain.

Kushner'ın oraların yabancısı olan yazarı ararken kazara bir marijuana tarlası, içki fabrikası ya da kokain deposunu görmüş olması ihtimalinin üzerinde duruyorlardı. Kushner'ı canlı olarak bulma umutları azalırken delikanlının görevi üzerinde daha fazla durulmaya başlandı. Ve şimdi polisin ikişer kişilik gruplar halinde Kushner'ı aramaya başladığı anlaşılıyordu. Tehlikeye karşı tetiktey-diler.

Dev Callud şimdi evi işaret ediyordu. Annie omzunu silkerek, "Hayır," der gibi başını salladı. Davud bir şeyler söyledi. Annie bir dakika sonra bu kez de, "Olur," der gibi başını eğdi. Adamları yoldan mutfak kapısına doğru götürdü. Paul telli kapının menteşelerinin gıcırdadığını işitti. Ve adamlar içeri girdiler. Odaya yansıyan ayak sesleri korkutucu bir şeydi. Küfürdü sanki.

Callud, "Buraya ne zaman geldi?" diye sordu. Konuşan o olmalıydı. Adamın Orta Batı bölgelerinde yaşayanlara özgü kalın sesi sigaradan biraz boğuklaşmıştı.

Annie, "Saat dörtte," dedi. "Birkaç dakika önce ya da sonra. Çimenlerin kırpılması işini yeni bitirmiştim. Saatim yoktu. Hava pek sıcaktı. Bunu çok iyi hatırlıyorum."

Davud, "Kushner burada ne kadar kaldı, Bayan Wilkes?" diye söze karıştı.

"Bayan değil, Miss Wilkes."

"Özür dilerim..."

Annie, "Onun ne kadar kaldığını pek bilemiyorum," dedi. "Ama konuşmamız fazla sürmedi. Belki beş dakika."

"Size bir fotoğraf gösterdi mi?"

Kadın, "Evet," diye cevap verdi. "Onun için gelmişti."

Kadının sakin ve dostluk dolu nazik sesi Paul'ü şaşırttı.

"O fotoğraftaki adamı görmüş müydünüz?"

Annie, "Onu hemen tanıdım," diye açıkladı. "Gösterdiği Paul Sheldon'un bir resmiydi. Bende onun bütün romanları var. Onlara bayılıyorum. O zaman Memur Kushner düş kırıklığına uğradı. 'Bundan da neden söz ettiğinizi bildiğiniz anlaşılıyor,' dedi. Bütün cesareti kırılmış gibiydi. Ayrıca sıcaktan çok rahatsız olduğu da belliydi."

Callud, "Evet," dedi. "O gün hava gerçekten çok sıcaktı." Adamın sesi çok yakından geliyordu. Paul korktu.

Oturma odasına mı girdiler? Evet, orada oldukları hemen hemen kesin. Adam, iriyarı ama vahşi bir kedi hızıyla ilerliyor. Annie cevap verdiği zaman da sesi daha yakından geldi. Polisler oturma odasına girdiler. Annie de onları izledi. Adamları oraya davet etmedi. Ama onlar buna aldırmadılar bile. Etrafa bir göz attılar.

Annie'nin çok değerli yazarı ancak on, on iki metre ötedeydi ama kadının sesi hâlâ sakindi. "O delikanlıya içeri girip buzlu çay içip içmeyeceğini sordum. Bunun imkânsız olduğunu söyledi. O zaman, ' Belki yanına şöyle buz gibi bir şişe...' Lütfen dikkatli olun." Annie'nin sesi sertleşmişti. "Kırılabilir. Biblolarımı çok seviyorum. Bazıları çok nazik."

"Özür dilerim, efendim." Konuşan herhalde Davud'du. Sesi hafif bir fısıltı gibiydi. Alçakgönüllü ve şaşkın. Başka zaman Paul,

başka şartlar altında bir polisin sesinin böyle olmasına gülerdi. Ama şartlar başka değildi. Ve Paul da gülmedi. Dimdik oturuyordu. Duyduğu hafif seslerden bir şeyin yerine konduğunu anlıyordu. Belki de bu buz parçasının üzerinde oturan penguendi. Sandalyenin dirsek dayanılacak yerlerini sıkıca kavramıştı. Kadının askılı çantasıyla oynadığını hayal ediyordu. Ve polislerden birinin çantada ne olduğunu sormasını bekliyordu. Herhalde Callud yapardı bunu.

Ondan sonra da ateş edilmeye başlanırdı.

Davud, "Nerede kalmıştık?" dedi.

"Ona buzdolabından soğuk bir şişe gazoz verebileceğimi söylediğimden söz ediyorduk. Çünkü hava pek sıcaktı. Onları buzluğun hemen yanına koyarım. Donmaz ama iyice soğur. O memur da, 'Çok naziksiniz,' dedi. Pek terbiyeli bir çocuktu. Neden o kadar genç bir çocuğu yalnız başına yolladılar acaba? Nedenini biliyor musunuz?"

Davud kadının sorusuna aldırmadı. "Gazozu burada mı içti?" Sesi daha da yaklaşmıştı. Oturma odasından çıktığı anlaşılıyordu. Paul'ün adamın holde durarak banyonun, sonra da yatak odasının kapısına baktığını hayal edebilmek için gözlerini yummasına gerek yoktu. Dimdik ve bütün kasları büzülmüştü. Sıska boynundaki bir damar durmadan atıyordu.

"Hayır." Annie yine çok sakindi. "Şişeyi alıp götürdü. Artık gitmesi gerektiğini söyledi."

Callud, "Orada ne var?" diye sordu. Odadaki halıdan holün tahta zeminine geçerken botlarının topukları takırdadı.

"Bir banyo ve bir de yedek yatak odası. Hava fazla sıcak olduğu zaman orada yatıyorum. İsterseniz oraya da bakın ama emin olun polisinizi karyolaya bağlamadım."

Davud, "Evet, efendim," dedi. "Bağlamadığınızdan eminim." Ve sonra şaşılacak bir şey oldu. Ayak sesleri ve konuşmalar mutfağa doğru giderek hafiflemeye başladı. "Kushner heyecanlı mıydı?"

Annie, "Hiç değildi," dedi. "Sadece sıcaktan bunalmış ve cesareti de kırılmıştı."

Paul yeniden rahatça soluk almaya başlıyordu.

"Aklı bir şeye takılmış gibi miydi?"

"Hayır."

"Buradan nereye gideceğini açıkladı mı?"

Paul'ün tecrübeli kulakları kadının zaman zaman birazcık durakladığının farkındaydı. Ama polisler bunu anlayacak durumda değillerdi. Annie'nin şimdi, bu bir tuzak olabilir, diye düşündüğü belliydi. Sonunda, "Hayır," diye cevap verdi. "Delikanlı batıya doğru gitti. Bu yüzden onun Springer Yoluna çıkacağını ve oradaki birkaç çiftliğe uğrayacağını düşündüm."

Davud, "Nezaketiniz için teşekkür ederiz, efendim," dedi. "Sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir."

Annie, "Bence bir sakıncası yok," diye mırıldandı. "İstediğiniz zaman gelebilirsiniz. Son zamanlarda fazla insan yüzü gördüğüm yok."

Callud birdenbire sordu. "Ahırınıza bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç yok. Ama içeri girdiğiniz zaman, 'Merhaba,' demeyi unutmayın."

Davud meraklandı. "Kime, 'Merhaba,' diyeceğiz, efendim?"

Annie, "Misery'e canım," dedi. "Domuzuma."

31

Annie kapıda durarak sabit bakışlarla Paul'ü süzdü. Bakışları öyle ısrarlıydı ki, yazarın yüzüne ateş bastı. İki polis on beş dakika önce evden ayrılmışlardı.

Sonunda, "Ne o, suratımda bir acayiplik mi var?" diye sordu.

"Neden bağırmadın?" İki polis de arabaya binerken kadına selam vermişler ama gülümsememişlerdi. Paul pencerenin köşesindeki yerinden bile adamların gözlerinde beliren ifadeyi fark etmişti. Annie'nin kim olduğunu çok iyi biliyorlardı. "Senin bağırmanı bekleyip durdum, Paul. O zaman hemen üzerime atılırlardı."

"Belki. Belki de atılmazlardı."

"Ama neden bağırmadın?"

"Annie, bir insan bütün hayatını çok kötü şeyler olacağını geçirerek düşünürse, elbet arada sırada yanılır."

"Bana ukalalık etme!" Paul kadının bütün sakin tavırlarına rağmen aslında çok şaşırmış olduğunu anladı, Paul'ün sessizliği Annie'nin kafasındaki yaşam fikrine uymuyordu. Kadına göre yaşam önemli bir güreşten farksızdı. Dürüst Annie'ye karşı Aşağılık Piçler Takımı.

"Ukalalık eden kim? Sana ağzımı açmayacağımı söyledim ve öyle de yaptım. Romanımı oldukça sakin bir ortamda tamamlamak istiyorum. Ve kitabı senin için tamamlamak niyetindeyim."

Kadın kararsızlıkla ona baktı. İnanmak istiyor ama bundan korkuyordu... Yine de inanıyordu. Ve bunda da haklıydı. Çünkü Paul gerçeği söylüyordu.

Annie usulca, "O halde çalışmaya başla," dedi. "Hemen başla. Onların bana nasıl baktıklarını gördün."

32

Ondan sonra iki gün hayat Duane Kushner gelmeden önceki temposuyla devam etti. İnsan neredeyse delikanlının hiç gelmediğine inanacaktı. Paul durmadan çalışıyordu. O ara makinede yazmaktan vazgeçmişti. Annie yazı makinesini şöminenin rafına, Zafer Takı fotoğrafının altına koydu. Hem de hiçbir şey söylemeden. Paul o iki gün içinde iki büyük not defterini doldurdu. Geride öyle büyük bir defter kalmıştı. O da dolunca küçük steno defterlerine yazmaya başlayacaktı. Kadın altı kurşun kalemi yonttu. Paul bunların uçlarını bitirdi. Annie yine yonttu kalemleri. Yazar pencerenin önünde güneşte otururken kalemlerin boyları da gitgide küçüldü. Öne doğru eğiliyor, bazen sağ ayağının başparmağıyla sol tabanını kaşımaya çalışıyordu. Ve kâğıttaki delikten bakıyordu. Bu delik yine büyümüştü ve roman hızla sona doğru ilerliyordu. Bütün iyi eserlerde olduğu gibi. Sanki roketli bir kızağa binmişti. Paul her şeyi büyük bir berraklıkla görüyordu. Tanrıça heykelinin gerisindeki geçitlerde, Misery'nin peşinde dolaşan üç grubu. İkisi genç kadını öldürmek istiyordu. Ian, Geoffrey ve Hezekiah'dan oluşan üçüncü ise Misery'yi kurtarmaya çalışıyordu. Ve aşağıda bütün Bourka köyü alevler içindeydi. Yangından kurtulanlar tek çıkış yerinin önünde bekliyorlardı. Tanrıçanın sol kulağının altında. Dışarı çıkan herkesi öldüreceklerdi.

Paul yazıya dalmış, adeta ipnotize olmuştu. Davud'la Callud'un gelişinden üç gün sonra bir araba gürültüsü yüzünden fena halde sarsıldı. Ama daldığı hayallerden uyanmadı. Üzerinde

"KTLA/Grand Junction" yazılı krem rengi bir steyşın bahçe yoluna sapmıştı. Arabanın arkasında video malzemesi vardı.

Paul, "Ah, Tanrım," dedi. Donmuş kalmıştı. Hayret, neşe ve dehşet duyuyordu. "O da nesi?"

Araba daha durmadan arka kapılardan biri hızla açıldı ve haki savaş pantolonuyla tişört giymiş bir adam dışarı atladı. Bir elinde büyük ve sapı tabancanınkine benzer bir şey vardı. Paul çılgınca bir an bunun göz yaşartıcı gaz tabancası olduğunu sandı. Sonra adam bu nesneyi omzuna doğru kaldırarak eve doğru döndürdü. Paul da o zaman bunun bir mini-kamera olduğunu anladı. Önden genç ve güzel bir kadın iniyordu. Kadın dıştaki dikiz aynasından son bir kez makyajını kontrol etti ve saçlarını elleriyle kabartarak kameramanın yanına gitti.

Şu son birkaç yıl Ejderha Kadınla ilgilenmemiş olan dış dünyanın gözleri şimdi olanca merakıyla Annie'ye doğru dönmüştü.

Paul hızla gelirken, geç kalmamış olduğumu umarım, diye düşündü. Eh, bundan kesinlikle emin olmak istiyorsan akşamüzeri altıdaki haberleri izle. Sonra kahkahalarının duyulmaması için iki eliyle ağzını kapattı.

Tel geçirilmiş kapı hızla açıldı ve çarpılarak kapatıldı. Annie avaz avaz, "Def olun!" diye haykırdı. "Topraklarımdan çıkın!"

Paul hafif bir ses duydu. "Miss Wilkes, sadece birkaç..."

"Hemen def olup gitmezsen kabaetlerini saçmalarla delerim!"

"Miss Wilkes, ben KTLA televizyon istasyonundan Glenna Robetrs'im..."

"İstersen Mars gezegeninden Kral İsa ol! Topraklarımdan çık, yoksa ölürsün."

"Ama..."

Güüüüm!

Ah, Tanrım! Ah, Annie! Tanrım! Annie bu budala kadını öldürdü...

Paul usulca ilerleyerek pencereden dışarıya bir göz attı. Başka çaresi yoktu. Durumu öğrenmesi şarttı. Birdenbire rahatladı. Annie havaya ateş etmişti. Bunun yararı olduğu da anlaşılıyordu. Glenna Roberts, KTLA haber arabasına balıklama dalıyordu. Kameraman objektifi Annie'ye doğru geçirdi. Annie de çifteyi ona. Kameraman yaşamayı Ejderha Kadını televizyonda görmekten daha çok istediğine karar vererek tekrar arkaya bindi. O daha kapıyı kapatamadan araba bahçe yolundan geri geri inmeye başladı.

Annie durmuş, televizyoncuların arkasından bakıyordu. Çifteyi tek eliyle tutuyordu. Sonra ağır ağır içeri girdi. Çıkan hafif gürültüden Paul onun çifteyi masaya bıraktığını anladı. Kadın onun odasına geldi. Hali her zamankinden çok daha kötüydü. Rengi uçmuştu, yüzünde bitkin bir ifade vardı. Durmadan sağa sola bakıyordu.

"Geri geldiler..." diye fısıldadı.

"Sakin ol."

"Bütün o piçlerin geri döneceklerini biliyordum. Ve işte döndüler."

"Artık gitttiler, Annie. Sen onları gönderdin."

"Onlar hiçbir zaman gitmeyecekler. Biri onlara polisin ortadan kaybolmadan önce Ejderha Kadının evine uğradığını söylemiş olmalı. Onun için kalkıp geldiler."

"Annie..."

Kadın, "Onların ne istediklerini biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii. Basın ve yayın konusunda tecrübem var. Her zaman olduğu gibi o iki şeyi istiyorlar. Kamera çalışırken hata yapmanı ve film gösterilirken birilerinin martini ısmarlamalarını. Ama Annie artık senin de..."

Kadın, "Onların istediği buydu," diyerek pençe gibi elini alnına götürdü. Sonra parmaklarını birdenbire aşağıya doğru çekti ve alnında dört kanlı çizgi belirdi. Kanlar kaşlarına toplandı. Yanaklarından ve burnunun yanlarından aktı.

"Annie! Dur!"

"Ve bu!" Annie sol eliyle yine sol yanağına bir tokat indirdi. Öyle hızlı vurdu ki, yanağında parmaklarının izi kaldı. "Ve bu!" Sağ yanağına daha da şiddetle vurdu. Tırnağıyla açtığı yaralardan kanlar etrafa sıçradı.

Paul, "DUR!" diye bağırdı.

Kadın da bir çığlık attı. "İstedikleri buydu!" Ellerini alnına götürerek yaraların üzerine bastırdı. Sonra da bir an kanlı avuçlarını Paul'e doğru uzattı. Ve dönerek ağır ağır odadan çıktı.

Paul ancak çok uzun bir süre sonra tekrar yazmaya başlayabildi. Önce roman pek ağır ilerledi. Gözlerinin önünde alnına o yaraları açan Annie'nin hayali belirip duruyordu. Çabalarının bir işe yarayamayacağını, o gün işi orada kesmesinin daha doğru olacağını düşündü. Ama sonra hikâye onu yakaladı ve Paul kâğıttaki o delikten aşağıya yuvarlandı.

Son günlerde hep umduğu gibi müthiş bir rahatlık duydu.

33

Ertesi gün yine polisler geldi. Bu kez kasabadaki karakoldan. Yanlarında eli çantalı sıska bir adam da vardı. Paul çantada steno makinesi olduğunu tahmin etti. Annie bahçe yolunda adamların karşısında durarak onların söylediklerini dinledi. Yüzü ifadesizdi. Sonra da onları mutfağa götürdü.

Paul dizinde bir steno defteriyle sessizce oturdu. Son büyük not defterini bir gece önce bitirmişti. Şimdi Annie'yi dinliyordu. Kadın dört gün önce Callud'la Davud'a söylediklerini tekrarlıyordu. Paul, bu insanlar kadını açıkça taciz ediyorlar, diye düşündü. Annie Wilkes'a biraz acıdığını fark ederek hem çok sarsıldı, hem de eğlendi.

En fazla soru soran Sidewinder'lı polis söze, "İstiyorsanız avukatınızı çağırabilirsiniz," diye başladı. Annie istemediğini söyleyerek sadece hikâyesini tekrarladı. Paul onun anlattıklarının hiçbir yerini değiştirmediğini fark etti.

Adamlar mutfakta yarım saat kaldılar. Sonlara doğru polislerden biri Annie'ye alnındaki çirkin çizikleri neyin açtığını öğrenmek istedi.

Kadın, "Gece kendim yaptım," diye cevap verdi. "Kötü bir rüya gördüm."

Polis sordu. "Nasıl bir rüyaydı?"

Annie, "Rüyamda insanların bunca zaman sonra beni anımsadıklarını ve buraya gelmeye başladıklarını gördüm," dedi.

Adamlar gittikten sonra kadın Paul'ün odasına geldi. Yüzü hamurdan yoğrulmuşa benziyordu. Hasta gibi ve soluktu.

Paul, "Burası Grand Central garına benzemeye başladı,"dedi.

Ama Annie gülmedi. "Daha ne kadar var?"

Paul bir an kararsızca daktiloda yazdığı kâğıt yığınına ve üstündeki not defterine baktı. Sonra tekrar Annie'ye döndü. "İki gün... Ya da üç."

Kadın, "Gelecek sefere ellerinde arama izniyle gelecekler," diye açıkladı. Ve Paul cevap vermeden odadan çıktı.

34

Annie o gece on ikiye çeyrek kala Paul'ün odasına geldi. "Bir saat önce yatmış olmam gerekirdi, Paul."

Hikâyeye dalmış olan yazar şaşkın şaşkın başını kaldırdı. Romanın asıl kahramanı halini almış olan Geoffrey o iğrenç arı beyiyle karşılaşıyor ve Misery'nin yaşaması için onunla ölümüne savaşması gerekiyordu.

Paul, "Önemli değil," dedi. "Biraz sonra yatarım. Bazen yakaladıklarımı hemen yazmam gerekiyor. Yoksa unutuyorum." Elini salladı. Parmakları yorulmuş, zonkluyordu. İşaret parmağının içinde, kalemin dayandığı yerde iri bir şiş vardı. Yarı su toplamış, yarı nasırlaşmış gibiydi deri. Paul'ün kapsülleri vardı, onlar can acısını geçirirdi. Ama o zaman da kafası bulanıklaşırdı.

Kadın usulca, "Romanın çok güzel olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Gerçekten çok güzel. Kitabı artık sadece benim için yazmıyorsun sanırım."

Paul, "Ah, hayır," dedi. Bir an başka şeyler de söylemek istedi. Bu kitabı hiçbir zaman senin için yazmadım ki, Annie. Ya da şu mektuplarına, "Bir numaralı hayranın," diye imza atan dışarıdaki insanlar için. Yazmaya başladığın an bütün o insanlar senden uzaklaşır, galaksinin öbür ucuna kadar giderler. Ben romanlarımı eski karılarım, annem ya da babam için de yazmadım. Evet, yazarlar kitaplarının başına birine adadıklarını belirten bir şeyler yazarlar. Bunun nedeni bencilliklerinin kendilerinde bile dehşet uyandırmasıdır.

Ama kadına böyle şeyler söylemek akılsızlık olurdu.

Paul şafak sökünceye kadar yazdı. Sonra kendini yatağa atarak dört saat uyudu. Kötü, karmakarışık rüyalar gördü. Bunlardan birinde Annie'nin babası upuzun bir merdivenden çıkıyordu. Kucağında gazete kupürleriyle dolu bir sepet vardı. Paul bağırıp adamı uyarmaya çalışıyordu. Ama ağzını her açışında dudaklarının arasından bir hikâyenin düzgünce yazılmış bir bölümü dökülüyordu. Paul'ün her bağırmaya çalışışında bu bölüm değişiyor ama hepsi de aynı sözlerle başlıyordu. "Bir hafta kadar sonra bir gün..." Sonra Annie ortaya çıkıyordu. Kadın bağırarak holde koşuyor, babasını itmek, öldürmek için ellerini uzatıyordu. Ancak çığlıkları garip vızıltılara dönüşüyor, vücudu etek ve hırkasının altında dalgalanarak değişiyordu. Annie bir arı haline girmeye başlıyordu.

35

Ertesi gün hiç polis gelmedi. Ama bir sürü meraklı gözüktü. Arabalardan biri yeniyetme çocuklarla doluydu. Arabayı dön-

dürmek için geri geri bahçe yoluna girdikleri zaman Annie dışarı fırladı. "Pis köpekler!" diye haykırdı. "Topraklarımdan hemen çıkmazsanız hepinizi vururum."

Çocuklardan biri seslendi. "Boş versene, Ejderha Kadın!"

Araba tozlar kaldırarak dönerken bir başkası da, "Onu nereye gömdün?" diye bağırdı.

Bir üçüncüsü bir bira şişesini fırlattı. Araba hızla uzaklaşırken Paul arka cama yapıştırılmış olan etiketi okumayı başardı. "SIDEWINDER MAVİ ŞEYTANLARINI DESTEKLEYİN."

Bir saat sonra Annie'nin öfkeyle pencerenin önünden geçtiğini gördü. Kadın ahıra doğru giderken iş eldivenlerini giydi. Bir süre sonra da elinde zincirle döndü. Zincirin sağlam çelik halkalarına dikenli tel sarmıştı. Bu diken diken zinciri bahçe yolunun ağzına gerdi ve bir asma kilit takmayı da unutmadı. Elini cebine sokarak kırmızı bez parçaları çıkardı, zincirin daha iyi gözükmesi için halkalardan bazılarına bağladı.

Sonunda Paul'ün yanına geldiği zaman, "Tabii bu polislerin içeri girmelerini engellemeyecek," dedi. "Ama hiç olmazsa diğer piçler yaklaşamayacaklar."

"Öyle."

"Elin... Şişmiş gibi gözüküyor."

"Evet."

"Seni sıkıştırıp durmak istemiyorum, Paul, ama..."

Yazar, "Yarın," dedi.

"Yarın mı? Sahi mi?" Kadın hemen keyiflendi.

"Evet. Sanıyorum. Herhalde akşam altıya doğru."

"Paul harika bu! Romanı şimdi okumaya başlayayım mı? Yoksa..."

"Beklemeni tercih ederim."

"Öyleyse ben de beklerim." Gözlerinde yine o şefkat dolu tatlı ifade belirmişti. Paul en çok onun bu halinden nefret ediyordu. "Seni seviyorum, Paul. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Biliyorum." Ve yeniden defterinin üzerine eğildi.

36

Annie o akşam Paul'e Kefleks hapı getirdi. İdrar yollarındaki iltihap geçiyordu. Ama çok yavaş. Kadının öbür elinde de buz dolu bir kova vardı. Yanına katlanmış bir havluyu koydu ve hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Paul kalemini bir kenara bıraktı. Bunu yapabilmek için sol eliyle sağ parmaklarını açmak zorunda kaldı. Sonra elini buza soktu. Parmakları iyice uyuşuncaya kadar bekledi. Elini çektiği zaman ona şiş biraz inmiş gibi geldi. Havluyu eline sararak dışarıya, karanlıklara baktı. Parmakları karıncalanmaya başlayıncaya kadar öylece oturdu. Sonra havluyu açarak bir süre parmaklarını oynattı. Önce yüzünü can acısıyla buruşturuyordu. Ama sonra sancı geçti. Paul da tekrar yazmaya başladı.

Şafak sökerken ağır ağır karyolasına gitti. Sendeleyerek yatağa uzandı ve hemen daldı. Rüyasında bir kar fırtınasında yolunu kaybetti. Ama yağan kar değil, daktilo makinesinde yazılmış sayfalardı. Etrafa uçuşuyor ve Paul'ün yolunu bulmasını engelliyorlardı.

Her sayfa daktiloda yazılmış satırlarla doluydu. Ve n, t, e harfleri eksikti. Paul tipi sona erdiği ve kendisi de hayatta kalmayı başardığı takdirde bu harfleri elle yazmak zorunda kalacağını biliyordu.

37

Sabah on bire doğru uyandı. Annie onun kımıldadığını duyar duymaz geldi. Portakal suyu, ilaç ve piliç suyuna yapılmış sıcak çorba getirmişti. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Bu çok özel bir gün, Paul. Öyle değil mi?"

"Evet." Sağ eliyle kaşığı almaya çalıştıysa da beceremedi. Çok şiş ve kırmızıydı eli. Şiş yüzünden derisi gerilmiş, parlaklaşmıştı. Paul yumruk yapmaya çalıştığı zaman ona sanki eline uzun maden çubuklar batırılıyormuş gibi geldi. Şu son birkaç gün, diye düşündü. Sonu gelmeyen bir kitap imzalama maratonuna benzedi. Kâbuslara yakışacak bir şey bu.

Kadın, "Ah, zavallı elciğin!" diye bağırdı. "Sana bir hap daha getireceğim! Hemen şimdi!"

"Hayır. En çetin yere geldim. Kafamın sersem olmasını istemiyorum."

"Ama elin öyleyken yazamazsın ki."

Paul, "Öyle," diye başını salladı. "Elim berbat halde. Artık bu bebeği başladığım gibi bitireceğim. Yazı makinesinde. Sekiz, on sayfa bir şey kaldı. Artık o kadar n, t ve e harfiyle de boğuşmayı başarabilirim."

Annie, "Sana başka bir makine almalıydım," dedi. Gerçekten üzülmüş, gözleri dolmuştu.

Paul, arada sırada böyle olur, diye düşündü. Ve en korkuncu da bu. Çünkü o zaman, uygun biçimde yetiştirilseydi bambaşka bir kadın olurdu, diyorum. Ya da içindeki o garip küçücük bezler öyle kötü salgılar çıkarmasalardı...

Kadın ekledi. "Aptallık ettim. Bunu itiraf etmek benim için zor ama doğru bu. O Dartmonger denilen kadının beni kazıkladığını kabul etmek istemediğim için böyle oldu. Çok üzgünüm, Paul. Zavallı elciğin." Havuzdaki Niobe'ye yakışacak bir şefkatle yazarın elini tutarak öptü.

Paul, "Aldırma," dedi. "Bu işi başaracağız. Vak vak ve ben. *Ondan* nefret ediyorum. Ama bana o da benden nefret ediyormuş gibi geliyor. Onun için ödeşmiş sayılıyoruz."

"Kimden söz ediyorsun sen?"

"Yazı makinesinden. Ben ona bir çizgi film kahramanının adını taktım."

"Ya..." Kadının sesi hafifledi. Bakışları ifadesizleşti. Daldı gitti. Paul, Annie'nin kendine gelmesini sabırla beklerken bir yandan da çorbasını içti. Kaşığı sol elinin iki parmağının arasında beceriksizce tutuyordu.

Annie sonunda kendini topladı. Yeni uyanan ve havanın pek güzel olduğunu fark eden bir kadın gibi gülümsedi. "Çorbanı bitirdin mi? Eğer öyleyse senin için çok özel bir şey aldım."

Paul ona çorba kâsesini gösterdi. Boşalmıştı, dibinde sadece birkaç şehriye vardı. "Görüyorsun ya, ben ne kadar 'cici çocuğum'" Hiç gülmüyordu.

"Evet, sen çocukların en cicisisin, Paul. Onun için sana sürüyle altın yıldız vereceğim. Hatta... dur, dur! Ne aldığımı görünceye kadar bekle.

Kadın kapıdan çıktı. Paul önce takvime, sonra da Zafer Takına baktı. Başını kaldırdı. Birbirine bağlı W'ler tavanda sarhoşça dans ediyordu. Sonunda yazı makinesine ve kâğıt yığınına bir göz attı. Dalgın dalgın, hepsine elveda, diye düşündü. Aynı anda Annie telaşla içeri girdi. Elinde yine bir tepsi vardı.

Buna dört tabak koymuştu. Paul bunlardan birinde limon dilimleri, ikincisinde rendelenmiş lop yumurta, üçüncüsünde küçük kızarmış ekmek parçaları olduğunu gördü. En ortadaki tabak daha büyüktü. Ve bunda yapışkan bir havyar yığını vardı.

Annie çekine çekine, "Sevip sevmediğini bilmiyorum," dedi. "Hatta kendimin sevip sevmediğini bile. Çünkü şimdiye kadar hiç havyar yemedim."

Paul gülmeye başladı. Midesine, bacaklarına, hatta eline sancı saplandı. Herhalde biraz sonra canı daha da yanacaktı. Çünkü Annie biri güldüğü zaman onun kendisiyle alay ettiğini sanan paronayaklardandı. Ama Paul kendini tutamıyordu. Sonunda boğulurcasına öksürmeye başlayıncaya kadar güldü. Yanakları kızarmış, gözlerinin yanlarından yaşlar akıyordu. Bu kadın ayağını balta ve başparmağını da elektrikli bıçakla kesmişti. Ve şimdi bir yaban domuzunun bile boğulmasına neden olacak kadar bol havyar ikram ediyordu. Nasıl olduysa Annie'nin suratında o kapkara ifade belirmedi. Kadın da onunla birlikte gülmeye başladı.

38

"Havyardan ya hoşlanırsın ya da nefret edersin," derlerdi. Ama Paul hiçbir zaman ikisini de duymamıştı. Uçakta birinci mevkide yolculuk yaptığı ve hostes kendisine havyar getirdiği zaman yemişti. Sonra ikinci yolculuğuna kadar havyar diye bir şey olduğunu unutmuştu. Ama şimdi havyarı ve yanındakileri büyük bir iştahla yiyordu. O büyük yeme zevkini hayatında ilk kez keşfediyormuşçasına.

Annie havyardan hiç hoşlanmadı. Bir çay kaşığına aldığı havyarı nazik nazik kızarmış ekmeğin üzerine koydu. Yine nazik nazik kemirdi, sonra da tiksintiyle yüzünü buruşturarak ekmeği bir kenara bıraktı. Ama Paul sönmeyen bir heyecanla havyarı atıştırmayı sürdürdü. On beş dakika içinde havyar dağının yarısını mideye indirdi. Geğirdi. Eliyle ağzını örterek Annie'ye suçlu suçlu baktı. Kadın yine neşeyle gülmeye başladı.

Paul, seni öldüreceğim sanırım, Annie, diye düşünerek kadına dostça bir tavırla gülümsedi. Gerçekten. Tabii ben de seninle birlikte geberebilirim. Herhalde öyle olacak. Ama ben midem havyarla dolu olarak öleceğim. Durum çok daha kötü olabilirdi.

Sonra, "Harikaydı," dedi. "Ama daha fazla yiyemeyeceğim."

Annie, "Yersen herhalde kusarsın," diye cevap verdi. "Çok ağır bir şey bu." Gülümseyerek Paul'e karşılık verdi. "Bir süprizim daha var. Bir şişe şampanya. Daha sonra içeceğiz... Kitabını bitirdiğin zaman. Markası Dom Perignon. Tam yetmiş beş dolar verdim. *Bir tek şişeye!* Ama içki dükkânının sahibi Chuckie Yoder şampanyanın en iyi cins olduğunu söyledi."

Paul, "Chuckie Yoder haklı," derken için için de ekledi. Bu cehenneme düşmemin nedeni de Dom zaten. Bir an durduktan sonra, "Bir şey daha isteyeceğim," dedi. "Yani kitap bittiği zaman."

"Ya? Neymiş o?"

"Bir keresinde bütün eşyalarımın sende olduğunu söyledin."

"Evet, öyle."

"Şey... Bavulumda bir karton sigara vardı. Romanı bitirdiğim zaman bir sigara içmek istiyorum."

Kadının gülümsemesi ağır ağır kayboldu. "Paul sigaranın ne kadar zararlı olduğunu biliyorsun. Kanser yapıyor..."

"Şu ara kanseri de mi düşünmem gerekiyor, Annie?"

Kadın cevap vermedi.

"Ben bir tek sigara istiyorum. Bir eserimi bitirdiğim zaman arkama yaslanarak bir sigara yakardım. Her zaman. Bana inan, o sigara insana öyle lezzetli gelir ki. Hatta çok güzel bir yemeğin üzerine içtiğinden bile. Daha doğrusu eskiden öyleydi. Ama herhalde bu kez sigara midemin bulanmasına ve başımın dönmesine neden olur. Yine de geçmişle aramda o küçük bağın olmasını istiyorum. Ne diyorsun, Annie? Haydi. Oyun bozanlık etme. Ben etmedim."

"Tamam... Ama şampanyadan önce. Yetmiş beş dolarlık köpüklü birayı senin etrafa zehir saçtığın bir odada içemem."

"Çok güzel. Sigarayı bana öğleyin getirirsen onu pencerenin önüne koyar ve arada sırada bakarım. Yazıyı bitirir, sonra da eksik harfleri yazarım. Ve sonunda sigarayı içerim. Kendimden geçecek gibi oluncaya kadar. Ondan sonra sigarayı söndürürüm. Ve sana seslenirim."

Kadın, "Pekâlâ," dedi. Ama yine de hoşuma gitmiyor. Bir tek sigara yüzünden ciğer kanserine yakalanmasan bile bu işi yine de beğenmiyorum. Neden biliyor musun, Paul?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Çünkü cici çocuklar sigara içmezler." Annie tabakları toplamaya başladı.

39

"Patron lan, hanımefendi..."

Ian telaşla, "Hişşş..." diye fısıldadı. Hezekiah da sustu. Geoffrey bir damarın boynunda hızla attığını hissediyordu. Dışarıdan rüzgârda hafifçe gıcırdayan yelkenlerin sesi ve arada sırada bir kuşun haykırışı geliyordu. Geoffrey tayfaların arka güvertede bir denizci şarkısı söylediklerini hayal meyal duyuyordu. İçerisi sessizdi. İkisi beyaz, biri zenci üç erkek Misery'nin yaşayıp yaşamayacağını anlamak için bekliyorlardı...

Ian boğuk boğuk inledi. Hezekiah onun kolunu sıkıca tuttu. Sinir krizi geçirmek üzere olan Geoffrey kendine hâkim olmak için tüm irade gücünü kullandı. Bütün bu olanlardan sonra Tanrı Misery'nin ölmesine göz yumacak kadar zalim olabilir mi, diye düşünüyordu.

Afrika'da çok şey görmüş, bazı Afrikalıların bir değil pek çok tanrıları olduğunu öğrenmişti. Bunlardan bazıları son derece zalimdiler. Bazıları ise deli. Zalimlik yine de anlaşılacak bir şeydi. Ama delilik? Bu tartışma kabul etmezdi.

Misery'si gerçekten ölürse güverteye çıkacak ve kendini denize atacaktı.

Daldığı bu kötü düşüncelerden Hezekiah'nın sert ve yarı batıl inanç dolu iniltisiyle uyandı.

"Patron lan! Patron Geoffrey! Bakın! Gözlerine! Gözlerine! Gözlerine bakın!"

Misery'nin gözleri. Peygamber çiçeği mavisi şahane gözleri aralanmıştı. Genç kadın bir lan'a, bir Geoffrey'e baktı. Sonra bakışları tekrar lan'a kaydı. Geoffrey bir an bu gözlerde sadece şaşkınlık olduğunu fark etti... Sonra Misery'nin bakışları değişti. Onları tanımıştı. Geoffrey mutluluğunun ruhunda adeta kükrediğini hissetti.

Misery esneyip gerinerek, "Neredeyim?" diye sordu. "lan... Geoffrey... denizde miyiz? Neden bu kadar açım?"

lan eğilerek genç kadını kucakladı. Hem ağlıyor, hem gülüyordu. Durmadan Misery'nin adını tekrarlıyordu.

Misery şaşırdı ama sevindi de. O da lan'a sarıldı. Ve Geoffrey, Misery hayata döndüğü için onların sevgisine dayanabileceğini anladı. Şimdi ve sonsuza kadar. Huzur içinde yalnız yaşayacaktı. Yaşayabilecekti.

Belki de tanrılar deli değillerdi.... Hiç olmazsa hepsi.

Geoffrey, Hezekiah'nın omzuna dokundu. "Onları yalnız bırakmamız bence daha iyi olacak, dostum. Öyle değil mi?"

Hezekiah, "Galiba öyle, Patron Geoffrey," dedi. Sevinçle gülerken yedi altın dişi ışıldadı.

Geoffrey, Misery'e son bir kez baktı. Ve o peygamber çiçeği mavisi gözler bir an ona doğru kaydı. Geoffrey'i ısıttılar, doldurdular. Doyurdular.

Genç adam, sana aşığım, sevgilim, diye düşündü. Beni duyuyor musun?

Belki Geoffrey çok istediği için bir cevap aldığını hayal etti. Ama öyle olduğunu da sanmıyordu. Çünkü Misery'nin sesini açık seçik duyar gibi olmuştu.

Geoffrey kapıyı kapatarak kıçtaki güverteye çıktı. Kendini küpeştenin üzerinde denize atacağı yerde piposunu yakarak ağır ağır tüttürmeye başladı. Güneşin uzaklarda, ufukta yavaş yavaş kaybolan bulutun arkasında batışını seyretti. O bulut Afrika kıyılarıydı...

Paul Sheldon son sayfayı yazı makinesinden çıkardı. Dolmakalemi alıp bir yazarın sözlüğündeki en sevilen ve en nefret edilen sözcüğü yazdı.

S O N

40

Paul'ün şiş sağ eli eksik harfleri doldurmak istemiyordu. Ama parmaklarını çalışmaları için yine de zorladı. Bu kaskatı parmaklarına biraz esneklik kazandırmazsa planını uygulaması da imkânsızlaşacaktı.

Bu iş sona erince dolmakalemi bir kenara bıraktı. Ve bir an eserine baktı. Her kitabını bitirişinde kendini böyle hissederdi. Boşalmış, düş kırıklığına uğramış gibi. Her küçük başarının bedelini gülünç bir biçimde ödediğini biliyordu.

Her zaman aynıydı. Her zaman. Sanki vahşi bir ormanda durmadan çabalayarak bir yamacı tırmanıyordun. Doruktaki açıklığa eriştiğin zaman seni umduğun gibi güzel bir manzaranın beklemediğini görüyordun. Sadece aşağıda bir karayolu uzanıyordu. İki yanında birkaç benzin istasyonu ve bovling salonu oluyordu. Ya da buna benzer şeyler. Ama insanın eserini bilmesi yine de iyi bir şeydi. İyi bir şey. Yaratmak, bir şeyi var etmek hoştu. Paul uyuşukça bu cesareti anlıyor ve takdir ediyordu. Varolmayan küçük hayatlar yaratıyordun. Sıcaklık hayali ve hareket taklitleri de. Artık bu oyunu oynama konusunda biraz budalaca davrandığını biliyordu. Ne var ki, bildiği tek oyun buydu. Belki bu işi beceriksizce yapıyor, ama

hiç olmazsa çalışmalarına her zaman sevgi de katıyordu. Yazılı kâğıt destesine dokunarak gülümsedi.

Sonra eli kâğıt yığınından Annie'nin pencerenin önüne onun için koyduğu sigaraya kaydı. Yanında bir tabla duruyordu. Tablanın dibinde yandan çarklı bir gezinti teknesi vardı. Resmin etrafını "Amerika'nın Ünlü Hikâyecisi Hannibal ve Kenti Anısına" sözleri çevreliyordu.

Annie tablaya bir kibrit kutusu da koymuştu. Ama kutuda bir tek kibrit vardı. Bu kadarına izin vermişti. Bir tek kibritin de yeterli olması gerekirdi.

Paul, Annie'nin yukarıda dolaştığını duyuyordu. Bu da iyiydi. Paul'ün o küçük hazırlıklarını yapması için biraz zamanı var demekti. Kadın kendisi hazır olmadan aşağıya inerse önceden fark edecekti.

İşte şimdi asıl oyuna geldik, Annie. Bakalım bunu yapabilecek miyim? Bakalım... yapabilecek miyim?

Paul bacaklarındaki sancıya aldırmayarak öne doğru eğildi ve parmaklarıyla süpürgelikteki tahta parçasını çıkarmaya çalıştı.

41

Paul beş dakika sonra Annie'yi çağırdı. Kadının gürültülü ayak seslerini dinledi. Annie merdivenden iniyordu. İş bu noktaya geldiği zaman dehşete kapılacağını sanmıştı. Çok sakin olduğunu fark edince rahatladı. Odaya sıvı yakıtın kokusu yayılmıştı. Tekerlekli sandalyenin kollarının üzerinde duran tahtanın yanından yere damlıyordu.

Annie holün dibinden, "Paul," diye seslendi. "Roman bitti mi gerçekten?"

Paul tahtanın üzerinde, nefret ettiği yazı makinesinin yanında duran kâğıt yığınına baktı. Sıvı yakıt yüzünden sırılsıklam olmuşlardı. "Eh," diye cevap verdi. "Ben elimden geleni yaptım, Annie!"

"Vay! Ah, harika! Doğrusu buna inanamıyorum! Bu kadar zaman sonra! Bir dakika! Şampanyayı getireceğim!"

"İyi."

Paul kadının muşamba döşemeli mutfakta ilerlediğini işitti. Her gıcırtıyı duyulmadan önce tahmin edebiliyordu. Kendi kendine, bütün bu sesleri son kez duyuyorum, dedi. Bu onda hayret uyandırdı. Ve bu hayret sakinliğini bozuverdi. Korku içindeydi... Ama orada bir şey daha vardı. Belki de gerilerde kalan Afrika kıyıları, diye düşündü.

Buzdolabı açıldı, sonra çarpılarak kapandı. Annie mutfakta ilerledi. Geliyordu.

Paul sigarayı içmemişti tabii. Hâlâ pencerenin önünde duruyordu. İstediği kibritti. O tek kibrit.

Ya çaktığı zaman yanmazsa?

Ama böyle düşünceler için çok geçti artık.

Paul tablaya uzanarak kibrit kutusunu aldı. Tek çöpü telaşla çıkardı. Kadın şimdi holde ilerliyordu. Paul kibriti kutunun yanına sürdü. Ve tabii yanmadı.

Telaşlanma... Yavaş. Yavaş!

Paul kibriti yine çakmaya çalıştı. Ama parlamadı.

Telaşlanma... Sakin ol.

Kibriti kutunun yanındaki kahverengi pütürlü kâğıda üçüncü kez sürdü. Ve çöpün ucunda sarı bir alev çiçek gibi açtı.

42

"Bunun yeteri kadar..." Annie soluğunu tuttuğu için sözlerini tamamlayamadı. Durakladı.

Paul tekerlekli sandalyede, eski demir yazı makinesi ve kâğıt yığınından oluşan bir barikatın arkasında oturuyordu. En üstteki kâğıdı mahsus çevirmişti. Kadının üzerindeki yazıları okuyabilmesi için.

MISERY'NİN DÖNÜŞÜ

Yazan: Paul Sheldon.

Paul şiş sağ elini ıslak kâğıt yığınının üzerine uzatmıştı. Baş ve işaret parmaklarının arasında yanan bir tek kibrit vardı.

Kadın kapıda duruyor, bir havlu parçasına sarılı şampanya şişesini sıkıca tutuyordu. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Sonra dişlerini şakırdatarak ağzını kapattı.

"Paul?" Annie'nin sesi ihtiyatlıydı. "Ne yapıyorsun?"

Yazar, "Roman bitti," dedi. "Ve gerçekten güzel oldu. Sen haklıydın. Misery romanlarının en güzeli. Belki de eserlerimin en iyisi. Melez olsun olmasın bu böyle. Ve ben şimdi romanla küçük bir oyun yapacağım. Harika bir oyun... Bunu senden öğrendim, Annie."

Kadın, "Yapma, Paul!" diye haykırdı. Sesinde anlayış ve ıstırap vardı. Ellerini kaldırırken şampanya şişesi düştü ama aldırmadı. Şişe bir torpil gibi patladı. Köpükler etrafa fışkırdı. "Yapma! Yapma! LÜTFEN YAPMA..."

Paul, "Ne yazık ki, kitabı okuyamayacaksın," diyerek kadına gülümsedi. Aylardan beri ilk kez gerçekten gülüyordu. Sevinçle, is-

teyerek. "Uydurma alçakgönüllülüğü bir yana bırakalım. Roman iyiden de öte. Harika, Annie."

Kibritin alevi titreşiyor, parmak uçlarını yakıyordu. Paul kibriti attı. Korkunç bir an söndüğünü sandı. Ama sonra baş sayfada mavi bir alev gürültüyle belirdi. Bummp... Alev yanlara doğru kaydı. Kâğıt yığınının hemen yanına birikmiş olan sıvının tadına baktı. ve birdenbire rengi sarıya dönerek büyüdü.

Annie bir çığlık attı. "AH TANRIM OLMAZ! MISERY YANAMAZ! MISERY! O YANAMAZ! HAYIR! HAYIR!"

Şimdi kadının suratı alevlerin diğer tarafından ışıldayıp titreşiyordu. Paul ona, "Bir dilekte bulunmak ister misin, Annie?" diye bağırdı. "Seni aşağılık gulyabani, bir *dilekte* bulunmak ister misin?"

"AH TANRIM AH PAUL NE YAPIYOOOORSUN?" Kadın ellerini uzatarak, sendeleye sendeleye yaklaştı. Şimdi kâğıt destesi iyice tutuşmuş alev alev yanıyordu. Yazı makinesinin kurşuni kenarı siyaha dönmeye başlıyordu. Sıvı yakıt altında da toplanmıştı. Tuşların arasından mavi alev dilleri uzanıyordu. Paul yüzünün yandığını, cildinin gerildiğini hissediyordu.

Kadın, "MISERY'İ YAKAMAZSIN!" diye inledi. "OLAMAZ! SENİ AŞAĞILIK PİÇ, MISERY'İ YAKAMAZSIN!"

Ve kadın, Paul'ün hemen hemen kesinlikle tahmin ettiği şeyi yaptı. Alev alev yanan kâğıt yığınını yakalayarak döndü. Belki de onunla banyoya koşacak ve küvete atarak suyu açacaktı.

Annie arkasını döner dönmez Paul yazı makinesini kavradı. Kızgın yanlarının zaten içi şiş olan sağ elinde su kabarcıkları oluşturmasına aldırmadı. Makineyi başının yukarısına kaldırdı. Altından mavi alevden damlalar döküldü. Onlara da aldırmadı, bir lif koptuğu için sırtına saplanan ağrıya da. Dikkatini bu işe verdiği ve bütün gücünü harcadığı için yüz hatları çarpılmıştı. Ellerini öne,

aşağıya doğru indirdi ve makinenin parmaklarının arasından adeta uçmasına izin verdi. Yazı makinesi kadının geniş ve güçlü sırtının tam ortasına çarptı.

"OOOOOOF!" Çığlıktan çok hayret dolu, yüksek bir homurtuya benziyordu. Annie yüzükoyun yere kapaklandı. Yanan kâğıtlar gövdesinin altında kaldı.

Paul'ün yazı masası görevini yapmış olan tahtanın üzerinde küçük mavimsi alevler belirdi. Paul soluk soluğa tahtayı kenara itti. Her nefes alışında gırtlağına bir demir parçası saplanıyordu sanki. Kendini zorlayarak kalktı. Ve sağ ayağının üzerinde durdu.

Annie kıvranıyor, inliyordu. Sol koluyla gövdesinin arasından alev yükseldi. Kadın haykırdı. Paul kavrulan derinin ve yanan yağın kokusunu duydu.

Annie yerde yuvarlanarak döndü ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Kâğıtların çoğu yere yayılmıştı. Kimisi hâlâ yanıyor, kimisi şampanya gölcüklerinin içinde hışırdıyordu. Ama Annie'nin elinde hâlâ yanan sayfalar vardı. Hırkası da tutuşmuştu. Paul, Annie'nin koluna yeşil cam parçalarının batmış olduğunu gördü. Daha iri bir cam parçası yanağında bir kızılderili baltası gibi titriyordu.

Kadın, "Seni öldüreceğim, yalancı köpek," diyerek sendeleye sendeleye ona doğru geldi. Dizlerinin üzerinde üç adım attı, sonra da yazı makinesinin üzerine devrildi. Kıvrılıp büküldü ve yarı dönmeyi başardı. Paul da onun üzerine atıldı. Kadının iri gövdesine rağmen altındaki yazı makinesini hissetti. Annie kedi gibi bağırdı. Ve yine bir kedi gibi onu tırmalayarak kurtulmaya çalıştı.

Etraflarından alevler yükseliyordu ama Paul yine de çırpınan kadının vücudundan yükselen o müthiş sıcaklığı hissediyordu. Herhalde kazağının ve sutyeninin bir kısmı kavrularak cildine yapışmıştı. Paul hiç acıma duymadı.

Annie çırpınarak Paul'ü üzerinden atmaya çabaladı. Ama yazar onu sıkıca tuttu. Yüzünü kadınınkine yaklaştırdı. Sağ eliyle etrafı araştırdı. Neyi aradığını biliyordu.

"Kalk, köpek!"

Paul yanmış, sıcak kâğıt parçalarını avuçladı.

"Kalk üzerimden!"

Kâğıtları buruşturarak alevleri parmaklarının arasında sıkıştırdı. Burnuna kadının kokusu geliyordu. Yanmış et, ter, nefret ve deliliğin kokusu.

Annie, "KALK ÜZERİMDEN!" diye haykırırken ağzı iyice açıldı. Ve Paul birdenbire tanrıçanın içindeki o kırmızı astarlı, ıslak boşluğu gördü. "KALK ÜZERİMDEN. AŞAĞILIK PİÇ..."

Haykıran o kocaman ağza kâğıtları tıktı. Kalın daktilo kâğıtları, yanmış pelürleri. Annie'nin ateş saçan gözleri büsbütün irileşti. Bu gözlerde şaşkınlık, dehşet ve yeni bir acı vardı şimdi.

Paul soluk soluğa, "İşte romanın, Annie," dedi. Bir yandan da yine kâğıt topluyordu. Yandaki bir yığın sönmüş, sırılsıklam olmuştu. Ekşi ekşi şarap kokuyordu. Kadın çırpınıyor, doğrulmaya çalışıyordu. Paul'ün tuz yığınına benzeyen sol dizi yere çarptı ve müthiş bir acı duydu. Ama yine de kadını bırakmadı. Yapabileceğim en kötü şey bu işte, diye düşünüyordu. Romanımı ye bakalım. BOĞULUNCAYA kadar ye, yut! Islak kâğıtları bir top haline getirdi ve kadının ağzına tıktı. Yarı yanmış ilk topu daha aşağıya itti.

"İşte roman bu, Annie. Beğendin mi? Gerçek bir ilk kopya bu. Annie Wilkes baskısı. Hoşuna gitti mi? Haydi, Annie ye onu. Yut bakalım. Cici bir çocuk ol ve bütün kitabı ye."

Kâğıtlardan oluşan üçüncü bir topu da yumruk atar gibi kadının ağzına soktu. Sonra bir dördüncüsünü. Beşincisi hâlâ yanıyordu.

Paul bunu da Annie'nin ağzına tıkarken alevleri sağ elinin su toplamış olan avucuyla söndürdü.

Kadın garip, boğuk sesler çıkarıyordu. Birdenbire sarsıldı. Paul yana doğru fırladı. Annie çırpınarak, ellerini sallayarak dizlerinin üstünde doğruldu. Pençeye benzeyen elleriyle kararmış olan boğazını tırmaladı. Boynu şişmiş gibiydi, pek korkunç gözüküyordu. Hırkadan geriye hemen hemen sadece boyun kısmındaki yanık lastik kalmıştı. Karnı su dolu kabarcıklar içindeydi. Uçları ağzından çıkmış olan kâğıtlardan şampanya damlıyordu.

Boğuk boğuk, "Aff... Maaa... Maaa..." dedi. Ve ayağa kalkmayı başardı. Hâlâ boynunu tırmalıyordu. Paul geriye doğru itti. Ayakları çarpıkça öne doğru uzanmıştı. İhtiyatla kadını seyrediyordu. "Axuu? Dog? Muu!"

Annie ona doğru bir adım attı. İki. Sonra ayağı yine yazı makinesine takıldı. Bu kez düşerken kafası yan döndü. Paul bu gözlerde korkunç bir soru olduğunu fark etti. Sanki Annie, "Ne oldu, Paul?" diyordu. "Ben sana şampanya getiriyordum. Öyle değil mi?"

Annie'nin kafasının sol tarafı şöminenin rafına geldi. Ve kadın tuğla dolu bir çuval gibi yere devrildi. Bütün ev sarsıldı.

43

Yanan kâğıtların çoğu Annie'nin altında kalmış ve kadın iri gövdesiyle alevleri söndürmüştü. Şimdi odanın ortasındaki bu kara yığından dumanlar çıkıyordu. Tek tek dağılan kâğıtlar da şampanya gölcükleri içinde sönmüştü. Ama birkaç tanesi yanarak kapının so-

lundaki duvara doğru uçmuş, duvar kâğıdını yer yer tutuşturmuştu... Ama alevler pek de canlı değildi.

Paul sürüne sürüne yatağına gitti. Dirseklerinin üzerinde doğrularak pikeyi yakaladı. Sonra duvara doğru sürüdü. Önüne çıkan şişe kırıklarını ellerinin yanıyla itiyordu. Sırtından bir lif kopmuş, sağ elini kötü şekilde yakmıştı. Başı ağrıyor, yanık etin pis ve tatlı kokusu yüzünden midesi bulanıyordu. Ama kurtulmuştu. Tanrıça ölmüş, o da özgürlüğüne kavuşmuştu.

Sağ dizini altına alarak pikeyi beceriksizce uzattı. Örtü şampanyadan ıslanmış, üzerine siyah küller bulaşmıştı. Paul alevlere vurmaya başladı. Pikeyi duvarın dibindeki dumanları tüten yığının üstüne attığı zaman artık duvar kâğıdındaki alevler sönmüştü. Ama tam ortada duman çıkan büyük çıplak bir yer vardı şimdi. Takvimin alt sayfası bükülmüştü... o kadar.

Paul dönerek tekerlekli sandalyeye doğru sürünmeye başladı. Tam yarı yolda Annie gözlerini açtı.

44

Kadın dizlerinin üzerinde doğrulurken Paul hayretle bakakaldı. Gözlerine inanamıyordu. Ağırlığını ellerine vermişti. Bacakları arkasında sürükleniyordu. Bu haliyle Temel Reis'in yeğeni Tatlı Bezelye'nin garip, ergin bir kopyası gibiydi.

Hayır, olamaz, diye düşündü. Sen öldün!

Yanılıyorsun, Paul. Bir tanrıça ölmez. Tanrıçayı öldüremezsin. Tanrıça ölümsüzdür. Şimdi durulanmalıyım.

Annie'nin gözleri korkunç bir biçimde sabitleşmişti. Başının sol tarafında, saçlarının arasında pembemsi kırmızı, büyük bir yara vardı. Yüzünden kanlar akıyordu.

Annie gırtlağına tıkılmış olan kâğıtların arasından, "Pussluuu," dedi. "Saaaanııı puus luuu."

Paul vücuduyla bir yarım daire çizdi ve kapıya doğru sürünmeye başladı. Kadının arkasında kıpırdadığını duyuyordu. Tam cam kırıklarının saçılmış olduğu yere geldiği sırada Annie de onu ayağının kesik sol bileğinden yakaladı. Kesiği canını müthiş acıtacak bir biçimde sıktı. Paul haykırdı.

Annie zaferle, "Pislik!" diye bağırdı.

Paul omzunun üzerinden baktı. Kadının yüzü morarıyor, sanki şişiyordu. Annie'nin gerçekten Bourka tanrıçasına dönüşmeye başladığını düşündü.

Sonra olanca gücüyle bacağını çekti ve bileği kadının parmakları arasından kaydı. Annie'nin elinde Paul'ün bileğine taktığı daire biçimi deri parçası kaldı.

Paul sürünmeye devam etti. Yanaklarından terler akıyordu. Şiddetli makineli tüfek ateşi altında ilerleyen bir asker gibi dirseklerine dayanarak vücudunu çekiyordu. Arkasından Annie'nin yere vuran dizinin sesi geldi. Bunu ikinci dizin gürültüsü izledi. Kadın hâlâ peşindeydi. Vücudu, Paul'ün her zaman korktuğu gibi somdu. Onu yakmış, belkemiğini kırmış, gırtlağına yanık kâğıtları tıkmıştı. Ama Annie hâlâ geliyordu.

Annie, "Piç!" diye bir çığlık attı. "PİS PİÇ!"

Paul'ün dirseklerinden biri bir cam parçasına geldi. Kırık koluna saplandı. Ama yine de sürünmeye devam etti.

Annie, Paul'ün sol baldırını kavradı. "AAV... SAAANIIII. GAAV... OOOOYAAĞ... YAAAĞLAADIM."

Paul yine geriye baktı. Evet, Annie'nin suratı kararmıştı. Çürük erik gibi kapkara. Kanlı gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. Damarları atan boynu bir iç lastik gibi şişmiş, ağzı çarpılmıştı. Dudakları oynuyordu. Paul onun gülümsemeye çalıştığını anladı.

Kapıya ulaşmak üzereydi. Uzandı ve çerçeveyi sıkıca tuttu.

"SAAANI... YAĞĞĞLAADIIMMM..."

Annie sağ elini Paul'ün sağ kalçasına koydu.

Güm. Annie bir dizini yere vurdu. Güm. İkinci dizini de.

Daha yaklaşmıştı. Gölgesi... gölgesi Paul'ün üzerine düşüyordu.

"Olamaz..." diye inledi. Kadının kendisini çekiştirdiğini hissetti. Çerçeveye iyice tutundu. Gözlerini sımsıkı yummuştu.

"SAAANIII... YAAAĞAAALDIIIM... AAAAV."

Annie, Paul'ün tepesindeydi. Gök gürültüsü gibi bir ses çıkarıyordu. Tanrıçalara özgü gök gürültüsüydü bu.

Kadının elleri kara örümcekler gibi yaklaştı ve Paul'ün boğazına sarıldı.

"SAAANIII... YAAAĞAAALADIM... PİSSS. PİİİÇ."

Paul soluk alamıyordu artık. Çerçeveyi tutuyor, kadının parmaklarının boynuna gömüldüğünü hissediyordu. Sonra çığlık çığlığa haykırdı. "Ölsene sen ölmez misin hiç ölmeyecek misin..."

"SAANI... S..."

Baskı hafifledi. Paul bir an soluk almayı başardı. Sonra Annie onun üzerine yığılıp kaldı. Gevşek etlerden oluşan bir dağ gibiydi. Paul artık hiç soluk alamıyordu.

45

Ama kadının altından çıkmayı başardı. Üzerine kayan karların altından çıkmaya çalışan bir adam gibi. Bunun için son gücünü harcadı.

Sonra sürüne sürüne kapıdan çıktı. Annie'nin her an onu bileğinden yakalamasını bekliyordu. Ama böyle olmadı. Kadın kan, dökülmüş şampanya ve cam kırıkları arasında sessizce, yüzüstü yatıyordu. Ölmüş müydü? Ölmüş olmalıydı. Paul onun öldüğüne inanmıyordu.

Kapıyı çarparak kapattı. Annie'nin taktığı sürgü sanki bir uçurumun ta yukarısındaydı. Tırnaklarını tahtaya batıra batıra uzandı ve sürgüyü itti. Sonra da titreyerek yere yığıldı.

Bir süre sersem sersem yattı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Sersemliğinden kurtulmasına tırmalamaya benzeyen pek hafif bir ses neden oldu. Fareler, diye düşündü. Fa...

Sonra Annie kan ve kül bulaşmış kalın parmaklarını kapının altından uzatarak Paul'ün gömleğini çekiştirdi.

Paul bir çığlık atarak o parmaklardan uzaklaştı. Bacağı çatırdadı ve sancımaya başladı. Güçlükle kadının parmaklarını yumrukladı. Ama Annie elini geri çekmedi. Parmakları hafifçe oynadı, sonra da hareketsiz kaldı.

Artık sonu gelmiş olsun. Tanrım, yalvarırım ölsün artık.

Müthiş bir can acısıyla kıvranarak ağır ağır banyoya doğru sürünmeye başladı. Holün ortasına vardığında durup geri baktı. Kadının parmakları hâlâ kapının altından uzanıyordu. Paul müthiş acı çekmesine rağmen o parmaklara bakmaya dayanamayacaktı. Hatta

onları düşünmeye bile. O yüzden dönerek geri gitti. Ve kadının parmaklarını içeri itti. Bunu yapmak için bütün cesaretini toplamak zorunda kaldı. Onlara dokunduğu an o parmakların kendisini yakalayacağına inanıyordu.

Paul sonunda banyoya erişti. Vücudunun her tarafı zonkluyordu. Kendini içeri çekerek kapıyı kapattı.

Tanrım, ya ilaçların yerini değiştirdiyse?

Ama değiştirmemişti. O karmakarışık kutu yığını hâlâ dolabın dibinde duruyordu. Aralarında Novril'ler de vardı. Paul üç kapsülü susuz yuttu. Sonra da sürünerek tekrar kapıya döndü. Kanada dayanarak yattı. Vücudunun ağırlığıyla kapının açılmasına engel olacaktı.

Paul uyuyakaldı.

46

Uyandığı zaman etraf karanlıktı. Önce nerede olduğunu anlayamadı. Banyosu nasıl olmuştu da böyle küçülmüştü? Ama sonra her şeyi anımsadı ve aynı anda garip, kesin bir inanca kapıldı. Annie ölmedi. Şimdi bile ölmedi. Şu anda kapının dışında beni bekliyor. Balta elinde. Ben sürünerek dışarı çıkarken kafamı uçuracak. Annie gülerken kafam holden bir bovling topu gibi yuvarlanacak.

Sonra kendi kendine, delice laflar bunlar, dedi. Hafif bir hışırtı duyuldu. Ya da duyduğunu sandı. Bu bir kadının belki de duvara sürünen kolalı eteğinin çıkardığı sesti.

Bunu kendin uydurdun şimdi. Hayalin fazla geniş.

Uydurmadım. O sesi duydum.

Duymamıştı. Bunu kendi de biliyordu. Paul elini tokmağa uzattı, sonra da kararsızca geri çekti. Evet, hiçbir ses duymadığını biliyordu... Ama ya duyduysam?

Annie pencereden çıkmış olabilir.

Paul, ÖLDÜ o!

Cevap acımasız ve mantıklıydı. Tanrıçalar ölmezler.

Paul dudaklarını deli gibi kemirdiğini fark etti ve kendini zorlayarak bundan vazgeçti. Çıldırmaya başlamak böyle mi oluyor? Evet. Delirmek üzeresin. Buna senden fazla kimin hakkı var? Ama kendimi buna bırakırsam sonunda ne olur? Belki polisler yarın ya da öbür gün yine gelirler. Misafir yatak odasında Annie'nin ölüsünü bulurlar. Birde banyoda ağlayan bir protoplazma yığınını. Bir zamanlar Paul Sheldon adlı, zırlayan bir protoplazma yığınını. O zaman zaferi Annie kazanmış olmaz mı?

Tabii o kazanmış olur. Ve Paulie, sen şimdi cici bir çocuk olacak ve senaryoyu izleyeceksin. Tamam mı?

Tamam.

Paul elini yine tokmağa uzattı. Ve yine durakladı. İlk senaryoyu uygulaması imkânsızdı. Bu senaryoya göre kendisi kâğıtları yakacak, kadın da onları alacaktı. Bu da olmuştu. Ama Paul'ün sonradan yazı makinesiyle Annie'nin beynini dağıtması gerekirken onu sadece kadının sırtına doğru fırlatmıştı. Daha sonra oturma odasına gitmeyi ve evi ateşe vermeyi planlamıştı. Ondan sonra da oturma odasındaki pencerelerin birinden kaçacaktı. Tabii müthiş canı yanacaktı ama Annie'nin kapıları ne büyük bir dikkatle kilitlediğini öğrenmişti artık. Kavrulmaktansa can acısı daha iyiydi. Vaftizci Yahya öyle demişti galiba.

Bu bir roman olsaydı, olaylar da plana göre gelişirdi. Ancak kahrolasıca hayat o kadar düzensiz ve karışıktı ki. Bölümleri bile olmayan bir ömür hakkında başka ne söyleyebilirdiniz?

Paul karga gibi bir sesle, "Çok düzensiz," dedi. "Neyse ki benim gibi insanlar da var. Biz her şeyi duruluyoruz." Bir kahkaha attı.

Senaryoda şampanya şişesi de yoktu. Ama bu da kadının o korkunç canlılığı ve kendi acı kararsızlığının yanında önemsiz sayılırdı.

Annie'nin ölüp ölmediğini anlamadıkça evi yakamazdı. Alevler yardımına koşmalarını sağlayacaktı. Bu kararsızlığının nedeni Annie'nin hâlâ sağ olması ihtimali değildi. Onu hiç üzülmeden güzelce kızartabilirdi.

Paul'ü engelleyen Annie değil, romandı. *Gerçek* roman. Aslında eserin adı yazılı baş sayfayı, boş kâğıtları ve istemediği bazı taslakları yakmıştı. Asıl "Misery'nin Dönüşünü" yatağının altına saklamıştı. Eseri hâlâ orada, güvendeydi.

Tabii Annie hâlâ yaşıyorsa o başka. Belki hâlâ sağ ve şimdi oturmuş romanı okuyor.

E, şimdi ne yapacaksın?

Kafasının bir yanı Paul'e burada bekle, diye önerdi. Buracıkta. Banyo rahat ve güvenli.

Ama kafasının daha cesur olan bir başka yanı senaryoyu izlemesi için ısrar ediyordu. Hiç olmazsa elinden geldiği kadar böyle yapmalıydı. Oturma odasına git. Camı kır ve bu korkunç evden kaç. Sürünerek yolun kenarına in ve geçen bir arabayı durdur. Eskiden olsaydı bir araba geçmesi için günlerce beklerdin. Ama artık durum öyle değil. Annie'nin evi ilgi çekiyor.

Paul bütün cesaretini topladı. Tokmağı kavrayarak çevirdi. Kapı ağır ağır karanlıklara açıldı. Ve evet, Annie oradaydı. Tanrıça. Bembeyaz hemşire önlüğüyle karanlıkların arasında duruyordu.

Paul gözlerini sıkıca yumdu. Sonra tekrar açtı. Gölgeler vardı ama Annie yoktu. Gazetelerdeki fotoğraflar dışında, Annie'yi hiçbir zaman beyaz önlükle görmemişti.

Evet, sadece gölgeler... Gölgeler ve... hayal gücü.

Ağır ağır sürünerek hole çıktı. Başını çevirip yatak odasına doğru baktı. Kapısı hâlâ kapalıydı. Oturma odasına doğru sürünmeye başladı.

Etrafı gölgeler sarmıştı. Annie orada bir yerde saklanmış olabilirdi. O gölgelerden herhangi biri de olabilirdi. Belki de elinde baltayla bekliyordu.

Paul sürünmeye devam etti.

Odada büyük bir kanepe vardı ve Annie onun arkasına saklanmıştı. Mutfak kapısı açıktı ve Annie onun arkasındaydı. Paul sürünürken arkasında yerdeki tahtalar gıcırdıyordu. Tabii ya! Annie arkasındaydı.

Kalbi hızla çarparak dönüp baktı. Sanki beyni yayılıyor, şakaklarını itiyordu. Ve Annie oradaydı. Baltasını kaldırmıştı. Paul onu bir an görür gibi oldu. Sonra hayal eriyerek gölgelere karıştı. Sürünerek oturma odasına girdi ve o zaman yaklaşan bir arabanın uğultusunu duydu. Farlar pencereleri hafifçe aydınlattı. Tekerleklerin toprakta kaydığını işitti. Gelenler Annie'nin kapıya gerdiği zinciri görmüşlerdi.

Bir arabanın kapısı açılıp kapandı.

"Hey! Şuna bak!"

Paul daha hızlı süründü ve pencereden dışarı baktı. Bir gölgenin eve yaklaştığını gördü. Siluetin şapkasının biçimi kuşku götürecek gibi değildi. Gelen Eyalet Polisiydi.

Paul bibloların durduğu masayı eliyle yokladı. Biblolar devrildi, bazıları yere düşerek kırıldı. Bir bibloyu kavradı. Hiç olmazsa bu bir romanda olanlara benziyordu. Bu olayda hayatta görülmeyen bir bütünlük ve düzgünlük vardı.

Paul'ün elinde tuttuğu buzun üzerinde oturan penguendi.

Biblonun üzerinde, "Artık hikâyem anlatıldı," diye yazılıydı. Ve Paul, evet, öyle diye düşündü. Şükürler olsun!

Sol dirseğinin üzerinde doğruldu ve sağ eliyle pengueni sıkıca tuttu. Kabarcıklar patlamış, içlerinden iltihap akıyordu. Kolunu geriye doğru kaldırdı ve pengueni pencereden fırlattı. Bir süre önce tablayı misafir yatak odasının camından attığı gibi.

Paul Sheldon deli gibi, "Buradayım!" diye haykırdı. "Buradayım, lütfen... buradayım!"

47

Bu sonun yine romanlara benzeyen bir yanı daha vardı. Gelenler o iki polisti. Birkaç gün önce Annie'yi Kushner konusunda sorguya çeken Davud'la Callud. Ama bu gece Davud spor ceketinin önünü açmakla kalmamış, tabancasını da çekmişti. Davud'un asıl adı Wicks'ti. Callud'unki ise McKnight. İki adam arama izniyle gelmişlerdi bu kez. Oturma odasından gelen çılgın feryatlar yüzünden sokak kapısını kırdılar. Ve içeride kâbuslardan kaçmışa benzer bir yaratık buldular.

Wicks ertesi sabah erken saatlerde karısına, "Lisedeyken bir roman okumuştum," dedi. "Galiba 'Monte Kristo'ydu adı. Ya da 'Zenda Mahkûmu.' Her neyse... Romanda bir adam tam kırk yıl hücrede yalnız başına yatıyordu. O süre boyunca bir tek kişi bile görmüyordu. İşte bu adam da tıpkı ona benziyordu." Wicks bir an durdu. Olanları, birbirine zıt duygularını daha iyi bir biçimde anlatmaya çalışıyordu. O kadar kötü bir halde olan bir insanın yaşayabilmesi

yüzünden duyduğu hayreti de. Ama Wicks aradığı sözcükleri bulamadı. Sadece, "Bizi görünce ağlamaya başladı," dedi ve sonra da ekledi. "Bana 'Davud' deyip durdu. Bunun nedenini anlayamadım."

Karısı, "Belki seni tanıdığı birine benzetti," dedi.

"Belki..."

48

Paul'ün derisi kül rengiydi, vücudu bir iskeletten farksızdı. Bibloların durduğu masanın önünde büzülmüş, titriyor, irileşmiş gözlerle polislere bakıyordu.

McKnight, "Kim..." diye başladı.

Yerdeki kadidi çıkmış olan adam onun sözünü kesti. "Tanrıça." Dudaklarını yaladı. "Ona dikkat edin. Yatak odasında. Beni oraya hapsetti. Ben onun evcil yazarıydım. Yatak odası. Orada o."

Wicks sordu. "Annie Wilkes mı? O yatak odasında mı?" Başıyla holün karşı tarafını işaret etti.

"Evet. Evet. Kapıyı sürgüledim. Ama tabii pencere var." McKnight ikinci kez, "Kim?" diyecek oldu.

Wicks bağırdı. "Tanrım! Görmüyor musun? Kushner'ın aradığı adam bu. Şu yazar. Adını anımsayamıyorum ama bu o yazar işte."

Sıska adam, "Şükürler olsun," diye mırıldandı.

"Ne?" Wicks kaşlarını çatarak ona doğru eğildi.

"Adımı anımsayamadığın için şükürler olsun."

"Ne demek istediğini anlayamadım, ahbap."

"Önemi yok. Aldırma. Yalnız... ikiniz de dikkatli olun. Onun öldüğünü sanmıyorum. Yine de dikkatli olun. Eğer yaşıyorsa... tehlikeli bir kadın o... Çıngıraklı yılan gibi." Paul bütün gücünü harcayarak çarpılmış olan sol bacağını McKnight'ın cep fenerinin ışığına doğru tuttu. "Ayağımı kesti. Baltayla."

İki polis uzun bir süre onun kesik ayak bileğine baktılar. Sonra McKnight fısıldadı.

"Tanrım..."

Wicks, "Haydi, gel," dedi. Tekrar tabancasını aldı ve iki adam holden Paul'ün yatak odasının kapalı kapısına doğru gittiler.

Paul kısık sesiyle bağırdı. "Ona dikkat edin. Dikkatli olun."

Polisler kapıyı açarak içeri girdiler. Paul doğrulup duvara yaslandı. Başını arkaya atarak gözlerini yumdu. Üşüyordu. Titriyor, buna engel olamıyordu. Belki iki polis haykıracaklardı, belki de Annie. Belki boğuşacaklardı. Tabancalar da patlayabilirdi. Paul kafasını bütün bu ihtimallere karşı hazırlamaya çalıştı. Dakikalar geçti. Bu süre ona çok uzun geldi.

Sonra Paul botlu ayakların holden yaklaştığını işitti. Gözlerini açtı. Ve Wicks'i gördü.

Paul, "O öldü," dedi. "Bunu biliyordum. Kafamın *gerçek* yanı bunun farkındaydı. Ama yine de bir türlü ina..."

Wicks başını salladı. "Odada kan, cam kırıkları ve yanık kâğıtlar var... Ama hiç kimse yok."

Paul Sheldon, Wicks'e baktı, sonra da çığlıklar atmaya başladı. Bayıldığı sırada hâlâ haykırıyordu.

Bölüm 4

Tanrıça

"Uzun boylu, esmer bir yabancı ziyaretinize gelecek," dedi çingene kadın. Misery birden şaşırdı ama hemen iki şeyi birden kavradı. Bu kadın çingene değildi ve çadırda ikisi artık yalnız değillerdi. Misery deli kadının elleri boğazının çevresine dolanmadan bir an önce Gwendolyn Chastain'in parfümünün kokusunu duydu.

"İşte," dedi çingene olmayan çingene kadın. "Sanırım geldi."

Misery çığlık atmaya çalıştı, ama artık soluk bile alamıyordu.

MISERY'NİN ÇOCUĞU

"Hep öyle görünür, patron," dedi Hezekiah. "Ona nasıl bakarsan bak, o hep sana bakıyor gibidir. Doğru mu bilmem ama, Bourka'lar diyorlar ki, arkasına bile geçsen, Tanrıça yine de sana bakıyor gibidir."

"Ama ne de olsa bir taş parçasından başka bir şey değil ki," dedi lan.

"Öyle, patron," diye kabul etti Hezekiah. "İşte onu güçlü yapan da bu ya."

MISERY'NİN DÖNÜŞÜ

1

haaatırlaaaa
seeeen haaatıuırlaaaa
Ooooooo güüüünleeeriiiii

Kafasındaki o bulanıklığa rağmen bu sesleri yine de duyuyordu.

2

Kadın. *"Şimdi de durulanmalıyım,"* dedi. Ve işte şöyle durulandı:

3

Wicks'le McKnight, Paul Sheldon'u uydurma bir sedyeyle Annie'nin evinden çıkardıkları geceden beri dokuz ay geçmişti. Yazar

zamanını Queens'teki Doktorlar Hastanesiyle Manhattan'ın Doğu Yakasında kiraladığı apartmanda geçiriyordu. Bacaklarını tekrar kırmaları gerekmişti. Sol bacağının dizinden aşağısı hâlâ alçıdaydı. Doktorlar Paul'e, "Hayatının sonuna kadar topallayarak yürüyeceksin," demişlerdi. *Ama yürüyeceksin.* Sonunda hiç can acısı duymadan yürüyeceksin. Ismarlama yapılmış protez ya da kendi ayağının üstüne bassaydın, topallığın çok belirgin olurdu.

Yani Annie bir bakıma ona yine de iyilik etmiş sayılırdı.

Paul fazla içki içiyor ve hiç yazı yazmıyordu. Rüyaları korkunçtu.

Mayıs ayında bir akşam dokuzuncu katta asansörden çıkarken ilk kez Annie'yi değil, kolunun altındaki büyük paketi düşünüyordu. Paketin içinde "Misery'nin Dönüşü"nün ciltlenmiş iki provası vardı. Yayıncıları romanı hemen çıkarmak için çalışmaya başlamışlardı. Buna da şaşmamak gerekirdi. Çünkü gazete başlıkları romanın ne korkunç şartlar altında yazıldığını bütün dünyaya açıklamıştı. Hastings Yayınevi o güne dek duyulmamış bir karar vermişti. Kitap önce bir milyon basılacaktı. Paul'ün editörü Charlie Merrill o gün öğle yemeğinde, "Bu daha başlangıç," demişti. Paul da şimdi ciltli provalarla o yemekten eve dönüyordu. "Bu roman bu dünyada satılan bütün kitapları geride bırakacak, dostum. Kitaptaki hikâye de, gerisindeki macera kadar olağanüstü sayılabilir. Onun için de diz çöküp Tanrı'ya şükretmeliyiz, Paul."

Paul bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ama artık aldırdığı da yoktu... Sadece bütün bunları geride bırakmak ve yeni kitabına başlamak istiyordu. Ancak ilham kaynağı kurumuştu. Günlerden, haftalardan, aylardan beri devam ediyordu bu kuraklık. Ve şimdi, galiba yeni bir kitap hiç olmayacak, diye düşünüyordu.

Charlie ona bir belgesel yazması için yalvarıyordu. Başına gelenleri açıklamalıydı. "O kitap, 'Misery'nin Dönüşü'nden de fazla satar. Iacocca'nın kitabını bile geride bırakır."

Paul biraz da merak yüzünden, "Öyle bir kitabın karton kapaklı baskısının telif hakkı için ne verirler?" diye sormuştu.

Charlie alnına düşen uzun saçlarını geriye itmiş, bir sigara yakmıştı. "Bir açık artırma yaparız. Taban on milyon dolar." Bu sözleri gözünü kırpmadan söylemişti. Paul da bir iki dakika sonra editörün ciddi olduğunu ya da kendini öyle sandığını anlamıştı.

Ne var ki, öyle bir kitap yazması henüz imkânsızdı. Belki de bunu hiçbir zaman başaramayacaktı. Onun işi roman yazmaktı. Tabii Charlie'nin istediği hikâyeyi hazırlayabilirdi. Ama o zaman da kendi kendine bir daha roman yazmayacağını itiraf etmiş olurdu.

Charlie'ye "İşin garibi," demek istemişti. "Bu bir roman olur." Yine de son anda kendini tutmuştu. İşin garibi... Charlie buna aldırmayacaktı.

Bir belgesel gibi başlar. Sonra süslemeye başlarım. Önce hafiften... Sonra biraz daha fazla... Sonra daha da fazla. Kendimi daha iyi, Annie'yi de daha kötü göstermek için değil, (Ama herhalde kendime biraz iltimas ederim. Annie'yi ise hiç kimse olduğundan daha kötü gösteremez.) Bu işi asıl o düzgünlüğü sağlamak için yaparım. Düzensizliğe son vermek için. Ben kendimi bir roman haline getirmek istemiyorum. Yazı yazmanın bir tür mastürbasyon olduğunu söylerler. Ama bu iş bir insanın kendi kendini yamyam gibi yediği bir işlem haline sokulmamalıdır.

Paul, 9-E numaralı daireyi tutmuştu. Asansörden en uzak olan taraftaydı daire. Ve bugün koridor Paul'e üç kilometre uzunluğundaymış gibi geldi. İki elinde T biçimi birer bastonla yürümeye başladı. Tırak... Tırak... Tırak... Tanrım, bu sesten öyle nefret ediyordu ki.

Bacakları müthiş sancıyor ve Novril almak istiyordu. Bazen, o ilacı içebilmek için Annie'nin yanında kalmaya razı olacağını düşünüyordu. Doktorlar onu bu alışkanlıktan kurtarmışlardı. Paul da ilacın yerine içkiyi geçirmişti. Dairesine girer girmez iki duble viski içecekti.

Ondan sonra da yazı yazmak için kullandığı bilgisayarın boş ekranına bir süre bakacaktı. Ah, ne eğlenceli. Paul Sheldon'un on beş bin dolarlık oyuncağı.

Tırak... Tırak... Tırak...

Şimdi sıra hem sarı zarfı, hem de bastonları düşürmeden anahtarı çıkarabilmekteydi. Bastonları duvara dayamaya çalışırken zarfı halının üstüne düşürdü. Zarf yırtılarak açıldı.

"Allah kahretsin..." diye homurdandı. Sonra bastonlar gürültüyle düştü, böylece eğlenceye katkıda bulunmuş oldular.

Paul gözlerini kapatarak sancıyan, çarpılmış bacaklarının üzerinde yalpaladı. Çıldıracak mıydı, yoksa ağlamaya mı başlayacaktı, bunu anlamaya çalışıyordu. Delireceğini umuyordu. Burada koridorda ağlamak istemiyordu. Yine de yapabilirdi bunu. Daha önce yapmıştı. Bacakları durmadan ağrıyor ve Paul o ilacı istiyordu. Ona hastaneden verilen fazla dozda aspirini değil. İyi bir ilaç istiyordu. Annie'nin ilacını. Ve her zaman yorgundu. Onu bu bastonlar değil, hayal oyunları ve hikâyeler ayakta tutabilirdi. Onlar da etkili birer ilaçtı. Ama hepsi de kaçmıştı. Oyun saati artık sona ermişti herhalde.

Paul kapıyı açtı ve sendeleyerek içeri girerken, her şey sona erdikten sonra böyle oluyor işte, diye düşündü. Bu yüzden kimse bu konuda bir şey yazmıyor. Fazla sıkıntılı bu iş. Annie ağzına boş kâğıtları ve taslakları tıktığım zaman ölmeliydi. Ben de öyle. O anda Annie'nin sevdiği o bölüm bölüm gösterilen filmlerdeki karakterlere benziyorduk. Gri hiçbir şey yoktu. Her şey ya siyah ya da

beyazdı. Kötü ya da iyi. Ben Geoffrey'dim. Annie de Bourka Arı Tanrıçası. Bu... sürpriz sonlardan söz edildiğini duydum ama bu kadarı da fazla... Yere düşen şeylere aldırma, dostum. Önce içkini iç, sonra etrafı toplarsın. Önce cici bir çocuk...

Paul durakladı. Apartmanın çok karanlık olduğunu fark edecek kadar zamanı olmuştu. Ve içeride bir koku vardı. Bu kokuyu biliyordu. Kir ve pudra kokusu karışımı.

Annie beyaz bir hayalet gibi kanepenin arkasından çıktı. Üzerinde hemşire üniforması, başında da kepi vardı. Elinde baltası, haykırıyordu. "Durulanma zamanı geldi, Paul! Durulanma zamanı!"

Paul bir çığlık attı. Sakat bacaklarıyla koşmaya çalıştı. Kadın bir sıçrayışta kanepenin üzerinden atladı. Bir kurbağaya benziyordu. Kolalı üniforması hışırdıyordu. İlk balta darbesi sadece Paul'ün soluğunun kesilmesine neden oldu. Daha doğrusu o böyle düşündü önce. Halıya devrildi ve kendi kanının kokusunu duydu. Vücuduna baktı. Gövdesi hemen hemen ikiye ayrılmıştı.

Annie bir çığlık attı. "Durulan!" Ve Paul'ün sağ elini kesti.

Kadın yine, "Durulan," diye bağırdı ve Paul'ün sol eli koptu. Yazar kanlar fışkıran bileklerine dayanarak kapıya doğru süründü. İşin garibi, provalar hâlâ orada duruyordu. Charlie'nin Lee lokantasında verdiği kopyalar. Yukarıdaki hoparlörlerden etrafa müzik yayılırken editör sarı zarfı bembeyaz örtünün üzerinde ona doğru itmişti.

Paul, "Annie, artık romanı okuyabilirsin," diye bağırmak istedi. Ama ancak, "Annie ar..." diyebildi. Kafası koparak duvara yuvarlandı. Bulanık gözleriyle en son kendi ölü vücudunu ve Annie'nin iki yanındaki beyaz ayakkabılarını gördü.

Tanrıça diye düşündü ve öldü.

4

Senaryo: Bir özet ya da konunun taslağı.
— *Webster'*in *New Collegiate* Sözlüğü

Yazar: Yazı yazan kimse, özellikle meslek olarak.
— *Webster'*in *New Collegiate* Sözlüğü

Sahtekârlık: Yapmacık ya da taklit.
— *Webster'*in *New Collegiate* Sözlüğü

5

Paulie, yapabilir misin?

6

Tabii yapabilirdi. "Yazar Senaryosu"na göre Annie hâlâ yaşıyordu. Ama Paul bunun bir "hayal" olduğunu biliyordu.

7

Paul gerçekten Charlie Merrille'le öğle yemeği yemişti. Bütün konuşma da doğruydu. Sadece dairesine girdiği zaman gündelikçi kadının bütün perdeleri kapatmış olduğunu anlamıştı. Karanlığın nedeni buydu. Evet, Annie kanepenin arkasından Kabil gibi çıktığı için kendini zor tutmuştu. Ama aslında kanepenin arkasından çıkan şaşı gözlü Siyam kedisiydi. Paul, Dumpster adlı kediyi geçen ay almıştı.

Annie yoktu. Çünkü, Annie aslında bir tanrıça değildi. O kendince bazı nedenlerle Paul'ün canını yakan deli bir kadındı. Annie o gün ağzı ve boğazındaki kâğıtların çoğunu çıkarmayı başarmıştı. Paul'ün odasındaki pencereden çıkmıştı. Yazar o sırada ilaçların etkisiyle dalıp gitmişti bile. Kadın ahıra kadar gitmiş ve orada yere yığılmıştı. Wicks'le McKnight onu buldukları sırada Annie çoktan ölmüştü. Ama havasızlıktan boğularak değil. Başını şöminenin rafına çarptığı zaman kafatasının kırılması neden olmuştu ölümüne. Rafa ayağı takıldığı için çarpmıştı. Yani Annie'yi bir bakıma Paul'ün çok nefret ettiği o yazı makinesi öldürmüştü.

Kadının Paul konusunda bazı tasarıları olduğu da anlaşılıyordu. Bu kez balta da yetmeyecekti.

Polisler Annie'yi domuz Misery'nin kapatıldığı bölmenin önünde bulmuşlardı. Kadın bir eliyle elektrikli testeresinin sapını sıkıca tutmuştu.

Bütün bunlar geçmişte kalmıştı artık. Annie Wilkes mezarında yatıyordu. Ama Misery Chastain gibi rahatsızca. Paul geceleri

rüyalarında, gündüzleri de hayalinde mezarı kazıp onu çıkarıyordu. Bir tanrıçayı öldüremezdin. Belki onu geçici olarak viskiyle sersemletebilirdin. İşte o kadar.

Paul amerikan bara gitti. Önce şişeye, sonra da yerde duran provalarla bastonlarına baktı. Viskiye, "Elveda..." diyerek eşyalarına doğru gitti.

8

Durula!

9

Paul yarım saat sonra boş ekranın karşısında oturuyor ve galiba cezalandırılmaktan hoşlanıyorum, diye düşünüyordu. İçki yerine aspirin içmişti. Ama şimdi olacakları değiştiremeyecekti bu. Burada on beş dakika, hatta belki de yarım saat oturacak ve karanlıkta pırıldayan işarete bakacaktı. Sonra bilgisayarı kapatacak ve o viskiyi içecekti.

Ama tabii...

Yani Charlie'yle yediği yemekten dönerken garip bir şey görmüştü. Aklına bir fikir gelmişti o zaman. Harika bir şey değil. Küçük bir fikir. Ne de olsa bu da küçük bir olaydı. Paul sadece 48. Sokakta bir pazar arabasını iten bir çocukla karşılaşmıştı. Ama hepsi

bu kadar. Arabada bir kafes, içinde tüylü irice bir hayvan vardı. Paul önce onu kedi sanmıştı. Ama yakından baktığı zaman hayvanın sırtındaki enli beyaz şeridi görmüştü.

"Oğlum, kokarca mı bu?"

Çocuk, "Evet," demiş ve arabayı biraz daha hızlı itmeye başlamıştı. İnsan bu kentte sokakta durup biriyle uzun uzadıya konuşamazdı. Özellikle gözlerinin altında koskocaman cepler olan ve maden bastonlara dayanarak sendeleye sendeleye yürüyen kimselerle. Çocuk köşeyi dönerek gözden kaybolmuştu.

Paul yoluna devam etmişti. Taksiye binmek istiyordu ama günde en aşağı bir buçuk kilometre yürümesi gerekmekteydi. Şimdi bu mesafeyi aşmaya çalışıyor ve canı fena halde yanıyordu. Sancısını unutmak için çocuğun nereden geldiğini düşünmeye başlamıştı. Pazar arabasıyla nereden geliyordu. Ve en önemlisi o kokarcayı nereden buldu?

Paul arkasından gelen sesi duyarak gözlerini boş ekrandan ayırdı. Annie mutfaktan çıkıyordu. Kareli keresteci gömleği ve kot pantolon giymişti. Elinde elektrikli testeresi vardı.

Paul gözlerini yumdu. Tekrar açtığı zaman etrafta hiçbir şey yoktu tabii. Birdenbire kızdı. Bilgisayara dönerek hızla yazmaya başladı. Neredeyse tuşları yumruklayacaktı.

— 1 —

Çocuk binanın dibinden gelen sesi duydu. Aklına fareler geldi ama yine de köşeyi döndü. Eve gitmek için daha erkendi. Çünkü okul ancak bir buçuk saat sonra dağılacaktı. Ve çocuk öğle zamanı okuldan kaçmıştı.

Derken, güneşin tozlu ışınlarında duvarın dibine büzülmüş olan hayvanı gördü. Bir fare değildi o. Koskocaman kara bir kediydi. Kuyruğu da öyle tüylüydü ki.

10

Paul durakladı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Paulie, Bunu Yapabilir misin?

Bu soruyu cevaplayacak cesareti bulamadı. Tekrar tuşların üzerine eğildi. Bir anlık bir duraklamadan sonra yeniden harflere basmaya başladı... Ama daha yumuşakça.

11

Bir kedi değildi bu. Eddie Desmond, New York'ta doğmuş ve büyümüştü ama Bronx Hayvanat Bahçesine gitmişti. Tanrım! Resimli kitaplarda vardı, öyle değil mi? Eddie bu hayvanın ne olduğunu biliyordu. Ama böyle bir yaratığın Doğu 105. Sokaktaki boş ve eski bir binaya nasıl girdiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak hayvanın sırtındaki uzun beyaz çizgi onun ne olduğunu ortaya koyuyordu.

Eddie usul usul hayvana doğru yürümeye başladı. Ayaklarının altında sıva parçaları...

12

Yapabiliyordu! *Yapabiliyordu!*

Ve Paul hem minnet, hem de dehşetle yazdı, yazdı. O delik açıldı ve aşağıdakilere baktı. Parmaklarının hızlandığının farkında bile değildi. Sancıyan bacaklarının da aynı kentte ama elli blok ötede olduklarının da. Yazarken ağladığının da.

SON